

பரமேஸ்வரம்

அருள்மிகு ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலயம்

மகாகும்பாமிஷேக மலர்

பரமேஸ்வராக் கல்லூரி இயக்குநர் சபை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி

பரமேஸ்வரம்

சைவப் பெருவள்ளலார் சேர் பொன். இராமநாதன்
அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட

அருள்மிகு

ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலயம்
மகாகும்பாபிஷேக மலர்

பதிப்பாசிரியர்கள்

திரு. ஈ. குமரன்

கலாநிதி தி. செல்வமனோகரன்

திரு. இ. தனஞ்சயன்

பரமேஸ்வராக் கல்லூரி இயக்குநர் சபை,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி

06.07.2022

பரமேஸ்வரம்: அருள்மிகு ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலய மகாகும்பாபிஷேக மலர் / பரமேஸ்வராக் கல்லூரி இயக்குநர் சபை / பதிப்பாசிரியர்கள்: திரு.ஈ.குமரன், கலாநிதிதி. செல்வமனோகரன், திரு. இ. தனஞ்சயன்/யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி / 2024 / ISBN : 978-624-94155-0-8/ பக்கம் : xiii + 293 / அச்சுப்பதிப்பு: மிக்கி பிறிண்டிங் ஸ்பெசலிஸ்டர், பலாலி வீதி, திருநெல்வேலி.

அருள்மிகு

ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலய மூலமூர்த்தி

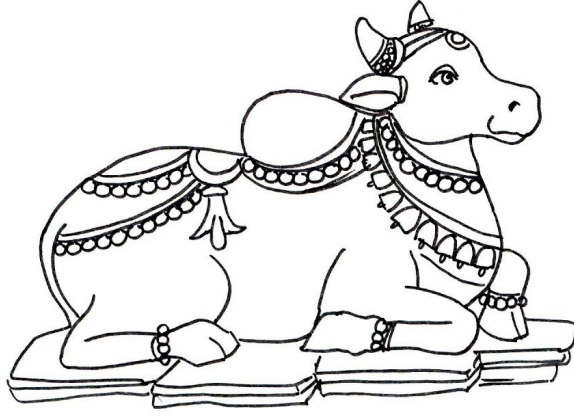
நாடி வந்திடும் நம்மடி யார்க்கு நல்லருள் நல்கிடும் நாதனே
கூடி வணங்குவோர் குறை தீர்த்திடும் குவலயம் ஆளும் குணக்குன்றே
பாடியே அடியார் பணிந்தேத்த பல்கலை உறைந்திடும் பரமேஸ்வரரே
தேடி உமையடைந் தோம்பாவந் தீர்த்தெமை ஆள்வீர் தினமே

அருள்மிகு
ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலய
இயக்குநர் சபை

தலைவர்	:	பேராசிரியர் சி.க. சிற்றம்பலம்
உப தலைவர்	:	கலாநிதி J. M. சுவாமிநாதன்
செயலாளர் மற்றும் பொருளாளர்	:	திருவாளர் R. ஜெகதீசன்
உறுப்பினர்கள்	:	பேராசிரியர் சி. சிறிசற்குணராசா (குணைவேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்) திருவாளர் S. பாலபுத்திரன் பேராசிரியர் மா. வேதநாதன் பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ணையர் திருவாளர் V. ஏகாம்பரநாதன்

அருள்மிகு
ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலய
மகா கும்பாபிஷேக மலர்க்குழு

பேராசிரியர் சி.க. சிற்றம்பலம்
பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ணசுந்தரன்
பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்
கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
கலாநிதி மா. வேதநாதன்
கலாநிதி ஆறு. திருமுருகன்
கலாநிதி தி.செல்வமனோகரன்
திருவாளர். சோ. பத்மநாதன்
திருவாளர். ச. பத்மநாபன்
திருவாளர். ஈ. குமரன்

ஆசியுரை, வாழ்த்துரைகள்

ஆசிச்செய்தி

‘தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட்டவருக்கும் இறைவா போற்றி’

மங்கலத்திற்குரிய மணி ஓசை பல்கலைக்கழக சூழலை அண்டிய பிரதேசம் எங்கும் பரவி வேண்டாத விவகாரங்களை விலக்கி, வேண்டும் பக்குவத்தினைத் தந்த வேளையிது. பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் பாராண்ட பக்தி மிகு தமிழ் பரம்பரையின் தனியாத சிவப்பணியின் தொடர்நிலையில் சேர் பொன். இராமநாதனின் சிவத்தொண்டாக வழி வந்த ஆலய அமைப்பு நிறை நிலை கண்டு நன்னீராட்டினை ஏற்ற நேரமிது.

உலகில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் நலஞ்சிறக்க வாழ வேண்டுமானால் ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் கட்டுப்பாட்டோடும், ஒழுங்கோடும் வாழ்வது இன்றியமையாததாகின்றது. ஒழுங்கு இரு வகைப்படும். “அகத்தொழுங்கு”, “புறத்தொழுங்கு” அகத்தொழுங்கினை நிலை நாட்டுவது “சமயம்” புறத்தொழுங்கினை நிலைநாட்டுவது ஆட்சிமுறை. அகத்தொழுங்கினை காக்கும் முறை நிறைகாக்கும் காப்பு, புறத்தொழுங்கை காக்கும் முறை சிறை காக்கும் காப்பு” ஒருவரது செயலை தூய்மையாக்குவது சட்டம். ஒருவருடைய அகத்தை திருத்தி ஆண்டவனின் ஆலயமாக்குவது சமயம். எனவே மக்கள் வாழ்வில் “சமயம்” இன்றியமையாதது என்று தெளிவாகின்றது. அத்தகைய சமய விழுமியங்களை கற்பதோடு நின்றுவிடாமல் செயன்முறையாகவும் இருக்க வாய்ப்பாக அமைந்திருக்கும் இடம் ஆலயமே. “பார்வதி சமேத ஸ்ரீ பரமேஸ்வரர் ஆலயம்” இங்கு சிவன் தென்முகத்தை பார்த்தவண்ணம் இருப்பது மேலும் சிறப்பானதாகும். இச்சிறப்பான ஆலயம் 2022ம் ஆண்டு ஆனி உத்தர நன்னாளில் நடைபெற்ற கும்பாபிஷேகம் மிகவும் அற்புதமானதாகும். அத்துடன் கும்பாபிஷேக விழாவை சிறப்படைய மலரொன்றையும் வெளியிடுவதைக்காண பெருமை பூக்கின்றது. இம்மலர் மலருக்குரிய நறுமணம், குளிர்ச்சி, அழகு ஆகிய பண்புகள் வாய்ந்ததாய் “பார்வதி ஸ்ரீ பரமேஸ்வரனின் திருவடிகளில் சமர்ப்பிப்பதற்குரிய சிறப்பு மிக்கதாய் மிளிர வேண்டும்” என பெருமான், பெருமாட்டியின் திருவருளைத் துணைக் கொண்டு வேண்டி வாழ்த்தி அமைகின்றேன்.

“இன்பமே சூழ்க எல்லோரும் வாழ்க!

“ஆகம வித்யா ஸாகரம்”
சந்திர சதானந்த குருக்கள்,
பிரதம குருக்கள்,
யாழ். பல்கலைக்கழக பார்வதி ஸ்ரீ பரமேஸ்வரன் ஆலயம்.

வாழ்த்துரை

“பரமேஸ்வரம்” எனும் பெயர்தாங்கி வெளிவருகின்ற யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் இதயநாதமாக விளங்கும் ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலயத்தின் கும்பாபிஷேக மலருக்கு ஆசிச் செய்தி வழங்குவதையிட்டு பெருமிதமடைகின்றேன்.

நூறு ஆண்டுகள் கடந்து நிலைகொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலயத்தினுடைய மகிமைகள் எண்ணிலடங்காதவை.

இவ்வாலயத்தினுடைய ஸ்தாபகர் சேர் பொன். இராமநாதன் அவர்களது தீர்க்கதரிசன சிந்தனைகளும் இதில் இழையோடி நிற்கின்றன. இத்தருணத்தில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தாயும் தனது ஐம்பதாவது ஆண்டினை கொண்டாடி மகிழ்கின்றாள். பல்கலைக்கழகத்தினராகிய நாம் பரமேஸ்வரன் ஆலயத்தின் திருப்பணியிலும் மீட்டுவருவாக்கத்திலும் புனர்நிர்மானத்திலும் எம்மாலான உதவிகளை நல்கி எமது காலத்தில் மகா கும்பாபிஷேக நிகழ்வுகளிலும் கலந்து கொண்டமையினை பெரும்பேறாக கருதுகின்றோம்.

சனாதன தர்மம் என போற்றப்படும் இந்து சமய மரபானது அநாதியானது. வேத இலக்கியங்கள், திருமுறைப் பனுவல்கள், தோத்திரங்கள், சாத்திரங்கள் என எண்ணிறைந்த பனுவல்கள் இறைவனைத் துதிப்பதற்கும், பக்தியை வளர்ப்பதற்கும் வாழ்வின் பயனை அடைவதற்கும் வழிகோலுகின்றது. பொதுவாக இந்து சமயத்தின் மூல நூல்களாக சாத்திரங்கள் விளங்குகின்றன. இச்சாத்திரங்கள் 18 வகையாக விரிந்து செல்லுகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் சைவவினாவிடை ஊடாகவும் பாலபாடம் ஊடாகவும் இந்துக்களின் வாழ்வியல் முறைமைகளையும் ஒழுக்கவியல் முறைமைகளையும் ஆலய தரிசன முறைமைகளையும் விளக்கியுள்ளார். இவற்றினை வாழ்வியலில் நடைமுறைப்படுத்தும் வகையில் இப்பல்கலைக்கழகத்தின் இதயநாதமாக ஸ்ரீ பார்வதி பரமேஸ்வரன் ஆலயம் விளங்குகின்றது. இவ்வாலயத்தின் பயனாளிகளாக பல்கலைக்கழக சமூகத்தினரே விளங்குகின்றனர்.

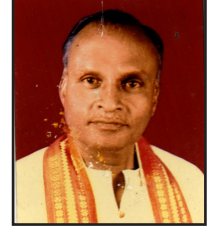
பரமேஸ்வரம் எனும் இம் மகாகும்பாபிஷேக மலரானது பல்வேறு ஆவணங்களையும் நிகழ்வுத்தடங்களையும் அரிய பல செய்திகளையும் தாங்கி அரியதோர் பொக்கிஷமாக விளங்குகின்றது. இம்முயற்சியில் தம்மை அர்ப்பணித்த அனைவருக்கும் நன்றிகளையும் பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

“வாழ்க வளமுடன்”

பேராசிரியர் சீ. சீறிச்சற்குணராசா,
துணைவேந்தர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

வாழ்த்துரை

நல்லைநகர் நாவலர் பெருமானின் சிந்தனையிலும் கொள்கையிலும் ஊறித் திளைத்த சைவப் பெருவள்ளலாராகிய சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்கள் “செல்வத்துள் செல்வம் கல்வி” என்பதை நன்குணர்ந்ததோடு, “தர்மத்திலெல்லாம் தலையானது வித்தியாதர்மம்” என்பதில் அசையாத நம்பிக்கையுடையோராய் சைவச் சிறார்களின் உயர்கல்வி மேம்பாட்டுக்காக அமைத்த கல்லூரியே பரமேஸ்வராக் கல்லூரியாகும். அத்துடன் கல்லூரியின் அச்சாணியாகவும் இயக்கு சக்தியாகவும் பரம்பொருளாகிய பரமேஸ்வரன் ஆலயத்தையும் அமைத்துச் சென்றார்.

அவர் தூரதிருஷ்டியோடு அன்று அமைத்த பரமேஸ்வராக் கல்லூரி இன்று பூரணத்துவம் பெற்ற பல்கலைக்கழகமாகி ஒரு கற்பகதரு போன்று தம்மை நாடி வருபவர்களை அரவணைக்கிறது. சைவப்பெரு வள்ளலாரின் சிந்தனைகளுக்குச் செயல்வடிவம் கொடுக்கின்றது. அவ்வாறே கல்லூரியின் வழிபாட்டு ஸ்தானமாக விளங்கிய பரமேஸ்வரன் ஆலயமும் ஈழத்து ஈஸ்வரங்கள் போன்று பூரணத்துவம் வாய்ந்த சிவாலயமாகி விட்டது. இப்பெரும்பணிக்கு சைவப்பெருவள்ளலார் ஆலயத்தின் தேவைக்காக விட்டுச் சென்ற நிதியமும் பல்கலைக்கழகச் சமூகமும் ஏனையோரும் உவந்தளித்த நன்கொடைகளுமே துணைநின்றன.

சிறப்பான முறையில் புனருத்தாரணப் பணிகளை ஒப்பேற்றி, பூரணத்துவமான முறையில் 2022 இல் கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. இன்று அந்த கும்பாபிஷேகத்தினைச் சிறப்பிக்கும் வகையில் கனதியான ஒரு மலரும் வெளிவருகின்றது. இவற்றைக் கண்டு களிக்க நாமெல்லோரும் கொடுத்து வைத்தவர்களே.

இம்மலர் பரமேஸ்வரன் ஆலயம், பரமேஸ்வராக் கல்லூரி என்பன பற்றியதும் அவற்றின் ஸ்தாபகரான சேர் பொன். இராமநாதனின் பன்முகப் பணிகள் பற்றியதுமான ஆவணப் பெட்டகமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவை தொடர்பான கிடைத்தற்கரிய ஆவணங்கள் அரும்பாடுபட்டுத் தேடி எடுக்கப்பட்டு இம் மலருள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பரமேஸ்வராக் கல்லூரியுடன் இணைந்து இயங்கிய நிறுவனங்கள் தொடர்பான தகவல்களும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பரமேஸ்வராக் கல்லூரி புகழ்மணக்க இயங்கிய காலத்தில் இங்கு பணியாற்றிய ஆசிரியர்கள் மற்றும் கல்வி கற்ற மாணவர்களின் கட்டுரைகளும் தேடித் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாகச் சொல்வதானால், புதிய கட்டுரைகளுக்கு இடமளிப்பதற்குப் பதிலாக அருந்தலாகக் கிடைக்கும் விடயங்களுக்கே இம்மலரில் அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

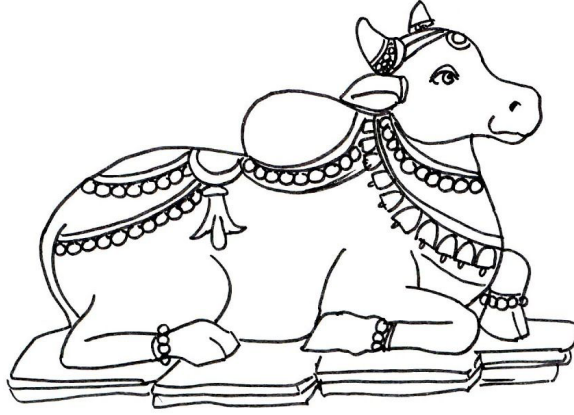
இம்மலரினை வெளிக்கொணர்வதில் அரும்பாடுபட்டு உழைத்த பதிப்பாசிரியர்கள், மலர் வெளியீட்டுக் குழுவினர் என்போர் பாராட்டப்படத்தக்கவர்கள். நமது பங்களிப்பும் ஈடுபாடும் இன்று போல் என்றும் சைவப்பெருவள்ளலாரின் சிந்தனை வழி நிற்க பரமேஸ்வரனின் திருவருள் வழிநடத்துவதாக.

பேராசிரியர் சி.க.சீற்றம்பலம்
தலைவர், பரமேஸ்வராக் கல்லூரி இயக்குநர் சபை.

உள்ளே...

பரமேஸ்வராக் கல்லூரி பரமேஸ்வரன் ஆலயம்	
பரமேஸ்வராக் கல்லூரி	03
‘பல்கலைப்புலவர்’ மூதறிஞர் க.சி.குலரத்தினம்	
Parameshvara College	14
M.Vithilingam	
பரமேஸ்வர பண்டித ஆசிரியர் கலாசாலை	28
பண்டிதர் க. நாகலிங்கம்	
சேர் பொன். இராமநாதன் வேதாகம ஆய்வு நிறுவனம்	30
சிவாச்சாரிய குருகுல பயிற்சி நெறி	
சேர் பொன். இராமநாதன் வேதாகம ஆய்வு நிறுவனம்	33
யாழ்ப்பும் பாடத்திட்டமும்	
பரமேஸ்வரன் ஆலய மஹாகும்பாபிஷேகம்- 06.07.2022	40
பதிப்பாசிரியர்	
ஸ்ரீ பரமேஸ்வரன் ஆலய மகா கும்பாபிஷேகம் ஒரு கண்ணோட்டம்	
- 2.06.1991	42
ஓர் அன்பன்	
பரமேஸ்வரன் சந்நிதியில்	47
S. செல்வத்துரை, S. S. C. (A), ஆலய திருப்பணிப் பொறுப்பாளர்	
வேதாகம சம்மேளன பிரதிஷ்டா கிரியா விளக்கம்	49
மாதகல் பிரமஸ்ரீ ச. இரகுனாதக்குருக்கள்	
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக புதிய நுழைவாயில்	85
திவானி கந்தசாமி, நுண்கலைத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.	
சேர் பொன். இராமநாதன்	
நாவலர் எழுந்தார்	111
பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை	
சென்ற காலச் சிறப்பும் நிகழ்காலத் தேவைகளும்	
இணையிலாத தலைவரான இராமநாதன்	115
சி.பத்மநாதன் தகைசார் பேராசிரியர், வேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்	
Sir Ponnambalam Ramanathan	119
C. Shanmuganayagam	
The Memorandum of Sir Ponnambalam Ramanathan	123
K.C., C.M.G., M.L.C. Ceylon.	
The Contribution of Sir Ponnambalam Ramanathan to the	
Study of Comparative Religion	161
S. Ambikaipakan	

இராமநாதனின் கல்விப் பணிகள்	172
வித்துவான் க. சொக்கலிங்கம்	
Something More Than a Knowledge of the Perishable Things of Life	177
A Study of the Educational Ideals of Sir Ponnambalam Ramanathan	
சைவமகளிரின் தனிப் பெருஞ் சொத்து	196
செல்வி.தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி J . P தலைவர், தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்.	
சேர் பொன். இராமநாதனின் பணிகளுக்கு உறுதுணையானோர்	
பெருமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன்	201
திருமதி.மங்கையர்க்கரசி திருச்சிற்றம்பலம், விரிவுரையாளர், ஆசிரியகலாசாலை, கோப்பாய்	
தமிழ் தந்த சான்றோன் திரு. சு. நடேசபிள்ளை	205
திருமதி.மங்கையர்க்கரசி திருச்சிற்றம்பலம், விரிவுரையாளர், ஆசிரியகலாசாலை, கோப்பாய்	
இலங்கைத் தேசத்தின் மாபெரும் சொத்து சேர் பொன். அருணாசலம்	210
சந்திரசேகரன் ஸ்ரீதரன்	
பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் கற்பித்தவர்களாலும் கற்றவர்களாலும் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள்	
Saiva Symbol of Super Culture	215
R. N. Sivaprakasam, Editor, Hindu Organ	
ஈழமும் பதிகம் பாடிய சம்பந்தரும்	217
ஏழாலை மு. ஞானப்பிரகாசம்	
The Worship of Muruka or Skanda (The Kataragama God)	221
Sir Ponnambalam Arunachalam	
வேதாகமங்கள்	236
திரு. சு. நடேசபிள்ளை, B. A., B. L.	
ஸ்ரீ இராமநாதன் வாழ்த்து	240
பண்டிதமணி. திரு. க. சு. நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார்	
இந்து தர்மம்	242
வியாகரணசிரோமணி தி. கி. சீதாராமசாஸ்திரிகள்.	
A Star from the East an Appreciation of the Bhagavad Gita	246
Juvan Mascaro	
வாழ்க்கையெனும் முதலீடு	256
மதுரைப்பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன்	
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக அருள்மிகு	
ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலயம் : திருவூஞ்சல்	260
பொருளாளர் கணக்கு விபரம்	267

**பரமேஸ்வராக் கல்லூரி
பரமேஸ்வரன் ஆலயம்**

பரமேஸ்வராக் கல்லூரி

‘பல்கலைப்புவர்’ முதல்தர க.சீ.குலரத்தினம்

உலகத்துக்குக் கருத்தாவும் முழுமுதற் கடவுளுமாய சிவபெருமானை, செம்பொன் அம்பலவனை இராமநாதன் அவர்கள் பரமேஸ்வரன் என்றே வழங்கி வணங்கி வந்தனர், உலகம் யாவும் பரமேஸ்வரப் பெருமானின் சொத்து. நாமெல்லோரும் பரமேஸ்வரப் பெருமானின் குழந்தைகள், உடமைப் பொருள்கள் என்பதே இவருடைய கோட்பாடு.

கொழும்பில் பொன்னம்பலவானேஸ்வரர் ஆலயப்பணி செய்து முடித்ததும், அடுத்த ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணத்து இணுவிலில் இராமநாதன் கல்லூரியைப் பெரு நிலப்பரப்பில் தக்க பாதுகாப்புத்தரவல்ல சுற்றுமதிலோடு கட்டினார். பெண்கள் பயில்வதற்குக் கலைக்கூடம் அமைத்ததும் ஆண்கள் பயில்வதற்கு வசதியாக ஒரு பெரிய வித்தியாலயம் அமைத்தல் வேண்டும் எனக் கருதினார். அக்காலத்தில் வட மாநிலத்தில் வாலிபர்களும் ஒரு சாரார் இந்து வாலிபர் மாநாடுகள் நடத்தி ஒரு எழுச்சி விழா எடுத்தார்கள். ஆங்கிலப் பெரியாருள் ஒருவராய இவான்ஸ் வென்ஸ் என்பார் இங்கே வந்து இளைஞர் தம் பொறுப்பையும் கடமையையும் வற்புறுத்திப் பேசினார்.

இதே வேளையில் இராமநாதன் அவர்கள் தாம் வணங்கும் பரமேஸ்வரன் திருநாமத்தை முன்னிட்டுப் பரமேஸ்வரா வித்தியாலயம் அமைப்பதற்குத் தீர்மானித்தார், நல்ல சுற்றுப்புறச் சூழலமைந்த பாரிய நிலந்தேடிய வேளையில் இவருக்கு உற்ற துணையாகப் பின் திரிந்தவர் யாழ்ப்பாணம் மணியகாரன் முத்துக்குமாரு என்பவராவார். மணியகாரன் முத்துக்குமாரு முதலானோர் பின்தொடர இராமநாதன் அவர்கள் முதலில் தென்கோவையில் இருபாலை வீதியில் பாரிய நிலப்பரப்புக் கிடைத்தது. அதனை விலைக்கு வாங்கியபின், அதனிற பார்க்க வசதியான நிலந்தேடிய வேளையில், உதவிக்கு வந்தவர் சுப்பிரமணியம் என்னும் பெரியாராவார். இவரை அக்காலத்தவர் பெரியவர் என்றே செல்லமாக வழங்குவதற்குக் காரணமாயிருந்த வரன்முறை, இவர் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் தாயார் வழியில் வந்தவராவார்.

வேதவனத்தார் என்னும் பெரியவர் ஒருவர் முற்காலத்து திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாச முனிவரின் குடும்பத்தவராவார். அவர் வழியில் வந்த சுப்பிரமணியம் என்னும் பெரியவரே பரமேஸ்வராக் கல்லூரி அமைந்த பெரு நிலப்பரப்பை பன்னூற்றும் கணக்கான பணைமரங்களோடு வாங்க வழி காட்டியவர்.

பரமேஸ்வராக் கல்லூரி அமைத்த வளவு இன்று வளாகமாக மாறியுள்ளது. இங்கே ஐந்து கிணறுகள் உட்பட இது இருபத்தைத்து ஏக்கருக்கும் அதிகமான நிலப்பரப்பாகும். இதனிடையே தெற்கு வடக்காப் போகும் றெயில் பாதைக்கு மேற்குப் புறத்திலும் இந் நிலப்பரப்பு வியாபித்துள்ளது, திருவாத்தி மரங்கள் நிறைந்த அத்திக் குளமும் அருகிலமைத்திருந்தது. இந் நிலப்பரப்பில் ஒரு மூலையில் முற்றுந் துறந்த யோகியர் ஒருவரின் சமாதியும் இங்கே உண்டென்பர். செம்பாட்டுப் பூமி எனவும் இது வழங்கி வந்தது. செம்பாட்டுப் பூமியின் பண்பாடு பழைமையானது. இதைப்பற்றிப் பொன்னம்பலப் புவர் பாடியுமுள்ளார்.

நீருடைத்தாகியும் நெருங்கிப் பற்பல
 ஆருடைத்தாகியும் உயர்ந்த வித்தியப்
 பேருடைத்தாகியும் பிறங்கு பல்வகைச்
 சீருடைத்தாயது திருநெல்வேலியே”

இராமநாதன் அவர்கள் திருநெல்வேலியில் தாம் அமைத்த கல்லூரியைப் பரமேஸ்வர வித்தியாலயம் எனவே வழங்க விரும்பினார். இது நாளடைவில் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி எனவே வழங்கலாயிற்று, பரமேஸ்வரா கல்லூரியின் நோக்கம், மாணாக்கர் ஆன்மீக அறிவுத்துறை பயின்று உத்தம மனிதராக உருவாதல் வேண்டும் என்பதேயாம். கெட்ட சூழலிலிருந்து பிள்ளைகளை நல்ல சூழலுக்கு இட்டுச் செல்வதே கல்வியின் நோக்கமுமாகும். நல்ல பாதையை அமைத்துத் தந்தவரும் இறைவனேயாவார்,

அவர் பரமேஸ்வரர். அவர் அமைத்தருளிய பாதை சைவநெறி. உண்மையானதும் மனிதரை உருவாக்குவதானதுமான கல்வியே எமக்கு வேண்டியதாகும். மாணாக்கர் அறியாதனவற்றை அறிய வைப்பது மாத்திரம் கல்வியாகாது அவர்கள் நன்னடை நடக்கப் பழக்குவது கல்வியாகும். அதற்குக் குருகுலவாசமே நல்லது, ஆசிரியர்களும் மாணாக்கர்களும் உடனுறைந்து பயில்வதே கல்வி முறையில் தரமானது. பழைய முனிவர்களின் முதுரைகளை மாணாக்கர்கள் உணர்ந்து நடை பயில்வதற்கு உடனுறைதல் இன்றியமையாதது, தாவரவுணவு உட்கொண்டு சாத்துவிக வாழ்வு வாழ்தல் மனித மேம்பாட்டுக்கு உதவுவது,

நூறு மாணாக்கர்கள் வசதியாகத் தங்கியிருப்பதற்கு விடுதியும், அவர்கள் குளிர்மையாக உறைவதற்கு உறுதியாகக் கிடுகு கொண்டு மேய்ந்த வீடுகளும் இராமநாதன் அமைத்துச் சைவப் பெரியார் புலோவி சு.சிவபாதசுந்தரம் அவர்களை விடுதி மேற்பார்வையாளராகவும் நியமித்தார். சைவப் பெரியாரே தலைமையாசிரியராகவும் இருந்தார். கல்லூரியின் முதல் அதிபராய் நியமனம் பெற்றவர் சேர். அருணாசலம் அவர்களின் மைந்தரும் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்து முதுமாணிப் பட்டதாரியுமான மகாதேவா அவர்களாவார். பரமேஸ்வராக் கல்லூரி 22-8-1921 ஆம் நாளில் ஆரம்பமாயிற்று. தலைசிறந்த ஆங்கிலேயர், இந்தியர், இலங்கையர் ஆசிரியர்களாயிருந்தனர். அக்காலத்தில் மிகப் பெரியது என மதிப்பிடப் பெற்ற நூலக வசதியும் இக் கல்லூரிக்குக் கிடைத்தது தமிழ், வடமொழி, ஆங்கில மொழிகளில் ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள் ஏட்டுச் சுவடிகள் வசதியாக இருந்தன.

மாணாக்கர் ஆசராசீலராய் வருதல் வேண்டும். தூய உடை தரித்து, திருநீறு பூசி, சந்தனம் பொட்டிட்டு வருதல் வேண்டும் என்பது இறுக்கமான கட்டுப்பாடாகும். காலையில் மாணாக்கர்கள் தம்மைப் பரமேஸ்வரனிடம் ஒப்படைத்து வழிபட்டுத் திருவருட் பிரசாதம் பெறுவதற்கு வசதியாக அன்று பெரிய கட்டடத்தின் மேன்மாடியின் வடக்குப் பாகத்தின் நீண்ட மண்டபம் பிரார்த்தனை மண்டபமாயிருந்தது. அங்கே தெற்கு நோக்கிய பெரிய கேடகத்தில் ஐம்பொன்னாலாய சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி எழுந்தருளியிருந்தார். அவருக்குக் காலை, மாலை பூசை செய்வதற்குச் சரவணபவன் என்னும் சிவப் பிராமணர் இருந்தார்.

வேதாகமங்கள் நன்கறிந்த திருவுடை அந்தணராய் அவருடன் உரையாடுவதற்காக சிவயோக சுவாமிகள் நேரத்தோடு வந்து காவல் நின்று உரையாடியவாறு அழைத்துப்

போதல் வழக்கமாயும் இருந்தது. சரவணபவ குருக்கள் பூசை ஏற்பதன் முன்னாளில் அராலிக் குருக்கள் என வழங்கிய ஒருவர் இருந்தார் என்ப. அக்காலத்தில் சர்வேஸ்வர ஐயர், துரைசாமி சாஸ்திரிகள், சிதம்பர சாஸ்திரிகள் ஒருவர் பின் ஒருவராய்ச் சமஸ்கிருத ஆசிரியர்களாய் இருந்தனர். இன்னும் பாடவகைகள் கற்பித்த ஆசான்களுள் பலர் அந்தணப் பெருமக்களாயே இருந்தனர். அவர்களுக்கு மத்தியில் காவியணித்த உருத்திர கோடசுவரர் என்னும் துறவியொருவர் விடுதிச் சாலையில் ஒரு புறத்தில் வாழ்ந்து சமய பாடம் போதித்து வந்தார். ஆசார சீலராய் உருத்திர கோடசுவரர் குழந்தையுள்ளம் கொண்டவர். அவர் பிள்ளைகளுக்கு ஆசாரம் போதித்து நவ்வழி காட்டி வந்தார். அவர் பிற்காலத்தில் பன்றிக் கோட்டுப் பிள்ளையார் கோயிலடியில் நிலவிய கலா நிலையத்தில் வாழ்ந்தவராவர்,

பரமேஸ்வராக் கல்லூரிக் கட்டடம் அழகானது, உறுதியானது. போதியளவு நீளம் அகலம் உள்ளது. கட்டடத்தில் தேக்கம் பலகைகள் தீராத் திகளே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேல்மாடிப் படிகள் மேல் மாடித்தளம் யாவும் உறுதியான தேக்க மரத்திலானவையேயாம். வகுப்பறைகள், தளபாடங்கள் தனிமேசைகள், தனிக் கதிரைகள் யாவும் தேக்கினாலானவையாம், ஒவ்வொரு வகுப்பறையிலும் தனித்தனி அலுமாரிகள் இருந்தன, இராமநாதன் அவர்கள் இடையிடை வருகைதந்து, பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் உரையாற்றுவார். அவர் முன்னர் இராமநாதன் கல்லூரிப் பிரார்த்தனையின் போது மாணாக்கியர் மனங்கொண்டு பாராயணம் செய்வதற்கென்று திருமுறைப் பாடல்களில் ஒரு தொகுப்புத் தயாரித்திருந்தார்கள். அதில் திருவாசகத்தில் போற்றித் திருவகவலில் வரும் சில அடிகளையும் சேர்த்திருந்தார்.

“பரம் பரஞ்சோதி பரனே போற்றி
சிந்தனைக் கரிய சிவமே போற்றி
நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி
அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி
அடியொடு நடுஈ றானாய் போற்றி
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
பாரிடை ஐந்தாய்ப் பாந்தாய் போற்றி
மூவாநான் மறை முதல்வா போற்றி
உரையுணர் விறந்த ஒருவ போற்றி
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி
படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி
இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி
தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி
அலந்தேன் நாயேன் அடியேன் போற்றி
தளர்ந்தேன் அடியேன் தமிழேன் போற்றி
மருவிய கருணை மலையே போற்றி

அஞ்சேல் என்றிங் கருளாய் போற்றி
போற்றி போற்றி ஐய ஐய போற்றி”

“நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க”

இவ்வாறமைந்த தொகுப்பில் பஞ்சபுராணப் பாடல்கள் கலந்திருக்கும். இறுதியில் “நாதவிந்து சலா தீநமோ நம” எனத் தொடங்கும் திருப்புகழ் பாடப்பெறும், மாணாக்கர் பின்தொடர்ந்து பாடுவதற்குப் பண்ணோடு அடியெடுத்துக் கொடுப்பதற்குத் தமிழ்நாடு இராமநாதபுரத்து ஓதுவார் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த முத்துசுவாமி என்பவர் நீண்ட காலம் இங்கே பணியாற்றினார். அவர் அலுவலகத்தில் ஊழியராயும் கடமை புரித்தவராவார்.

பிரார்த்தனை மண்டபத்தின் எழுந்தருளியிருந்த பரமேஸ்வரப் பெருமானுக்கு விசேட நாள்களில் அபிடேகமாதியன சிறப்பாக நடைபெறும் ஆண்டுதோறும் ஆறுமுறை அபிடேகம். நாயன்மார்க்குருபூசைகள், சிவராத்திரி, நவராத்திரி கந்தசஷ்டி, திருவெம்பாவை முதலிய நாட்களில் சிறப்பு வழிபாடுகள் நடைபெற்றன. சிறப்பு வழிபாட்டு நாள்களின் விநியோகிப்பதற்குப் பழநிப் பஞ்சாமிர்தம் பெரிய தகரங்களில் வந்திருக்கும். வளவில் வானுறவோங்கி வளர்த்திருந்த தேக்க மரத்திலைகளைக் கழுவிக் கையிலேந்தி வரிசையாய் நிற்கும் மாணாக்கர்களுக்கு ஓரகப்பை அமுதம் போன்ற பஞ்சாமிர்தங் கிடைக்கும்.

நவராத்திரி நாள்கள் பகலிரவாகத் கலை நிகழ்ச்சிகளோடு கொண்டாடப்பெறும், பண்ணிசைக் கச்சேரி, பக்திப் பிரசங்கம், பரத நாட்டியம், நாடகம் முதலியன அருமையாக வழிபாட்டு முறையில் நடைபெறும், மகா நோன்பு, வாழை வெட்டுதல், ஏடு தொடக்குதல் யாவும் பழைய மரபு தவறாமல் நடை பெறுதல் வழக்கம்.

பரமேஸ்வராலயத்தில் ஆசார அநுட்டானம் நுட்பமாகக் கவனிக்கப் பெற்றனவாதலால், மாணாக்கர் துடக்கு என்னும் ஆசௌச விதியைக் கட்டாயமாகக் கவனிக்க வேண்டியவராயினர், அவர்கள் பிரார்த்தனை மண்டபத்துக்குத் தெற்குப் பகுதியில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த வகுப்பறையொன்றில் வழிபாட்டு நேரத்தில் கட்டாயமாகக் கூடியிருத்தல் வேண்டும் என்பது கட்டளை. அவர்கள் அங்கே அமைதியாக இருந்து பாடல்களைக் கேட்டு வந்தனர்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் அமைவதற்கு முன்னர், பரீட்சார்த்தமாகவும் முன்னோடியாகவும் அமைந்தது இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி. அங்கே லண்டன் இன்ரர்ஆறஸ், இன்ரர்சயன்ஸ், பி.ஏ. பீ.எஸ்.சி. பரீட்சைக்கு ஆயத்தம் செய்யும் வாய்ப்பு நிலவியது.

இங்ஙனமே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் அமைவதற்குப் பூர்வாங்கமாக அமைந்தது பரமேஸ்வராக் கல்லூரி. இங்கேயும் லண்டன் பரீட்சைகளுக்கு ஆயத்தஞ் செய்வதற்கு வசதி வாய்ப்பு இருந்தன.

பரமேஸ்வராக் கல்லூரி ஒருகாலத்தில் பல்கலைக்கழகம் போல நிலவியது. இங்கே ஒரு புறத்தில் சித்த ஆயுர்வேத வைத்தியம் பயிலவும் வகுப்புகள் நடைபெற்றன. இன்றும் பண்டிதர்களாயினோர் ஆசிரியப் பயிற்சி பெறுவதற்கு வசதி வாய்ப்பளித்த பரமேஸ்வர பண்டித ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியும் நிலவியது, நாளடைவில் பண்டிதர்களை

உருவாக்கும் கலாசாலையாயும் இது நிலவியது. இங்கே ஆண்டுதோறும் முப்பதுக்குக் குறையாத தொகையினர் பண்டிதர்களாய் உருவானார்கள்.

பகல் முழுவதும் சுண்ணாம்புக் கட்டடத்துள் படித்தவர்கள் இரவில் ஓலைக் கொட்டிலில் நித்திரை கொள்ளுமாறு விடுதிச்சாலை அமைந்திருந்தது. விடுதிச்சாலை நிலம் சாணியால் மெழுகப் பெற்றிருந்தது. ஆசிரியர்கள் சிலர் விடுதிச்சாலையிலே தங்கியிருந்தமையால் மாணாக்கர் குருகுலக் கல்வி முறையில் படித்தார்கள்.

மாணாக்கர்களுள் சிங்களவர்களும் இருந்தார்கள். ஒரு காலத்தில் பர்மா நாட்டு இளைஞர்களும் இங்கே படித்தார்கள். ஆசிரியர்களுள் மூர்.கோடன்பியஸ், மஸ்காரோ போன்ற ஐரோப்பியரும் இருந்தார்கள். சிங்களவருள் குருப்பு என்பார் ஒருவர் இருந்தார்.

அன்று பரமேஸ்வராக் கல்லூரிக்கு எங்குமில்லாத வகையில் அமைந்த இரண்டு அமைப்புக்கள் நன்கு பயன்தந்தன, கல்லூரியிலமைந்த ஆய்வு கூடமும், நூலகமும் மிகப் பெரியவை. பல்கலைக் கழகத்துக்குப் போதுமான அளவில் அவை அமைந்திருந்தன. நூலகத்து நூல்கள் ஏடுகள் யாவும் இராமநாதன் அவர்கள் காலத்துக்குக் காலம் தேடியவை. அவை பெரிய அலுமாரிகளிலும், விறாக்கிகளிலும் நிரை நிரையாக அடுக்கப்பெற்றிருந்தன. மாணாக்கர்கள் தங்கள் ஓய்வு நேரங்களில் அமைதியாக இருந்து நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் செய்தித் தாள்களையும் கருத்துணர்வதற்கு நல்ல வசதி நிலவியது.

மாணாக்கர் வசதிக்காக இராமநாதன் அன்பளிப்புச் செய்த நூல்கள், ஏடுகள் ஆயிரக்கணக்கானவை: தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் பழைய நூல்களும் இருந்தன. புதிய நூல்களும் இருந்தன. பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியத் தொடரில் பல்வேறு காலங்களில் வெளிவந்த பதிப்புக்களும் இருந்தன. இலங்கைச் சட்ட சபையின் அறிக்கைகள், பரிபாலன அறிக்கைகள் யாவும் இருந்தன. “புக் ஒவ் நொலெட்ஜ்” என்னும் பொது அறிவு நூல் வரிசைகள் இருந்தன. பிரித்தானிய பாராளுமன்றப் பேச்சுகள் அடங்கிய தொகுதிகள் இருந்தன. பேச்சாற்றல் வாய்ந்த ஆங்கிலேயர் படங்களும், செந்தமிழ் வளர்த்த செம்மல்கள் படங்களும், சைவம் வளர்த்த சான்றோர் படங்களும் இராமநாதனை உருவாக்கிய பெரியவர்கள் படங்களும் சித்திர மாடத்தைச் சிறப்பித்தன. இராமநாதன் பெருஞ் செலவிலமைந்த விஞ்ஞான ஆய்வு கூடம் அன்று இலங்கையில் முதற்றரமானதாயிருந்தது. ஆய்வுக்கு வேண்டிய உலோக வகைகள், உப்பு வகைகள், காடி வகைகள், கார வகைகள் பெருந் தொகையாய் இருந்தன. உலோக வகைகளுள் பெறுமதி வாய்ந்த தங்கம் மெல்லிய காகிதக் கனத்தில் கிடைத்தது. ஆய்வு கூடக் கருவிகள் யாவும் அணியணியாயிருந்தன. ஆய்வுக்கு உதவியாக உயிர் வாயுச்சாடிகளும் இருந்தன. யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிப் பழைய மாணாக்கர் தம்பு தட்சணாமூர்த்தி என்பார் ஆய்வு கூடப் பொறுப்பாளியாய் இருந்தார். லண்டன் இன்ரயன்ஸ் வகுப்பும் இங்கே நடைபெற்றது. எல்லா வசதிகளும் ஒருங்கமைய உருவான பரமேஸ்வராக் கல்லூரி பிற்காலத்தில் இராமநாதன் இந்துப் பல்கலைக்கழகம் என நிலவலாம் என அக்காலத்து அறிவாளிகள் தீர்க்கதரிசனம் கூறியதும் உண்டு.

ஆரம்ப காலத்தில் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி மாணாக்கர் மூவேறு இல்லங்களாய் அணிவகுத்திருந்தார்கள். சந்திர இல்லம். சூரிய இல்லம், இந்திர இல்லம் என ஒரு

காலத்தில் அவை இயங்கின. நாளடைவில் அவை பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திர, மகேஸ்வர, சதாசிவ. பரமேஸ்வர என்னும் இல்லங்களாய் அமைந்தன.

இவ்வாறமைந்த இல்லங்கள் விளையாட்டுத்துறை, கலைத்துறை என்பனவில் ஓரளவு போட்டி மனப்பான்மையுடன் நடந்து கொண்டன. ஆனால் வழிபாட்டு வரன் முறையில் குருபூசை விழாக்கள், நவராத்திரி வேளை என்பன பயபக்தியுடன் கொண்டாடப் பெற்றன. நவராத்திரி வேளைகளில் பேச்சு நாடகம் முதலியன ஓரளவு போட்டி மனப்பான்மையில் நடைபெற்றன. விளையாட்டுப் போட்டிகளில் ஒவ்வொரு இல்லத்தினரும் குறிக்கப்பட்ட நேரத்துள் கொட்டில்கள், அலங்காரப் பந்தல்கள் அமைத்தல் முதலியனவற்றில் போட்டியிட்டுப் பந்தல் போட்டியில் பரிசு பெறுவதில் முந்தியடித்தும் இயங்கினர். விளையாட்டுத் துறையில் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி உதைபந்தாட்டம் என்னும் புற்போல் ஆட்டத்தில் குடாநாட்டில் தனிப் புகழ் பெற்று இருந்தனர். வெற்றி தோல்வியைக் கருதாது ஆட்டத்தில் பொது மக்களுக்கு விருந்து செய்தலையே கருதினர்.

வடக்கில் காசி என்னும் புனித நகரில் இந்துப் பல்கலைக்கழகமும் அதைச் சேர்ந்த விசுவநாதர் ஆலயமும் போல, இங்கே பரமேஸ்வராக் கல்லூரியும், பரமேஸ்வரா ஆலயமும் அமைந்திருந்தன அரிது அரிது ஆகியவற்றைப் போல ஆக்குவார் என்று ஆன்றோர் அதிசயித்தனர்.

பரமேஸ்வராலயம் அமைந்தமை

பரமேஸ்வராக் கல்லூரி அமைந்த 1921 ஆம் ஆண்டு முதல் 1928 ஆம் ஆண்டு வரையும் மாணாக்கர்களின் வழிபாடு, கல்லூரி மேல் மண்டபத்திலேயே நடைபெற்று வந்தது. ஓரளவு ஆகம அடிப்படையில் ஓர் ஆலயம் அமைத்தல் வேண்டும் என்று இராமநாதன் அவர்கள் சிந்தித்துவந்தார்.

பரமேஸ்வரப் பெருமானின் கிருபா கடாட்சத்தை நம்பி, அவரை முன்னிட்டுக் கல்லூரிக்குப் பெயர் வைத்த பிரபு அவர்கள், அப்பெருமான் எழுத்தருளுவதற்கு வசதியான, விசாலமான கற்கோயில் எடுப்பதற்குரிய நாளை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

ஆகமங்கள் வல்ல அந்தணப் பெரியார்களையும் சிவாசாரியர்களையும் கலந்து உரையாடி வந்தார். ஆலயத்துக்கு வேண்டிய கருங்கற்களைப் பெறுவதற்குத் தமக்குப் பழக்கமான வியாங்கொடை சிங்களப் பெரியார்களோடும் பேசியிருந்தார், அன்று 1926 ஆம் ஆண்டில் நல்லதொரு நாள் திருக்கோயிலுக்கு அத்திபாரம் அமைக்கும் நாள், கல்லூரி வளாகம் வாழை தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றிருந்தது. வடக்குத் தெற்காக நீளம் அகலம் உள்ள ஆழமான அத்திபாரக் குழி வெட்டப்பெற்று இருந்தது. அர்ச்சகர் சரவணபவ குருக்கள், கல்லூரி அதிபர் இராமநாதன் வாமதேவா, ஆலோசகர் சைவப் பெரியார் சு.சிவபாதசுந்தரம், அந்தண ஆசிரியர்கள் நம்பிக்கைக்குரிய தம்பு தட்சிணாமூர்த்தி முதலானோர் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த வேளையில் காலந்தவறாமல் சேர். இராமநாதன் அவர்கள் தமது எச். 71 (H-71) இலக்கமுள்ள பெரிய மோட்டார் வண்டியில் வந்திறங்கினார்.

வழமையான தலைப்பாகை, நீண்ட கோட், உத்திரியம் முதலானவற்றை நீக்கி, பட்டு வேட்டியும் சால்வையும் அணிந்து. பொன்மயமான மேனி பளபளக்க வந்த அவரின் பிடரியில் ஒரு சிறு குடும்பியைக் கண்ட மாணாக்கர்கள் அதிசயப்பட்டார்கள். நாளாந்தம்

சிவபூசை செய்யும் பிரபு, சிரசேநம என்று தலையைத் தொட்ட பின் சிகாய நம எனத் தொடுமிடம் வேண்டும் எனவே குடுமி வைத்திருந்தாராம். இது சைவப் பண்பாடு.

உரிய முகூர்த்தத்திலே சங்கு, சேமக்கலம், மேளம் முழங்க, அந்தணர்சன் இருக்கு ஓத, திருமுறை வல்லார் பண் தவறாமல் ஓதல் செய்ய, ஆசிரியர்கள் சிலர் அரஹர எனச் சொல்ல இராமநாதன் அவர்கள் மெதுவாக இதழ்களை அசைத்து பரமேஸ்வரா என்று கூறி அத்திபாரத் திரவியங்களை இட்டமை கண்கொள்ளாக் காட்சியாயிருந்தது. அன்று தொடக்கம் நாஸ்தோறும் கட்டட வேலைகள் நடைபெற்று வந்தன.

பள்ளித் தலமனைத்தும் கோயில்கள் செல்வோம் என்னும் சைவத் தமிழ் மக்களின் தாரக மந்திரத்தை நன்கறிந்தவர் இராமநாதன். அவர் கொழும்பில் பொன்னம்பலவானேஸ்வரர் ஆலயம், இணுவிலில் இராமநாதன் வித்தியாலயம், திருநெல்வேலியில் பரமேஸ்வர வித்தியாலயம் கட்டியவர். அவருடைய நாளாந்த வேண்டுகோள் “திரிகரண சுத்தியும், காரிய சித்தியும் அருள்வாய்” என்பதாகும். காரியசித்தியோடு போதிய வருவாயும் பெற்றிருந்தவர் இராமநாதன். பாரிய கருங்கற்கள் வியாங்கொடையிலிருந்து புகைவண்டி மூலம் வந்து. பரமேஸ்வராவின் அயலின் றெயில்வேப் பாதையோரத்தில் குவிந்தன. பதிவான இரும்புச் சில்லுகள் பூட்டிய நீண்ட இரும்பு வண்டிகளை ஏரிபெருத்த எருதுகள் இழுத்து வந்தன. சில சமயம் நான்கு எருதுகள் முன்னிழுப்ப தொழிலாளர் பலர் பின் தொடர்ந்து தள்ளிக் கொடுத்தனர்.

சில வேளைகளில் இரும்பு வண்டி மண்ணிற் புதையுண்டு போதலும் வழக்கம். அவ் வேளைகளில் மாணாக்கர்கள் கைகொடுத்தல் வேண்டும் என்று அதிபர் வாமதேவா சுற்று நிருபம் அனுப்புவார். மாணாக்கர்கள் மாடுகளை அவிழ்த்து விட்டு, நீண்ட வடந்தொடுத்துத் தேரிழுத்தாற் போல இழுத்துக் கொடுப்பார்கள், நன்று நன்று என்று ஆசிரியர்கள் வாழ்த்துவார்கள்.

சில வேளைகளில் இராமநாதன் கொழும்பிலிருந்து வருவார். அவர் பரமேஸ்வராவின் அருகில் புகைவண்டியை விட்டு இறங்குவதற்கு றெயில்வேத் திணைக்களம் வசதி செய்து கொடுத்தது. இன்று விமானங்களில் ஏறவும் இறங்கவும் அசையும் படிக்கட்டுகள் அமைந்தாற்போல அன்று இராமநாதன் அவர்களுக்கென்றே மரப்படிகள் அமைந்த சாதனம் வண்டியில் தயாராயிருந்தது, வேண்டியபோது றெயில்வே ஊழியர்கள் அதனைப் பொருத்திவிடுவர்.

ஆலயம் பெருமளவில் சிற்ப ஓவிய வேலைப்பாடுகளில்லாவிட்டாலும் பெரிதாய் அமைந்தது. வடக்குத் தெற்காகப் போதிய நீளமும் அகலமும் உள்ள ஒரே மண்டபம் அழகானது. இருபக்கங்களிலும் தனித்தனி பன்னிரண்டு பாரிய தூண்கள் நிற்பது அழகிய வளைவுகள் அமைந்துள்ள ஒடுக்கமான உட்பிரகாரமும் உள்ளது.

முதற் கும்பாபிடேகம்

பரமேஸ்வரம் 1928ஆம் ஆண்டில் ஓரளவு கட்டி முடிக்கப் பெற்றது. இதற்குள் இராமநாதன் அவர்களுக்குச் சட்ட சபையில் பெரும் பிரச்சினைக்குரிய விடயம் பெரும் பளுவாயிருந்தது. முன்னர் 1835 ஆம் ஆண்டளவில் ஆரம்பிக்கப்பெற்ற சட்ட சபை முற்றாக நீக்கப்பட்டுப் புதிதாக அரசாங்க சபை நிறுவப்படுவதற்கான பூர்வாங்க அலுவல்களுள் டொனாமுர்த் திருத்தம் சட்ட சபையில் விவாதிக்கப்படலாயிற்று.

டொனமூர்த் திட்டம் இலங்கைக்கு உதவாதது. இலங்கையருக்கு ஓரளவு சுதந்திரம் வேண்டாம். முற்று முழுதான பூரண சுயராச்சியமே வேண்டியது என்று முழுமூச்சாகப் பேசிய இராமநாதன் தமது தள்ளாத வயதில் இங்கிலாந்துக்கும் போக வேண்டியிருந்தார். அதற்காக ஒரு நினைவேடும் தயாரித்து அச்சிட்டிருந்தார்.

இப்பால் கும்பாபிடேகத்துக்குரிய முன்னேற்பாடுகளைக் கவனிக்குமாறு நல்லூரைச் சேர்ந்த தம்பையாக் குருக்கள் என வழங்கும் கார்த்திகேயக் குருக்கள் அவர்களிடம் கேட்டிருந்தார். பிரதிட்டை, ஆவாகனம், அபிடேகம், அலங்காரம், ஆராதனை, நிவேதனம், வேதபாராயணம், திருமுறையோதல், பல விதமான தானங்கள் கொடுத்தல், சமாராதனை முதலியன யாவும் யாதும் குறைவுபடாமல் நடைபெறுதல் வேண்டும். பரமேஸ்வரப் பெருமானின் பிரீதியும், இராமநாத வள்ளலின் திருப்தியும் கிடைத்தல் வேண்டும்.

எனவே கும்பாபிடேகம், பிராயச்சித்தம், பெருஞ்சாந்தி முதலிய கிரியைகளில் மந்திரலோபம், கிரியாலோபம், பாவனாலோபம் முதலியன இருத்தலாகா. சாதாரணமாக நாளாந்தம் நிகழும் பூசனைகளில் குறைவுகள் உண்டானால் நைமித்திய பூசனை விழாவில் நிவர்த்தி செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் கும்பாபிடேகம் முதலிய பெரிய விழாக்களில் குறைவில்லாமலே நடத்துதல் வேண்டும். இவ்வாறாயின் பல்வேறு வகையான அபிடேக அர்ச்சனை ஆராதனைத் திரவியங்களையடுத்து நிகழவேண்டிய தானவகைகளில் சொர்ணதானம், வஸ்திரதானம், கோதானம், அன்னதானம் முதலானவற்றுக்கும் வேண்டியவை கொள்ளல் வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் கருத்திற்கொண்ட கார்த்திகேயக் குருக்கள் அவர்கள் திரவியங்கள் சம்பந்தமான பெரியதொரு பட்டியலைத் தயாரித்துப் பரமேஸ்வராக் சுல்லூரி அதிபரும், இராமநாதன் அவர்களின் மைந்தனுமான வாமதேவா அவர்களிடம் கொடுத்தார்கள்.

அதிபர் வாமதேவா இராமநாதன் அவர்களின் மைந்தர்களுள் ஒருவர், நன்னித்தம்பி என்னும் பெருஞ் செல்வரின் மகள் செல்லாச்சி வயிற்றிற் பிறந்தவர், மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரித் தாபகர் சங்கரப்பிள்ளை அவர்களின் புதல்வி அன்னபூரணி என்பாரை மணந்தவர். யாழ்ப்பாணத்தவரின் கல்வி அபிவிருத்தியில் அதிக கவனம் எடுத்துவந்தவர். முற்கோபியாயிருந்தும் பின் இரக்கம் காட்டும் தன்மையவர், சிவகுமாரன், செல்லாச்சி, இராம்சிங், பாலசுந்தரம் ஆகிய பிள்ளைகளைப் பெற்றவர். அருமை மகள் செல்லாச்சிக்கு அக்காலத்திலேயே தக்க முறையில் சங்கீதக் கலையைக் கற்பித்து இசைக் கலையைப் பரப்பி வந்தவர். செல்லாச்சி என்னும் பெயர் இராமநாதன் குடும்பத்தில் பரம்பரையாக இடம்பெற்று வந்தது

பெரிய பட்டியலைப் படித்த அதிபர் வாமதேவா அவர்கள், கோயிற் குருக்களாய் சரவணபவ ஐயர் அவர்களிடம் பட்டியலைக் கொடுத்து, இதனைச் சுருக்கமாகச் செய்யவியலாதோ எனக் கேட்டார். பவுண் என்னும் நாணயம், பத்துப் பதினொரு ரூபா விற்ற காலம் அது. செட்டிமாரின் புடைவைக் கடைகளில் பட்டு, பீதாம்பரமும் மலிவான காலம் அது. எனினும் பட்டியலிற் கண்டவற்றைச் சிக்கனப் படுத்தலாம் என்று சரவணபவ குருக்கள் வேறொரு பட்டியலைத் தயாரித்துக் கொடுத்தார். அதில் பொற்காசுக்குப் பதிலாக வெண் பொற்காசுகளும், பட்டுப் புடவைகளுக்குப்

பதிலாக பருத்திப் புடவைகளும் இடம் பெறுவனவாயின. தானங்கள் வெகுவாகக் குறைக்கப்பட்டிருந்தன. இன்றியமையாத சில தானங்களையே கோயிற் குருக்கள் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இவ்வாறாக அதிபர்வாமதேவா அவர்கள் இரண்டு பட்டியல்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு தமக்கும் தந்தையாருக்கும் நம்பிக்கைக்குரியவரும் கல்லூரி விஞ்ஞான ஆய்வு கூடப் பொறுப்பாளருமான இரத்தினம் என வழங்கிய தம்பு தட்சிணாமூர்த்தி அவர்களை அழைப்பித்து இதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று கேட்டார். தட்சிணாமூர்த்தி அவர்களை மட்டிட்டுப் பரமேஸ்வராக் கல்லூரிக்கு இட்டுக் கொண்டு வந்தவர் முதல் அதிபராய் இருந்த அருணாசலம் மகாதேவா அவர்களாவர்.

இந்த இக்கட்டான நிலையில் தட்சிணாமூர்த்தி அவர்கள் இரண்டு தரம் யோசித்து, “ஐயா இதனை எஜமானிடம் கேட்டுச் செய்தலே நல்லது” என்று இதமாகக் கூறினார். உடனே வாமதேவா அவர்கள் இவரையும் அழைத்துக்கொண்டு காரில் புறப்பட்டு இராமநாதன் கல்லூரியில் அப்பாவைக் காணப் போனார்.

போனதும் “அப்பா இந்த வைபவத்தில் ஏன் அதிக பணச் செலவு செய்ய வேண்டும். சுருக்கமாகச் செய்தால் என்ன?” என்று கேட்டார். உடனே இராமநாதன் அவர்கள் உள்ளம் பூரித்துப் புன்முறுவலோடு, ‘மகனே! நாங்கள் பரமேஸ்வரப் பெருமானுக்குச் செய்யும் கும்பாபிடேக வைபவத்தில் மந்திரலோபம், கிரியாலோபம், திரவியலோபம் சிறிதளவும் இருத்தலாகாது.

சாதாரணமாகச் செய்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் இருபது லட்சம் செலவழித்துப் பொன்னம்பலவானேசுவரருக்குக் கோயிலெடுத்தோம். நாட்டில் நங்கையர்களுக்கும் நம்பியர்களுக்கும் நல்ல முறையில் கல்லூரிகள் கட்டினோம். சிவபெருமான் எமக்குத் தந்த செல்வத்தில் நாம் அவர் பணியில் உலோபித்தன்மை காட்டாமல் பெரிதாகவே செய்தல் வேண்டும். எங்கள் ஆஸ்தானத்துக்குரிய பெரிய குருக்கள் கார்த்திக்கேயர். எங்கள் கௌரவத்தை நன்கறிந்தவர். அவர் தயாரித்த பட்டியல் நல்லது. எங்கள் ஆலயத்தில் நாளாந்த பூசை செய்யும் கோயிற் குருக்கள் கும்பாபிடேகஞ் செய்தலாகாது. கும்பாபிடேகத்திற்குப் பிரதம குருக்கள் வெளியிலிருந்தே வருதல் வேண்டும். நாங்கள் திரவியங்களை மேலதிகமாக வாங்குதலை விட்டுக் குறைவாக வாங்குதலாகாது. இறைபணி நிற்கும்போது தாராளமான மனப்பான்மை வேண்டும். முன்னர் சேர, சோழ, பாண்டிய, பல்லவ, விஜயநகர வேந்தர்கள் சென்ற வழியில் நாமும் சைவப் பண்பாடு நிலவச் செய்தல் வேண்டும். அன்பு மகனே மனங்கோணாது எல்லாவற்றையும் நிறைவாகச் செய்வாயாக” என்று இதமாகக் கூறினார். கேட்டு நின்று மைந்தன் மகாதேவா மனமுருகி, மெய்ப்பாடுற்று, ‘ஆம் அப்பா” என்றார்.

பின்னர் இராமநாதன் அவர்கள் தமது நம்பிக்கைக்குரிய தெட்சிணாமூர்த்தி அவர்கள் அருகழைத்து, “தட்சிணாமூர்த்தி! எம்பெருமான் பரமேஸ்வரன் எழுந்தருளப் போகும் இப் புதிய ஆலயத்துக் கர்ப்பக்கிருகம் வெப்பம் அதிகமுள்ளதாய் இருக்கும். சுவர்களின் சுண்ணாம்புச் சூட்டைத் தணிப்பதற்கு ஒரு வழியுண்டு. பெருமளவில் சந்தனக் கட்டைகள் வாங்கி நீரில் ஊறவிட்டு அரைத்துச் சந்தனக் குழம்பு கொண்டு சுவர் முழுக்க அப்புதல் வேண்டும். விளங்கிற்றா?” என்று கூறி இருவரையும் வழியனுப்பினார்.

இப்பால் 1928ஆம் ஆண்டில் முதற் கும்பாபிடேகம் நடைபெற்றபோது, மண்டபத்தினுள்ளும் வெளியில் அலங்காரப் பந்தலுக்கும் பல குண்டங்கள் அமைத்து வேத விற்பன்னர்கள் பலர் கூடியிருந்து வேத மந்திரங்களைக் கூறியும் சாமவேத கானம் பாடியும் கிரியைகள் செய்வாராயினர். வந்திருந்த அந்தணர்கள் வரிசையில் நகுலேஸ்வரக் குருக்கள், மாவிட்டபுரத்துக் குருக்கள், அச்சுவேலிக் குருக்கள், நீர்வேலிக் குருக்கள் முதலானவரோடு திருநெல்வேலி சபா நடேசக் குருக்கள் ஆனந்த நடேசக் குருக்கள், குஞ்சிதபாதக் குருக்கள் முதலானோர் இருந்தார்கள். வந்தவர்களை வரிசையறிந்து இருக்கு ஓதவும், சாமம் பாடவும் வைத்தவர் பரமேஸ்வரக் கல்லூரி சமஸ்கிருத ஆசிரியராய துரைசாமி சாஸ்திரிகள் ஆவர். அந்தணர் சிலர் சாமவேதம் பாடியபோது, இராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியர் கணபதி ஐயர் அவர்கள் அருமையாக வீனை தடவினார். அதே வேளையில் பரமேஸ்வராக் கல்லூரித் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் மாணாக்கரின் அபிமான ஆசிரியர் நவநீத கிருஷ்ண பாரதியார் அவர்கள் தாமும் ஒரு குண்டத்தருகில் இருந்து தீவளர்த்தமை பெருவிருந்தாயிருந்தது தமிழாசிரியர் நவநீத கிருஷ்ண பாரதியார் ஒரு குண்டத்தின் அருகில் கெம்பீரமாயமர்ந்து மந்திரங்கள் ஓதி ஆகுதிகள் செய்து கொண்டிருந்தார். இன்னும் இராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியர் சிவத்திரு கணபதி ஐயர் அவர்கள் அற்புதமான வயலின் வாசிப்பு, மாணாக்கியர் திரு முறையோதி எல்லோரையும் பரவசப்படுத்தினார்கள்,

கும்பாபிடேகத்தின் பின் கிரமந் தவறாமல் மண்டலாபிடேகங்கள் நடைபெற்ற பின் இறுதி நாளன்று மாணாக்கர்களுக்குப் பெருவிருந்தாக மகேசுர பூசை செய்தார்கள். முன்னர் கல்லூரி மண்டபத்தில் பிரார்த்தனை செய்தவர்கள், இப்போது வரிசையாக ஆலயஞ் சென்று வணங்கி வலம் வருவாராயினர்.

ஒருமுறை இறை வழிபாட்டின்போது உரிய வேளையில் அங்கே வந்திருந்த கிழவனார், மெல்லென எழுந்து பரமேஸ்வரன் பாதார விந்தங்களைப் பணிந்து போற்றி முத்திநெறி என்னும் பொருளைப் பீடிகையாகக் கொண்டு பேசியபோது, திரிகரணசுத்தியும் காரியசித்தியும் அருள்வாய் என்ற தொடரையும் விளக்கினார்சன்.

தாம் தினமும் தமது ஆன்மார்த்த வழிபாட்டின்போது ஓதும் வகையில், பரம் பரம்ஜோதி பரனே போற்றி! எனத் தொடங்கும் அடிகளை அருமையாக இனிய குரலிற்பாடி விளக்கினார். அந்த அற்புதமான பேரொளிப் பிழம்பில் தம் மனத்தை லயிக்கச் செய்து அவனருளாலே அவர் பேசினார் என்று கருதக்கூடியதாயிருந்தது, நினைக்கவும் தொழவும் எட்டாப் பெருங்கருணைப் பிழம்பைப் பரசிவம் என்றும் மகேஸ்வரன் என்றும் வாயினிக்கப் பேசினார். முதல், இடை, இறுதி எங்கும் பரமேஸ்வரமயமாயிருக்கும் ஒரே ஆனந்த மயமான ஒரு நிலையைச் சுருக்கமாகப் பேசினார். ஐம்பெரும் பூதங்களும் ஐந்து தன்மாத்திரைகளும் பரிணாமமடைவதையும் மும் மூர்த்திகளின் நிலையையும், கருணையினால் பரமேஸ்வரன் செய்தருளும் பஞ்ச கிருத்தியங்களின் நடைமுறைகளையும் விளக்கினார். தொழுவார்க்கே அருள் புரியும் சிவபெருமான் நாம் செய்யும் பிழையுறவேற் பொறுத்தருளிப் பேறும் நன்குபவர் என்றார். இரக்கமே உருவான அவரிடம் நாம் பணிவோடு வாங்கி எமக்குத் தேவையானவற்றை நிறைவாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்றார்.

முன்னர் இல்லறஞானியாய சனசமகாராசன்போல. அன்மைக்காலத்து இல்லற ஞானியாயிருந்த இராமநாத வள்ளல், அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்த கோதனம், வஸ்திரதானம், சொர்ணதானம் முதலானவை அளவிடற்கரியவையாகும் தானமும் தருமமும் தாம் செயலரிது,

பரமேஸ்வரன் கிருபை - சிவன் இடபாநுட்பர்

இராமநாதன் அவர்களுக்குக் குபேர சம்பத்துக் கிடைப்பதற்குப் பரமேஸ்வரன் திருவருள் நிறையக் கிடைத்தது. எதற்கும் பரமேஸ்வரா, பரமேஸ்வரா என்று வாயார வாழ்த்தும் வரப்பிரசாதி இவர். இவருக்கு முதுசொம் என்னும் பாரம்பரியத்தாலும் சீதனம் என்னும் வரதட்சனையாலும், தேடிய தேட்டம் என்னும் ஈட்டத்தாலும் பெருஞ் செல்வம் கிடைத்தது. தென்னிலங்கையில் நாத்தாண்டியா, லுணுவில, மீரிகம முதலிய இடங்களில் ஆயிரம் ஏக்கருக்கும் அதிகமான தென்னந்தோட்டமும், வட இலங்கையில் கிளிநொச்சியில் நாறுறு ஏக்கருக்கும் அதிகமான 'தானியலட்சுமி' என்னும் நெல் வயலும், கொழும்பில் சுகஸ்தான் முதலாய மனைகளும், தமிழ் நாட்டில் பழநி மலையடிவாரத்தில் குறிஞ்சிமனை நிலமும் இன்ன பிறவும் இருந்தன.

இவற்றையெல்லாம் கட்டோடே கனத்தோடே ஆண்டு அனுபவித்து வந்த இராமநாதன் அவர்கள். கண்ணோடே கருத்தோடே பெருங்கருணைத் தடங்கடலாய பரமேஸ்வரப் பெருமானை நினைந்துருகி வழிபட்டு வந்தார். இந்திரபோகம் என இவருக்கிருந்த பெருஞ் சிறப்பை புலவர்கள் வெகுவாகப் புகழ்ந்து பாடியதும் உண்டு.

இராமநாதன் அவர்களுக்குப் பரமேஸ்வரப் பெருமான் திருவருளால் எல்லாம் நிறைய இருந்தன. யாதும் குறைவில்லை என்னும் கருத்தில் பாடிய புலவர்களுள் அல்வாயூர் மு.செல்லையா என்பாரும் ஒருவர். அவர் பாடும்போது சந்திரன் தேய்வதுண்டு, ஆம்பல் குவியதுண்டு, இந்திரன் சாபம் பெற்றதுண்டு. இராமநாதன் அவர்களுக்கு ஏதும் குறைவில்லையே என்பர்.

பரமேஸ்வரன் கிருபா கடாட்சத்தால் இராமநாதன் அவர்கள் செய்த தருமமும் இவருக்கு இரண்டு முறை தலைகாத்தது. தருமம் தலைகாக்கும் என்பது பழமொழி. எல்லாம் பரமேஸ்வரன் தந்தவை. எல்லாம் பரமேஸ்வரன் சொத்து, தாம் பரமேஸ்வரனின் அடிமை. பரமேஸ்வரன் தம்மை ஆட்கொண்டமை உண்மை, பரம்பரம் சோதி பரனே போற்றி என்று பாடித் துதிக்கும் பழக்கம் இவருக்கு இளமையிலேயே வரக் கண்ட இவரை இவர் தந்தையார் 'கிழவனார்' என்றே அழைத்தல் வழக்கம் என்பது நினைவு கூரத் தக்கதாம். பரமேஸ்வரன் எனப் பணிவோம் என்றே இவர் மாணாக்கர்களுக்குப் பாட அடியெடுத்துக் கொடுத்துத் தாமும் பாடி மகிழ்பவராவர். முதலில் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தத்தைக் கல்லூரிப் பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் வணங்கிய போதும் பரமேஸ்வரா என்பதே மந்திரமாக ஒலித்தது. கல்லூரிக்கும் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி என்றே பெயர் வைத்தமையும் தெரிந்ததே.

நன்றி - பரமேஸ்வரம், 1991

Parameshvara College

M.Vithilingam

In 1920, at the Annual Conference of Hindu Youth at Keerimalai, over which Ramanathan presided, a popular appeal was made to him for the establishment of an institution for the higher education of Hindu boys, on much the same lines as his institution for the higher education of Hindu girls. Ramanathan, though alive to the magnitude of the appeal, and its heavy financial implications, readily and graciously assented. No man ever laboured more strenuously through life for the uplift and advance of the country's youth or placed greater or more sanguine trust in them than this hardy veteran of Ceylon politics.

It would not be to make a tall claim for Ramanathan to say that he is in line with the great educational thinkers and benefactors of all time, the Rousseaus and the Wycliffs, the Tagores and the Gandhis, men who devoted their best thoughts and their best energies to the consideration of how best they could reform and regenerate human society and arrived at conclusions that time has not set aside, viz. that human society can best be transformed and revitalised by a sound system of education, that such a system of education is the greatest boon that society can confer on its youth.

Ramanathan's speech in the legislature on the occasion of his moving the Ordinance to declare the Constitution of Parameshvara College represents the essence, the quintessence of his philosophy of education, the aims and ideals that led to the foundation of Parameshvara College. Hence the need to quote it at some length: "The College was founded in 1921, in consequence of the earnest desire of Hindu parents in and out of Ceylon who feel that the kind of education that is being given to their boys and girls in the English schools established by the Government, or conducted by private associations with the help of Government grants, is not at all satisfactory.

"They want something more than a knowledge of the perishable things of life, too much of which is pressed on the attention of students as if there was nothing else worth considering and attaining. The results of this one-sided system of education are painfully manifest in all parts of the British Empire and elsewhere. The great difficulties experienced by administrators in governing the people in Europe, the United States and other places are due to the fact that the curriculum of studies prescribed in the universities and schools of the West, except in theological circles, are confined to the things that relate to the perishable side of life. Everywhere the complaint is that boys and girls are not as they were some fifty years ago. Formerly there was some peace reigning in their hearts. They respected their elders in their homes and societies and the rulers of the country in Councils of State and on political platforms. They were willing and ready to put in practice the principles they had been taught at their homes and schools. They loved to be self-controlled, obedient, thoughtful, and helpful to others. They spurned selfishness and irreligion. There is now a vehement desire for the gratification of the senses at any cost, an extraordinary

regard for pleasure, and a proportionate contempt for duty. The principles which make life a thing of beauty and a joy for ever have all been forgotten.

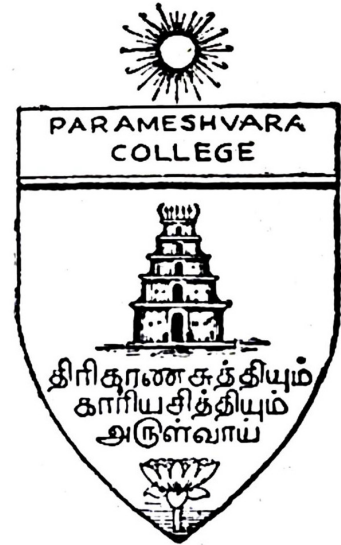
‘During the last five or six decades the old methods of instruction have disappeared, especially as to ethics and religion. Even teachers in great colleges do not know how to teach God and morality, owing to fierce controversies which have been raised round them, and which have discredited them in the eyes of those who have seceded from ancient traditions. People want to know who God is, where God is, what is the reason of the difference between things which are permitted, and what relation does pleasure bear to duty. Such questions, if not answered intelligibly, produce a doubtful and controversial state of mind, which ultimately leads to materialism and atheism. If one believes that there is

nothing beyond what we perceive by the senses, and that there is no life after death, the conclusion is easily reached that one should seize every opportunity to please oneself in every plane of the sense. The meaning of pleasing or enjoying oneself is to gratify every desire or passion that creeps into the mind. The result is a life like that of butterflies, dogs, cattle, and other animals, which have no codes of religion and ethics, and which have no power to hear and understand them.

“Such boys and girls, men and women, are satisfied with the things immediately before them, and care not to aim high or live holily. They do not know the radical difference between virtue and vice, or right and wrong nor the reason of the existence of the grand spiritual forces called Religion and Morality. They think that they may do whatever their likes and dislikes prompt them to do, if only they are not detected, taken up by the police, tried in a court of justice, and shut up in jail. They feel that, provided they avoid detection and punishment, they may easily pass for respectable people. To them I would say that Religion consists of those principles and practices which relate to communion with God and the attainment of actual knowledge of God, and that the chief obstacles to such union and such knowledge are indulgence in selfishness, unrestrained gratification of sensual desires, and the preference of pleasure to duty.

Now Sir, parents in this country, and indeed in all other civilized countries, greatly regret the evil days that have fallen upon them, and are earnestly craving that the ancient traditions which have prevailed among us and produced really good men and women, really good citizens, may be taught in our schools, under the protection of the Government.

“Some sixty years ago, Professor Huxley assured his large audience in the United Kingdom. that he could not commend the education imparted in its schools and colleges, for the simple reason that it could not convert a bad boy or girl into a good

boy or girl. His testimony has been found to be true by succeeding generations. They have watched the course of events which have made for disorder and spiritual ruin, and they are anxious that something must be done at once to enable youngsters to learn and live the right life.

Right thought, right speech, and right action still exist among a limited number of men and women in Christendom and other fields of religion. They are most anxious that the youth of the country should save themselves from the perils of selfishness and sensuousness combined, called worldliness, and that, while the nature of the perishable things that surround us should be taught to their children, a serious effort should be made to inculcate also some of the principles relating to the imperishable things known as God and Souls, and to teach the part which Evil plays in the destruction of humanity.

“Hindu, Buddhist, Christian, and Mohammedan sages have all taught the principles of imperishable or eternal life in order to save human beings from the dangers of worldly life. They emphatically assert that the Life-Eternal is not something high up in the skies, but is attainable in our own hearts, amidst our worldly surroundings, and that a knowledge of the principles and practices of Eternal Life is the only safeguard against the corruptions which beset our path on earth. Therefore, our duty is clearly to bring afresh within the reach of our children the great traditions which have been crowded out of our schools and colleges by the advent of what is called ‘modern civilization.’”

“I have thought for many years that it was my duty to help Hindu parents in this country and India to attain their hearts’ wish. This is the reason, why Parameshvara (College) Vidyalayam was founded. Vidyalayam means a house of learning, and Parameshvara means the Most High. Thus Parameshvara College means the house of learning of the Most High. Any student who is admitted there will be given facilities to know something more of life than the perishable side of it. He would know that the Spirit within the mortal body, and God within and beyond us, are the only imperishable things which we should labour hard to attain, at least as hard as we labour for the perishable things of the body. In our endeavour to attain the Imperishable, we have first to discover the individual Spirit which is in the body, and then come to know God who is in the Spirit. The Spirit is therefore called the Temple of God. Unless boys and girls are taught these truths early in life, and helped to prefer the principles and practices which relate to the discovery of the Spirit in the body, and God in the Spirit, they would be engulfed in the vortices of selfishness and sensual desires. They would naturally sink more and more into corruption, and become terrible sufferers here and in the lives to come.

“The chief aim of Parameshvara College is to save our boys in this way and to make good citizens of them. By reminding them of our Spiritual Traditions, we hope to make them real assets to us and to the British Empire. Our late Governor, Sir William Manning, attached the highest importance to Spiritual Traditions. He spoke of them

just before departing from the Island. He attended a function at Zahira College, Maradana in March last, and addressed those who were assembled there as follows:

Now, one passage in the speech of the Head Master struck me as being one not only of great importance, but one as bearing very largely upon the desirability of education under Muslim precepts, and that is this. There is now in Ceylon the means of educating the Muslim youth without the sacrifice of belief and ideals sacred to Islam. I can only tell you how I agree with that sentiment. You have hitherto not had a secondary school where your children will be educated without the sacrifice of belief and ideals which are sacred to your religion. Now this being the sole Muslim secondary school at present in existence in this Island, I can only hope that it will receive your support. My own opinion is that the Muslim community is worthy of a great school. That feeling should be cherished and encouraged in every way by the Government of this country. I very sincerely hope that the Muslim youth of this country will be trained in the tenets of the Islamic faith, and will obtain in this college that education which will enable him to become prosperous and worthy and that, when in later days they recognize the benefits they have received from this college, they will exercise that great tenet of your religion which is Charity and will come forward in their more prosperous days to help all that appertains to Muslim education.'

"How broad, Sir, are these views! How good of this staunch Christian Governor to speak so sympathetically of the religious ideals of the Muslims, and to lay the foundation-stone for a building to be raised for the glorification of such ideals! How different is the conduct of some other educationists among us, who think that they should support their own religion only, and that every other religion on the face of the earth must be undermined and damned! These narrow-minded persons believe that God does not exist in the heart of every man, and that, when some non-Christian religionist is addressing himself to God who is within and beyond him, he is worshipping the devil. This hatred of other religions and opposition to the works of other religionists, have had a most degrading effect. There is only one God for all nations. He is the only Lord of all hosts who can be worshipped by human beings. The methods of worship in the case of the great religions of the world may be different, but the object worshipped is identically the same.

"It is said that the education imparted in schools enables an outgoing student to find a livelihood for himself. Between the ages of six and fourteen, there is time enough only to make him read, write and work simple sums in arithmetic, but the training for a clerkship or other vocation for earning a living wage is possible only in later years, say, between fourteen and nineteen. education that is required to gain a livelihood, so as to keep body and soul together, requires a knowledge of such things as are taught ordinarily in our schools, but Education in the proper sense of the term, implies something that is systematically neglected by our educationists. I am sure that Honourable Members will agree with me that the most important side of Education is the training of the boys and girls to lofty ideals of character, perfection

in work, heartfelt devotion to God, and loyalty to the King. This is expressly declared in the draft ordinance before us to be the policy of Parameshvara College.

“What is meant by lofty character? Man is in bondage to Evil, and the most urgent problem in life is to extricate the soul from Evil and its subtle corruptions. If the instruments of knowledge and action, given to the soul by God, be not carefully trained and strengthened in early life to prefer always the needs of the soul to the cravings of the body, they will not be able to resist the promptings of Evil to do the very things they should not do in the interests of the soul. If these instruments fail to protect the little leaven of love and light that is in every man, and to develop them successfully, first into neighbourly love, and then into philanthropic love, and then to Godly love, they are said to be possessed of ‘bad character’. The marks or features or characteristics of our inner being, having suffered disfigurement by evil, are spoken of as low or wicked. But, if our instruments of knowledge, the chief of which are the five senses, the mind, attention, recollection of sound doctrine, right reason, and determined will, do not deviate from the path of duty laid down for us by sanctified sages, we are said to be possessed of high or lofty character.”

“It will thus be seen that the formation of good character requires sense-control, mind-control, abundant study and thoughtful action. In every country we have a small percentage of men who are congenitally gifted with good character, with a strong predisposition to avoid Evil and follow the dictates of duty. This congenital gift is the result of past lives lived according to law, but there is a much larger percentage of people who wish to be good, and yet are unable to struggle against the impulses of Evil. What is the kind of education to be given to them that will lead them out of the mazes of wickedness? Is the nature of evil and its subtle ways ever explained to them? Is God’s design as to the uplifting of fallen people ever unfolded to them, at home or at school, in the early part of their lives, when alone ethical and religious lessons can take root, flourish, and fructify? Has anybody taught them that pain, poena or punishment, was ordained by God as a remedial measure against Evil? In Western countries, on both sides of the Atlantic ocean, there are famous preachers who confound evil with pain, who say that evil and pain are identically the same. They teach that passion and animal desires in Man are so deeply rooted in human nature that it is impossible to efface them, and that all we can do is to wisely direct the higher desires and endeavour to find peace in the culture of one’s own personality. Can this wise direction of the higher desires and this cultivation of character be effected under the present system of education which thrusts aside religion and ethics?

“Until our boys and girls are taught to realize the great truth, that indulgence in any desire, not permitted by law, conduces to debase one’s character and brings about spiritual ruin; until they learn that the desire for gratifying each of the five senses should be carefully limited and controlled, lest the mind, running promiscuously with the senses, be spoilt by the mire of sensualism; until it is strongly impressed upon our boys and girls that an impure mind becomes the ally of Evil, and the enemy of the soul; until they clearly understand what the principles and practices of Eternal

Life are, and how such truths only can free the soul from the beguilements of evil, they would continue to be creatures of sorrow and mischief to themselves and to the society to which they belong. So far as regards the formation of high character.

The earlier appearance of Prameswara College

“What is perfection in work? This is absolutely necessary for self-improvement and social improvement. Every Official Member who has a seat in this Council, by virtue of his being a head of a department, will bear

testimony to the fact that he earned his position by labouring hard to excel in the work entrusted to him. Whether it is thinking or speaking or writing, or whether it is supervising, directing or organizing, his one desire was to do his very best. From this point of view of excelling in work, he has known what officers working under him as assistants or clerks are excellent workers, what officers are indifferent workers, and what officers are bad workers. Perfection in work is not to be obtained except by taking infinite pains, and endeavouring to complete and polish up in every detail the work in hand. “Excellence in hand work is a prelude to perfection in mind work, and that again leads to intellectual and spiritual perfection. In the great design of God which we see prevailing in the constitution of all bodies-mineral, vegetable, animal, and human-we observe that every cell and every aggregate of cells is beautifully made and correlated. We have to copy the example of God in regard to the works entrusted to us in this life. We should not draw any distinction between what are called little things that come to our hands. In the case of everything, our duty is to turn out excellent work, and we shall have our reward, which is steadfastness of purpose, poise, purity of heart, and prosperity in peace.

“These qualifications lead us nearer and nearer to God. We become devoted to God. The habit of giving our whole attention to perfection of worship begets the feeling, all the while, that God exists, mercifully rewards us for works of loving-kindness, and punishes us for our works of hate. Without a full acknowledgement of God and a constant fear of wrong-doing, there can be no extrication of the Soul from Evil. The more and more the power of Evil is resisted by us, declines in us, the more clearly shall we see the reality and greatness of God.

“I need not say much about the ideal of loyalty to the King set forth in the Ordinance, because we still make much of this virtue. If the throne and its surroundings are disturbed, there will be confusion in society, and many great dangers will stare us in the face. I am glad to say that there is not a single school or college in Ceylon

which objects to loyalty to the King. In the draft Ordinance relating to Parameshvara College it is laid down as a stern duty, to be observed by students, teachers, and the Board of Directors.

“Section 10 of the Ordinance lays down clearly that, in addition to the usual curriculum of studies, the religious traditions of the Hindus should be carefully taught to every Hindu boy there. There are some Christian teachers in the college, and boys belonging to any religion are admissible there. The Hindu religion inculcates that the souls of boys and girls and men and women, of whatever faith or race, are all children of one and the same God; that parents as well as teachers are trustees of God; that God exists in the heart of every human being; and that all the affairs of this world must be interpreted in terms of the prevailing power and grace of God. When our thoughts, divorced from the limitations of the body and its surroundings, are thus established in God, our sages declare that we have passed from the kingdom of earth to the kingdom of God, from the things of perishable life to imperishable life or the Life Eternal.

“I move, Sir, the first reading of the Ordinance to incorporate Parameshvara College.”

An idealist who was also a hard-grained realist, he aimed at building an institution which would serve as a synthesis, a meeting-point of two great cultures, the ancient culture of the East, with its emphasis on humanistic learning, on the study of religion, philosophy and ethics, and the present-day culture of the West with its emphasis on the material sciences, an institution which would bring into being a race of enlightened citizens who would at once be a glory unto God and a pride unto the country; moreover, an institution which would serve as a model for the rest of the Island. It was never his intention to build one on popular, stereotyped lines, for he felt that education, as then imparted, had failed to achieve its great purpose. The purposelessness, the idleness, the general sense of drift, the lack of a sense of spiritual power that he saw in the average youth distressed him profoundly. Irreligion, rampant materialism, sensuality, uprootedness, and all their progeny were sapping the life-blood of the nation. He was anxious that students should be given a national outlook, educated in the national spirit. There is a national heritage, a tradition of values which education should help to conserve and into which the children should be initiated. Under the impact of foreign political domination and of the alien influences it brought to bear on many fields of national activity, all the precious heritage of culture and spirituality to which this ancient land is heir, tended to recede into the background. It was to restore the people to their roots, to wean education from the many accretions that had grown around it, to reorientate it and render it more living, more real, more man-making that Parameshvara College was founded.

In any scheme of education he formulated, he assigned the foremost place to the building of high character, for he felt that in no other period of its history did the world stand in so sore a need of high moral and spiritual standards as in the present. The greatest tragedy of the age as he saw it, as the most virile thinkers of the age saw it, was that man's growth in knowledge of the material sciences far outstripped his

growth in spirituality and morals with results that have disfigured and deformed man, inherently divine, potentially angelic, into a beast of prey living on the spoils of another. Education should seek to develop man's higher nature, to release the creative, constructive impulses latent in him, the forces of mutual love and goodwill, of compassion and fellow-feeling, of justice and kindly dealing and glorify the while between him and the grave. Education that fails to foster these virtues, to achieve these great and noble ends defeats itself. He shared Ruskin's view of education, viz., "Education does not mean teaching people to know what they do not know; it means teaching them to behave as they do not behave." His views were in accord with those of another idealist and educational reformer, the poet-philosopher Rabindranath Tagore, who bemoaned overfar the educational trends of his time with their over emphasis on things material and mundane to the detriment of all things moral and spiritual, and sought to recapture at Visvabharathi the ideals and practices of education that made ancient India the home of true spirituality and high culture, and the Mecca of scholars from many lands outside. In defining the aims of his school the poet said, "We must make the purpose of our education nothing short of the highest purpose of Man, the fullest growth and freedom of soul. It is pitiful to have to scramble for small pittances of fortune. Only let us have access to the life that goes beyond death and rises above all circumstances; let us find our God, let us live for that ultimate truth which emancipates us from the bondage of the dust and gives us the wealth, not of things but of inner light, not of power but of love. Such emancipation of soul we have witnessed in our country among men devoid of book-learning and living in absolute poverty. In India we have the inheritance of this treasure of spiritual wisdom. Let the object of our education be to open it out before us and to give us the power to make the true use of it in our life, and offer it to the rest of the world when the time comes as our contribution to its eternal welfare."

Ramanathan was a firm believer in the value of residential schools and colleges where the pupils grow up under the fostering care of teachers wedded to high ideals, living the life simple and the life spiritual. One of Ramanathan's main objectives in founding his twin educational institutions was the revival of the *guru-kula-vasa* system of education so much in vogue in ancient India, which had done much to raise the intellectual, moral and spiritual tone of early Indian society and place India high in the estimation of the ancient world. He said, "It has been universally admitted that the more residential centres are established, the better it will be in regard to the improvement of character and in regard to other accomplishments which such centres must necessarily give. This system prevailed among us in India and Ceylon centuries and centuries ago. It was called the *guru-kula-vasa*, the teachers and the taught residing in the same place. The boys remained until they were passed as fit to enter upon the duties of married life. When the pupillary stage was passed, the boy would go out into the world, settle down as a good citizen. The usefulness of the residential system, was universally acknowledged."

Ramanathan condemned in no uncertain terms a system of education which dispensed with residence, required five hours attendance at school and for the

remaining ten hours or more of waking life, let children follow the natural bent of their minds, let them roam at will, haunt cinema halls and consort with disreputable folk, becoming thereby a menace to themselves, their kinsfolk and to society at large. He says, "We have now got used to sending our boys for about five hours a day to a college or school, and letting them do what they like for the remaining eighteen hours, of which eight are devoted to sleep. For ten hours out of school they are under the control of nobody, and they do just as they like. This sort of thing was spoken of by a Hebrew prophet of old, when he said, They are all gone like wild asses, alone, to Babylon.' These boys go about without the least knowledge of God, thirsting for sensuous pleasures. The remedy is residential schools. Sir Anton Bertram, our Chief Justice, says that there is no college worthy of being called a college unless the boys are made to enter into residence at the college. That is what has made England and other European countries the powerful places they are for good, and also for bad. They are the redeeming features in European civilization. The English boy who has resided for a term of years with self-controlled and wise teachers knows that it is his duty to stand up for what is good, for what is honourable, for what is right and straight."

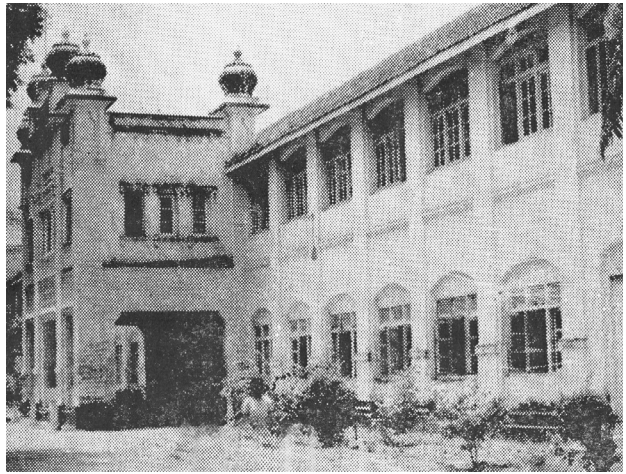
Ramanathan knew full well that the new venture would mean a crippling burden on his material resources already heavily depleted by his numerous earlier benefactions. But it had, nevertheless, to be accomplished. And doing things piecemeal or doing them in a small way, was never his way.

It is interesting to note that everything that he undertook and accomplished, bore invariably the stamp of stateliness and magnificence. He never set his hands to anything without counting the cost beforehand, so much so that it is hard to find anything, big or small, which, when once undertaken, remained incomplete or was done perfunctorily. Many knew him as a great statesman and scholar, a renowned philosopher and religious teacher, a great jurist and lawyer, an orator par excellence, but few think of him as a great builder, one of the greatest his age and country produced.

At Thirunelvely, on the outskirts of the city of Jaffna, he acquired an extensive tract of land twentyfive acres in extent, for the purpose. Its proximity to the Northern capital and its lovely rural setting added to its appeal. The cramped, tumultuous and dust-ridden atmosphere characteristic of many modern centres of learning repelled him profoundly. It is in an atmosphere of calm and reposeful quiet, amidst the beauty and excellence of natural scenery that the human intellect and the spirit in man blossom and fructify. This was one of the convictions he passionately held and nobly exemplified in his two colleges.

The project was an extremely ambitious one, as all his projects were. However, building operations commenced and what had but a couple of years before been a stately edifice on paper now became a reality on hard earth. The quality of the material used was of the finest and best, for Ramanathan, be it remembered, built not for a time, but for all time. No detail of the operation escaped the close and vigilant scrutiny of the founder. The result, judged by contemporary standards, was a magnificent

structure, grand in conception and sound in execution. As the unaided achievement of a single individual, it evokes the praise and admiration of posterity. The College was named after Parameshvaran, the Almighty ruler who was all-in-all to the great founder. Of the many priceless gifts which the great states- man and leader bestowed on his people, his twin educational institutions are by no means the least. Though built and equipped soon after World War I, when the

The earlier appearance of Prameswara College

cost of building materials and equipments had soared to dizzy heights, the college lacked absolutely nothing, for such was the express wish of the founder. With its stately buildings, its spacious playing-fields, its broad walks and breezy lawns, and above all its temple dedicated to Lord Parameshvaran, the college stands there, an imperishable monument to the love he bore for his people, his prodigious self-sacrifice and his unbounded confidence in youth. The Rt. Hon. V. S. Srinivasa Sastri, the great Indian scholar and statesman, who visited the college and was amazed to see the lavish use of Burma teak wood on the building exclaimed, "Ramanathan has paved the college with gold."

One remarkable characteristic of his was a passion for thoroughness in planning and execution; never was there a more devout adherent of the maxim that whatever is worth doing, is worth doing well, or that other admonition: "If you want a thing done right, see to it yourself." He never believed in doing things by proxy. This man every bit of whose time and energy was needed for work in higher spheres, in the pursuit of religion and philosophy-his foremost passion through life-in national activity of great constructive and creative value, would not even in the infirmity of age entrust the supervision of important matters to his paid assistants. He would want to see everything for himself. It used to be said that he had eyes as penetrating and far-ranging as a powerful search- light. At a glance, he could see the rights and the wrongs of things, the flaws and blemishes in any structure or in any of its component parts. Once, when Parameshvara College was building, Ramanathan wanted to go up the building, desiring to see things for himself. Those around him, dissuaded him, as he was then running high temperature. But this indomitable man, brushing aside all their fears and admonitions, climbed up a bamboo ladder, saw all things for himself and then climbed down. Such was his devotion to anything he set out to do and such his passion for excellence in its execution. When the temple in Colombo was building, he subjected every piece of granite in the grand structure to his own microscopic scrutiny. The smallest flaw in any, though chiselled at immense cost, led to its outright rejection.

This passion for excellence, for doing a thing as best one could, for stretching one's resources as far as they could go, permeated every act of his life, big or small. It was all-pervasive. He habitually saw the vision of excellence before his mind's eye and strove all his life to live up to that vision. He once said, "Excellence of work ought to be the day and night dream of men, not for the material rewards it may bring, but because the world is a training ground or gymnasium for the healthy development of our faculties, and every endeavour should be made to emancipate ourselves from ignorance, especially from two of its deadly forms, passion and prejudice, so as to reach, morally and intellectually, the highest point which an environment will permit us to obtain. Such, I take it, is the true meaning of 'success' in life."

Parameshvara College is a monument to his personality no less than to his philanthropy. It does not sprawl, it does not peter out, it does not war with itself in clashing forms of incompatible, incongruous architecture; it is nowhere half-done. It is a complete entity, solid, square-set and individual.

It was one of his long-standing regrets that the main building at Parameshvara could not be crowned with three magnificent domes, a central dome and one on either end. His architects and engineers had assured him that it could be done; but as the work advanced, they felt diffident about the foundations. In sheer despair, he summoned the best experts and they too shared the same view and the idea had to be dropped.

In a brochure entitled "The Aim of the Students at Parameshvara College" he said, "Parameshvara College was founded to bring inexpensively within the reach of Tamil boys the blessings of a sound education, which combines the best of British learning with the wisdom of the Sages of India and the classics of its literature in Tamil and Sanskrit, in order that every boy, who is bad, may have a chance of becoming good; who is impelled by mischief and passion, may control them and be helpful in good works; who looks on like cattle and will not work, unless prodded, may be alert and take an abiding interest in the welfare of others; who is vulgar and rude, may be refined, who is narrow-minded and prejudiced may be sympathetic and tolerant; who is unable to see a situation or its development, may spot it at once, trace the causes of its origin and tendencies, and organise measures for remedying the evil, or promoting the good that may be working in it; who is not precise in thought or clear in expression, may think and speak lucidly, who unthinkingly apes the costumes and manners of foreigners may be made to establish himself and his people on the ideals and practices which have come down to us from ancient times, most suitable to our needs and to the conditions of the land of our birth; who is running about from pillar to post restlessly, may maintain his ground and work for the uplift of himself and the nation to which he belongs; who is afflicted with promiscuous desires and vain thoughts, may concentrate his attention and effort upon the main business of life, which is heartfelt devotion to God, perfection of whatever work one has undertaken or been given to do, and the realisation of all such aims as may secure for the people both temporal and eternal happiness." "To bring inexpensively within the reach of Tamil boys the blessings of a sound education "-that was the main note in his gamut. In all his national endeavour, educational or otherwise, the claims of the poor were

ever uppermost in his thoughts. Education tended to become expensive, aristocratic, exclusive, class-ridden, the preserve of a privileged few, while the poor were complacently allowed to languish in ignorance, squalor and neglect. It should be made inexpensive and brought within reach of the poor, for education is the grand cure for the many ills that afflict human society. Among the primary functions of the College, he laid the greatest emphasis on the teaching of

The earlier appearance of Prameswara College

religion and the development of character. The Temple was to facilitate children's worship of God, which was, with him, the first requisite of education and life and formed an integral part of Collegiate activity.

He moreover built a hostel capable of accommodating many hundreds of boarders and provided that only vegetarian meals should be served in it. To ensure a regular supply of provisions for the hostel, he founded a farm of four hundred acres at Kilinochchi.

On 22nd August, 1921, the opening ceremony of the college was performed by the founder. Mr. S. Sivapathasundaram, the veteran educationist, scholar, philosopher and acknowledged authority on Saiva Siddhanta philosophy in his time, was appointed Headmaster of the Lower Department. In the following year, the Higher Department was opened with Mr. (later Sir) A. Mahadeva, M. A. (Cantab.) Bar-at-Law, as Principal. Able lecturers, English, Indian and Ceylonese were appointed to the Staff, and work was carried on under the founder's personal guidance and supervision.

So intense and so profound was his love for the College that he would visit it as often as the pressure of other duties permitted him. was a delight to him to be in the midst of growing youth, to share their joys and sorrows, listen to their problems and perplexities, to guide and instruct them in good living and to do all in his power to promote their intellectual, moral and spiritual development. It was his practice over a number of years to give model lessons to various classes and to supervise in person the work of his teachers. He provided a liberal supply of scholarships to ensure that poverty was no barrier to higher learning at Parameshvara.

We can picture to ourselves the Grand Old Man in his declining years attending to every detail of Collegiate activity, plodding through account books, struggling against paucity of funds in a supreme endeavour to ensure Parameshvara's future stability and well-being. No wonder then that during his life-time the College made steady progress and took its place among the foremost institutions in the Island. Parents from far and near sent their children to be educated at Parameshvara.

Parameshvara College was designed to be a centre of higher learning, a cradle of Tamil culture, a home for the spirit of the Tamil race, distracted and torn by centuries of subjection to alien rulers. In an age which suffered itself to be swept off its feet by the overpowering current of Western thought and learning and spurned all things national and indigenous, it was the special glory of the Ponnambalam family to have held the citadel of Tamil culture and tradition intact, in apostolical succession to the great Navalar. No other family soaked itself so completely in it or drew nutriment from its rich and varied wealth of moral, spiritual and philosophical thought. It was to save this wealth and transmit it to posterity untainted and undiminished by impious hands that Parameshvara College was born.

The founder confidently believed that Parameshvara would before long blossom forth into a Northern University and dispense higher learning for all who would seek it for their sustenance. If his princely endowments to Parameshvara, scattered in many parts of the Island and in diverse forms, had been carefully husbanded and the incomes, scrupulously secured during the half century that has glided by since the great leader returned to his Maker, a full-grown university with liberal provision for all courses of academic study, could with no aid from any other source, have sprung into existence and quenched the nation's thirst for higher learning during a period when myriads of eager and ambitious youth are dying of it. But unregenerate man willed otherwise. Had the great man risen from his Samadhi and revisited Parameshvara some years before the University authorities stepped in in time to save it, would not coals of fire have been heaped on his hoary head to behold the ravages that time and man's neglect had wrought on his dearly-cherished off spring?

How high his hopes and expectations! How low, their fulfilment! Surely, we are unworthy of our sires of old, unworthy of the great trust they reposed in us, unworthy of their precious legacies to us, unworthy of the splendid ideals of service and self-sacrifice they set before us, unworthy of their solicitous concern for our future happiness and well-being. Rampant materialism and selfish individualism have been the undoing of our tribe. While it is customary with peoples in other lands to build on the frail foundations laid for them by their forbears, it has become the accepted norm of human conduct among us to despoil and turn to our personal and private advantage the rich endowments of great benefactors of an earlier generation. Ramanathan, an exemplar in the administration of public trusts, is a standing reproach to this class of inhuman and unabashed parasites who pillage and plunder public benefactions and defeat the very purpose for which those pious benefactors made them. It is a matter for great gratification that the Ramanathan Trust has in recent years been reconstituted and placed in safe hands.

The Ramanathan Library, a rich store-house of rare books, with a reference section reputed to be the best in the Island-one of his rarest treasures-which formed a part of his bequest to Parameshvara, having been filched by two generations of trusted custodians, is today in shambles. At a remove of well-nigh half-a-century, it is most painful, even heart-rending to reflect upon the immensity of sweat and toil, of sacrifice and self-denial that went into the building and endowing of Parameshvara, to picture to ourselves the physical, mental and moral strain the great leader endured in his declining age and the increasing stress of his dwindling resources. already

far exhausted by a long life of prodigal giving, in a supreme effort to give his people a seat of learning worthy of their great and ancient heritage, at whose life-giving springs their children and their children's children could drink to their hearts' content, and play and frolic at will to their souls' satiety. Faced with the necessity of giving Parameshvara College a modern and well-equipped laboratory to cope with the growing needs of a scientific age, and confronted with the problem of high prices soon after World War I, he mortgaged his home Sukhastan to a bank for Rs. 50,000/=. The mortgage was never redeemed and the considerate creditor brought the property under the auctioneer's hammer, only after the great benefactor had passed out of the visible scene. Such indeed was the love he bore for his people, such his anxious solicitude for their continued greatness and well-being. When this tragic fate that awaited Sukhastan became widely known, a proposal was put forward that the Tamils should as a people, raise a Fund, discharge the debt and make Sukhastan a national memorial to the great leader. Unhappily, no response was forthcoming and the proposal was dropped.

Some years ago, the Old Girls of Ramanathan College, smitten by a sense of ingratitude to the great benefactor who first opened up for them the gates of higher learning and helped conserve the ancient culture and traditions of Hindu womanhood, resolved to build a monument worthy of his great name and end for all time the reproach that for decades had assailed them. The monument was to take the form of a statue, erected in front of the municipal buildings, Jaffna. Much noise was made about it and subscription lists moved round. I comforted myself with the thought that Ramanathan was at long last coming into his own, coming to be recognised for what he really was, and continues to be, our greatest leader and benefactor of all time, that the Tamils had after long years of neglect waked up to a sense of duty and piety to the great ones of the past, that a new and memorable era was opening for them.

Many months later, passing by the municipal buildings, I happened to espy something that resembled a statue. Curiosity awakened, I ventured to draw nearer and nearer to it and read the inscription on the pedestal. To my surprise, I discovered it was the much-talked-of monument to the illustrious leader. It was more than a statue. It was a caricature of that tall, stately and astounding personality. Moreover, there was hardly any trace of bronze or marble one commonly associates with statues. On inquiry, I learnt that as many as half-a-dozen bags of Kankesan cement and as many baskets-ful of river-bed sand had gone into its composition.

I thanked Providence I had lived to see a statue, though in truth a caricature, of the heroic leader, in the Northern metropolis, half-a-century after he had departed from us; thanked the proposers and executors of this pious project, admired the exuberant generosity and munificence of us Tamils, our readiness to do honour to the great dead of all time. Any wonder, then, that there has in the past decades been a total and utter bankruptcy of talent and leadership, a total and utter poverty of men of genius and vision who could see far ahead of their time and lead a people to their rightful destiny. Leadership, alas, thrives in more congenial soil. It is a matter for satisfaction that the government of Srimavo Bandaranayake has since made Parameshvara the Northern Campus of the University of Ceylon.

Ramanathan of Ceylon The life of Sir Ponnambalam Ramanathan, 1977

பரமேஸ்வர பண்டித ஆசிரியர் கலாசாலை

பண்டிதர் க. நாகலிங்கம்

பரமேஸ்வராக் கல்லூரியின் ஒரு பகுதியாக இயங்கிய பரமேஸ்வர பண்டிதர் ஆசிரிய கலாசாலை பற்றிய பண்டிதர் க. நாகலிங்கம் அவர்களின் நினைவுப் பதிவுகள் “ஈடும் எடுப்புமில்லாத முயற்சியாளர்” என்னும் அவரது பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தம் பற்றிய கட்டுரையில் இருந்து பிரித்தெடுக்கப்படுகிறது.

- பதிப்பாசிரியர்

அன்பர் க.சச்சிதானந்தன் என்பாரை யான் முதன்முதலிற் சந்தித்த இடம் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியில் பரமேஸ்வர பண்டித ஆசிரிய கலாசாலையிலே தான். மூன்றாண்டுகளிற் பண்டிதர்களாகும் வாய்ப்போடு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர் தராதரமும் பெறலாம் என்ற ஆசையால் உந்தப்பட்டு 1939 ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் அங்கு வந்த முப்பது பேரில் நாமும் இருவர். அங்குக் கற்க வந்தோரில் சிலர் பாலபண்டிதர். பலர் பிரவேசபண்டிதர் ஒரு பண்டித பத்திரமும் இல்லாதோர் சிலர். அச்சிலரில் சச்சிதானந்தனும் நாகலிங்கமும் அடங்குவர்.

நாங்கள் ஆசிரியர் கலாசாலையிற் பிரவேசிக்க முன்னரே எங்களுக்கு மூன்று ஆண்டுகளின் முன் எம்மைப் போல பயிற்சிக்குச் சென்று பயிற்சி முடித்து வெளியேறிய இருபத்திநான்கு பேரின் பண்டித பரீட்சை பேறு வெளிவந்தது. அவர்கள் எடுத்த பண்டித பரீட்சை ஆரிய திராவிட பாஷாபிருத்திச் சங்கத்தால் நடத்தப்பட்டது. பரமேஸ்வர பண்டித ஆசிரிய கலாசாலையில் இருந்து தோற்றிய எவருமே சித்தியடைந்திலர் என்ற பரீட்சைப் பேறு வெளியானது.

இப்பரீட்சைப் பேற்றுக்கு அயராது உழைத்தவர்கள் சிலர் ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்க நிர்வாக சபையில் இருந்தவர்கள் பலர் சங்கத்துக்கு வெளியிலும் இருந்தனர். தாம் பல்லாண்டு படித்து சில்லாண்டு பரீட்சையில் தவறி அரிதில் முயன்று பெற்ற பண்டித பத்திரத்தை இந்தச் சிறுவர்கள் மூன்றாண்டில் பெறுவதா என்ற காழ்ப்புணர்வே இதற்குக் காரணம் என்று அப்போது பேச்சு அடிபட்டது.

இந்த அதிட்டக்குறைவான இருபத்தினான்கு பேரதும் பரீட்சை விடைத்தாள்கள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு மீள்பார்வைக்கு அனுப்பியபோது பதினாறு பேர் சித்தியடைந்தது கலாநிதி பண்டிதமணிக்கு எத்தகைய உணர்வை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதை அறிய முடியவில்லை. அங்கு தமிழ் கற்றபித்தவரில் ஒருவர் உலகியல் கண்ட மாவைக் கவுணியன் வெண்ணெய்க்கண்ணனார் எனப்படும் மாவைப் புலவர்மணி பண்டிதமணி க. சு நவநீதகிருஷ்ணபாரதி. மற்றையவர் திரு சு.நடேசபிள்ளை பி.ஏ பி. எல் என்பதும் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டே பண்டிதரின் படுகொலை வெளியாயிற்று.

இந்நிலையில் பண்டித ஆசிரிய கலாசாலையின் முகாமை பண்டித ஆசிரிய கலாசாலை மாணவர்களை மதுரைப் பண்டிதப் பரீட்சைக்கே அனுப்புவது எனத்தீர்மானித்தது. இது அங்கு கற்ற முப்பதுபேருக்கும் கிலேசத்ததை ஆக்கியபோதும் எவரும் படிப்பை

நிறுத்தவில்லை. படிப்பு ஆசிரியர்களாலும் மாணவர்களாலும் தொடர்ந்து மூன்று வருடத்தில் முடிப்பதற்கும் அரிய பாடத்திட்டம் இரண்டு வருடத்தில் முடிந்தது. அங்குக் கற்ற முப்பது பேரில் பதின்மரை இரண்டாம் ஆண்டு பரீட்சைக்குத் தோற்றச் செய்யுமாறு அறிவிப்பு விடுத்தார் வித்துவான் கார்த்திகேசு. அவ்வாறு இரண்டாவது வருடம் பரீட்சைக்குத் தோற்றிய பதின்மரில் ஒன்பது பேர் திறமையாக சித்தியடைந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் க.சச்சிதானந்தன் ஆவர். இவர்களுடைய இப்பரீட்சைப் பேறு பல

பண்டித வகுப்பில் படித்தவர்கள் பலர் புத்தகம் வாங்குவதற்கு பதிலாக சிலவற்றை எழுதிப்படிப்பது வழக்கம். யான் புறநானூறு நூறு செய்யுள் அகநானூறு ஐம்பது செய்யுள் பதிற்றுப்பத்தில் நாற்பது செய்யுள் என்பவற்றை எழுதிப்படித்துள்ளேன். ஆனால் நண்பர் சச்சிதானந்தன் சீவகசிந்தாமணியில் மூன்று இலம்பகங்களில் வரும் ஆயிரஞ் செய்யுள்களையும் நச்சினார்க்கினியரது உரை விருத்தியுரை என்பவற்றோடு ஒரு மார்கழிமாத விடுமுறையில் எழுதி முடித்துக் கொண்டு வந்ததோடு மற்றையோரும் பயன்பெற உதவினார் என்றால் அவருடைய முயற்சியின் அளவை அறிய வேறுசான்றும் வேண்டுமோ!

இரண்டாம் வருடத்தில் சித்தியடைந்த ஒன்பது பேரும் பண்டித பாடங்கள் நடைபெறும்போது வகுப்பிற்குச் செல்வதைத் தவிர்த்துக் கொண்டனர். சிலர் ஆசிரியர் சிதம்பரப்பிள்ளையிடம் சமஸ்கிருதம் கற்றனர். சிலர் சமயக்கல்வியை மேற்கொண்டனர். அமரர் சச்சிதானந்தன் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி அதிபரின் அனுமதியுடன் ஆங்கிலம் கற்றார் இக்கற்கையே இவர் பி. ஏ சித்தியடையவும் சமஸ்கிருதம் கற்கவும் இவரை ஊக்கியது எனலாம். லண்டன் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவர் என்பதால் அவரது ஆங்கில அறிவும் சமஸ்கிருதத்தை ஒரு பாடமாகக் கொண்டவர் என்பதால் அவரது இரு பாஷை அறிவும் துணியத்தகும். மதுரைப்பண்டிதர் என்பதால் அவரது தமிழ் அறிவின் ஆழ அகலம் உணரத்தகும். மும்மொழி வித்தகராக அவர் மிளிர்ந்ததற்கு அவரது சுயமுயற்சியே காரணம் என்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழ்ப்பாடசாலை ஒன்றில் கற்றுத் தமிழ் ஆசிரியராக வெளிவந்த ஒருவர் மும்மொழி வித்தகராக முகிழ்த்ததோடு சோதிடம் முதலிய கலைகளிலும் வல்லவராகித் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் நல்லறிஞர் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்பட வாழ்ந்த பெருமைக்கும் வியப்பிற்கும் உரியர் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவர் புகழ் வாழ்க.

ஆனந்தத்தேன், 2008.

என்ன புண்ணியஞ் செய்தனை நெஞ்சமே யிருங்கடல் வையத்து
முன்னம் நீபுரி நல்வினைப் பயனிடைய முழுமணித் தரளங்கன்
மன்னு காவிரி சூழ்திரு வலஞ்சுழி வாணனை வாயாரப்
பன்னி யாதரித் தேத்தியும் பாடியும் வழிபடும் அதனாலே.

- திருஞான சம்பந்தர்

சேர் பொன். இராமநாதன் வேதாகம ஆய்வு நிறுவனம்

சிவாச்சாரிய குருகுல பயிற்சி நெறி

சைவப் பெருவள்ளலார் சேர் பொன். இராமநாதன் அவர்களது சமய இலட்சியங்களுக்குச் செயல்வடிவம் கொடுக்கும் வகையில் அவர் ஸ்தாபித்த ஸ்ரீ பரமேஸ்வரன் ஆலயத்தை மையமாகக் கொண்டு ஸ்ரீ பரமேஸ்வரா இயக்குநர் சபையின் ஆதரவில் உருவாகியதே சேர் பொன். இராமநாதன் வேதாகம ஆய்வு நிறுவனமாகும். இது இயக்குநர் சபையின் முன்னாள் தலைவர் சித்தாந்த வித்தகர் அமரர் திரு. மு. ஞானப்பிரகாசம் அவர்களின் முயற்சியின் பயனாகவே ஆரம்பிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இம்முயற்சிக்கு அனுசரணையாக இருந்து பக்கபலமாக இருந்தவர்கள் முன்னாள் துணைவேந்தர் அமரர் பேராசிரியர் அ. துரைராசர் மற்றும் பேராசிரியர் சி. க சிற்றம் பலம், பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர், பேராசிரியர் வி. சிவசாமி

ஆகியோராவர். வேத ஆசும மற்றும் திருமுறைகள் உள்ளிட்ட சைவசமயஞ்சார்ந்த ஆய்வு முயற்சிகளை ஊக்குவிக்கும் வகையில் இவர்களே இந்நிறுவனத்தை உருவாக்குவதில் முனைப்புடன் செயற்பட்ட முன்னோடிக் கல்விமாண்களாவர். இந்நிறுவனத்தின் போஷகரான வாழ்நாட்பேராசிரியர் அமரர் கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் குருகுல வளர்ச்சிக்கு ஆலோசனைகளை வழங்கி உதவினார். ஸ்ரீ பரமேஸ்வரா இயக்குநர் சபையும், ஸ்ரீ பரமேஸ்வரன் ஆலய பரிபாலன சபையும், யாழ்ப்பகலைக்கழகம் இந்துமன்றமும் இந்நிறுவனத்தின் செயற்பாட்டிற்கு அனுசரணையாக விளங்கி ஆதரவு நல்கிவருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 13-03-1994 அன்று இந்நிறுவனத்துக்குரிய நிர்வாக சபைத் தெரிவுக்கூட்டத்தில் பேராசிரியர் பிரம்மஸ்ரீ ப. கோபாலகிருஷ்ணஐயர் அவர்களைத் தலைவராகவும், பேராசிரியர் வி. சிவசாமி அவர்களைச் செயலாளராகவும், பேராசிரியர் சி.க. சிற்றம்பலம் அவர்களைப் பொருளாளராகவும், சிவஸ்ரீ ஐ. மகேஸ்வரக்குருக்கள் அவர்களைத் துணைத்தலைவராகவும், பிரம்மஸ்ரீ பா. சர்வேஸ்வரசர்மா அவர்களை உபசெயலாளராகவும், பிரம்மஸ்ரீ ஸ்ரீ கிருஷ்ணானந்தசர்மா அவர்களை சிவாச்சாரிய குருகுல இணைப்பாளராகவும், பரமேஸ்வரா இயக்குநர் சபையின் சார்பில் திரு. உ. கந்தசாமி, திரு. இ. விஜயரட்ணம் ஆகியோரை நிர்வாக உறுப்பினர்களாகவும் கொண்ட நிர்வாக சபை தெரிவுசெய்யப்பட்டது.

இந்நிறுவனத்தின் வழிகாட்டலில் ஓர் அங்கமாகச் செயற்படுவதே சிவாச்சாரிய குருகுலமாகும். எம்பெருமானின் சந்நிதியில் வேதபாராயணம், திருமுறை பாராயணம் ஆகியவை ஒலிக்கவேண்டும் என்ற சேர் பொன். இராமநாதன் அவர்களது அபிலாசையை நிறைவேற்றும் வகையில் எமது சமயத்தை முன்னின்று வழிநடத்தக்கூடிய புலமைத்துவமும் ஆளுமையும் மிக்க சிவாச்சாரியர்கள் உருவாக உதவவேண்டும் என்ற இலட்சியத்தை முன்னெடுக்கும் வகையில் தொடங்கப்பட்டதே இக்குரு குலமாகும். இதற்காக

எமது பிரதேசத்தில் உள்ள அனுபவம் மிக்க சிவாச்சாரியர்களது ஆலோசனைகளும் பெறப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நாள் யாழ். பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் பேராசிரியர் அ. துரைராசா அவர்கள் 1994-03-27 ஆகிய பங்குனி உத்தர நன்னாளில் சேர் பொன். இராமநாதன் வேதாகம ஆய்வு நிறுவனம், சிவாச்சாரிய குருகுலம் ஆகியனவற்றை சம்பிரதாயபூர்வமாக ஆரம்பித்துவைத்தார்கள். அது முதலாக சிறப்பான முறையில் சிவாச்சாரிய குருகுலம் நடைபெற்று வருகின்றது. தொடங்கப்பட்ட நாளிலிருந்து 2000 ஆண்டாகிய காலப்பகுதிவரை 78 இளம் மாணவர்கள் குருகுலப் பயிற்சி நெறியில் இணைந்து பயனடைந்து வருகின்றனர். இக்குரு குலத்தை நடாத்துவதற்குரிய நிதியுதவியை மூீ பரமேஸ்வரா இயக்குநர்சபை வழங்கிவருகின்றது.

சிவாச்சாரிய குருகுலம் 1995-ல் இடம்பெற்ற நாட்டின் சூழ்நிலை காரணமாக சிறிதளவு காலம் தடைப்பட்டிருந்தாலும் தற்பொழுது தொடர்ச்சியாக இயங்கிவருகின்றது. சிவாச்சாரிய குருகுலத்தில் பின்வரும் பயிற்சிநெறிகள் இடம்பெறுகின்றன:

1. பிரவேச சிவாச்சாரியார் பயிற்சிநெறி - 1 வருடம்
2. பாலசிவாச்சாரியார் பயிற்சிநெறி - 2 வருடங்கள்
3. சிரேஷ்ட சிவாச்சாரியார் பயிற்சிநெறி - 2 வருடங்கள்.

ஆக 5 வருடப் பயிற்சிநெறிகளை ஒழுங்காக நிறைவு செய்ததன் பின்னர் மாணவன் ஒருவன் முழுமைபெற்ற சிவாச்சாரியாராக உருவாகும் வகையில் பாடத்திட்டம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

புதிய கல்வியாண்டினைத் தைப்பூச நன்னாளை தொடக்கமாகக்கொண்டு வருடாந்தப் பரீட்சைகளில் சித்தியெய்தியவர்களுக்கு சான்றிதழ் வழங்கும் நாளாக சேர் பொன். இராமநாதனின் கார்த்திகை மாதத்து திருவோண நக்ஷத்திரத்துடன் கூடிய குருபூசை தினத்தை உள்ளடக்கிய காலப்பகுதியே ஒரு கல்வியாண்டாக அமைந்துள்ளது. யாழ். பல்கலைக்கழக சபாமண்டபத்தில் சேர் பொன். இராமநாத வள்ளலாரின் உருவப் படத்திற்கு துணைவேந்தர் அஞ்சலி செலுத்தும் நிகழ்வை அடுத்தும், சிவாச்சாரிய குருகுல மாணவர்களின் வேத, ஸ்தோத்திர, திருமுறைப் பிரார்த்தனைகளைத் தொடர்ந்தும் துணைவேந்தரின் அஞ்சலியுரை நிகழும். அதனைத் தொடர்ந்து நிறுவனத் தலைவரின் அனுசரணையடன் சிவாச்சாரிய குலத்தில் சித்தியெய்திய மாணவர்களுக்கு துணைவேந்தர் அவர்களால் சான்றிதழ்கள் வழங்கும் நிகழ்வும் வருடந்தோறும் நடைபெற்று வருகிறது.

சிவாச்சாரிய குருகுலத்தின் ஆசிரியப்பணியை அமரர் நியாயசிரோமணி பிரம்மமூீ கி. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் முதன்முதலில் தலைமை ஆசிரியராக இருந்து மேற்கொண்டார். தற்பொழுது பிரம்மமூீ கி. சதாசிவசர்மா, பிரம்மமூீ ச.பத்மநாப சர்மா, பிரம்மமூீ ச. பங்குசர்மா, பிரம்மமூீ ப. இராஜ கோபாலசர்மா, பிரம்மமூீ ச. நவந்தசர்மா ஆகியோர் சம்ஸ்கிருத மொழி மற்றும் திருக்கோவில் சார்ந்த பாடத்திட்டங்களுக்கமைந்த பாடங்களைக் கற்பித்துவரும் அதேவேளை பண்ணிசை ஆசிரியர் திரு. எஸ். திருஞானசம்பந்தன் திருமுறைகளைப் பண்ணோடு பாடும் பயிற்சியினை அளித்துவருகின்றார். 1994-95 காலப்பகுதியில் பிரம்மமூீ ம பாலகைலாசநாதசர்மாவும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி உதவினார்.

பாடசாலைக் கல்வி பெற்றுவரும் 12 - 14 வயதெல்லைகளைக் கொண்ட அந்தணச் சிறார்களுக்கு பாடத்திட்டங்களுக்கமைய சனி. ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் காலை 9 - 12 மணி வரையாக ஸ்ரீ பரமேஸ்வரன் ஆலயத்தில் நடைபெறும் இக்குருகுலத்தில் பயிற்சிகள் வழங்கப்படுகின்றன.

இவ்வாண்டு முதல் (2001) வெளிவாரி நிலையில் சிவாச்சாரியார்கள் கற்றுக் குருகுலப் பரீட்சைகளில் தோற்றுவதற்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளை செயற்குழு தீர்மானித்து ஸ்ரீ பரமேஸ்வரா இயக்குநர் சபையின் அனுமதியுடன் செயற்படுத்தி வருகின்றது.

சிவாச்சாரிய குருகுலத்தின்மூலமாக உயர்ந்த நிலையில் தனித்துவமான சிந்தனைத்திறனும் சிறந்த ஆளுமையும், கிரியைகளில் புலமைத்துவம் சிவாச்சாரியார்களை உருவாக்குவதே ஆய்வு நிறுவனத்தின் உயர் இலட்சியமாகும். அதேவேளை சேர் பொன். இராமநாதனின் சமயஞ்சார்ந்த அபிலாசைகளையும், இலட்சியங்களையும் இத்தகைய செயற்பாடுகள் மூலம் முன்னெடுப்பதே ஆய்வு நிறுவனத்தின் தார்மீகப் பணியாக அமைவது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்

பரமேஸ்வராக் கல்லூரி பிரார்த்தனை மண்டபம்

சேர் பொன். இராமநாதன் வேதாகம ஆய்வு நிறுவனம்

யாப்பும் பாடத்திட்டமும்

1. அமைப்பு:- பரமேஸ்வராக் கல்லூரி இயக்குநர் சபையின் ஆதரவில் அமைக்கப்பட்டுள்ள சேர் பொன். இராமநாதன் வேதாகம ஆய்வு நிறுவனத்தின் ஓர் அங்கமாக சிவாச்சாரிய குருகுல பயிற்சிநெறி அமையும்.

2. நோக்கம்:- சைவ சமயத்தில் குருவுக்கு உரிய இடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. சிவாலயத்தில் நடைபெறவேண்டிய கிரியைகளைத் தலைமையேற்று நடாத்திவைப்பவர் அவரே யாவர். மந்திரம், கிரியை, பாவனை ஆகியவற்றின் வழி கிரியைகளை நன்கு கற்றவராகவும் அவற்றை நிறைவேற்றுவதில் பயிற்சி மிக்கவராகவும் வல்லவராகவும் அனுபவம் பெற்றவராகவும் விளங்கச்செய்வதே இப்பயிற்சியின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

இவற்றுக்கு மேலாக ஆலயத்தோடு தொடர்புடைய விடயங்களில் அவ்வப்போது ஏற்படும் ஐயங்களை நீக்கி உரிய விளக்கம் தரக்கூடிய வகையில் சமய சாஸ்திர அறிவு நிரம்பியவராகவும் இருத்தல் மிகவும் வேண்டற்பாலதாகும். வேதங்களை ஓதுவதற்கு ஏற்ற முறையான வேதாத்யயன பயிற்சியும் ஆகம மரபுக்கமைய கிரியைகளை நிகழ்த்துவதற்குத் தேவையான பத்ததிகளைச் சாதகம் செய்யும் திறனும் நிரம்பியவராதல் வேண்டும். இவற்றுடன் சோதிடம், சிற்பம், சைவசித்தாந்தம், திருமுறைகள், இசை போன்றவற்றிலும் தேவையான பயிற்சிகள் சிவாச்சாரியருக்குத் தேவையானவையாகும். இவையாவற்றுக்கும் அடிப்படையாக அமைவது சம்ஸ்கிருதம். தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் அறிவாகும். இதன் முக்கியத்துவத்தை யுணர்ந்து சம்ஸ்கிருத மொழியை மாணவர்கள் தொடக்கம் முதல் பயில்வதற்கு இக்குருகுலத்தில் உரிய வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படும். நாகரம், கிரந்தம் ஆகிய இரண்டிலும் பயிற்சியளிக்கப்படும். தமிழ் மொழியும் கற்பிக்கப்படும்.

3. பாடசாலைக் கல்வி:- சிவாச்சாரியார் ஒருவர் கல்வியில் மேம்பட்டவராகத் திகழவேண்டுமென்பதால் இக்குருகுலப் பயிற்சியோடு மாணவரது பாடசாலைக் கல்வியும் எதுவித இடையூறுமின்றித் தொடர்வது மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

4. பயிற்சிக்குத் தகுதியுடைய மாணவர்கள்: இப்பயிற்சிக்குத் தொடக்கத்தில் 8-10 வரை எண்ணிக்கையிலான அந்தணச் சிறுவர்கள் பெற்றோரின் அனுமதியுடனும் ஏனைய குரு குலங்களின் ஆதரவுடனும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். 8-ம் ஆண்டில் கல்விபயிலும் மாணவர்கள் இதில் சேர தகுதி பெற்றவராவர்.

5. பயிற்சி நெறிக்க காலம்:- இப்பயிற்சி நெறி குறைந்தது 5 வருடங்கள் வரை நீடிப்பதோடு மூன்று நீடிப்பதோடு மூன்று கொண்டதாகவும் அமையும்.

வெளிவாரி மாணவர்கள் குருகுலப் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் அனுமதி

6. வெளிவாரி மாணவர்கள் தமக்கு வசதியான இடத்தில் பயிற்சி பெற்று 2001-ம் முதலாக சிவாச்சாரிய குருகுலத்தின் விதிமுறைகள் மற்றும் பாடவிதானங்களுக்கேற்பவும் பரீட்சைகளுக்குத் தோற்ற அனுமதிக்கப்படுவர்.

1. பிரவேச சிவாச்சாரியார் பயிற்சி	-5 அலகுகள்.
2. பாலசிவாச்சாரியார் 1-ம் ஆண்டுப் பயிற்சி	-6 அலகுகள்.
3. பாலசிவாச்சாரியார் 2-ம் ஆண்டுப் பயிற்சி	- 6 அலகுகள்.
4. சிரேஷ்ட சிவாச்சாரியார் 1-ம்ஆண்டுப்பயிற்சி	-8 அலகுகள்
5. சிரேஷ்ட சிவாச்சாரியார் 2-ம் ஆண்டுப்பயிற்சி	-8 அலகுகள்.

2-5 வரையான பயிற்சி நெறிகளுக்கான ஒவ்வொரு பாட அலகும் இரு பகுதிகளாக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு ஆண்டுப் பரீட்சைகள் நடாத்தப்படும். பயிற்சிநெறிகள் பற்றிய விபரம் விண்ணப்பதாரிகளுக்கு நடத்தப்படும் வழிகாட்டற் கருத்தரங்கின் போது தெரிவிக்கப்படும்.

நிபந்தனைகள்

- 6.1. சிரேஷ்ட சிவாச்சாரியார் பரீட்சையில் தோற்ற விரும்பும் மாணவர் பிரவேச சிவாச்சாரியார், பால சிவாச்சாரியார் முதலாம் ஆண்டு, பாலசிவாச்சாரியார் இரண்டாம் ஆண்டுப் பரீட்சைகளில் சித்தி பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.
- 6.2. ஒவ்வொரு வருடப் பரீட்சைகளுக்கும் உரிய அலகுகளில் எழுத்து மற்றும் வாய்மொழிச் சாதனைப் பரீட்சைகளும் மதிப்பீடு செய்யப்படும். பரீட்சைகளில் தோற்றி சித்திபெறும் மாணவர்களுக்கு தராதரப் பத்திரங்கள் வழங்கப்படும்.
7. குறித்த ஒரு பயிற்சி நெறியில் ஏதாவது ஒரு அலகில் சித்திபெறத் தவறின் அவ்வலகில் மீண்டும் தோற்றி சித்தி பெறல் வேண்டும்.
8. ஒவ்வொரு வருடமும் பரீட்சைகளுக்கான விண்ணப்பங்கள் ஓகஸ்ட் மாதம் கோரப்பட்டு ஒக்டோபர் மாதம் பரீட்சைகள் நடைபெறும்.

குறிப்பு: பரீட்சைகளில் அவ்வருடம் தாம் கற்கவிருக்கும் பயிற்சி நெறிக்குப் பதிவு செய்த மாணவர்கள் வழங்க மாத்திரமே தோற்ற முடியும்.

- 8.1. பரீட்சைக்குத் தோற்றவிருக்கும் மாணவர்கள் பரீட்சைக்குரிய விண்ணப்பப் படிவத்துடன் தாம் கல்வி பயின்ற ஆசிரியர் மூலமோ அல்லது தாம் கற்ற குரு குலத்தின் மூலமோ தாம் விண்ணப்பித்த பரீட்சையில் தோற்றுவதற்குரிய தகுதியை உறுதிப்படுத்துதல் வேண்டும்.

பரீட்சை சம்பந்தமான நிபந்தனைகள்:

- 9 0. பரீட்சைகளில் சித்தி பெறுவதற்குரிய குறைந்த மதிப்பெண் C (40% வரை) ஆகும்.
- 9.1. மாணவர் அனைத்து அலகுகளிலும் சித்திபெறல் வேண்டும்.
92. தாம் தோற்றும் அலகுகளில் ஒன்றில் D (25% ஆயினும்) பெற்று ஏனைய அலகுகளில் சித்தி பெற்றிருப்பின் (A/B/C) அவர் சித்தி பெற்றவராகக் கருதப்படுவார்.
- 9.3. மாணவர்களின் பரீட்சை மதிப்பெண்களின் தராதரம் பின்வருமாறு அமையும்:

A - 75% உம் அதற்கு மேலும் - அதி உயர் சித்தி

B - 55-60% இடைப்பட்டது - விசேட சித்தி

- C - 40-54% இடைப்பட்டது - சாதாரண சித்தி
 D - 25-39 % இடைப்பட்டது - நூனசித்தி
 E - 24 % க்கு கீழ் - சித்தியின்மை

9.4. மூன்று தடவைகளுக்குள் ஒரு பயிற்சிநெறிக்குரிய பரீட்சையில் சித்திபெறத் தவறும் மாணவர் நிறுவனத்தின் விசேட அனுமதியின் பேரிலேயே மீள் பரீட்சைக்குத் தோற்றமுடியும்.

9.5. பரீட்சைக்கு கட்டணம் அறவிடப்படும். அக்கட்டணம் அவ்வக் காலங்களில் அறிவிக்கப்படும்.

9.6. பரீட்சை விதிமுறைகள், முடிவுகள் என்பனவற்றில் நிறுவனத்தின் முடிவே இறுதியானது.

பயிற்சிநெறிக்கான பாடத்திட்டம்

முதலாவது நிலை

பிரவேச சிவாச்சாரியார் பயிற்சி - 1 வருடம் ஐந்து பயிற்சி அலகுகள்

பி.சி. 1.1 வேதம்

1. தேவதாவாஹன மந்திரங்கள்	}	சிவபூஜா வேத
2. நித்ய பூஜை மந்திரங்கள்		மந்திரங்கள்
3. சும்பஸ்தாபன மந்திரங்கள்		அல்லூர் சிவஸ்ரீ விஸ்வநாத
4. புண்யாக வாசன மந்திரங்கள்.		சிவாச்சாரியார்

பி.சி. 1.2 ஆகமம்

1. நித்ய பூஜை - சுப்ரமண்யாலய நித்ய பூஜாவிதி
2. ருத்ர சும்ப பூஜை - ஸ்ரீ விக்னேஸ்வர பூஜாவிதி
3. த்யான சுலோகங்கள்
4. அர்ச்சனை நாமாவளிகள் - அஷ்டோத்திரசதம் - விநாயகர், சிவன், அம்பாள், சுப்பிரமணியர், பைரவர்
5. சாதாரண ஆசீர்வாதம். தியானார்ச்சனாகதம்பம்

பி.சி. 1.3 சம்ஸ்கிருத மொழி

1. கிரந்த நாகர எழுத்துப் பயிற்சி
2. சம்ஸ்கிருத இலகு போதம் - கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் (முதலாம் பத்தகம்)
3. ராமோதந்தம் - பாலகாண்டம்
4. உபதேசமாலா
5. கே. எல். வி. சாஸ்திரி ரீடர் 1 -ம் புத்தகம்

பி.சி. 1.4 திருமுறைகள்: தோத்திரப் பாடல்கள்

1. பல்வேறு பண்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தேவாரங்கள், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, புராணம்.

2. திருப்புக்ழ்

3. சம்ஸ்கிருத தோத்திரப் பாடல்கள்.

பி. சி. 15 சாதனை

மாணவருக்குரிய நித்திய கடமைகள், ஒழுக்கநெறி சந்தியாவந்தனம்,
இறைவழிபாடு, சுத்தமாக வாழப் பழகுதல்,

இரண்டாவது நிலை

சிவாச்சாரியார் பயிற்சி - 2 வருடம், 6 பயிற்சி அலகுகள்

பா.சி. 2,1 வேதம்

1. சோடசோபசார மந்திரங்கள்	}	யாஜுஷமந்ர
ரத்னாகரம்
2. புஷ்பாஞ்சலி மந்திரங்கள்		
3. ஸ்வஸ்திவாசன மந்திரங்கள்		
4. ஸ்ரீருத்ரம்		
5. அங்குரார்ப்பண மந்திரங்கள்		

பா. சி. 2.2 ஆகமம்

1. மண்டப பூஜைகள் (கணபதி, சிவன், அம்பாள், சுப்பிரமணியர், பைரவர்)
2. ஸ்நபன கும்ப பூஜை
3. அக்னி கார்யம்
4. பத்ததி வாசிப்பு - சிவாகமசேகரம் பாகம் I, II
5. அர்ச்சனை நாமாவளிகள் சஹஸ்ரநாமம் - சஹஸ்ர நாம மஞ்ஜரி
6. சைவசிராத்த விதி - அச்சிவேலி ச.குமாரசாமிக்குருக்கள்

பா.சி. 2.3 சம்ஸ்கிருத மொழி

1. கிரந்த எழுத்துப் பயிற்சி
2. சம்ஸ்கிருத இலகு போதம்-கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் (2-ம் புத்தகம்)
3. சப்த மஞ்சரி
4. ஆரம்ப இலக்கணம் - நியாய லகு வியாகரணப் பயிற்சிப் புத்தகம்
5. சிவானந்தலஹரீ (1-50 சுலோகங்கள்)
6. ரகுவம்சம் 1-ம் சர்க்கம்
7. சம்ஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பு, சம்ஸ்கிருதம் - முதற்புத்தகம் - R.G. பண்டர்கார்

பா.சி. 2.4 சாதனை

1. ஆலயக் கிரியை சம்பந்தமான மண்டபங்கள் அமைத்தல்
2. விசேட தீபாராதனைக் கிரமம்
3. அபிஷேகக் கிரமம்
4. ஸ்நபன கும்ப பூஜை
5. அக்கினி கார்யம்

6. மூர்த்தி அலங்காரம்
7. திருமுறை பண்ணோடு பாடுதல்.
8. பத்தி - சாதகம் செய்தல்
9. சைவசிராத்தம்

பா.சி. 2.5 தமிழ்

1. ஆறுமுகநாவலர்-4-ம் பாலபாடம்
2. பெரிய புராணம் - சண்டேசுவர நாயனார்
3. கந்தபுராணம் - காசிபன் உபதேச படலம்.

2. திருமுறைகள்

1. சமயாச்சாரியர்கள்
2. பண்ணிசைப்பாடல்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவை.
3. தேவாரம், திருவாசகம், ஏனைய திருமுறைகள், பிற தோத்திரங்கள்.

பா.சி. 2.6 பத்துறை கற்கைநெறி

இந்துப் பண்பாடு, வரலாறு ஆகிய பாடங்கள் தொடர் பான அடிப்படை விடயங்களை உள்ளடக்கியதாக இப் பயிற்சிநெறி அமையும்.

மூன்றாவது நிலை

சிரேஷ்ட சிவாச்சாரியார்

2 வருடம்

8 பயிற்சி அலகுகள்

சி.சி. 3.1 வேதம்

1. ருத்ரம், சமகம் (பதபாடம்)
2. தைத்திரீய உபநிஷத் (மூன்று வல்லிகள்)
3. யாகசாலை, வசந்த மண்டப வேதங்கள்
4. சூக்தங்கள். நவக்கிரக மந்திரங்கள்
5. வடமொழி இலக்கிய வரலாறு, -கா. கைலாசநாதக்குருக்கள்.

சி.சு 3.2 ஆகமம்

1. மகோற்சவ பத்ததிகள். சிவலிங்க பிரதிஷ்டாவிதி
2. அக்கினி கார்யம்
3. பிரதிஷ்டா விதிகள் (விநாயகர், சிவன், தேவி. சுப்பிரமணியர். பைரவர்)
4. நவராத்திரி பூஜா பத்ததி
5. சைவத்திருக்கோயிற் கிரியை நெறி - கா.கைலாசநாதக் குருக்கள்
6. பூர்வ அபரக் கிரியை பற்றிய விளக்கம்.

சி. சி. 3. 3 சம்ஸ்கிருத மொழி

1. சம்பூராமாயணம் - 1-ம், 2-ம் இயல்கள்
 2. பூர்வகாரணாகமம் - மகோத்சவ விதிபடலம்
 3. அகோரசிவாச்சாரியர் பத்ததி - தீக்ஷாவிதி
 4. மகாபாரதம்: ராமாயணம்
 5. மகாபுராணங்கள்
 6. சிற்ப நூல்கள் -
 7. சம்ஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பு
- } சனாதன தர்ம மஞ்ஜரியில் உள்ள பகுதிகள்

8. இலக்கணம் : சந்திவிதிகள், வேற்றுமைகள். வாழ்: சங்கள். வினையுருவங்கள்-நியாய லகு வியாகரணப் திரு பயிற்சிப் புத்தகம், கி. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள்.

சி.சி. 3.4 தமிழ்

1. கந்தபுராணம் - தக்ஷகாண்டம்
2. பெரியபுராணம் - தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்
3. சிவாலயதரிசன விதிஆறுமுகநாவலர்.

சி.சி. 3.5 சைவசித்தாந்தம்

1. சந்தான குரவர்கள்
2. முப்பொருள் விளக்கம் - ச. குமாரசாமிக்குருக்கள்
3. சிவஞானபோதம்

சி.சி. 3.6 பத்துறைக் கற்கை நெறி

1. சோதிடம் : பஞ்சாங்கம் சம்பந்தமான விடயங்கள். சோதிடம் பற்றிய அடிப்படைகள்: முகூர்த்த நிர்ணயம், விரத நிர்ணயம்.
2. இந்திய சமயங்கள். இந்து சமய நெறிகள். ஒப்பியல் சமயம். மெய்யியல், விஞ்ஞான அடிப்படைகள், நவீன உலகப்போக்கு பற்றிய விடயங்களை உள்ளடக்கியதாக அமையம்.

சி.சி. 3.7 சாதனை

மகோத்சவம், பிரதிஷ்டை: ஆலயங்களில் நடைபெறும் நைமித்தியக் கிரியைகளில் நேரடியாகக் கலந்து பயிற்சி பெறுதல்:

பத்ததிகளைச் சாதகம் செய்யும் பயிற்சி யாகசாலை ஒழுங்கு, திருக்கோயில் ஒழுங்கு கோயிற் கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை, விக்ரிகக்கலை பற்றிய அடிப்படைகள். சோதிடம் கணிக்கும் பயிற்சி.

சி.சி. 3.8. ஆங்கிலப் பயிற்சி

பரீட்சைகள்

1. வாய்மொழிப் பரீட்சை
2. எழுத்துப் பரீட்சை.

பயிற்சிக் காலத்தின் ஒவ்வொரு வருட இறுதியிலும் மாணவர்களின் திறனை மதிப்பீடு செய்யும் வகையில் பரீட்சைகள் நடாத்தி பெறுபேறுகள் வழங்கப்படும். ஒவ்வொரு நிலையிலும் சித்தியடைந்த பின்னர் பயிற்சி நெறிக்கான தராதரப் பத்திரம் வழங்கப்படும். இத் தராதரப்பத்திரம் மாணவனது சிவாச்சாரிய தகுதியை உறுதிப்படுத்தும்.

மேற்குறிப்பிட்ட மூவகை சிவாச்சாரிய நிலைகளிலுள்ள பயிற்சிநெறிப் பாடத்திட்டங்களில் அலகு 'அ'விற்குப் பதிலாக விண்ணப்பதாரிகளின் நிலைக்கேற்ப நிறுவனத்தினால் தெரிவு செய்யப்படும். அவற்றிற்குரிய நூல்கள் பின்வருமாறு:

1. வடமொழி இலக்கிய வரலாறு (வைதிக இலக்கியம்)
கா. கைலாசநாதக்குருக்கள்
2. Vedic Reader For Students - A. A. Macdonell.
3. சனாதன தர்ம மஞ்ஜரி - பேராசிரியர் வி.சிவசாமி.

முக்கிய குறிப்பு

பயிற்சி பயிற்சி பெறும் மாணவர்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப மூன்றாம் நிலையில் வைதிகக் கிரியைகள் பற்றிய பயிற்சியும் பெற வாய்ப்புண்டு.

1. ஜாதகர்மம் முதல் விவாகம் வரை
2. அபரக்கிரியைகள்
3. கிரியைகள் பற்றிய சாதனைப் பயிற்சி.

வேதாகம வகுப்பு ஆரம்ப நிகழ்வு

பரமேஸ்வரன் ஆலய மஹாகும்பாபிஷேகம்- 06.07.2022

பதிப்பாசிரியர்

ஈழமணித்திருநாட்டில் வடபாலமைந்த யாழ்ப்பாண நன்னகரில் இயங்கும் உயர்கல்வி கூடமான யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் ஈசன் அருள் பாலித்து வீற்றிருக்கும் ஆலயமே அருள்மிகு ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரர் ஆலயம் ஆகும். இந்த ஆலயத்தின் புனராவர்த்தன நவ குண்ட பஷ அஷ்டபந்தன மஹாகும்பாபிஷேகம் 06.07.2022 புதன்கிழமை காலை 6:00 மணிக்கு 7:00 மணிக்கு இடையான சுப முகூர்த்தத்தில் நடைபெற்றது. இயந்திர பூசை 23.06.2022 வியாழக்கிழமை முதல் 04.07.2022 திங்கட்கிழமை வரை நடைபெற்றது. 01.07.2022 வெள்ளிக்கிழமை அதிகாலை 5 மணியளவில் கிரியாரம்பமும் 05.07.2022 செவ்வாய்க்கிழமை காலை 8.00 மணி முதல் மாலை 4 மணி வரை எண்ணெய் காப்பும் நடைபெற்றன.

கிரியா கால நிகழ்வுகளில் 01.07.2022 வெள்ளிக்கிழமை அன்று அதிகாலை 5 மணி முதல் கர்மாரம்பம், அனுக்ளை, திரவிய சுத்தி, திரவிய விபாகம், கணபதி ஹோமம், லட்சுமி ஹோமம், திசா ஹோமம் என்பன நடைபெற்றன. அடுத்த நாள் 02.07.2022 காலை 8 மணியிலிருந்து நவக்கிரக ஹோமம் மூர்த்தி ஹோமம் இடம்பெற்றன. மாலை 4 மணியளவில் கிராம சாந்தி, அஷ்டபலி, ரக் ஷோக்ன ஹோமம் என்பன நடைபெற்றன. 03.07.2022 ஞாயிற்றுக்கிழமை 8 மணி அளவில் சம்ஹிதா ஹோமமும் மாலை 4 மணி அளவில் வாஸ்து சாந்திக் கிரியையும் நிகழ்த்தப்பட்டன. 04.07.2022 திங்கட்கிழமை காலை 8 மணி அளவில் சூரியா அக்னி சங்கிரகணம், கங்கா தீர்த்த சங்கிரகணம், மிருத்சங்கிரகணம், நூதன மூர்த்திகள் நயனோன்மீலனம், தான் யாதிவாசம், ஜலாதி வாசம், சயனாரோபணம் இடம்பெற்றன. பின்பு மதியம் 12 மணிக்கு ஒரு மணிக்கு இடைப்பட்ட கன்னி இலக்கின சுப முகூர்த்தத்திலே தீபஸ் தாபனம், சும்பஸ்தானம், ஸ்தூபிஸ்தாபனம், யந்திரஸ்தானம், பிம்பஸ் தாபனம் என்பன திகழ்ந்தன. மாலை 4 மணிக்கு அங்குரார்ப்பணம், ரக்ஷா பந்தனம், கடஸ்தாபனம், யாகபூசை (காலம் -1) வேத ஸ்தோத்திர திருமுறை பாராயணம் என்பன சிறப்புறப் நடைபெற்று அருட்பிரசாதம் வழங்கப்பட்டது.

செவ்வாய்க்கிழமை (05.07.2022) காலை 8 மணி அளவில் இரண்டாம் கால யாக பூஜை நிகழ்த்தப்பட்டது. அதன் பின்பு எண்ணெய்க்காப்பு வைப்பதற்கு அனைத்து அடியவர்களும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். அதேவேளை சமகாலத்தில் விஷேடதிரவிய ஹோமம் நடைபெற வேத ஸ்தோத்திர திருமுறை பாராயணம் என்பன ஒதப்பட்டன. மாலை 4 மணியளவில் மூன்றாம் கால ஜாக பூஜை நடைபெற்றது. அப்போது பிம்பசுத்தி, பூர்வ சந்தானம், நியாசம், பஸ்மிம சந்தானம்/ ஸ்பர்சாகுதி, வேத ஸ்தோத்திர திருமுறைப்பாராயணம் நிகழ்த்தப்பட்டு பிரசாதம் வழங்கப்பட்டது.

06.07.2022 புதன்கிழமை அதிகாலை 4 மணியளவில் நான்காம் கால ஜாக பூஜை தொடங்கப்பட்டது. வேத ஸ்தோத்திர நிருத்திய திருமுறை பாராயணம், அந்தர்பலி பகிர்பலி யாத்ராதானாதிகள், மஹாபூர்ணாகுதி, சர்வமங்கல வாத்தியங்கள் இசைக்கப்பட

கும்ப வீதிப் பிரதட்சணம், ராஜகோபுர கும்பாபிஷேகம், ஸ்தூபி அபிஷேகம் ஸ்ரீ பார்வதி பரமேஸ்வரனுக்கும் ஏனைய பரிவார மூர்த்தி களுக்கும் மகா கும்பாபிஷேகம், தசதர்சனம், திருக்கதவு திறத்தல், மஹா அபிஷேகம் என்பன மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றன. இந்நிகழ்வில் பல்கலைக்கழக சமூகத்தினரோடு சாதாரண மக்களும் கலந்து கொண்டனர்.

இதன் போது துணைவேந்தர் மற்றும் இயக்குனர் சபை, பரிபாலன சபை உறுப்பினர்கள், முன்னாள் பேராசிரியர்கள், சமூகப் பிரதிநிதிகள் சமயப் பெரியார்கள் அருளுரை ஆற்றினர். இந்நிகழ்வுக்கு பரமேஸ்வரர் கல்லூரி, இயக்குனர் சபைத் தலைவரும் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தின் ஓய்நிலை பேராசிரியருமான கலாநிதி சி கா. சிற்றம்பலம் தலைமை தாங்கினார்.

இந்த கும்பாபிஷேக நிகழ்வில் கலந்து கொண்டவர்களுக்கான தாக சாந்தி நிலையமும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதேவேளை மதியம் அடியவர்களுக்கு அன்னதானமும் வழங்கப்பட்டது இவ்விரு நிகழ்வுகளையும் இந்துக் கற்கைகள் பீடம் பொறுப்பெடுத்து சிறப்புடன் நடத்தி இருந்தது. இக்கும்பாபிஷேகத்தின் பிரதிஷ்டா பிரதம குருவாக சிவஸ்ரீ க. ச. சோமாஸ்கந்த குருக்கள் (பிரதமகுரு ஸ்ரீ வரதராஜ பெருமாள் தேவஸ்தானம் பொன்னாலை) திகழ்ந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆலயத்தை சூழ ஆலயத்தின் பயன்பாட்டுக்குரிய பூ மரங்களும், மரங்களும் நாட்டப்பட்டு பராமரிக்கப்படுவதோடு மூலிகை மரங்கள் செடி கொடிகளும் நடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கும்பாபிஷேகத்தைத் தொடர்ந்து மண்டலாபிஷேகங்களும் நடைபெற்று இறுதி நாள் சங்காபிஷேகம் நடத்தப்பட்டது.

புனருத்தாரணமும் புத்தாக்க வேலைகளும்

பாலஸ்தாபனம் செய்ததன் பின் ஆலயம் முழுமையாகப் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டது. கூரை முழுமையாகத் திருத்தஞ் செய்யப்பட்டதோடு தரை முழுவதும் மாபிள் பதிப்பிக்கப்பட்டு, ஆலயம் முழுவதும் திருத்தம் செய்யப்பட்டு வர்ணம் பூசப்பட்டது. ஆலயத்தில் பார்வதி, நடராஜர் சந்நிதிகள், நவக்கிரக மண்டபம், மூலஸ்தானத்திற்கும் நந்திக்கும் இடைப்பட்ட நிலம் உயர்த்தியமை, கிழக்குப்பக்க வாயில், முன்வாயில் கதவு, மேற்குப் பக்க மணிக்கோபுரம், கோபுரச்சிலைகள், நால்வர் (நாயன்மார்) சிலைகள் என்பன புதிதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர ஆலயப் புறச்சூழலில் பல பணிகள் புதிதாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆலய முன்புறத்தில் கிழக்கே நல்லை நகர் ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரின் சிலையும் மேற்கே சேர். பொன். இராமநாதனின் சிலையும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. துவாரக நந்தி புதிதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆலயத்தின் வடமேற்கு வீதியில் வேதாகம பாடசாலை நிறுவப்பட்டுள்ளது. ஆலயத்துக்கு நேரே இராமநாதன் வீதியில் புதிதாக வாயில் ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறாக 2022 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற கும்பாபிஷேகத்தை முன்னிட்டுப் பல்வேறு புனருத்தாரணப் பணிகளும் புதிய பௌதிக வள உருவாக்கமும் நடைபெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஸ்ரீ பரமேஸ்வரன் ஆலய மகா கும்பாபிஷேகம்

ஒரு கண்ணோட்டம் - 02.06.1991

ஓர் அன்பன்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் நடுநாயகமாக மிளிர்ந்துகொண்டு திருவருள் பாலிக்கும் ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலயம் ஆறு தசாப்தங்களுக்கு முன் சைவப் பெருமானார் சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதனால் அன்றைய பரமேஸ்வராக் கல்லூரி மாணவர்களின் சமய, பண்பாட்டு மேம்பாட்டிற்காக நிறுவப்பட்டதாகும். அதன் பின், சைவாகம மரபிற்கேற்பச் சில மகா கும்பாபிஷேகங்கள் நடைபெற்றுள்ளன எனினும், சென்ற ஆண்டு (1991) வைகாசித் திங்கள் நடைபெற்ற ஜீர்ணோத்தாரண அஷ்டபந்தன உத்தம பட்ச மகாகும்பாபிஷேகம் சில வகைகளிலே தனிச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். 1974ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 6 ஆம் திகதி இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஓர் அங்கமாக யாழ்ப்பாண வளாகம் நிறுவப்பட்ட பின், இங்கு நடைபெற்ற முதலாவது மகா கும்பாபிஷேகம் இதுவாகும். அன்றைய பிரதம மத்திரி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா இப் பரமேஸ்வரன் ஆலயத்திலே விஷேஷ பூசைகள், ஆராதனைகள் நடாத்துவித்து வழிபாடு செய்த பின்னரே இவ் வளாகத்தினைத் தொடக்கி வைத்தார் என்பது இங்கு குறிப்பிடப்படலாது. சென்ற ஆண்டு நடைபெற்ற மகா கும்பாபிஷேகத்திலே இப் பல்கலைக்கழகம் அனைத்துமே பெருமளவு பங்கு பற்றியது எனலாம். இக்கட்டான சூழ்நிலையிற் கூட பல திறப்பட்ட கலைஞர்களும் மக்களும் இதற்கு கலந்து பரமேஸ்வரன் திருவருள் பெற்றனர். இவ் ஆலயத்தினைப் பொறுத்தமட்டில், புதிய இராஜகோபுரம் மணிக்கோபுரம், வசந்த மண்டபம், நவக்கிரக ஆலயம், வைரவாலயம், சண்டேஸ்வரர் ஆலயம் முதலிய புதிய அமைப்புகளும், தாமிரத்தாலான விநாயகர் திருவுருவம் கருங்கல்லினாலான நவக்கிரகங்கள், பைரவர், சண்டேஸ்வரரின் விக்கிரகங்கள் முதலியனவும் அன்றைய தினம் புதிதாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டன. யாழ்ப்பாண வளாகம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமாகப் பெருமளவு முழுமையாக பல்கலைக்கழகமாக இன்று வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. பரமேஸ்வரன் ஆலயம் புத்தெழிலுடனும் புதுப் பொலிவுடனும் ஒரு முழுமையான சிவாலயமாகத் திகழும் ஒரு புதிய திருப்புமுனை வரலாற்றினைத் தொடக்கும் பெரு வைபவமாகவும் இம் மகாகும்பாபிஷேகம் விளங்கிற்று எனலாம்.

இப்பெரு வைபவம் 02-06-1991 ஞாயிற்றுக்கிழமை நண்பகல் 11.09-12.05 மணிக்குமிடையில் நடக்குமுன் இதற்கான பல்வேறு முன் நடவடிக்கைகளும் சில வாரங்களாக நடைபெற்றன. பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், நிர்வாகிகள் ஏனைய ஊழியர்கள் பலரும் பல்வேறு பங்களிப்புக்களைச் செய்வதில், கும்பாபிஷேகத்திற்கான பல்வேறு திரவியங்களைச் சேகரித்தல், சிவாச்சாரியர்களை ஒழுங்குபடுத்தல், ஆலய வீதிகளைத் துப்பரவு செய்தல், மகேஸ்வர பூசைக்கான (அன்னதானத்திற்கான) ஒழுங்குகளைச் செய்தல், குப்பாபிஷேக நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்து அறிவித்தல்களைப் பிரசுரித்தல் முதலியனவற்றில் ஈடுபட்டனர்.

மகா கும்பாபிஷேகத் தினத்திற்கு (வைகாசித் திங்கள் 19ஆம் திகதி (02.06.1991) (ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு) முன் நான்கு நாட்களும் பூர்வாங்கக் கிரியைகள், திருமுறைப்

பாராயணம், வேத பாராயணம், இசைக் கச்சேரி முதலியன சிறப்பாக நடைபெற்றன. இவ்வென்று நாட்களும் ஓம குண்டத்திலிருந்து எழும்பிய புனித புகையும், வேத மந்திர ஒலியும், திருமறை நாதமும், பல்கலைக்கழகப் பிரதேசத்தை நன்கு புனிதமாக்கின. இப்பாரிய மகா கும்பாபிஷேகத்திற்கு தலைமை தாங்கி நடத்திய அனுபவமிக்க பிரதிஷ்டாபூஷணம், நயினை சாமிநாத பரமேஸ்வரக் குருக்களும், சர்வபோதகராகக் கடமையாற்றிய பிரமஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகளும், சர்வ சாதகராகப் புனிப்புரிந்த சிவஸ்ரீ தா.மகாதேவக் குருக்களும். ஆலய பிரதம குரு, சிவஸ்ரீ மு.கனகசபாபதிக்குருக்களும் ஏனைய பல சிவாச்சாரியர்களும் தத்தம் பணிகளைச் செவ்வனே செய்து பக்தி பூர்வமான மகா கும்பாபிஷேகம் நன்கு முற்றுப்பெற்று தெய்வ சாந்தித்தியத்தினை அதிகரிக்கச் செய்தனர்.

மங்கள வாத்தியங்கள் நன்கு முழங்க, திருமுறைப் பாராயண, வேத மந்திர புனித ஒலிகள் மேலெழ, மூலவர், விமானம், பரிவார மூர்த்திகள், இராஜகோபுரம் முதலியோருக்கான கும்பாபிஷேகம். கண்கொள்ளாக் காட்சியாகப் பக்திப் பரவசத்தை ஏற்படுத்திற்று. அவ்வமையம் நண்பகல் ஆயினும், வானத்தில் முகில்கள் ஓரளவு படர்ந்து வெயிலை ஓரளவு தணித்தது மட்டுமன்றித் திருவருளமுதம் கொட்டுவதுபோலச் சிறு மழைத்துளிகளும் விழுந்தன. இவ்வைபவத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிரபல நாதஸ்வர, தவில் வித்துவான்கள், திரு என் ஆர் சின்னராசா தலைமையிலே செய்த இசை வாத்தியக் கச்சேரிகள் வெகு கச்சிதமாகப் பலரையும் கவர்ந்தன. வைபவத்திற்கு மிகுந்த மெருகு ஊட்டின. பண்ணிசைப் புலவர், சங்கீத பூஷணம் ந.வி.மு.நவரத்தினம் அவர்கள் தொடர்ந்து வெகு நேரத்தியான திருமுறைப் பண்ணிசை மழைபொழிந்து பலரையும் பக்திப் பரவசமடையச் செய்தார். இம் மகாகும்பாபிஷேகம் யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் அ.துரைராசா, பரமேஸ்வராக் கல்லூரி இயக்குநர் சபைத் தலைவர் திரு.மு.ஞானப்பிரகாசம் ஆகியோரின் மேற்பார்வையில் நடைபெற்றது பல்கலைக்கழகத்தின் பல்வேறு பீடங்களையும் சேர்ந்த பீடாதிபதிகள், பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், நிர்வாகிகள், பிற ஊழியர்கள், மாணவர்கள், பொது மக்கள், சைவப் பெரியார்கள் எனப் பலதிறப்பட்டோருமிதற்குச் சமூகம் அளித்து இறைவனின் திருவருள் பெற்றனர். மகாகும்பாபிஷேக முடிவிலே மகா ஆசிரவாதங்களும், சைவப் பெரியார்கள், பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் முதலியோரின் வாழ்த்துரைகளும் பேச்சுக்களுமிடம் பெற்றன. இந்து நாகரிக உதவி விரிவுரையாளர் திரு.ப.கணேசலிங்கம் தலைமையிலான மகேஸ்வர பூசையும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இதனைத் தொடர்ந்து மங்கள வாத்தியக் குழுவின் தலைவரான தவில் மாமேதை என்.ஆர்.சின்னராசா, சங்கீதபூஷணம் நயினை நா.வி.மு.நவரத்தினம், சிற்பாசாரியான திரு.அ.தில்லையம்பலம் ஆகியோருக்குத் துணை வேந்தர் பொன்னாடை போர்த்துக் கௌரவித்தார். இந்து நாகரிகத்துறைத் தலைவர் கலாநிதி ப.கோபாலகிருஷ்ணன் வாழ்த்துரை வழங்கினார். அன்று மாலை சுவாமி திருக்கல்யாணம் சிறப்பாக ஆலயத்திலே நடைபெற்றது, அதே வேளையில் கைலாசபதி கலையரங்கிலே திரு.ப.உமாசங்கர் குழுவினரின் நேர்த்தியான பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது.

தொடர்ந்து மண்டலாபிஷேகம் பன்னிரண்டு நாட்கள் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இந்நாட்களிலே விசேட அபிஷேகங்களும், 'பண்ணும் பரதமும்' எனும் தொடர் கலை நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெற்றன. இக் கலை நிகழ்ச்சிகளை பல்கலைக்கழகத்தின் ஓர் அங்கமாக இராமநாதன் நுண்கலைப் பிரிவு ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும்

அளித்தனர். இந் நிகழ்ச்சிகள் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட மகா கும்பாபிஷேக தினத்தன்று இடம்பெற்ற பரத நாட்டிய நிகழ்ச்சியுடன் தொடங்கி மண்டலாபிஷேக பூர்த்திக்கு முதல் நாள் கைலாசபதி கலையரங்கிலிடம்பெற்ற திருமதி கி.ரவீந்திரா குழுவினரின் பலதரப்பட்ட சிறந்த பரத நாட்டிய நிகழ்ச்சி கோயிலிலும் சிறப்பாகத் திரும்பவும் நடைபெற்றது. “பண்ணும் பரதமும்” கோயிற் கலைகளாகவே வெகுசிறப்புற்றவை, அவற்றுள் பின் தொடர்ந்து இடம்பெற்று வருகின்றது ஆனால் பரதம் பல ஆண்டுகளாக இடம்பெறவில்லை. இது மீண்டும் ஆலயத்திலே புதுமெருகுடன் இடம் பெறவேண்டும் என்பதை இந்நிகழ்ச்சி நினைவூட்டிற்று. மண்டலாபிஷேகம் நடைபெற்ற ஏனைய நாட்களிலே கர்நாடக இசை, பண்ணிசைக் கச்சேரிகளும், சங்கீத உபந்நியாஸங்களும் சிறப்பாக இடம்பெற்றன. இறுதி அன்று பல கலைஞர்கள், வாய்ப்பாட்டிசைக் கச்சேரிகளையும், நாதஸ்வரம், தவில் கச்சேரிகளையும் நிகழ்த்தினர். மகேஸ்வர பூசையும் இடம்பெற்றது. அன்று மாலை ஸ்ரீ பார்வதி சமேதரான பரமேஸ்வரன் முருகனோடு கூடிய சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி வடிவத்திலே பல்கலைக் கழகச் சுற்றாடலில் நேர்த்தியான பூந்தண்டிகையிலே மங்கள வாத்தியங்கள் இசைக்க வீதிவலம் வந்து அடியார்களுக்குத் திருவருள் பாலித்தார், வீதிகள்தோறும் மக்கள் திரண்டு பூரண கும்பங்கள் வைத்துப் பல்வேறு அமுதுகளும் அளித்தார்கள். பரமேஸ்வரன் ஆலயமும் பல்கலைக்கழகம்போல மக்களுக்குரிய நிறுவனமே என்பது நன்கு புலனாயிற்று. இவ்வாறு நன்கு நிறைவேறிய மகா கும்பாபிஷேகத்திற்கும் பரமேஸ்வரக் கல்லூரி இயக்குநர் சபை (இவர்கள் தான் இவ்வாலயத்திற்கு இதன் நிறுவுநர்விட்டுச் சென்றுள்ள உடைமைகளை- நிலங்களை பரிபாலித்துக் கோவிலை நடத்தி வருபவர்கள்) யும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகமும் பல்வேறு உதவிகளையும் செய்துள்ளனர்.

மகா கும்பாபிஷேகத்தினைத் தொடர்ந்து முதன் முதலாகத் துணை வேந்தர் மேற்பார்வையிலே பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள், நிர்வாகிகள், பிற ஊழியர்கள், மாணவர்கள் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஸ்ரீ பரமேஸ்வரன் ஆலய பரிபாலன சபை சென்ற ஆண்டு (1991) ஜூலை மாதம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பரிபாலன சபையே ஆலய நிர்வாகத்தைத் தற்பொழுது கவனித்து வருகிறது. இதற்கான நிதியினைத் தொடர்ந்து பரமேஸ்வரக் கல்லூரி இயக்குநர் சபை பெருமளவு வழங்கி வருகின்றது. ஆனால் விழாக்கள், விசேட வைபவங்கள் பெரும்பாலும் பல்கலைக்கழக சமூகத்தினாலும், ஓரளவு அயலிலுள்ள சிலராலும் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

மகாகும்பாபிஷேகத்தின் பின் நித்திய பூசைகள் நாடோறும் இரண்டிலிருந்து மூன்றாக அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளன, அதாவது, காலை, நண்பகல், மாலை என மூன்று தடவைகள் தினந்தோறும் நித்திய பூசைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. ஏற்கனவே வழமையிலுள்ள தைப்பொங்கல், சிவராத்திரி, சித்திரை வருடப் பிறப்பு, ஆனி உத்தரம், நவராத்திரி, திருவெம்பாவை, சேர்.பொன்.இராமநாதன் குருபூசை ஆகியவற்றுடன் நடேசப் பெருமானுக்குரிய ஏனைய அபிஷேகங்கள். தைப்பூசம், ஆடிப்பூரம், தீபாவளி, திருக்கார்த்திகை, விநாயக சதுர்த்தி, விநாயக ஷஷ்டி, கந்தஷஷ்டி, வெள்ளிக்கிழமை விசேட பூசை, சைவ நாயன்மார், ஆறுமுக நாவலர் குருபூசைகள் முதலியனவற்றையும் சிறப்பாகச் செய்தற்கான ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

சைவக் கோயில் சமய வழிபாட்டு நிறுவனமாக மட்டுமன்றிச் சமூக நிறுவனமாகவும் விளங்கவேண்டும். மக்களுக்கும், இங்கு பல்கலைக்கழகச் சமூகத்தினருக்கும் பல வழிகளில்

சமய, அறிவை வளர்க்கும் வகையிலும் சில நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இந் நோக்குகளுடன் “சைவ சித்தாந்த வகுப்புகள்” சென்ற ஆண்டு முடிவிலும் இவ்வாண்டு முற்பகுதியிலும் வித்துவான் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களால் நடத்தப்பட்டன. சில தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் இவ் வகுப்புகள் தற்காலிகமாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளன. சைவப் பெரியார் க.சி.குலரத்தினம் “சைவ நற்சிந்தனை” எனும் தலைப்பிலே தொடர் பேச்சுகளை சில மாதங்களாக ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் நடத்தியுள்ளார். பண்டிதர் சோ.தியாகராஜபிள்ளை, நூலகர் சி.முருகவேள் முதலியோரும் சில சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியுள்ளனர்.

ஆலயத்திலிடம்பெற்ற பிரதான நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று மாதாந்தக் கலை நிகழ்ச்சியாகும் இவை தொடர்ந்து இவ்வாண்டுத் தொடக்கம் வரை ஒழுங்காகப் பிரபல கலைஞர்கள் - குறிப்பாக இசைக் கலைஞர்களால் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்தன. இவையும் தற்காலிகமாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளன. எனினும் வேறு வகையிலிவை ஓரளவு ஈடுசெய்யப்பட்டுள்ளன. சிவாலயங்களில் முக்கியமாக முறைப்படி இடம்பெற வேண்டிய பண்ணிசையினைக் கிழமையில் இரு நாட்கள் கற்பிக்கவும், வெள்ளிக்கிழமைகளிளிடம்பெறும் விசேட பூசையிலே முறைப்படி பஞ்சபுராணம் ஓதவும் ஒழுங்குகள் இவ்வாண்டு மாசிமாதம் தொடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. தாவடியூர் “தேவாரமணி” இரா திருஞானசம்பந்தன் இப்புனித சேவையினைச் செய்து வருகின்றார்.

பல்கலைக்கழக இந்து மன்ற மாணவர்கள் கோயிலில் இடம்பெறும் நித்திய, நைமித்தியப் பூசைகளிற் பங்கு பற்றுவதுடன் பல்வேறு உதவிகளும் செய்து வருகின்றனர், சில விசேட தினங்களுக்கு சிரமதான அடிப்படையில் வீதி துப்பரவு செய்தல், மாலை கட்டுதல் முதலிய நற்பணிகளிலும் சில மாணவர்கள் ஈடுபடுகின்றனர். கோயில் வளவிலே நந்தவனம் மீண்டும் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆத்மார்த்தம், பரார்த்தம் ஆகிய இரண்டிற்கும் நந்தவனம் (உற்பாணம்) அவசியம் என காரணாகமம் கூறுகின்றது. ஆலயத்தின் பல்வேறு தேவைகளுக்கும் சூழல் அழகுக்கும் ஏற்கனவே முன்னாள் பல்கலைக்கழக வைத்திய அதிகாரி டாக்டர் று.ஜே.னு வாட்சன், முன்னாள் பதிவாளர் திரு.வி.என். சிவராசா, மில்க்வைற் அதிபர் திரு.க.கனகராசா. ஆலய பிரதம குரு சிவஸ்ரீ மு.கனகசபாபதிக் குருக்கள் முதலியோர் ஓரளவு சிறப்பாக அமைக்கத் தொடங்கிய நந்தவனம் 1983ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற இந்திய அமைதி காக்கும் படைகளின் நடவடிக்கைகளால் மிகப் பெரிதும் பாதிப்புற்றது. இதனை மீண்டும் நல்ல முறையில் அமைத்து ஆலயத்தினையும் பல்கலைக்கழகத்தினையும் அழகுறச் செய்ய வேண்டியுள்ளது. ஆலய பரிபாலன சபைத் தலைவர் பேராசிரியர் வி.சிவசாமி அவர்கள் பொறுப்பேற்ற காலம் தொட்டு இதிலே நன்கு கவனம் செலுத்தி வருகின்றனர். பல இன வாழைகள், கமுகு, செவ்விழனிக் கன்றுகள், மா, பலா, மாதுளை, தோடை, பலரகப் பூங்கன்றுகள் முதலியன புதிதாகச் சென்ற ஆகஸ்ட் மாதம் தொடக்கம் நாட்டப்பட்டு வருகின்றன. துரதிஷ்டவசமாக, குறிப்பாகச் சில தென்னங் கன்றுகளும், பலா மரங்களும் சிறிது தளிர்ந்துப் பட்டுவிட்டன. இக் கைங்கரியத்திலே ஆலய பரிபாலன சபைத் தலைவருக்குத் திரு. ப.கணேசலிங்கமும், பெரிய பக்கபலமாகச் செயற்பட்டு வருகின்றனர். எனினும் இதற்குப் பலரின் ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் அவசியமாகும். நந்தவனப் பணியிலே ஈடுபட்டவர்களுள் சில ஆண்டுகளாகப் பரிசாரகராக இருந்து, அண்மையில் அமரராகிய தி.நவரத்தினமும் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவரைத் தொடர்ந்து திரு.செ.ஜெயபாலன்

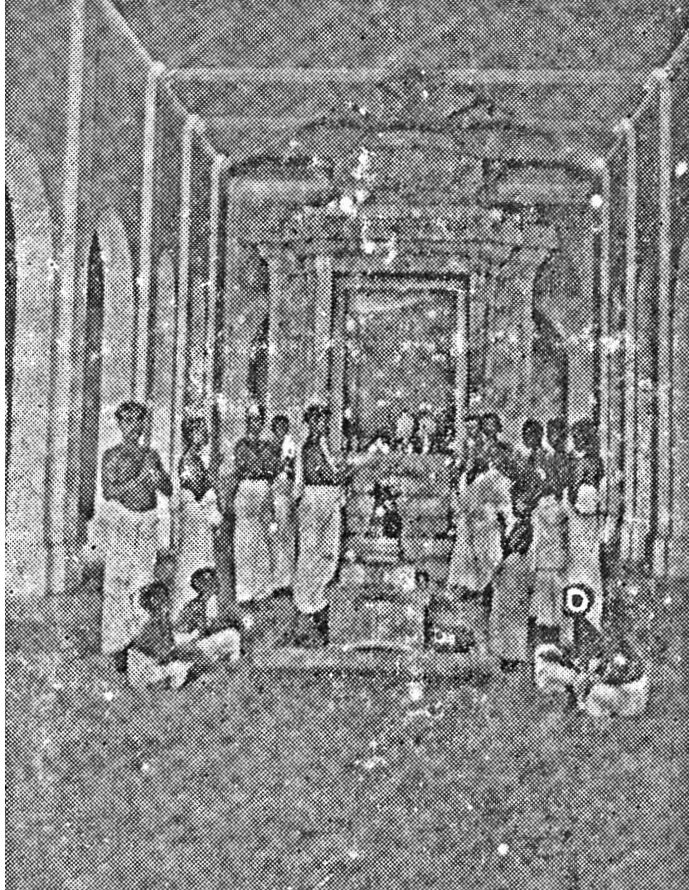
செயலாற்றி வருகின்றார். நந்தவனப் பணியில் நல்லூரைச் சேர்ந்த திரு துரைராசாவும் சில உதவிகளைச் செய்து வருகின்றார். தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறை நந்தவனம் செழிப்பு அடைவதற்குப் பெரிய தடையாக உள்ளது. இதனை நிவர்த்தி செய்ய நீரிறைக்கும் ஒரு யந்திரம் பெரிதும் உதவியாயிருக்கும்.

சுமார் இருபது ஆண்டுகளாக ஆலயப் பிரதம குருவாகக் கடமையாற்றிய பிரமஸ்ரீ மு.கனகசபாபதிக் குருக்கள் இவ்வாண்டு ஜூன் மாதம் ஓய்வு பெற்றுள்ளார். அவரின் சிறப்பான சேவைகள் பாராட்டிற்சூரியன, இவரைத் தொடர்ந்து திருக்கோணேஸ்வரம் முதலிய பல சிவாலயங்களிலே பிரதம குருவாகக் கடமையாற்றிய அநுபவமுள்ள சிவஸ்ரீ ச.சிவசுப்பிரமணியக் குருக்கள் பிரதம குருவாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். இவ்வாலயம் மேன்மேலும் சிறப்புற ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரனின் திருவருள் முன்னிற்பதாக.

“ஸர்வே ஜனாகா சுகினோபவந்து”

“எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கவே”

பரமேஸ்வரம், 1991

பரமேஸ்வரன் ஆலயத்தின் ஆரம்பத் தோற்றம்

பரமேஸ்வரன் சந்நிதியில்

S. செல்வத்துரை, S. S. C. (A),
ஆலய திருப்பணிப் பொறுப்பாளர்

கலாசாலையில் பயிலும் மாணவர்கள் வாழ்க்கையை வளம் படுத்த கல்வியும் கலையும் எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு தெய்வபக்தியும் அவசியம். தெய்வபக்தியை வளர்ப்பதற்கு சிவ தொண்டும் வழிபாடும் முக்கியம். கல்லூரியில் பயிலும் மாணவர்கள் இவ்வகையில் பண்படுத்தப்பட வேண்டுமென்னும் நோக்கத் தோடு சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்களால் கட்டுவிக்கப் பெற்ற பரமேஸ்வரன் ஆலயத்தை இயன்றவரையில் நாம் பயன் படுத்துகின்றோம்.

தினமும் காலையில் மாணவர் ஆலயத்தில் ஒழுங்காக அமர்ந்த பின் “திகடசக்கர” என்னும் தொடக்கத்தினையுடைய செய்யுள் ஓதப்படும். அப்பால் ஐந்துநிமிஷ மெளனத்தின்பின் கல்லூரிப் பஜனைக் கோஷ்டியார் பண்முறையோடு இரண்டு தேவாரங்களைப் பாடுவர். அதன்பின் பெரியபுராணச் செய்யுளொன்று வாசித்துப் பயன் சொல்லப்படும். தீபாராதனையானதும் மாணவர் வலம் வந்து வகுப்புக்களுக்குச் செல்வர். இவ்வருடத்தில் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் சரித்திரத்தில் 150 பாக்கள்வரை படித்துப் பயன் சொல்லப்பட்டன

சமயகுரவர் நால்வருடைய குரு பூசைகள் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டன. அத்தினங்களில் ஆலயத்தில் ஸ்நபன கும்ப அபிஷேக ஆராதனைகளும் அதன்பின் திரு உலாக்களும் நடாத்தப் பட்டன . சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் குரு பூசையில்ன்று காலை பஞ்ச விம்சதி சங்காபிஷேகமும், மத்தியானர் மகேஸ்வரபூசையும், மாலை ஊர்வலமும் செய்யப்பட்டன. ஊர்வலத்தின்போது வீதி களிலெல்லாம் பல அன்பர்களும் மாணவர்களும் பந்தல்க ளமைத்து, பூரணகும்பங்கள் வைத்து, ஆராதனையும் செய்து, சிற்றுண்டி சண்டல் வழங்கினார்கள்.

இவ்வருடம் மகாத்மா அடிகளின் குருபூசைத்தினம் மாண வர்களுக்கு மனக்கிளர்ச்சியை அளித்த தினமாகும். காலையில் நடைபெற்ற அபிஷேகத்தின்பின் மாணவர்களிடையே பேச்சுப் போட்டியும், சங்கீதப் போட்டியும், வி.பாசப் போட்டியும் நடை பெற்றன . இவற்றில் முதன்மை ஸ்தானம் பெற்ற மாணவர் களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கப் பெற்றன. மகாத்மா காந்தியடிகளின் பொன்மொழித் தொகுதியொன்று அச்சிடப்பட்டு எல்லா மாண வருக்கும் விநியோகிக்கப்பட்டது. மாலையில் கல்லூரி அதிபர் தலைமையில் ஒலிபெருக்கி ஏற்பாட்டுடன் மாபெருங் கூட்ட மொன்று நடைபெற்றது . அக்கூட்டத்தில் பண்டிதர் சி. கணபதிப் பிள்ளை அவர்களும், காந்திஜீயை நேரில் கண்டு பழகிய திரு சிதம்பரநாதன் அவர்களும் சொற்பொழிவாற்றினர். அதன்பின் சங்கீதபூஷணம் திரு. சண்முகரத்தினம் அவர்களின் சங்கீதக் கச்சேரி யாவரையும் மகிழ்வித்தது.

மகா சிவராத்திரி தினத்தில் ஆசிரியரும் மாணவரும் உட்பட அறுபதுபேர் திருக்கேதீஸ்வரம் சென்று அங்கு நடைபெற்ற வழி பாடுகளிற் பங்குபற்றினர். ஏனையோர் கல்லூரி ஆலயத்தில் வழி பாடுகளுடன் சிவராத்திரியை அநுஷ்டித்தனர். நவராத்திரி பூசைகள் மாணவரிடையே மறைந்து கிடக்கும் ஊக்கங்களைத் தூண்டும் வகையில்

கொண்டாடப் பெற்றன. முதல் மூன்று நாளும் துர்க்கைபூசையும், அடுத்த மூன்றுநாளும் திரு மகள் பூசையும் கடைசி மூன்றுநாளும் கலைமகள்பூசையும் நடாத்தப்பட்டன .ஒவ்வொரு நாட்பூசையும் ஒவ்வொரு வகுப்பாரால் நடாத்தப்பட்டது. கோவில் கழுவுதல், தோறணந் தூக்குதல், பூ எடுத்தல், மாலை தொடுத்தல், அபிஷேக திரவியம் சேர்த்தல், கொலுவிருக்கும் அம்பாளுக்கும் சவாமிக்கும் அலங்காரங்கள் செய்தல், அவல் சுண்டல் முதலிய பிரசாதம் தயாரித்தல் ஆகிய பணிகளெல்லாம் மாணவர்கள் வெகு ஆர்வத்துடன் செய்தனர். ஒன்பது நாளும் காலையில் அபிஷேக ஆராதனையும் அம்பாளுக்குப் பூசையும் நடைபெறும். அதன்பின்னர் சகல கலாவல்லி மாலை படிக்கப்படும். பிறகு திரு உலா நடைபெறும். எல்லோருக்கும் பிரசாதம் வழங்கப்படும். கடைசி நாளாகிய விஜயதசமியிலன்று காலை 9 மணியிலிருந்து 12 மணிவரை விஷேச அபிஷேகம் செய்யப் பட்டது. மாலையில் மாணவர் சிலரும் ஆசிரியர் சிலரும் பக்திப் பாடல்களைப் பாடினர் . ஆறுமணியளவில் திருநெல்வேலி சிவன் கோவிலில் மகிஷாசுர சம்ஹாரத்தின் சின்னமாக வாழை வெட்டுதல் நடந்தது. இரவு சிறப்பாக ஊர்வலம் நடைபெற்றது.

திருக்கார்த்திகை தினத்தில் இரவு ஏழு மணியளவில் பல விளக்குகளையேற்றி விசேஷ பூசைசெய்யப்பட்டது. ஆதியுமந் தமும் தோன்றாது ஜோதியாய் நின்ற ஈஸ்வரனின் தோற்றத்திற்கறிகுறியாக சொக்கப்பனை கொழுத்தப்பட்டது. பின்னர் அலங்காரத் திருஉலா நடைபெற்றது.

The Parameshvaram, 1950- December

ஸ்ரீ பொன்னம்பலவானேஸ்வரர் ஆலயம், கொழும்பு

வேதாகம சம்மேளன பிரதிஷ்டா கிரியா விளக்கம்

கொழும்பு ஸ்ரீ பொன்னம்பலவானேஸ்வரசுவாமி கோவில் சிவாசார்யரும்
ஆரிய திராவிட பாஷா வல்லுநரும் ஆகிய
மாதகல் பீரமஸ்ரீ ச. கிரகுனாதக்குருக்கள்

ஓவ்வுலகத்தில் சகல ஆன்மாக்களும் பிறந்து, இறந்து, உழல்வன. அவை பசுக்கள் எனப்படும். அவர்கள் இக, பர பலன்களை அடைவதற்காக ஆலய வழிபாடு சொல்லப்பட்டது. அவ்வாலயத்தில் இருப்பவரை நாம் பதி என்று சொல்லுகின்றோம் அப்பதி வழிபாட்டிற்காக பதியாக சிவபெருமான் அருளியவை வேதம் சிவாகமங்கள். அவ்வேத சிவாகமங்களில் கூறிய பிரகாரம் சிற்ப சாஸ்த்திர இலக்கணங்களுக்கு அமைய ஆலயங்கள் நிர்மாணிக்கப்படுகின்றன.

அவ்வாலயங்கள் மூவகைப்பட்டன. சகலர், விஞ்ஞானாகலர், பிரளயாகலர் ஆகியோர். தேவர், நரர் முதலானோர் வழிபடுவதற்காகவே ஆலயங்கள் உரியன. பிரம்சாரி, இல்வாழ்வான், வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி முதலானோர் வழிபட்டு தர்மம், காமியம், மோட்சம், என்ற புருஷார்த்தங்களைப் பெற்றுய்ந்து கடைத்தேறும் பொருட்டும் சாலோக, சாமீப, சாநுப, சாயுச்சிய முதலாகிய பதவிகளைப் பெறுவதற்கும் ஆன்மாக்கள் வழிபட்டுக் கடைத்தேறும் பொருட்டும் அமைந்துள்ள ஆலயங்களில் பதியானவர் (கடவுள்) தயிரில் நெய்போல வீற்றிருந்தருள்கிறார்.

அவ்வாலயத்தில் லிங்கம், பிம்பம், முதலாகிய திருவுருவங்கள் வேண்டற்பாலன. இத்திருவுருவங்களைப் பிரதிட்டை செய்வதற்காக சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கில் சரியையும் கிரியையும் இன்றியமையாதன. இம்மானிட ஜென்மத்தில் சரியாபாதம், கிரியாபாதம் இரண்டினையுங் கடைப்பிடிக்க ஆலயம் முக்கியமாகக் கருதப்படும். அவ்வாலயத்தில் லிங்கம், பிம்பம் முதலியன பிரதிஷ்டை செய்வதற்காக கருஷணாதி, பிரதிஷ்டாந்தம், பிரதிஷ்டாதி, உற்சவாந்தம், உற்சவாதி, பிராயச்சித்தாந்தமாகிய கிரியைகளை நியமித்துள்ளார்கள். சைவசமய சிவாசாரியர்கள் முதலில் செய்யப்படுவனவாகிய கிரியைகளில் கருஷணாதி கிரியைகளைச் செய்து ஆலயத்தைக் கட்டியதன் பின்பு செய்ய வேண்டிய அனுக்ளை முதலிய சாங்க, உபாங்க, பிரத்தியங்கமாகிய கிரியைகளைச் செய்வர்.

அவற்றுள் முதலில் செய்யப்படும் கிரியைக்கு அனுக்ளை என்று பெயர். கடவுளைப் பிரதிட்டை செய்வதற்காக அவருடைய பூரண திருவருளையும் உத்தரவையும் பெறுவதே அனுக்ளையாகும். அனுக்ளை செய்வதற்காக சுபமுகூர்த்தத்தில் வேண்டிய திரவியங்களைச் சேகரித்து விக்னேஸ்வரரை பூசை, புண்ணியாகம், பஞ்சகவ்யம் முதலில் செய்கின்றோம், விக்னேஸ்வர பூசை முதலில் செய்வது இடையூறு களைந்து காரியம் இனிது நிறைவேற்றப்பொருட்டாகும். சிவாசாரியார் தனது குருவை வழிபட்டு விநாயக வணக்கம் செய்து தோத்திரத்திலே அதீதத்தைப் புரியும் தமக்கும். மற்றையோர்களுக்கும், உலகத்துக்கும், தர்மகர்த்தாவுக்கும் இடையூறு சிறிதும் அணுகாமை அறிந்தாராயினும், ஆன்றோராசாரம் பாதுகாத்தற்பொருட்டும் குரு சிஷ்ய முறையை அறிவுறுத்தற் பொருட்டும் இக்கிரியையின் முதற்கண் இடையூறு நீக்குதற்குரிய காரணப் பெயரையுடைய விக்னேஸ்வரப் பெருமானை வாழ்த்துவதாகிய

மங்கல வாழ்த்தை நாங்கள் அடைதற்பொருட்டும் பத்திர புஷ்பம், சந்தனம் அட்சதை தூப, தீப, நைவேத்திய முதலானவைகளால் சந்துஷ்டி அடையச் செய்து அப்பெருமானை வேண்டிக் கொள்கின்றோம். இதுவே விக்னேஸ்வர பூசை.

பஞ்சகவ்விய பூசை: எங்களுடைய உடம்பிலுள்ள அந்தக்காரணங்களை சுத்தி செய்தற் பொருட்டும் ஸ்தல சுத்தியின் பொருட்டும் பூசித்து பருகுகின்றோம். இதுவே பஞ்சகவ்விய பூசை எனப்படும்.

புண்ணியாகம்: மூவகைப்படும். அவை வைதீக புண்ணியாகம், வைதீகமும், ஆசாமமும் கலந்த மிஸர் புண்ணியாகம், கும்பத்தில் வருணனைப் பூசித்து நிகழ்த்தும் கேவல புண்ணியாகம் என்பன. புண்ணிய தினத்திலே கும்பத்தில் வருணனையும் கும்ப தீர்த்தத்தில் கங்கையையும் பூசித்து அக்கும்ப தீர்த்தத்தினால் குறிப்பிட்ட இடங்கள் தோறும் தெளித்தற் பொருட்டும் திரவியங்களைச் சுத்தி செய்வதற்காகவும் உரிய கிரியை புண்ணியாகம் ஆகும்.

கிரியாபாதம், சரியாபாதம், ஆகிய இவ்விரண்டும் தனித்தனி நான்கு பாதங்களை உடையனவாக இருப்பினும், இவற்றுள் ஞானபாதம், பதி, பசு, பாசம் என்னும் திரி பதார்த்தங்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் யோகபாதம், பிராணாயாமம் முதலிய அங்கங்களோடு கூடிய சிவயோகத்தையும் கொண்டது.

கிரியாபாதம் மத்திரங்களின் உத்தாரம், சந்தியாவந்தனம், பூசை, ஜெபம், ஓமம் என்பவைகளையும் சமய விசேஷ நிருவாண தீக்ஷை, ஆசார்யாபிஷேகங்களையும் மந்திரங்களின் தத்துவார்த்தங்களையும், அதனாலாகிய பலபலன்களையும் கூறுகின்றது. சரியாபாதம் சமயாசாரங்களைப் போதிப்பது. இவற்றுள் கிரியாகாண்டத்தைப்பற்றிச் சொல்வது, திரிபதார்த்த இலக்ஷணத்தை உணர்த்தும் தன்மையினாலும் ஆன்மாக்களுக்கு மலநாசத்தை செய்து சிவஞானத்தை உதிப்பித்தலாலும் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தல் பற்றிச் சொல்லப்பட்டதாலும், அனுக்ஞையிலுள்ள சகல திரவியங்களைத் தெய்வீகத் தன்மை பொருந்தி மத்திரங்களின் அதிதேவதையின் ஸ்வரூபமாக நியசித்தலாலும் அந்த மண்டபம் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுடைய சுவரூபமாக விளங்குவதாலும் சகலதும் சிவஸ்வரூபம் என்பதை இனிது விளக்குதற்பொருட்டு சிவாசார்யர் சங்கற்பம், சகலீகரணம், ஆத்மசுத்தி முதலிய பஞ்சசுத்திகளைச் செய்து அந்தர்யாகம், பூதசுத்தி, முதலிய விசேஷ சுத்தியினாலும் ஆதி பெளதீகம், ஆதிதைவீகம், அத்தியாத்மீகம் என்கின்ற சிவோகம்பாவனை செய்து அனுக்ஞோபகரணங்கள் சிவாசார்யருடைய உத்தரவுடன் பூசிக்கப்படுகிறது. முதற்கண்: பிராமணானுக்ஞை என்று சொல்லப்பட்டது எதற்கோவெனில் வேத சிவாகமங்களிலும் புராண, இதிகாசங்களிலும் இக்கலியுகத்தில் பிராமணோத்தமர்கள் நடமாடும் தெய்வம் என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. சேக்கிழார் பெரிய புராணத்திலும் முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டும், பெறுதற்கரிய பெரும் பேற்றை பெற்ற தன்மையினாலும் அஃது மாத்திரமன்றி உலகில் முழுமுதற் கடவுளும் சிதாகாசம் என்று சொல்லப்பட்டதும் அதில் பராசத்தியோடு கூட அதி சூக்கும சித்தென்றது பரப்பிரமமாகிய சிவத்தை அகத்தும், புறத்தும் பூசிக்கின்ற தன்மையினாலும் அந்தப் பரப்பிரமம் இப்பிரமாண்டத்தில் உள்ள புண்டரீக வீடு என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற தில்லைவனத்திலிருக்கும் ஆகாசம், பராசத்தியாகிய திருச்சிறம்பலத்தில் நிருத்தம் செய்யும் பரப்பிரமம்சிவம் அதிசூக்கும சித்து என்று சொல்லப்படும். இவ்வாகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது சித்தேயாம். ஆதலால் சிதம்பரமெனப்படும் இந்தச் சிதம்பரத்தில் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்கி

அனவரததாண்டவம் ஆடுகின்ற சிவபெருமானினால் புகழ்ந்துரைக்கப்படுகின்றது. எனவே சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்கு மடியேன் என்று திருவாய் மலர்த்தருளினார்.

இந்தப் பூலோகத்தில் பூசுரர் என்ற நாமத்தைப் பெற்ற தன்மையினாலும் ஆகிய இன்னோரன்ன பற்பல மகிமைகளைப் பெற்றும் வேதாத்தியக்கினிகாரியம், ஆன்மார்த்தம், பரார்த்தமாகிய இருவகைக் கிரியாகாண்டத்தை நன்கு கற்று தொழில் செய்கின்ற தன்மையினாலும், இன்னோரன்ன குணசீலத்தின் மேம்பட்ட பிராமணோத்தமர்களிடத்தில், இயன்ற தட்சணை முதலிய பற்பல விசேஷ உபசாரங்களினால் அவர்களை மகிழ்வித்து அவர்களிடத்திலுள்ள தெய்வீகத்தன்மை பொருந்திய கிருபாகடாட்சமென்று சொல்லப்படுகின்றதாகிய மகிமை பொருந்திய உத்தரவைப் பெறவேண்டும்.

சிவாசார்யரானவர் ஏனைய மற்றைய சிவாசார்யர்களுடன், மங்கலகரமாகிய பற்பல வாத்தியங்களுடன் அவ்வாலயத்தை வீதிப்பிரதட்சணஞ் செய்து மஹா தேவாதி தேவராகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற மூலாலயத்தையடைந்து பஞ்சாசனார்ச்சணை முதலிய விசேஷ பூசைகளைச் செய்து ஆராத்திரிகம் செய்து அனுக்ளையில் பூசிக்கப்பட்ட திரவியங்களையுடைய தட்டத்தை தமது கரத்தில் தாங்கி, எடுத்துக்கொண்ட குறிக்கோளாகிய சம்போரோற்சணையென்ற இக்கருமமானது இடையூறு நிகழாவண்ணம் இனிது சிறப்பாக நடத்தியருள வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகின்ற கருத்துக்கள் பொருந்திய சுலோகங்களைக் கூறி அப்பெருமானிடத்தும் விக்னேஸ்வரர் முதலாகிய பரிவார மூர்த்திகளிடத்தும் அம்பாளிடத்தும் அந்த அந்தத் தல மூர்த்திகளிடத்தும் முன்போல உத்தரவைப் பெற்று அதன் பின்பு நமஸ்காரம், தோத்திரம் முதலியனவைகளால் ஈசுவரனை வணங்கியதன் பின்பு வீழ்திப் பிரசாதம் முதலியவற்றை அங்கு நின்ற அடியார்களுக்குக் கொடுத்தருள்வார்.

இதற்கு இன்னும் சிலர் பலவகையான கருத்துக்களைக் கூறினாலும் இதன் தாற்பரியம் இதுவே என்பது இனிது பெறப்படும்

அனுக்ளையில்

1. சிவாசாரியர்களுடையதும்
2. ஏனைய பிராமணர்களுடையதும்
3. மூலமூர்த்தியினுடையதும்
4. அம்பாளதும்
5. விக்னேஸ்வரருடையதும்
6. சோமாஸ்கந்தர் முதலிய பஞ்சமூர்த்திகளினதும்
7. ஏனைய பரிவாரமூர்த்திகளதும்
8. பையிரவரதும்
9. நந்தியந்தேவரதும்
10. சண்டேஸ்வரதுமாகிய மூர்த்திகளதும் உத்தரவைப் பெறுவதே குறிக்கோளாகும்.

அதன் பின்பு பிரதான சிவாசாரியரானவர் மஹாராசாவினதும் உத்தரவையும் பெறுதல் வேண்டும். இதனையே இராசா அனுக்ளே என்று கூறுவர். ஏனெனில் தேசம், கால, வர்த்தமானம் இவைகளை அறிந்து நடந்துகொள்வதற்காகவே அரசனுடைய உத்தரவையும் ஆகமங்களில் கூறினார் என்று உணர்க. அனுக்ளே இவ்வாறு சுருக்கமாக எழுதப்பட்டது. அனுக்ளே முதலிய சகல கிரியாக்கிரமங்களை குரு, சிஷ்ய முறையாக

மந்திரங்களை எல்லாம் இரகசியமாக எடுத்துச் சொல்லுவதே அன்றி அபக்குவர்களுக்குச் சொல்லுதல் கூடாது. கடவுள் பக்தியும் கல்வி ஞானமும் ஒழுக்க சீலர்களுக்குமே அன்றி மற்றையவர்களுக்குச் சொல்லப்புகின் இடராகும் என்று சாத்திரத்தில் கூறப்பட்ட தன்மையினாலும் இந்தக் கிரியா காண்டங்களை நன்கு கற்று உணர்ந்தவர்களே இதன் அருமையையும் பெருமையையும் மந்திரங்களின் பலாபலன்களையும் நன்கு உணர்வார்கள் என்பது திண்ணமாகும். ஆகையினால் இக்கிரியையிலுள்ள மந்திரங்களை சுருக்கமாக எடுத்து பொழிப்புரையாக எழுதியுள்ளோம்,

தனபூசையும் திரவிய சுத்தியும்

தனபூசை: ஒரு கிராமத்தில் புதிதாக ஆலயம் கட்டுவதற்கு முன் அரசன் அல்லது தர்மகர்த்தா இவர்கள் தரும வழியால் சம்பாதித்த திரவியங்களைக் கொண்டு ஓர் புதிய ஆலயத்தைக் கட்ட அதற்குரிய திரவியத்தை சிவாசாரியரிடத்தில் கொடுத்தல்,

அந்தச் சிவாசாரியார் அந்தத் திரவியங்களை வாங்கி அதற்குரிய இன்றியமையாத பூசை, அபிஷேகம், ஓமம், முதலிய கிரியைகளைச் செய்தலே தனபூசையாகும். அந்தத் தனத்தை இரட்சித்தற்காக முக்காலியில் தனத்தை வைத்து சிவாஸ்த்திர மந்திரத்தினால் அர்ச்சித்து அக்கினி காரியம் செய்து முடிந்த பின்னால், சிவிகையில் வைத்து வீதிப்பிரதட்சணம் செய்து சிவாசாரியார் தர்மகர்த்தாவை அழைத்து அவரை சுவாமி சந்நிதானத்தில், இருக்கச் செய்து வீபூதி முதலிய பிரசாதங்கள் வழங்கி “கிடைத்தற்கரிய இந்த மானிட ஜென்மத்தில் செய்தற்கரிய தர்மங்களில் சிவதர்மமானது யாவராலும் செய்தற்கரியது. அந்தத் தர்மமானது பூர்வ ஜென்ம புண்ணியத்தினால் நீங்கள் இந்த ஜென்மத்தில் இந்தச் சிவதர்மத்தைச் செய்யும்படி முன்வந்ததினால் இந்தத்தனங்கள் எல்லாவற்றையும் தாங்கள் ஏற்று செவ்வையாகவும், சிறப்பாகவும் பின்வருமாறு குறிக்கப்பட்ட பிரகாரம் நடத்துவீர்கள்” என்று அவருக்குப் போதித்தல் வேண்டும். திரவியபாக முழுத்தொகையும் 11 பாகங்களாகப் பிரித்து அதில்

1. யாகத்துக்காக	3 பாகமும்
2. அபிஷேகத்துக்காக	1 பாகமும்
3. குருமார்களுக்காக	1 பாகமும்
4. மூர்த்திபர்களுக்காக	1 பாகமும்
5. பிராமண போசனத்திற்காக	2 பாகமும்
6. ஜபக்காரர் தானத்திற்காக	2 பாகமும்
7. மண்டலாபிஷேகார்த்தம்	1 பாகமும்

இவ்விதமாகப் பிரித்து சாமக்கிரியா பத்திரிகையை எழுதிக் கொடுத்து (சாமக்கிரியா பத்திரிகை என்றால் இன்ன இன்ன கிரியைக்காக அதற்குரிய திரவியங்கள் எழுதிக்கொடுக்கும் பத்திரிகை என்று அறிக) இந்தப் பத்திரிகைக்கு சாமக்கிரியா பத்திரிகை என்று பெயராகும். அதனையும் தர்மகர்த்தா கையில் கொடுத்தலாகும்.

மந்திரம், கிரியை, ஆகிய இவைகளால் வரும் (தோஷம்) குற்றம் ஆசாரியரையும். சிற்பக்கிரியையினால் வரும் குற்றம் சிற்பாசாரியரையும், முகூர்த்தம் வைக்கும் சோதிடரின் முகூர்த்தத்தினாலாகிய குற்றம் தைவஞ்சனையும் திரவியங்களினால் வரும் குற்றம் பொருள் கொடுக்கிற தாதாவையும் வந்து அடையும், ஆனதன்மையினால் இவர்கள் மிகவும் கடவுளிடத்தில் பயபக்தியாக சாத்திரோக்தப்பிரகாரமாக நடந்துகொள்ளல்

வேண்டுமென்று சொல்லி சாமக்கிரியா பத்திரிகையையும் கொடுத்ததன் பின்னர் முகூர்த்தம் வைக்கும் தைவஞ்சனாகிய சோதிடனை அழைத்து குறித்த முகூர்த்தத்தைப் பரீட்சை செய்தும் அதன் பின் சிற்பியை யழைத்து சிற்ப சாஸ்த்திரப் பிரகாரம் ஆலயத்தைப் பரீட்சை செய்தும் அதன் பின்பு ஏனைய பல விஷயங்களையும் பாட்சித்ததன் பின்னர் காமகர்த்தாவுக்குரிய உபசரணைகளுடன் ஆசிர்வதித்தும் ஏனைய அடியார்கள் முதலியவர்களையும் ஆசிர்வதித்து சிவகிருபா கடாஷம் பெறுதலே தனபூசை என்று பெயர்.

2. திரவிய பூசை : கும்பாபிஷேகத்துக்குரிய திரவியங்களாவன:

1. நெல்லு
2. பயறு
3. உளுந்து
4. எள்ளு
5. கடலை
6. கோதுமை
7. துவரை
8. மொச்சை
9. அவரை

இந்த நவதானியங்களும், ஓமத்துக்குரிய தானியங்களும், இலாமிச்சமவேர், வெட்டிவேர். ஏலம், கராம்பு, சாதிக்காய், சாதிபத்திரி, அகில், தேவதாரு, சந்தனக்கட்டை, வாசனைத் திரவியங்கள், நவரத்தினம், பஞ்சரத்தினம், கும்பத்துக்குரிய திரவியங்கள், பீதாம்பரம், லோகவகைகள், சமித்துவகைகள், பழவகைகள், நெய், தேன், வஸ்த்திரங்கள், தருப்பை, மாலைகள், புஷ்பவகைகள், சுவர்ணம், வெள்ளி, முதலியவைகளும் இன்னும், வேண்டிய இன்றியமையாத பலவகைப்பட்ட திரவியங்களையும், சிறிதாகிய கிண்ணங்களில் நிறைத்து, ஸ்தாலிகையின் மேல் தட்டத்தில் வைத்து, விக்னேசுவர பூசை, புண்ணியாகம், பஞ்ச கவ்வியம் முதலாகக் கிரியை சங்கற்ப பூர்வமாகத் தொடங்கி மேலே முற்கூறிய நவதானியம் முதலாகிய சகல திரவியங்களையும், தேவதை, அதிதேவதை, பிரத்தியதிதேவதை முதலாகிய மந்திரங்களுடன் சகல திரவியங்களையும் சாங்கோபாங்கமாகப் பூசித்து தூப தீப, நைவேத்திய ஆராதனைகளைச் செய்ததன் பின்னர், மேற்படி சகல திரவியங்கள் பொருந்திய தட்டத்தை வாத்திய சகிதம் வீதிப்பிரதட்சணம் செய்து, சுவாமி சந்நிதானத்தில் வைத்து பூசித்த பின் அத்திரவியங்களை அந்த அந்த திரவியங்களுடன் சேர்த்துப் பின்னால் செய்யப்படுகின்ற ஒவ்வொரு கிரியைக்கும் எடுத்து உதவுதல் வேண்டும். இதுவே திரவிய சுத்தி என்று சொல்லப்படும். இவ்வாறு செய்யப்படும் கிரியைகள் சில ஆகமங்களில் வேறுவித திரவியங்கள் சொல்லப்பட்டினும், இவ்விதமாக தனபூசை, திரவிய சுத்தி ஆகிய இவைகளை மேற்கூறியவாறு செய்தலே சாலச்சிறந்ததாகும்.

3-வது பிரவேசபலி

பிரவேசபலி செய்தல் எதற்காகவெனில், புதிதாகச் செய்யப்பட்ட ஆலயங்களிலும் புனராவர்த்தன சம்புரோக்ஷணைகளிலும், நெடுங்காலம் கிலமாகக் கிடந்து, நித்திய, நைமித்திக காமியங்கள் நடவாத ஆலயங்களிலும் கும்பாபிஷேகம் நடக்கும் காலங்களிலும் விசேஷமாக பூர்வாங்கமாகச் செய்தல், அந்தக் கிராமங்களிலே நிகழுகின்ற சர்வ விக்கினங்களை நீக்குதற்பொருட்டும், அதனாலாகிய உபத்திரவங்களை

வில்லக்குதற் பொருட்டும் சகல அரிட்டங்களை நீக்குதற்பொருட்டும், இராஷ்டிர, பிசாசு, பூத, பிரம்ம இராஷ்டிர முதலாகிய துட்ட தேவதைகளை உச்சாடனம் செய்து ஆலயங்களில் பிரவேசிக்கின்ற காலங்களில் பலி கொடுத்து குறித்த இடத்திலிருந்து துரத்துதலேயாகும். ஆகையினாலே அந்தப் பிரவேச பலியின் காரணமாகவே பிரமத்தானம் முதலாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஆலயத்தைச் சூழரவ இந்திராதி ஒன்பது திக்கிலும் தென்னோலையினால் செய்யப்பட்ட தடுக்குகளில் அந்த அந்த திக்குகளில் 9 (ஒன்பது) மேடைகளிலும் அந்த அந்த திக்குகளுக்குச் சொல்லப்பட்ட வர்ண சூரணங்களினால் மண்டலம் செய்து அந்த அந்த திக்குக்குரிய தேவதைகளைப் பூசித்து கமுகம் பூ பலவகை வர்ணமான புஷ்பங்கள், பூசணித்துண்டு பலியும் பானக நீரினால் தேவதை கையில் தர்ப்பணம் செய்து பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, எலுமிச்சம்பழம், அன்ன உருண்டை, வடை, நாளிகேரபந்தம் (பஞ்சதைலங்களால் நனைத்த தீபம் இளநீரில் குத்தி வைத்தல்) செந்நிற முதலாகிய பலவர்ண புஷ்பங்கள் நிறைந்த, தென்னந் தடுக்கில் இவைகளை வைத்து அந்த அந்த திக்குக்குரிய மந்திரங்களைச் சொல்லிப் பலி திரவியங்களை ஆகாயத்தில் எறிதல் வேண்டும்.

மஹாதேவனாகிய ஈசுவரனுடைய ஆக்ஞையினாலே இந்த இடத்தில் தேவாலயத்தைக் கட்டுதற்காகவும், தேவாலய அபிவிருத்திக்காகவும் இவ்விடத்திலிருக்கின்ற இராஷ்டிர, பூத, பிசாசு, பிரம்ம இராஷ்டிர முதலான துஷ்ட தேவதைகளே, இந்தப் பூமியை எடுத்தற்காக நீங்கள் என்னால் கொடுக்கின்ற இந்தப் பலித்திரவியங்களை ஏற்று மனத் திருப்தியுடன் சகல சீவராசிகளுக்கும் தீங்கு செய்யாமல், இறைவனிடத்திலுள்ள சகல சித்திகளையும், இந்தக் கிராமத்திலுள்ளவர்களுக்கு இடையூறு இல்லாமல் பெறுதற்பொருட்டும், சிவாக்ஞையினால் மலையின் உச்சி, நீர்நிலை, காடுகள், வனாந்தரம், மஹாவனாந்தரங்களிற் சென்றிருப்பீர்களாக என்று சிவனுடைய ஆக்ஞையைத் தெரிவித்தலே பிரவேச பலியாகும், மேற்படி பிரம்மத்தானம் முதலாகிய 9 திக்குகளிலும் மேற்படி இடங்களில் புண்ணியாகம், பஞ்சகவ்வியத்தினால் தலசுத்தி செய்தலாகும். சிவசார்யர் முதலானவர்கள் எல்லாரும் ஸ்நானம் செய்தல் வேண்டும். இதுவே பிரவேச பலியாகும்.

இரக்ஷோக்ஷ ஹோமம்

இரக்ஷோக்கின ஹோமம் என்பது ஆலயத்துள் உள்ள ரக்ஷோக்ஷம் என்ற துஷ்ட தேவதைக்கு பலீகரண ஓமம் பஞ்ச தைலத்துடன் காஞ்சுரம் சமித்து, தவிடு, கடுகு, வெண்கடுகு, மிளகு இவைகளினாலே ஓமம் செய்து அத்தேவதையை விலக்குதல் பொருட்டுச் செய்வது, அஃது எவ்வாறு எனில் ஆலயத்துக்கு வடக்கு, வடகிழக்கு, கிழக்கு, முதலாகிய திக்குகளில் மண்டபம் செய்து, மூன்று தண்டிலங்களில், நடுமேடையில் பத்மம் செய்து, தானியத்தின் மேல் இரட்க்ஷோக்கின தேவதையின் பெயரினால் ஒரு கும்பமும், அந்தக் கும்பத்தின் இரண்டு பக்கத்திலும், வலப்பக்கத்தில் தாருபீடத்தில் வெண்பட்டு விரித்து அதன் மேல் தேங்காய் வைத்தும், இடப்பாகத்தில் தாருபீடத்தில் சிவப்புப் பட்டு விரித்து அதன் மேல் வாள் அல்லது கத்தி வைத்து அந்த இரண்டு இடங்களிலும் கூர்ச்சம், மாவிலை, புஷ்ப மாலை இவைகளால் அலங்கரித்து தேங்காயில், சிவனையும், வாளில் மஹாதேவியையும் பார்வதி, வாக்குத்தேவியும், கிருத்திகை, மகாலட்சுமி, இரத்தசக்தி, காளிசண்டிகை, வீரசக்தி, இது முதலாகிய சக்திகளைப் பூசித்தும், கிழக்கு முதலாக அசிதாங்காதி, அட்ட பைரவரைப் பூசித்தும், இந்த மூன்றுக்கு முன்னால் நவகோஷ்டம், மாவினால் மண்டலமிட்டு மத்திய கோட்டத்தில் கூர்ச்சத்தில் ரட்சோக்கின

தேவதையையும், கிழக்கு முதலாகிய 8 கோட்டத்திலும் பிரம்யாதி அட்டசக்தியையும் அதைச் சூழ்வர அட்டபயிரவரையும் ஆவாகனஞ் செய்து அன்ன உருண்டை, பழம், தாம்பூலம், தூபதீப, கற்பூர ஆராதனை செய்து, விதிப்படி அக்கினி காரியம் செய்தல் வேண்டும்.

நெய், நல்லெண்ணெய், வேப்பெண்ணெய், ஆமணக்கெண்ணெய், இலுப்பெண்ணெய் கலந்த பஞ்சதைல ஓமம் செய்து, காஞ்சூரம் சமித்தை சிறு துண்டுகளாக்கி, பஞ்சதைலத்தோடு கலந்து ஓமம் செய்தல், காஞ்சூரம் சமித்து, எள்ளு, மிளகு, கடுகு, தவிடு, பருத்தி விதை என்ற பல்கரண ஓமம் செய்து நெல்லு, வெண்கடுகு, நீற்றுப்பூசணிக்காய்த்துண்டுகள், பருத்திக்கொட்டை, இவை தனித்தனியே 108 ஓமஞ்செய்து சிவாஸ்த்திரம், பாசுபதாஸ்த்திரம், மூலமந்திரம் முதலிய மந்திரங்களால் ஓமம், சக்திக்குத் தக்கபடி ஓமம்செய்து, ஜயாதிஓமம், இரக்கோக்ன மந்திரஓமம், சிவாஸ்திரம், அகோராஸ்திரம் பசுபதாஸ்திரம், பிரத்யங்கிராஸ்திரம் முதலிய மந்திரங்களால் சக்திக்குத்தக்கபடி ஓமங்கள் பூர்ணாகுதி முதலியவை செய்து தூபதீப, கற்பூர ஆராதனை முதலியவைகளால் பூசித்து கோஷசாந்திஜபம், பஞ்சசாந்திஜபம் செய்து, மேற்படி பூசித்தவைகளை விசர்ச்சனம் செய்து அந்தக் கும்பசலத்தினால் சகல வீதிகள், கர்ப்பக்கிரக முதலிய ஆலயங்களிலும் தெளித்து சிவாசாரியார் முதலானவர்கள் மறுபடியும் சுத்தியின் பொருட்டு ஸ்நானம் செய்தல் வேண்டும். இப்படிச் செய்தலே இரக்கோக்ன ஓமம் என்று பெயராகும். இந்த இரக்கோக்ன தேவதையானது பூத, பிரேத, பிராச பிரம்மராட்சத என்கின்ற துட்ட தேவதைகளின் உபாதைகளை நீங்க பூசிக்கப்படுந் தேவதை, சிவன், சக்தி, இவர்களை தனித்தனி மேலே கூறிய பிரகாரம் பூசித்து அவர்கள் ஆக்ரோயினால் செய்யும் கிரியையாம்.

கிராம சாந்தி

கிராம சாந்தி செய்வது எதற்காகவென்றால் ஆலயத்தையுடைய அந்தக் கிராமத்தில் இருக்கின்ற துஷ்டதேவதைகளான, அசுர, இராட்சச, பிரம்ம இராட்சச பைசாசமாகிய இந்த தேவதைகளை பரிவாரங்களாகவுடைய அந்தக் கிராமத்தில் ஆபதுத்தாரண என்னும் பெயரையுடைய வையிரவரையும், அவருடைய சத்தாவரண பரிவாரங்களையும் குறித்துச் செய்யுங் கிரியையாகும். இந்தச் சூழ்த்திரத்தைப் பரிபாலிப்பவர் பைரவ ஆன தன்மையினால், இந்தக் கிராமத்தில் இருக்கின்ற சகல சீவராசிகளையும், சகல சனங்களையும் இரட்சித்து சுகமாக சீவித்தற் பொருட்டு குறித்த ஆலயத்தில் மேலே குறித்த துஷ்ட தேவதைகளினால் கேடுவராமல் இருத்தற்காக செய்யப்படும் பூசை, ஓமம், பலி, இவைகளைச் செய்தலே கிராம சாந்தி என்றுபெயர். கிராம சாந்தியை செய்வதற்காக சிவாசார்யரானவர் கிராம சாந்தியின் பொருட்டு அந்த ஆலயத்துக்கு மேற்கே யாயினும், வடகிழக்கேயாயினும் அல்லது முற்பாகத்திலாயினும் மண்டபம் அமைத்து, விதானம், வாழை, கமுகு, தோரணம் இவைகளினால் அலங்கரித்துப் பின் மேற்படி சிவாச்சார்யார், சாதகர், போதகர், பரிசாரகர், வாத்தியங்களுடன் அந்த ஆலயத்திலிருக்கும், மூலமூர்த்தியிடத்தும், வைரவமூர்த்தியிடத்தும் உத்தரவுபெற்று, அஸ்திரதேவர், வாள் கிராம சாந்திக்குரிய சகல திரவியங்களுடன் கிராம சாந்தி மண்டபத்தையடைந்து அந்த மண்டபத்தில் வேதிகையில் மண்டலம், கும்பம், யாகபரிவாரகும்பம், யாகேசுரர், யாகேஸ்வரீ, சதுர்துவாரகும்பம், தசாயுதகும்பம், ஆபதுத்தாரண வடுக பைரவ கும்பம், ஆகிய இவைகளை வைத்து கிராம சாந்தியில் குறித்த பிரகாரம் பூசை, ஜபம், ஓமம் செய்து,

மேற்படி விசேஷ ஓமங்களும் நீற்றுப் பூசணிக்காய்ப் பலியும், அன்ன உருண்டை, வடை, வடை மாலை இவைகளை, மண்டலம், சும்பம், அக்கினி, பரிவாரகும்பம், இவைகளுக்கு நிவேதித்து இத்துடன் செந்நிறமாக்கிய நீற்றுப்பூசணிக்காய் துண்டுகளையும் பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, நெற்பொரி, இவைகளையும், பைரவர் முதலாகிய தேவதைகளுக்குப் பலிகொடுத்து இந்தக் கிராமத்திலே உள்ள சகல சீவராசிகளையும் (மனிதர்களையும்) ஏனையவர்களையும் இரட்சிக்க வேண்டும். அவர்கள் சுகமாக வாழவேண்டும். இந்த ஆலயம், எக்காலத்தும் அழிவில்லாமல் நித்திய நைமித்தியம் இவைகளை இடையூறு இல்லாமல் எந்நாளும், சிறப்பாக நடக்க வேண்டுமென்று அந்தக் கிராமத்தையுடைய பைரவரையும் அவரது பரிவாரங்களையும் கேட்டுக்கொள்ளுகின்ற பிரார்த்தனாவிசேஷங்களே இந்தக் கிராம சாந்தியாகும். சிவாசார்யரானவர் இந்தப் பிரகாரமாக கிராம சாந்தி செய்வது எடுத்துக்கொண்ட பிரதிட்டையாவது, அல்லது சம்போரோக்ஷணை அல்லது உற்சவம் இடையூறு இல்லாமல் நடத்துதற்காகவும் எனக்கொள்ளலாம், அந்தக் கிராம தேவதைகளிடத்தும் அதற்கு அதிதேவதையாகிய ஆபதுத்தாரண பைரவரிடத்தும் பிரார்த்தனை ஆகிய விண்ணப்பத்தைச் செய்து புதிதாகிய ஆலயமாயினும் கிலமாக அழிந்த ஆலயமாக இருந்தாலும் அட்டதிக்குகளிலும் பலியிடுதல் வேண்டும். அதன்பின் யாக உத்பூர்சனம் முதலியவற்றைச் செய்து ஆலயத்தில் செல்லுதல் வேண்டும். (சுத்தியின் பொருட்டு ஸ்நானம் முதலியன செய்தல் வேண்டற்பாலனவாகும்.)

வாஸ்து சாந்தி

வாஸ்து சாந்தி செய்வது எதற்காகவென்றால் குறிக்கப்பட்ட ஆலயம் முதலியனவும் வீடு கட்டுதல் முதலியன செய்தற்கு முன்னால் உள்ள இடத்தில் இருக்கின்ற அதிதேவதையாகிய வாஸ்து புருஷணை உவப்பித்தலாகிய சந்தோஷத்தின் பொருட்டும் அந்த வாஸ்து புருஷனுக்கு அதிபதியாகிய பிரமதேவரையும் சத்திகளோடுகூட அட்டவித்தியேஸ்வரர் சகிதமாக மண்டலம், சும்பம், அக்கினி, ஆகிய மூன்று இடத்தும் அவர்களைப் பூசித்து பலி முதலியன கொடுத்து குறிக்கப்பட்ட இடத்தை எடுத்தற்காகவும் செய்யப்படும் சாந்தியாகும்.

இந்த வாஸ்து சாந்தி மூன்று வகையினையுடையது. ஆலயம் முதலிய நிர்மாணிக்குமுன் செய்யப்படுவது ஒன்று. இரண்டாவது பிரதிட்டை, சம்புரோக்ஷணை முதலிய கிரியாகாலங்களிலும் செய்வது. மூன்றாவது உற்சவம், பிராயச்சித்தம் முதலிய கிரியைகளில் செய்வது. இந்த வாஸ்து சாந்திக்குரிய மண்டலமும் மூன்று வகையை உடையது. இது சதுரஸ்ரமாகவும், விருத்தமாகவும், திரிகோணமாகவும் இருக்கலாம். அநேகமாக ஆன்றோர் ஆசார முறைப்படி சதுரமாகவுள்ள மண்டலமே கைக்கொள்ளப்படுவது வழக்கம். அந்தச் சதுரமான மண்டலத்தில் இரண்டு வகை உண்டு. ஒன்று மண்டோகபமென்றும், மற்றது பரமகாயுதபத மென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. வாஸ்து மண்டலத்தை ஆண் தேவதைகளுக்கும் பரமசாயிபதமுள்ள மண்டலத்தை பெண் தேவதைகளுக்குள் செய்வது வழக்கம்.

இம்மண்டலங்களை அட்டதிக்குச் சூலத்துடனும் மண்டலாகிருதியாகவும் மண்டோகபதத்தில் அர்த்தபதமும் இரச்சுவட்டகத்துடன் மண்டலத்தைச் செய்து, சும்பம், அக்கினி ஆகிய இவைகளை வாஸ்து சாந்திப் பத்திப் பிரகாரமாகச் செய்து வாஸ்து மண்டலத்தில் பூசித்து அன்ன பலியிட்டு அதன்பின் சும்பத்திலும் முறைப்படி பூசித்ததன்பின் அக்கினி காரியம் செய்து மேற்படி வாஸ்து புருஷன் வாஸ்து அதிபதி

பிரம்மா முதலியோர்களை அக்கினியில் ஆவாகனம் செய்து பூசித்து நீற்றுப்பூசணிக்காய் பலிகொடுத்து அதனால் விசேஷ ஓமங்களையுஞ் செய்து பூர்ணாகுதி கொடுத்ததன்பின் மண்டலத்திலும் கும்பத்திலும், பூசித்து விசர்ச்சனம் செய்து அதன்பின் சர்வசங்கார புருஷனாகிய வாஸ்து புருஷரை வைக்கோலினாலும் தர்ப்பையினாலும் புருஷாகிருதியாகக் கட்டி பூசித்து அந்த வாஸ்து சாந்தி ஓமகுண்டத்திலுள்ள அக்கினியில் கொளுத்தி, கொளுத்திய அக்கினியில் அந்தக் குறிக்கப்பட்ட இடங்களில் உள்ள சல்யாதி முதலிய சகல தோஷங்களையும் அந்த இடங்களிலுள்ள துர்நாற்றம் முதலியவைகள் நீங்குதற்பொருட்டும், மேற்குறித்த இடங்கள் தோறுமுள்ள அசுத்தத்தை நீக்குதற்பொருட்டும் பரியக்கினிகரணமுஞ் செய்து அதன்பின் தலசுத்தியின் பொருட்டு புண்ணியாக பஞ்சகவ்வியத்தினால் புரோக்ஷணமும் செய்து, வாஸ்து புருஷனைச் சந்தோஷப்படுத்துவது முறை எனவே வாஸ்து புருஷனை நித்திரை விட்டெழுப்புதல் முதலிய நித்திய கருமங்களை முடித்து அந்த வாஸ்து புருஷன் மகிழ்ந்து, அந்தப்பலி ஏற்ற தன்மையினால் அந்த வாஸ்து புருஷனுடைய உத்தரவின்படி குறித்த இடத்தைப் பெறுதலே வாஸ்து சாந்தியாகும்,

நவக்கிரகயாகம்

கிரகயக்ஞம் என்பது நவக்கிரகங்களுக்காகச் செய்யப்படும் யாகமாகும், இந்தக் கிரகயக்ஞமானது சுபகாரியங்கள் நிகழுதற்கு முன்பாக நிகழும் சில அசுபகாரியங்களின் பின்பு செய்யப்படுகின்ற யக்ஞமாகும். எனவே சுபகாரியங்களாகிய பிரதிட்டை, சம்புரோக்ஷணை, செளளம், உபநயனம், விவாகம் முதலாகியவைகளிலும் கிரகப்பிரவேசம், வாஸ்து நிர்ணயம், மஹாரோகசாந்தி, ஆயுஷ்ய ஓமம், முதலாகச் சொல்லப்படுகின்ற சுபகாரியங்களிலே நவக்கிரகயக்ஞம் போன்ற கிரகயாகம் சொல்லப்பட்ட படியாலும், இங்கே எடுத்துக் கொண்ட பிரதிட்டா சம்புரோக்ஷணைகளிலும் விசேஷமாகச் சொல்லப்பட்டபடியாலும் குறித்த முகூர்த்தங்களிலுள்ள நவக்கிரகதோஷ பரிகாரார்த்தமாகச் செய்யப்படுவது. இதனையே நவக்கிரக ஓமம் என்று சொல்லுவர். யஜீர் வேதம் கண்வலம்ஹிதையில் 29 அத்தியாயத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த வக்கிர மந்திரங்களினால் மிகப் பெரிய கஸ்ரங்களிலிருந்து விடுபடுவதுடன் மேற்படி, சோதிடம், விஷ்ணுதர்மோத்திரம், உருத்திரயாமளம், பார்ஹஸ்பத்தியம், ஆகமங்கள், இருக்கு வேதஸம்கிதை, முதலாகிய நூல்களில் விரிவாகச் சொல்லியுள்ளது. ஆகையினால் சுபகாரியங்களில் நவக்கிரக ஓமம், செய்யற்பாலனவாகும். இந்த நவக்கிரக ஓமத்துக்காக நவக்கிரக மண்டலம், கும்பம், அக்கினி முதலியவைகளில் நவக்கிரகங்களைப் பூசித்து அந்த அந்தக் கிரகங்களுக்குரிய தானியம், ஓமத்துக்குரிய சமித்து வகைகள், தானிய வகைகள், அன்ன வகைகள், நெற்பொரி, ஆகிய இவைகளினால் மேற்படி நவக்கிரகங்களுக்கு விஷேசமாக ஓமங்களைச் செய்து பூர்ணாகுதி முதலியவைகளை முடித்துக் கொண்டு முகூர்த்தத்தில் குறித்த பரிகாரமாகவுள்ள கிரகங்களுக்கு விசேஷமாக தானங்களும், நவக்கிரகதானங்களும் பிராமண போசனமும் முடித்ததன் பின்பு நிகழ்வது, நிகழ்கின்ற பலாபலன்களுக்கும் இக்கிரகங்களே பலாபலனைக் கொடுக்கின்ற தன்மையினாலும் உலகத்துக்கு யுத்தம், மகாரோகம், துர்ப்பிக்ஷம், உத்பாதம், காலமிருத்யு, அபமிருத்யு முதலியனவும் உண்டாக இக்கிரகங்களே காரணமான தன்மையினாலும் இங்கே சுபகாரியமாகிய பிரதிட்டை, சம்புரோக்ஷணை முதலிய கிரியாகாலங்களில் நவக்கிரகயக்ஞம் அவசியம் செய்யப்படவேண்டுமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றபடியால் இந்தக்கிரகயக்ஞம் செய்தல் வேண்டும்.

மிருத்சங்கிரகணம்

மிருத்சங்கிரகணம் : மிருத என்றால் மண், சங்கிரகணம் என்றால் எடுத்தல் ஆகையினால் இதற்கு மண் எடுத்தல் என்பது பொருள். பிரதிட்டை, சம்புரோக்ஷணை உத்ஸவம், மஹாஸ்நபனம், தீக்ஷை, விவாகம், செளளம், உபநயனம், முதலான சுபகாரியங்கள் நடக்கின்ற காலத்திலே, அங்குரார்ப்பணக்கிரியை செய்தல் இன்றியமையாத தன்மையினால் அங்குரார்ப்பணம் காரணமாக சுத்தமான இடத்தில் மண் எடுத்தல் வேண்டும். இதனையே மிருத்சங்கிரகணம் என்று சொல்லுவர்.

சுத்தமான இடங்களாவன : நதிதீரம், தடாகக்கரை, மலையடிவாரம், தெர்ப்பையடி, வில்வமரத்தடி, புஷ்பமரத்தடி, புண்ணியத்தலம், சிறு மலைகள் உள்ள இடங்கள் பர்வதமுள்ள இடங்கள், பசுமாடு கட்டுகின்ற இடம், வயல் முதலாகிய சுத்தமான இடங்கள் திருநந்தவனம், இவைகள் இல்லாதவிடத்து குறித்த ஆலயத்திலுள்ள நந்தவனத்திலும் புஷ்பமரத்தடியிலும் வடக்குக் கிழக்கு முதலான சுத்தமான வீதிகளிலும் உள்ள இடத்தில் மண்ணை எடுக்கலாம். சிவாச்சார்யர் மகாதேவனுடைய ஆக்ஷேபினாலே அஸ்த்திரதேவர் சகிதம் வாத்திய கோஷத்துடன், வீதிப்பிரதட்சணம் செய்து குறித்த இடத்தில் விக்னேஸ்வர பூசை புண்ணியாகம் செய்து வாஸ்து பிரம்மாவுக்கும், பூமி தேவிக்கும், மண்டலம் செய்து அம்மண்டலத்தில் பிரமாவையும் பூமிதேவியையும் பூசை செய்து ஸப்தவாரிதியை கும்பத்திலும் பூசித்து அதன்பின்பு மண்வெட்டியாவது குந்தாலியாவது எடுத்து அதின் சுத்தியின் பொருட்டு தைலம், மாவகை, பால், இளநீர், அபிஷேகக்கூட்டு பன்னீர் இவைகளினாலே அபிஷேகம் செய்து அந்த மண்வெட்டியை கூர்ச்சம், மாவிலை, புஷ்பமாலை இவைகளால் அலங்கரித்து அந்த மண்வெட்டியிலுள்ள கூர்ச்சத்தில் அதிதேவதையைப் பூசித்து பலதாம்பூலம் நிவேதித்து நீராஞ்சனஞ் செய்து பூமிதேவியையும் வாஸ்துப் பிரம்மாவையும் இந்திராதிலோக பாலகரையும் தேவகாரியத்தின்பொருட்டாக “நான் இவ்விடத்தில் மண் எடுக்கப் போகின்றேன். அதற்கு நீங்கள் அனுக்கிரகம் செய்ய வேண்டு” மென்று பிரார்த்தனை செய்து பூமிதேவியிடத்தில் மூன்றுமுறை மண்வெட்டியினால் மண்ணை வெட்டி எடுத்து அந்த மண்ணைப் பட்டு வஸ்திரத்தினால் மூடி சம்ரட்சணை செய்த பின்பு மேற்படி மண்வெட்டிய இடத்தில் மண்வெட்டியினால் பூமியைச் சமதலமாகச் செய்து வெட்டிய தோஷம் நீங்கும் பொருட்டு நவதானியங்கள் தூவி ஸப்தவாரிதி கும்பங்களினால் அபிஷேகம் செய்து பூமியைச் சுத்தம் செய்தல் வேண்டும். வெட்டியெடுத்த மண்ணுடன் ஆலயத்திற்குச் சென்று அந்த மண்ணை அங்குரார்ப்பணத்தின் பொருட்டு எடுத்தல் வேண்டும். இந்தக் கிரியை சாயங்காலத்தில் செய்தல் உத்தமமாகும். சூரியரஸ்மியால் பூமியின் சீதோஷண நிலை சமப்படுவது இருசந்தி வேளைகளிலே தான். அவற்றுள் விசேஷமானது மாலைவேளையே. ஆதலினால்தான் மிருத்சங்கிரகணம் மாலையில் செய்வதே விசேஷம் என ஆகமங்கள் கூறியுள்ளன.

அங்குரார்ப்பணம்

அங்குரார்ப்பணம் :- அங்குரம் என்றால் நெல் முதலிய தானியத்தின் முளைகள், அர்ப்பணம் இடுதல், எனவே முளையிடுதல் என்பது இதன் பொருள். எதற்காக முளையிடுதல் என்றால் குறித்த சுபகருமங்கள் செய்தற்கு முன்பாக அதாவது 11, 9, 7, 5, என்கின்ற நாளைக்கு முன்பாக மங்களாங்குரம் இடுதல் என்பதே அங்குரார்ப்பணம் என்று சொல்லப்படும். மிருத்சங்கிரகணத்தில் குறிக்கப்பட்ட பிரதிட்டை சம்புரோக்ஷணை,

உற்சவம், விவாகம் முதலாகிய இன்னும் அநேக சுபகருமங்கள் நடக்கும் பொழுது மங்களாங்குரம் இடுதல் வழக்கம். இதனைக் குறிக்கவே அங்குரார்ப்பணம் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த அங்குரார்ப்பணம், ஆலயங்களில் பிரதிஷ்டை, ஸம்புரோக்ஷணை உத்ஸவம் முதலான யாகக்கிரியை ஆரம்பிக்குமுன் ஒற்றித்த தினங்களில் பிரதான யாகத்துக்கு வெளியே வாயுதிக்கிலாவது, நைருதி திக்கிலாவது, ஈசானதிக்கிலாவது மேடை செய்து அந்த மேடையில் ஸஸ்யாதிபதியாகிய சந்திரனுக்கும் அவனது மனைவிமாராகிய கிருத்திகை, ரோகிணி இவர்களுக்கு இரண்டு கும்பங்களுமாக ஆக மூன்று கும்பங்கள் வைத்து அமிருத கலைகளைக் கொடுக்கின்றவரும், ஸஸ்யாதிபதியுமாகிய அமிர்தேஸ்வரனை நடுக்கும்பத்தில் ஆவாகித்து மற்றைய இரண்டு கும்பங்களிலும் கிருத்திகை, ரோகிணி ஆகிய இரு மனைவியரையும் பூசித்து பாலிகை, சராவம், கடிகா என்கின்ற பாத்திரங்களில் முன்னே மிருத்சங்கிரணத்தில் எடுத்த மண்ணுடன் நவதானியங்களும் கலந்த ஏனைய மண்ணுடன் பாலிகையிடுதல் முறை. 40 பாலிகை உத்தமம். 24 பாலிகை மத்திமம். 16 பாலிகை அதமம். அதமத்தில் உத்தமம் 12 பாலிகை. வைதீகத்தில் குறித்த பிரகாரம் 5 பாலிகையும் (பஞ்சபாலிகா) கூறியுள்ளபடியால் இங்கே ஆகமங்களில் கூறிய பிரகாரமான பாலிகைகளை அரசமிலையுடன் மிருத்சங்கிரணத்திலே எடுத்த அந்த மண்ணை மேற்படி பாலிகைகளில் இட்டு, நிறைத்து, அந்தக் கும்பங்களைச் சூழ்வர நான்கு திக்கிலுங் கிரமமாக வைத்து, விக்னேஸ்வர பூசை, பஞ்சகவ்யம், புண்ணியாகம் முதலிய கிரியைகளை சிவாசார்யரானவர் செய்து மேற்படி மூன்று கும்பங்களுக்குப் பூசை செய்து நைவேத்தியம், பலதாம்பூலம் முதலிய இவைகளுடன் பூசை முடித்து நவதானியங்களை ஒரு பாத்திரத்தில் பாலுடன் கலந்து வைத்து, அந்த நவதானியங்களுக்குப் பூசை செய்து ஓஷதி சூக்தம் ஜபம் செய்து பாலுடன் கூடிய நவதானியத்தை ஈசான முதலாகிய திக்குகளிலுள்ள சூழவைக்கப்பெற்ற பாலிகைகளில் வேதமந்திரம் சொல்லி மங்கள கரமான இவைகளை பிராமணர்கள் அல்லது பிராமணச்சுமங்கலிகள் இவர்களைக்கொண்டு பீ ஜாவாபனம் (நவதானியம்) வித்து இடுதல் ஆகிய கிரியைகளைச் செய்து அமிர்தகலசத்தில் உள்ள தீர்த்தத்தினால் முளைப்பாலிகைகளை நனைத்து, மறுபடியும் பூசைசெய்வதென்பதே அங்குரார்ப்பணம். இந்த அங்குரார்ப்பணக் கிரியைகள் குறித்த கால எல்லை முடியும் வரைக்கும் நாள்தோறும் காலை, மாலை ஆகிய இரண்டு நேரங்களிலும் பூசைகள் செய்ய வேண்டும். (பீ ஜாவாபனம் முதலாவது நாள் அன்று மாத்திரம் செய்தல்) இவ்வாறு செய்கின்ற தன்மையினால் அந்தப் பாலிகைகளில் உள்ள பயிர்கள் மிகவும் செழித்து வளருமேயானால் எடுத்த சுபகருமங்கள் மிகவுஞ் சிறப்பாக இருக்கும் என்று பொருள். பயிர்மிகவும் குறைந்தோ இல்லாமலோ இருந்தால் பிராயச்சித்த ஓமம் செய்தல் வேண்டும்.

இதனாலே குறித்த சுபகருமங்களின் விளைவுகளையறியலாம். சுபகருமங்களில் இந்தக்கிரியை அவசியம் செய்தற்பாலதாகும். இப்படிச் செய்தலே அங்குரார்ப்பணம் என்று சொல்லப்படும். இந்த அங்குரார்ப்பணம் ஒரு ஆலயத்தில் பிரதானமூர்த்தி முதலாகிய பரிவாரமூர்த்திகளுக்கும் பல யாகங்கள் வைத்தாலும் பிரதான யாகத்தில் மட்டும் அங்குரம் வைக்கவும். அங்குரத்துக்குள்ளே இன்னொரு அங்குரம் வைத்தல் கூடாது. ஆகையினால் பூர்வாங்கமான கிரியைகள் எல்லாம் தனித்தனி ஒவ்வொன்றாகச் செய்தல் என்பதையே ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. யாகத்துக்குள்ளே அங்குரம் வைக்கப் பிரமாணங்களோ பதவின்னியாசமோ கிடையாது. உற்சவகாலங்களில் ஆசார்ய சம்பிரதாயமாகவும் ஆன்றோர் ஆசாரமாகவும் வழங்கி வருகின்றது. அது பிரமாணமாகாது. மேற்படி பயிர்கள் வளர்ந்து வருகின்ற இலக்ஷணங்களை ஆகமங்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. அதனை விவரிக்கவில்லை. அட்டமங்கலப் பொருள்களில் முளைப்பாலிகையும் ஒன்றாகும்.

ஆச்சார்ய வரணம்

ஆச்சார்ய வரணம்: சிவாசார்யர்களை இன்ன இன்ன யாகத்துக்காக என்று நியமித்தலே ஆச்சாரிய வரணம். ஆகையினாலே சிவாசாரியர்கள் பஞ்சரிஷி கோத்திரத்தில் பிறந்தவர்களாகியும் வேதசிவாகமங்களில் கூறியபடி நன்கு இலக்ஷணங்கள் பொருந்தியவர்களாகியும் இருத்தல் வேண்டும். சிவாசாரியர்கள் சிவாகமங்களில் உள்ள திரிபதார்த்தங்களை நன்கு கற்று உணர்ந்தவர்களாயும் சமய, விசேஷ நிர்வாணதீக்ஷை, ஆச்சார்யாபிஷேக இவைகள் செய்யப்பெற்றவர்களாயும் மேற்படி சைவாகமங்களை ஒதி உணர்ந்து அவைகளால் உணர்த்தப்படும் நான்கு பாதங்களையும் அனுஷ்டிப்பவர்களாயும் ஞான முதலிய நான்கினையும் கற்றுத் தேர்ந்தவர்களாயும் அவைகளை உணர்த்தும் சைவாகமங்களை ஒதியவர்களாயும் ஓதுவிப்பவர்களாயும் இருத்தல் வேண்டும். சிவதீக்ஷை பெற்ற சிவாசாரியர்கள் பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தார்களுக்கும் குருவாகத் தகுந்தவர்கள். ஆகையினால் அவர்கள் ஆன்மார்த்தம் பரார்த்தம் ஆகிய இரண்டையும் பயபக்தியுடன் கிரியாகாண்டத்தைச் செவ்வனே நடாத்துகின்றவர்களாகியும் வேதாகமத்திலுள்ள பிரகாரம் நித்திய பூசை உற்சவம் முதலியனவற்றைச் செய்பவர்களாகியும் பரார்த்தத்திலும் விசேஷமாக பிரதிட்டை சம்புரோக்ஷணை உற்சவம், பிராயச்சித்தம் செய்பவர்களாகியும் சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் ஆகிய இவைகளில் மேம்பட்டவர்களாகியும் சுபகருமங்களுக்காகவும் பாரமாரியத்துக்காகவும் அவர்கள் இல்லற தருமத்தில் இருப்பவர்களாகியும் வேதமோதல் முதலிய ஆறு தொழில்களை உடையவர்களாகியும் ஆகவனியம், கார்கபத்தியம், தக்ஷணாக்கினி என்று சொல்லப்படுகின்ற மூன்று அக்கினிகளை வளர்ப்பவர்களாகியும் நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களையும் ஆன்மார்த்த பரார்த்தமாகிய இவைகளை லோபமின்றிச் செவ்வனே செய்பவர்களாகியும் குருபாரம்பரிய கிரமமாக அவைகளைக் குருமுகமாகக் கற்றுணர்ந்தவர்களாயும் கற்றபடி ஒழுகுபவர்களாயும் சந்தேகங்கொண்டு அஞ்ஞானத்தினால் விபரீதப்பொருள்களை உணராதவர்களாகியும் குரு சிஷ்ய முறைப்படி விளங்குபவர்களாகியும் குறித்த பத்ததிப்பிரகாரமான கிரியா காண்டம் முதலிய நான்கினையும் நன்குணர்ந்தவர்களாகிய இவர்களை அரசனாவது அல்லது தர்மகர்த்தாவாவது நன்கு தேர்ந்து எடுத்து அவர்களைக்கொண்டு ஆன்மார்த்தம், பரார்த்தமாகிய இவைகளைச் செய்வித்தல் வேண்டும். ஆகையினால் மேற்கூறிய இலக்ஷணங்கள் பொருந்திய சிவாசார்யர்களைக்கொண்டு பரார்த்த விஷயங்களை செவ்வனே நடத்த வேண்டும்.

குரு, லிங்கம், சங்கமம் ஆகிய இந்த மூன்றினுள் முதலில் குருவைக் கூறின படியால் குருவின்றி எக்காரியமும் நிகழா என்பது பெற்றாம். ஆகையினால் சிவாசாரியார்களும் இவைகளை நன்குணர்ந்து வேதாகமங்களைப் படித்து நன்கு ஒழுகுதல் வேண்டற்பட்டதாகும், அவர்களுள் அழக்காறு, அவா, பிறரைப்பழித்தல், கோள் சொல்லுதல், தூற்றுதல் பேராசை முதலாகிய இழிகுணங்கள் இல்லாதவர்களாகியும் சீவகாருண்ணியமே குடிகொண்டவர்களாகியும் சிவபக்தி, சிவபூசை முதலியவைகளிலும் சிவபுராணங்களிலும் தேவார திருவாசக முதலியவைகளிலும் பெரிய புராணத்திலும் காந்தம் முதலிய பதினெண்புராணங்களிலும் மிகுந்த பக்தி சிரத்தையுடையவர்களாகியும் அதனைப் படிப்பவர்களாகியும் உள்ள சிவாசார்யர்களைத் தேர்ந்து எடுத்ததன் பின்னர் சிவாசாரியர்களுக்குள்ளே மிகவும் விசேஷமாகச் சுப இலக்ஷணங்கள் பொருந்தியவர்களாகியும் அங்கனம் முதலிய குற்றங்கள் இல்லாதவர்களாகியும்

பிரதிட்டாகிரியைகளைச் செவ்வையாக நடாத்துதற்கு ஏற்ற சக்தியுடையவர்களை எடுத்தல் வேண்டும் அதன்பின்பு சிவாசார்யர்கள் எல்லாரும குறித்த காலத்திற்குமுன் நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு ஆலயத்துக்கு வந்து சாதக, போதக, இருத்துவிக்குகள், பரிவாரமுர்த்திக்குரிய சிவாசார்யர்கள் எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் உதவியாக உள்ள சாதக போதக, பரிசாரகர்கள் ஆகிய இவர்களுடன் பிரதானமுர்த்திகளிடத்துச் சென்று ஆராதனை செய்து மஹாதேவனாகிய சிவனுடைய உத்தரவுடன் ஏனைய பரிவாரமுர்த்திகளுடைய உத்தரவையும் பெற்று ஆஸ்த்தான மண்டபத்திலிருந்து விக்னேஸ்வர பூசை, புண்ணியாகம், ஸ்நானகர்மார்த்தம், ஸ்தாபித தீர்த்த பூசை செய்ததன் பின் ஆயுஷ்கர்மம் என்ற கிரியை செய்ததன் பின்பு எல்லாச் சிவாசாரியர்களும் மஞ்சள் முதலிய ஸ்நானப்பொடியுடனும் திருப்பொற்சுண்ணத்துடனும் கோமயம், மிருத்துவகை, நெய் முதலியவைகளால் ஸ்நானம் முடித்ததன்பின் மேற்படி பஞ்சகவ்யபிராசனமும் புண்ணியாக தீர்த்த ஸ்நானமும் முடித்துக்கொண்டு பஞ்சகச்ச பஞ்சாங்கபூஷணம் முதலியவைகளுடன் திரும்பவும் ஆஸ்த்தான மண்டபத்தை அடைதல் வேண்டும்.

அரசனாவது அல்லது தர்மகர்த்தாவாவது சந்தனம், பன்னீர், விபூதி, மாலை, தாம்பூலம், ஆராத்திரிகம் இவைகளினால் இவர்களைப் பூசித்து அச்சிவாச்சார்யர்களுக்குள்ளே வயது, அனுபவம், குருபாரம்பரியம் இவைகள் பொருந்திய ஒருவரை பிரதான சிவாச்சார்யராக நியமித்து ஏனைய பரிவாரமுர்த்திகளுக்கும் அவ்வாறாகவே ஏனைய சிவாச்சாரியர்களையும் நியமித்தலாகிய ஆசார்யவரணத்தையும் செய்து முடித்ததன் பின்பு வாத்திய சகிதமாக மூலமுர்த்தி முதலியவைகளை பிரதான சிவாச்சார்யார் முதலாக அந்த அந்த மூர்த்திக்குரியவர்களைக் கொண்டு விசேஷ அனுக்ரஹ பெற்றுக்கொண்டு ஆஸ்த்தான மண்டபம் வந்து மேற்படி அரசனோ அல்லது தர்மகர்த்தா முதலியவர்களுக்கு வேண்டிய உபசரணைகள் விபூதிப்பிரசாதம் முதலியன வழங்கி வயதினால் முதிர்ந்த பிராமணோத்தமர்களை வணங்கியும் அவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தை எல்லாச்சிவாச்சார்யர்களும் பெற்று சிவனுடைய அனுக்கிரகத்தையும் பெற்று அந்தக் கிராம ஸ்தலமுர்த்தியினுடைய அனுமதியும் அவரை வணங்கி தத்தம்மிடங்களில் செல்வார்களாக. இதுவே ஆச்சாரியவரணமாகும். குரு என்பவர் ஐந்து வகையானவர்கள். அவர்கள்: - தந்தை, தாய், வித்தியாகுரு, தீக்ஷாகுரு, ஞானகுரு என்கின்றவர்கள். அந்த ஐங்குரவர்களில் இங்கே கூறப்பட்டது 'கிரியாகாண்டத்துக்குரிய தீக்ஷாகுருவாகுமென்று உணர்க.

குரு என்ற சொல்லின் பொருள் யாதெனில் கு: என்பது மலம். மலமென்றால் ஆணவம், கர்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களினது வலிமைகளை நீக்கி, ரு: என்பது கொடுத்தல், எதைக் கொடுத்தல் எனில் சிவஞானத்தைக் கொடுத்தலாகும். ஆனதன்மையினால் குரு என்கின்ற காரணப் பெயரைப் பெற்றார்கள் என்று உணர்க.

இரக்ஷாபந்தனம்

இரக்ஷாபந்தனம் என்பதன் பொருள் இரட்சித்தற்பொருட்டு கட்டப்படும் காப்பு என்பதாகும். இந்த இரட்சாபந்தனம் பல வகையானது. அதில் குறிக்கோளை முன்னிட்டு கட்டப்படுவது ஒருவகை, குறிக்கோள் என்னவென்றால் பிரதிட்டாதி கிரியாகாண்டத்துக்குரிய இரக்ஷாபந்தனம் ஆகும். ஆதலினாலே இந்த இரக்ஷாபந்தனமானது, பிரதான சிவாச்சாரியர் முதல் கோயிலில் உள்ள சகல கைங்கரிய பரர்களுக்கும் அரசன்

அல்லது தர்மகர்த்தாவாகிய இவர்களுக்கும் உரியதாகும். இந்த இரக்ஷாந்தனம் பலவகையான குறிக்கோளை பொருந்தி இருப்பினும் பிரதிட்டை, சம்புரோசணை, உற்சவம், பிராயச்சித்தமாகிய இந்தக் கிரியைகளைச் செய்யும்போது அதன் முன் அங்கமாகவுள்ள அனுக்ளை முதலிய கிரியைகளோடு சேர்ந்த கிரியையாகும். ஆகையினாலே பிரதான சிவாச்சாரியார் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஏனைய சிவாசார்யர்கள் எல்லாருமாக இந்த இரக்ஷாபந்தனக் கிரியைக்கு உரியவர்கள் அவர்களுடன் பிரதான சிவாசாரியானவர் ஆலயத்திலுள்ள ஆஸ்தான மண்டபத்தை அடைந்து மேற்படி சிவாக்களுயினாலே இரட்சாபந்தனத்துக்குரிய சகல திரவியங்களையும் வரவழைத்து, அதற்குரிய இடத்தில் விக்கினேஸ்வர பூசை, பஞ்சகவ்வியம், புண்ணியாகம் இவைகளை சங்கல்ப பூர்வமாக செய்து முடித்து இரட்சாபந்தனத்துக்குரிய திரவியங்களை மேற்படி புண்ணியாக ஜலத்தினால் தெளித்து சுவர்ணத்தினாலும், வெள்ளியினாலும், பட்டு நூலினாலும் அல்லது பருத்தி நூலினாலும் செய்யப்பட்ட மஞ்சள் மாவினால் தடவப்பெற்ற சூத்திரத்தில் இரக்ஷா பந்தன விதிப்படி பூசித்து ரக்ஷையின் பொருட்டு, பஸ்மத்தினால் தடவி, பிரதான சிவாசாரியார் அதற்குரிய பூசைகளை முறைப்படி செய்து தூப தீபங்காட்டி மஹாதேவனுக்கு விஞ்ஞாபித்து இன்று தொடக்கம் குறித்த கிரியையானது முடியும் வரைக்கும் இந்த இரக்ஷா சூத்திரம் என்னால் கட்டப்படுகிறது. ஆனதினால் ஆசாரியனாகிய எனக்கும் மற்றைய சிவாசாரியர்கட்கும் கட்டுவது எதற்காகவென்றால் தொடங்கப்பெற்ற இந்தக் கிரியாகாண்டம் எனக்கு மந்திர சித்தியின் பொருட்டு கட்டப்படுவதும் மற்றையவர்கட்கும் இப்படியே என்றும் அது மாத்திரமன்றி ஆசௌசம் முதலிய வந்து அடையாவண்ணம் கட்டுவதாகும். மூல மூர்த்தி முதலிய பரிவார மூர்த்திகளுக்கும் தேவர்களுக்கு வலக்கையிலும், தேவிமார்களுக்கு இடக்கையிலும், சிவலிங்கத்துக்கு உருத்திரபாகத்திலும், ஆவுடையாருக்கு நாளத்திலும், பலிபீடத்துக்கு நாளத்திலும், சூலத்துக்கு மத்திய பத்திரத்திலும், மண்டபத்துக்கும், வீட்டுக்கும் தூணிலும், விருஷபத்துக்குக் கொம்பிலும், இரதத்திற்கும், தூபிக்கும், கோபுரம் குடமளத்திலும், துவஜஸ்தம்பத்துக்கு இருதயத்தானமாகிய சதுரமான பெட்டியின் மேற்பக்கத்திலுமாக இந்த சிறப்பு விதி பொருந்திய இடங்களிலே இரக்ஷா சூத்திரம் கட்ட வேண்டுமென்று ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டது. பெண்களுக்குக் கட்டுவது பெண்களது இடக்கையில் மணிக்கட்டுக்கு மேலே.

பெண்களுக்கு மூன்று காரியங்களுக்கு மாத்திரம் இடதுகையே. அவையாவன காப்புக் கட்டுதல், நாடி பரீக்ஷை செய்தல், கைரேகை பார்த்தல் ஆகியவற்றுக்கே இடக்கை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பவித்திரம் தரித்தல், ஆசமனம், பூசை செய்தல், இவைகள் எல்லாம் வலக்கையினால் என்று ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டது. பெண்களுக்கு மாத்திரம் ரக்ஷ சூத்திரமாகிய காப்புக் கட்டுதல் இடக்கையிலேதான்.

குறித்த காரியம் முடியும் வரைக்கும் இடையூறு இல்லாமல் இருத்தற்பொருட்டு விபூதியையும் இரக்ஷாபந்தன முடிச்சின் மேலே பூசுதல் வேண்டும். இவ்விதமாக பரிவாரமூர்த்தி முதலாகிய சகல மூர்த்திகளுக்கும் இருத்துவிக்குகள் இவர்கட்கும் இரக்ஷாபந்தனம் செய்து முடித்தற் பொருட்டு சிவாசார்யரானவர் இந்தக் கிரியை செய்து முடித்ததன்பின் விசேஷ சந்தி செய்தல் வேண்டும்.

விசேஷ சந்தி

விசேஷமாக சந்தியா காலத்தில் செய்யப்படும் கிரியைக்கு விசேஷ சந்தி என்று பெயர். இந்த விசேஷ சந்தி செய்வது பிரதிட்டை, சம்புரோக்ஷணை முதலாகச் சொல்லப்படுகின்ற

விசேஷ காலங்களிலே சிவாசாரியர்கள் எல்லாருமாக நித்திய கர்மானுஷ்டானங்கள் முதலியவைகளை முடித்துக்கொண்டு குறித்த ஆலயத்தில் பிரவேசித்து ஆஸ்தான மண்டபத்தில் வடக்கு முகமாகவேனும் அல்லது கிழக்கு முகமாகவேனும் இருந்து எல்லாச் சிவாசார்யர்களும் விக் கினேஸ்வர பூசை, பஞ்சகவ்விய புண்ணியாகம் முதலியவைகளைச் செய்து முடித்து ஜலபாத்திரம், சந்தனம், அக்ஷதை, எள்ளு, தருப்பை, பவித்திரம், பத்திரம், புஷ்பம் இவைகளை ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி வெவ்வேறாக வைத்துக்கொண்டு அதன்பின்பு பவித்திர தாரணம், ஆசமனம், பிராணாயாமம், சங்கற்பம் முதலியன செய்து முடித்ததன் பின்பு தர்ப்பணம் செய்தல் வேண்டும். குறிக்கப்பட்ட பெயர்களையுடைய தேவதைகளை சந்தனம், பால், அக்ஷதை, எள்ளு, புஷ்பம், தருப்பை இவைகள் கலந்த நீரினால் அந்த அந்த தேவதைகளை சந்தோஷப்படுத்துதலையே தர்ப்பணம் என்று சொல்லப்படும். (அந்தத் தர்ப்பணம் மூன்று வகைப்படும். அவையாவன தேவதர்ப்பணம், ரிஷிதர்ப்பணம், பிதிர் தர்ப்பணம் என மூன்று வகைப்படும்.) இனி தத்வங்கள், மந்திரங்கள், கலைகள், புவனங்கள், பதங்கள் ஆகிய இவைகளையுஞ் சேர்த்துச் செய்தலையே விசேஷ சந்தியாகும். இதனைவிட மிருகேந்திர ஆகமத்தில் விசேஷ சந்தியில் தர்ப்பணம் செய்கின்ற விதத்தின் முன்னே சொல்லப்பட்ட மூன்று விதத்துடன் விசேஷமாக வேறு சிலவும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. தேவதர்ப்பணம் தேவ தீர்த்தத்தினால் எனவே இரு கைகளும் சேர்ந்து விரல் நுனிகளால் தீர்த்தம் விடுதல். இப்படி விரல் நுனியினால் விடுதலையே தேவ தீர்த்தமாகும். ரிஷி தீர்த்தம் என்பது அங்குலிபர்வசந்தியால் தீர்த்தம் விடுதலை ரிஷி தீர்த்தம் என்பர். மானுஷ தீர்த்தம் என்பது கனிஷ்ட மூலாங்குலியினால் தீர்த்தம் விடுதல், மானவதீர்த்தம் என்று சொல்லப்படும் பூத தீர்த்தம் என்பது வெளஷட் அந்தமாக தர்ப்பணம் செய்தலை, பூத தீர்த்தமென்று சொல்வர். பிதிர் தர்ப்பணம், அநாமிகை அங்குஷ்ட விரல்களின் இடையில் எள்ளுடன் சேர்த்து தாய் தந்தை இல்லாதவர்கள் தர்ப்பணம் செய்தலை பிதிர் தீர்த்தம் எனப்படும். (இதைவிட பிரேத பிதிர் தீர்த்தமும் தர்ப்பணத்தில் சொல்லப்பட்டது). இப்படிச் சில ஆகமங்களில் சொல்லி இருப்பதை இந்த வித்தியாசங்கள் விசேஷ சந்திப் பத்தியில் விரிவாகச் சொல்லியுள்ளது.

பூதசுத்தி

பூதசுத்தியாவது பஞ்ச சுத்திகளிலொன்று. பிருதிவி முதலிய பஞ்ச பூதங்களாகிய வித்தை உடையதும் படைத்தல், காத்தல்களைச் செய்யும் பிரம விஷ்ணுக்களால் உண்டாக்கப்பெற்ற முளையுடையதும், விருப்பு, வெறுப்பு, சோதிட்டோமம் இது முதலாகிய யாகம் முதலான தருமம் பிரமஹத்தி முதலிய அதர்மம், அநித்தம், துக்கமென்னுமிவற்றிற்கு. காரணமாகிய மோகமென்னும் வேரையுடையதும் சத்தகோடி மஹா மந்திரங்களாலும் அனந்தேசர் முதலிய மந்திரேசர் எண்மர்களாலும் போஷிக்கப்படுவதும் கலை முதலிய தத்துவங்களாகிய நிலையுடையதும், காரணம் தன் மாத்திரைகளாகிய மகாசாகைகளும் ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியங்களாகிய உபசாகைகளையுடையதும் காரியதன்மாத்திரையாகி சத்தாதி விடயங்களைப் பற்றும் வடிவாகிய வியாபாரங்களைத் தளிராகவுடையதும், புத்தி குணங்களாகிய தன்மம் ஞான முதலிய எட்டின் விகாரங்களாகிய முன்னூறு பாவங்களின் கூட்டத்தைப் பூவாகவுடையதும் புத்தி தத்துவத்திற் தோன்றும் சித்தத்தால் அவதானிக்கப்படும் பொருள்களையே பழமாகவுடையதும் புருடனாகிய பறவையினால் அனுபவிக்கப்படும் போகவிடயமாகிய சரீரத்தையும் போகக்கிரியையின் கர்த்தாவாகிய ஆன்மாவையும் இரசமாகவுடையதும் மேனோக்கும் வேரையுடையதும், கீழ் நோக்கும்

விழுதுகளை உடையதுமாகிய ஆலமர ரூபத்தைத் தியானித்து பூரகம், கும்பகம், இரேசகம் என்னுமிவற்றின் பாதி இரட்டைகளால் பஞ்சகலாமந்திரங்களையும் நிவிர்த்தியாதி பஞ்சகலைகளையும், பிருதிவி முதலிய தத்துவங்களோடிருக்கின்ற கந்தம் முதலிய குணங்களின் நிலையோடும் முறைப்படி சேர உச்சரிப்பது ஆகும்.

உச்சரித்தலுக்குரிய முறையாவன அக்ஷரங்களின் ஓசை ஐந்து வகையாக உச்சரிக்கப்படும். அவையாவன: தூலவைகரி, சூக்குமவைகரி, மத்திமை, பச்யந்தி, அதிசூக்குமை என்று சொல்லப்படும் விதமாக உச்சரித்தலாகும். அவை எப்படியெனில் தூலவைகரியாவது யாது? பிறர் செவிக்குக் கேட்கும்படி சொல்வடிவமானது. சூக்குமவைகரி தனக்கு மாத்திரம் கேட்கும்படி சொல்லாக விளங்குவது. மத்திமை என்பது எழுத்துக்கள் பிரிவு படுதலில்லாமல் உயிரினுள்ளே சுட்டுணர்வு எழுதற்கு ஏதுவாய் வைகரிக்குக் காரணமாய் நிற்பது. பச்யந்தி என்பது மத்திமையினும் அதி நுட்பமாய் மயிலின் முட்டையினுள் மயிலினுடைய பல நிறங்கள் அடங்கி நிற்பதுபோல எழுத்துக்களடங்கி நிற்ப உணர்வு பிறத்தற்கு ஏதுவாக உள்ளது. சூக்குமை என்பது யாதெனில் பச்யந்தி முதலிய வாக்கு விகற்பங்களுக்குக் காரணமாய் உயிர் உணர்வதற்கு ஏதுவாய் நாத தத்துவமாய் உள்ளது. இவ்வாறு இலைகள் முதலியன ஒழிந்த பாவனையினாலும் சுத்தாகாசஸ்வரூப பாவனையினாலும் அமிர்த தாரையினால் நனைக்கப்பட்ட மந்திரமயமான சரீரமுடையவனாகி தன் இருதய கமலத்தில் துவாத சாந்தத்தினின்று சோதி லிங்கத்தை ஆவாகித்து பாவனையினால் வந்த மலர் முதலியவற்றால் புறம்பாக அருச்சித்து நாபி குண்டத்து அக்கினியில் ஞானாக்கினியை வைத்து ஓமம் செய்து சிவார்ப்பணம் செய்து புறப்பூசையின் பொருட்டு அனுமதி கோடலாகும். இது ஒருவிதமான பூதசுத்தி.

1. இனி ஆகமங்களில் எவ்வாறெனில் பிரதிவீ முதலாகிய ஆகாசமீறாகவுள்ள பஞ்ச பூதங்களையும், அவ்வப்பூதங்களின் நிறமும், குணமும், குறியும், தெய்வமும் ஆகிய இவ்வடிவங்களோடு தியானித்து அந்தந்த பூதங்களுக்குரிய கலாமந்திரங்களோடு முறைப்படி சேர உச்சரித்து அப்பூதங்களை விதிப்படி சுத்தி செய்வதாகும்.
2. ஸ்தான சுத்தியாவது, அஸ்திர மந்திரங்களால் தாளத்திரயஞ் செய்து அங்கு நின்று இடையூறு அகற்றி, அஸ்திர மந்திரத்தினால் எம்மருங்கும் ஜொலிக்கும் அக்கினி வண்ணமாகிய மதிலையும் கவச மந்திரத்தால் அகழையுஞ் செய்து சுத்தி மந்திரத்தால் மேலும் கீழும் சத்திகளின் நிறைவாகப் பாவித்து சிவலிங்கத்துக்கு முன் மண்டலமிட்டு பூமிதேவியை சகலாபரண சகிதையாகப் பாவித்து இருதய மந்திரத்தினால் சந்தனம் முதலியவற்றால் பூசித்து அஸ்திர மந்திரத்தினால் திக்கு பந்தனம் செய்தலாகும்.
3. திரவிய சுத்தியாவது சுவர்ணம் முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட அர்க்கிய பாத்திரங்களை சுத்தி செய்து விந்து அமிர்தமாகிய நீரை வெளஷடந்த இருதய மந்திரத்தினால் மேற்படி அர்க்கிய முதலாகிய பாத்திரங்களில் நிறைத்து அதற்குரிய திரவியங்களையிட்டு பஞ்சப்பிரமம் முதலிய மந்திரங்களினாலே அபிமந்திரித்து திக்குபந்தனம், அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரை கொடுத்து அர்க்கிய சலத்தினால் தன்னையும் ஏனைய திரவியங்களையும் புரோக்ஷித்தலாகும். அபிஷேக தீர்த்தம் முதலியனவற்றையும் புஷ்பங்கள் நைவேத்தியம் முதலியனவற்றையும் சுத்தி செய்தலாகும். இவைகளே திரவியசுத்தி என்று சொல்லப்படும்.
4. மத்திர சுத்தியாவது, பிராசாத மந்திரத்தை உச்சரிக்கிற முறைப்படி உச்சரித்து தன்னில் சிவனை ஆசன மூர்த்தி மூலமாகப் பூசித்து சந்தனத்தினால் திலகமிட்டு சிவஹஸ்த்தம் செய்து சிவோகம் பாவனை செய்தலாகும்.

5. இனி இலிங்க சுத்தியாவது பரியுஷித பூசையிலுள்ள நிர்மாலியங்களை விலக்கி ஸ்நானத்தின் பொருட்டு பீடத்தில் எழுந்தருள்செய்து அபிஷேகக் கிரமமாக அபிஷேகம் செய்தலாகும். பஞ்ச சுத்திகளை இவ்வாறு செய்தலுக்குப் பூதசுத்தி என்று பெயர்.

அந்தர்யாகபூசை

அந்தர்யாக பூசையாவது பிருதிவியாதி இந்தப்பூமி முதல் சுத்தசக்தி தத்துவமீறாகிய கந்தமுதல் பீசமீறாகிய அவயவங்களையுடைய இருதய கமலத்தில் சத்தி சிவமாக பாவித்தலே அந்தர்யாக பூசையாகும். இருதய கமலத்தில் சிவனைத்தியானித்து தூலம், சூக்குமம், காரணம், மஹாகாரணம், அனுகாரணம் ஆகிய ஐந்துவிதமாகிய பஞ்சாட்சரத்தை முறைப்படி ஜபம் செய்து அதன் முடிவில் மஹானுகாரணமும் சத்தகோடி மஹாமந்திரங்களுக்குள்ளே மிகவும் சிறந்ததுமாகிய இருதலைமாணிக்கம் என்னும் காரணப் பெயரையுடையதும் திருவாதவூரடிகளுக்கு பரமாசாரியரால் உபதேசம் செய்யப்பெற்றதும் நான்கு வேதம், இருபத்தெட்டு சைவாகமங்களால் போற்றப்படுவதும் வேதத்திலுள்ள மஹா காயத்திரி மந்திரம் ஜபம் செய்த பலனைக் கொடுப்பதும் ஆகிய முத்தியைக் கொடுக்கும் திரியக்ஷரம் என்று சொல்லப்படுகின்ற மேன்மையையுடையதுமாகிய (வாசிவா என்னும் மந்திரம்) இந்த மஹானுகாரண மந்திரத்தை அஜபா மந்திரத்துடன் ஜபம் செய்து காயத்திரிக்கும் பஞ்சாட்சரத்துக்கும் பேதம் கண்டிலம். இனி மந்திரம் என்பதன் பொருள் என்னை எனில் ம என்பது மனசை (திர) என்பது இரட்சித்தல் ஆனதன்மையினாலும் காயத்திரி என்பது காயகம், நினைத்துப் பாடுகிறவனை எனவே இடைவிடாது தியானம் செய்வனை (திர) இரட்சிப்பது என்பது பொருளாகும். ஆனதன்மையினாலே காயத்திரியிலுள்ள பர்க்கன் என்ற சொல்லுக்குப் பலர் பலவிதமான கருத்துப்பொருள் கொண்டாலும் இங்கே சிறந்த பொருள் சிவபெருமானையே குறிக்கும். ஆனதன்மையினாலும் காயத்திரிக்கும் பஞ்சாட்சரத்துக்கும் பேதம் கண்டிலம் என்று கடோபதிததம் சுவேதாசுவரோபதிதநம் அதர்வ சிரோபதிததங்களில் கூறிய பிரகாரமும் சுவஸ்சந்தபைரவாகமத்திலும் மிருகேந்திரம், சர்வஞானோத்தரம், குணம், குணி கூறிய இடத்தில் நிற்குணப் பிரம்மத்தின் லக்ஷணங்கள் கூறப்பட்ட தன்மையினாலும் வாதுளாகமத்திலும் பஞ்சாட்சரப்படலத்தில் இதன் கருத்துக்கள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டதன்மையினாலும் நிற்குணப்பிரம்மம், ஞானகாண்டத்தில் அந்தர்யாக பூசையில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்ட தன்மையினாலும் இதனை வடமொழிக் காந்தத்தில் சகளம், நிஷ்களம், சகளநிஷ்களம், என்று நிற்குணப்பிரம்மத்தின் இலக்ஷணங்கள் சொல்லப்பட்ட தன்மையினாலும் பெரியபுராணம், திருமந்திரம் முதலாகிய நூல்களில் அந்தர்யாகபூசை விரிவாகச் சொல்லப்பட்டபடியாலும் இது போன்ற கிரியாகாண்டத்திலுள்ள பதினெண்பத்ததியிலும் விரிவாகக் கூறின தன்மையினாலும் இந்த அந்தர்யாகபூசையானது பாகியபூசையிலும் பார்க்க மிகவும் விசேஷமுடையது. இந்தப் பூசையானது மஹாஞானிகள் மௌனமாக இருந்து சிவானந்த வெள்ளத்தில் திளைத்துச்செய்யும் பூசையாகும்.

இனிச் சிவஞானபோதம் 9, 10: சூத்திரங்களில் கூறியவாறு காயத்திரி ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தையுணர்த்தும். எனவே தூலம், சூக்குமம், காரணம், மஹாகாரணம், அநுகாரணம் திரியக்ஷரம், ஏகாக்ஷரம் என்று வாதுளாகமத்தில் பஞ்சாட்சரப்படலத்தில் சொல்லிய பிரகாரமும் சோடசகலாபிராசாத மந்திரத்தையும் மந்திரோச்சாடன பேதங்களால் ஸ்தூலம் சூக்குமம், வைகரி முதலாகிய பேதங்களையும் மாயாந்தோ, நாதாந்தோ, கிருஸ்வ, தீர்க்க புலத முறையான உச்சாடனக் கிரமங்கள் பொருந்த பராற்பரையாகியும்

சூக்குமமாகியும் திக்கெங்கும் செறிந்ததாயும் அமிர்ததாரையாகவும் உள்ளது சிவானத்த ஓளியாகும். சிவனுக்கு ஸ்தூலவடிவம், சூக்குமவடிவம், பரபிரம்ம வடிவம் என மூன்று வகையையுடையது. இவ்வாறு அந்தர்யாகபூசையில் கூறியபடியாலும் இனி ஆத்மாவும் அந்தராத்மாவும் பரமாத்மாவும் பூதாத்மாவும் தத்துவாத்மாவாக பஞ்சாத்துமாக்களையும் பாவித்து இவ்வாறு இருதய கமலத்தில் பரமாத்மாவாகிய பரமசிவத்தைத் தியானித்து மூலாதாரத்துக்கு அதிநாயகமாக உள்ள விக்னேஸ்வரரை தியானித்தும் சுவாதிட்டானத்துக்கு அதிநாயகமாக உள்ள பிரம்மாவைத் தியானித்தும் அனாகதத்துக்கு அதிநாயகமாகவுள்ள உருத்திரனைத் தியானித்தும் விசுதிக்கு அதிநாயகமாகவுள்ள மகேஸ்வரனைத்தியானித்தும் ஆக்னேக்கு அதிநாயகமாக உள்ள சதா சிவத்தைத் தியானிக்கவேண்டும். மூலாதாரமாக உள்ள திருவானூர் சுவாதிட்டானமாக உள்ள திருவண்ணாமலை, மணியூரகமாக உள்ள திருவானைக்கா, அநாகத இருதயமாக உள்ள சிதம்பரம், விசுத்தியாக உள்ள திருக்காளத்தி, ஆஞ்ஞை, (முகத்தில்) காசி, பிரமரந்திரம் கயிலை துவாதசாந்தம், மதுரை முதலாகிய அஷ்டதலங்களையும் தியானிக்கவேண்டும். இவைகள் விராட்புருடனுக்குரிய தலமாதலாலும் அந்தர்யாகபூசையில் பரசிவத்தோடு ஏகீபூதபாவனையினால் சொல்லப்படுகிறது. மூலமந்திரம் மேதாதிகலோபேதம் என்பது மேதா முதலிய 16 கலைகளோடு கூடியதாக உள்ளது. அவைகளாவன: -

1. மேதகலா 2. இரசகலா 3. விஷகலா 4. பிந்துகலா 5. அர்த்தசந்திரகலா 6. நிரோகலா 7. நாதகலா 8. நாதாந்தகலா 9. சுசுத்திகலா 10. வியாபினீகலா 11. வியோமரூபிகலா. 12 அநந்தாகலா 13. அநாகதாகலா 14. அநாசிறிதாகலா 15. சமநாகலா 16. உன்மனாதீதகலா சோடசகலா பிரசாதத்தோடுங் கூடிய மூலமந்திரத்தை தியானித்து பிரசண்ட மார்த்தாண்டோபம் என்றது உக்கிரமான சூரியனை ஒத்ததாகவும் பிரம்மாதிகாரணத்தி யாக்கிரமேண என்றது பிரமா முதலிய காரணேசர்களை விடுவிக்கின்ற முறையினாலே லயாந்த முச்சரன் = லயாந்தஸ்தமாகிய துவாதசாந்தம் வரையிலும் உச்சரித்து சர்வகர்தாரம் = சர்வகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானை நிஷ்களம், உருமில்லாதவரும் விபும் வியாபகராகவும் ஞானா நந்தமயம், ஞானாநந்தமயராகவும் சுவப்பிரகாசம், தானே விளங்குபவராகவும் சஞ்சிந்திய, நன்றாக நினைத்து தன்மயீபூத என்பது லோகம்பாவனையினால் அத்துவைத பாவனையினால் எனவே அத்துவைத ஸ்வரூபியானவனாய் சிருட்டிகிரமேண சிருட்டி முறையினால் துவாசாந்தாத் துவாசாந்தத்தினின்றும் பதங்கபிங்காபம் சூரியனைப்போல பொன்னிறமுடையவராக லலாடேவதாரிய நெற்றிப்புருவமத்தியத்தில் கொண்டுவந்து அவ்விடத்தினின்று நீங்கி சந்திர கோடிசதுர்சம் (மிகவும் உக்கிரமாகிய கோடி சூரியர்களையும் ஒன்றாக ஒருங்கு திரண்டால் உலகில் எவ்விதமாகப் பிரகாசமுள்ளதோ அவ்விதமான உக்கிரம் பொருந்திய உஷ்ணமாக விளங்குகின்ற தன்மையினின்றும் நீங்கி உலகத்திலுள்ள சர்வான்மாக்களையும் இரட்சித்தற் பொருட்டு அதிக கொடுமான உஷ்ணத்தினின்றும் நீங்கி) கோடிக்கணக்கான சந்திரர்கள் அமிர்தகலைகளோடும் ஒருங்கு திரண்டு வந்தாற்போல உலகத்திலுள்ள சர்வான்மாக்களையும் இரட்சித்தற்பொருட்டு மிகுந்த குளிர்ச்சியாகிய அமிர்தத்தைக் கொடுக்கின்ற பூரணச் சந்திரனை இவ்விடத்தில் வியந்து உவமானமாகக் கூறினார்.

உலகத்திலுள்ளவர்கள் சந்திரனிடத்திலே தேய்தல், வளர்தல், முயற்களங்கம் முதலிய பல குறைகள் இருந்தபோதும் அந்தக் குறைகளைப் பாராட்டாது மிகவும் போற்றி வணங்குகின்ற தன்மையினாலும் அந்தச் சந்திரன் பாற்கடலில் அமிர்தகலைகளோடு கூடித் தோற்றிய தன்மையினால் சந்திரனை உவமானமாகக் கூறினார். சந்திரனை

ஓத்ததாகவும் திரியக்கு சுதாபிண்டபாண்டுரித்திங் மண்டலம் தியர்த்துவா புறப்படுகின்ற அமிர்தபிண்டம்போல வெண்மையான திக்கு மண்டலம் உடையதாகவும் தியானித்து பிராண பிரவாக வர்த்தமனா!! பிராணன் புறப்படுகின்ற வலநாடி வழியினால் விநிரக்தய புறப்பட்டு லக்ஷயமூர்த்தௌ = காணப்படுகின்ற உருவமாகிய வித்தியாதேஹம் பொருந்திய லிங்கம், சும்பம், தம்பம், விம்பம், அக்கினி என்கின்ற இடங்களில் ஆவாகித்து: அந்தர்யாகபூசையில் மனோபாவனையாக இவ்வாறு ஆவாகித்துப் பூசை முதலியனவற்றைப் பாவித்து அதன்பின்பு மானசபூசையிலே சந்தனம் முதலிய உபகரணங்கள் பூமி சம்பந்தமானது. ரசம்: சுவை: சம்பந்தமானது: ரூபம்: அக்கினி சம்பந்தமானது, ஸ்பர்சம்: வாயு சம்பந்தமானது, சத்தம்: ஆகாச சம்பந்தமானது. இவைகளுடன் குணத்திரயங்களோடும் பிரகிருதி முதலிய தத்துவங்களோடும் பொருந்தியதாகப் பாவித்து ஸ்தூலதேகசத்தியின் பொருட்டு மானசமாகத் தியானித்து நாபியாகிய குண்டத்திலே சுத்தமாயாதத்துவமாகிய குண்டத்தில் இச்சா ஞானக் கிரியை ஆகிய மூன்று மேகலைகளோடு பொருந்தியது ஸுஷூம்னா நாடி ஸ்ருக்காகவும் இடா நாடி சிறுவமாகவும் மூலாதாரம்: நெய்ப்பாத்திரமாகவும் ஓமத்திரவியங்களெல்லாம் பிரபஞ்சமாகவும் பிந்துவக்கினி: நாபிகுண்டத்தில் உள்ள அக்கினியாகவும் நெய் அமிர்த்ததாரையாகவும் ஞானாக்கினிப் பிழம்பு: சோம சூரியாக்கினியாகவும் ஞானா நலம்: அறிவு என்ற அக்கினிப்பிழம்பாகவும் துவாத சாந்தம் வரைக்கும் யோசித்து ஸுஷூம்னாநாடி வழியாக நாபிகுண்டத்திலுள்ள பிரதுவக்கினியில் அமிர்த்ததாரையாகிய நெய்யினால் பூர்ணாகுதியைச் செய்து அதன்பின்பு சமாதிநிலையை அடைந்ததாகப் பாவித்து இரேசகம், பூரக: சும்பம் செய்து பரசிவத்தில் ஓடுங்கினதாகப் பாவித்து பூஜையை தேவனுக்குச் சமர்ப்பித்து இவ்விதமாக மானச ஓமத்தைச் செய்து முடித்தலே அந்தர்யாகபூசையாகும் (பெரியபுராணத்திலே வாயிலார் நாயனார், குரு, லிங்க, சங்கமம் இந்த மூன்று இடத்திலும் சிவபெருமானிருந்தருள்வார்) எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்,

ஆத்மபூஜை

சிவாசாரியர்கள் எல்லாருமாகத் தம்மை சிவோகம்பாவனை செய்தலையே ஆத்மபூசை என்று பெயர். சிவாசாரியர்கள் எல்லாருமாக தம்மனத்துள் ஆசமனம், பிராணயாமம், சங்கல்பம், அர்க்கியம் உண்டாக்கி அந்த அர்க்கியத்தினால் தன்னைப் புரோக்ஷித்து தன்னில் சிவனை ஆசன மூர்த்தி மூலமாகப் பூசித்து மற்றைய சிவாசாரியர்கள் தன்னில் தத்தம் மூர்த்தியை ஆசன மூர்த்தி மூலமாகப் பூசித்து பிந்து அமிர்த்தமானது குளிர்ச்சியடைதற் பொருட்டு சந்தனத்தினால் லலாடத்தானத்திலிருக்கின்ற அமிர்தபிந்துவைக் காத்தற் பொருட்டும் நிறைந்திருத்தற்பொருட்டும் நெற்றியிலே பொட்டிட்டு சுகந்த சந்தனம் பூசப் பெற்ற தேகத்தையுடையவராய் சிவஹஸ்தம் செய்து மஹாமுத்திரையினால் தேகம் முழுவதும் சந்தனத்தினாற் பூசி மூலமந்திரஞ்சொல்லி தத்தம் சிரசில் புஷ்பம் வைத்து அஞ்சலி கரத்தனாகி பூசை முடியும் வரைக்கும் மௌனமாக இருந்து சிவோகம் பாவனை செய்ததன் பின்னர் போதகாசாரியருடைய அனுமதிப்படி இன்னொரு சிவாசார்யர் வந்து சிவனாகப் பாவித்து பூசைசெய்து பின் சந்தனம், மாலை, உஷ்னிசஷம், பஸ்மம், உருத்திராக்ஷமாலை, உத்தரீயம் இவைகளால் எல்லாரையும் அலங்கரித்து தூப, தீப, ஆராத்திரிகம் செய்து எல்லாச் சிவாச்சாரியர்களும் எழுந்து மூலமூர்த்தியை வேத, மந்திர, புஷ்ப, அஞ்சலி செய்து வணங்கி வீதிப்பிரதக்ஷணம் செய்து தத்தம் கிரியைகளைச் செய்வார்கள். இப்படிச் செய்தலே அந்தர்யாகபூசை என்று சொல்லப்படும்.

கும்பங்களுக்கு நூல் முதலியன சுற்றுதல் முதலாகியவைகளின் தத்துவமான கருத்துக்கள் எவையெனில் முதலில் கும்பத்தோடு சகசமாக இருக்கின்ற மண்ணானது மாம்சமாகவும் சுற்றப்பட்ட நூலானது எழுபத்தீராயிரம் நாடி நரம்புகளாகவும் வஸ்த்திரமானது தோலாகவும் கும்பத்துக்கு உள்ளே விடப்பட்ட நீர் ரத்தமாகவும் மேதை என்று சொல்லப்படுகின்ற சப்த தாதுக்களாகவும் கும்பத்துக்குள்ளே போடுகின்ற நவரத்தினம், சுவர்ணம் முதலியவைகள் சுக்கிலமாகவும் அந்தக் கூர்ச்சம் முள்ளந்தண்டாகவும் மாவிலை சடையாகவும் தேங்காய் கபாலமாகவும் வெளியில் கும்பத்துக்கு மேலே போடப்படுகின்ற கூர்ச்சம் மாவிலையாகியவை சடைகளை முடித்த குடுமியாகவும் நியாசங்களோடு கூடிய பிராணப் பிரதிட்டை மந்திரங்கள் சீவனாகவும் சப்ததானியங்கள் முதலானவைகள் ஆசனங்களாகவும் உத்தரீயம், மாலைகள், சுகந்த புஷ்பங்கள் இவை முதலானவைகள் எல்லாம் அலங்காரத்துக்குரிய பொருள்களாகவும் கும்பத்துக்கு மேலே வைக்கப்பட்ட பிரதிமையானது கும்பத்தில் பூசிக்கின்ற அந்த அந்த மூர்த்தியின் பிரதி வடிவமாகவும் இவ்வாறாக கும்பத்தினுடைய தத்துவக் கருத்துக்களை நன்றாகப் பாவித்தல் வேண்டும். சாதாரணமாக எல்லாப் பச்சிலைகளிலும் மின்சக்தியுள்ளதாலும் விசேஷமாக மாவிலைக்கு அதன்பால் உள்ள ஒருவித நெடியால் தண்ணீரில் உள்ள கிருமிகளை நாசஞ்செய்யக்கூடிய சக்தியுள்ளதாலும் மந்திரரூபமான கடவுட் தன்மையை பிராணவாயுவோடு கலந்து அங்கு ஆவிர்பவித்த மூர்த்திக்கு அளிக்க ஹேதுவாயுமுள்ளது. இதுபோலவே தர்ப்பைக்கும் மாவிலை முதலியவைகளைவிட மின்காந்தசக்தி மிகக்கூடுதலாயுள்ளதாலேயே இந்து மதத்தில் எல்லாக்கிரியைகளுக்கும் தர்ப்பையை விசேஷமாகச் சொல்லியுள்ளது. அதிலும் கும்பாபிஷேகம் முதலிய கிரியைகளிலுந் தர்ப்பையை அதிவிசேஷமாகச் சேர்த்துள்ளார்கள்.

கடஸ்தாயனம்

கும்பம்:- ஆகமங்களில் கூறியுள்ளபடி தங்கம், வெள்ளி, செம்பு, மிருத்திகை, முதலானவைகளால் செய்ததாயும் உத்தமலக்ஷணங்கள் பொருந்தியதாயும் விதிப்பிரகாரம் முப்புரி நூலால் சுற்றியதாயும் மற்றும் கலச கரகங்களுக்கும் முறையே விதிப்படி நூல் சுற்றி மறுமுறை தூபங்காட்டி வேதமந்திர கோஷத்துடன் சுத்தமான துணியால் வடிகட்டிய நீரை நிரப்பி அந்த ஜலத்தை ரக்ஷிப்பதன் பொருட்டு காத்தல் கடவுளாகிய மகாவிஷ்ணுவை பூஜை செய்து சுகந்த சந்தனம், குங்குமப்பூ பச்சைக்கற்பூரம், சந்தனம், கோட்டம், தக்கோலம், லவங்கம், இலாமிச்சம்வேர், சாதிக்காய், சமுத்திராப்பச்சை, விஷ்ணுகிராந்தி, கரம்பு, இலவங்கப்பத்திரி, வெட்டிவேர், மருக்கொழுந்து, மரு, சீதேவியார்செங்கமுநீர், தாமரைப்பூ, செங்கமுநீர்ப்பூ, நீலோற்பலப்பூ, ஓரிதழ்த்தாமரை, சண்பகப்பூ, கஸ்தூரி, கோரோசனை, பன்னீர், கங்காதீர்த்தம் இவைகளை அவைகளுக்குரிய வேதமந்திரங்களுடன் திரவியங்களைப்போட்டு முறையே 64, 32, 24, 16 (தற்காலம் 25, 17, 13, 11, 9, 5, 3 வழமையில் வந்துள்ளது) சுத்தஞ்செய்த மாவிலைகளை வைத்து மஞ்சள் பூசிய நல்ல தேங்காய், மாதுளம்பழம், வஸ்திரம், உத்தரீயம், உபவீதம், கூர்ச்சம், இவைகளை வைத்து பஹிரக்கூர்ச்சம், சார்த்தி சுகந்த புஷ்பமாலை சரம் முதலியவைகளால் அலங்கரித்து பிரதான கும்பத்தில் சூர்ய சந்திர அக்கினி முதலிய கலைகளையும் பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திர முதலான மூர்த்திகளையும் ஈசாநாதி பஞ்ச பிரம்மஷடங்க மந்திரங்களால் அதற்குரிய வேதமந்திரங்களால் பூசித்து அந்தந்த மூர்த்திக்கு ஆஸன மூர்த்திகளை பூசித்து பிராணப் பிரதிஷ்டை முதலியசெய்து விதிப்படி விபூதி முதலியவைகளால்

ரக்ஷைசெய்து நிவேதனம், ஆரார்த்திகம் செய்து சகல தேவவாத்ய கோஷங்களோடு வீதிப்பிரதக்ஷணம்செய்து அததற்குரிய யாகசாலையில் சேர்ப்பிப்பது கடஸ்தாபனம்.

யாக்யூசை

யாகசாலை நிர்மாணிக்கும் விதங்கள் ஆகமங்களிலே மிகவும் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டது. சிவாசார்யருடைய கரப்பிரமாணமாகவும் அல்லது ஆலயங்கள் நிர்மாணித்துள்ள விஸ்தாரத்தில் ஒரு பகுதி யாகத்துக்கென்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் ஆகமங்களின், சூத்திரபேதங்களுக்குத் தகுந்தபடி நீளம், அகலமான சற்சதுரமான ஓர் இடம் என்பது ஆவயத்துக்கு முன்பாகவேனும் கிழக்கு வடக்காகவேனும் யாகத்துக்குரிய இடத்தை நிர்ணயித்து சமசதுரமாக குண்டம், தம்பம் இந்தக்கணக்குகளுக்குப் போதியதாகவே இடத்தை நிர்ணயித்து உருத்திர சூத்திரம் (64) அல்லது 44, விஷ்ணுசூத்திரம் 34, பிரம்ம சூத்திரம் 24. கணசூத்திரம் 18, கலாசூத்திரம் 16, சதுசஷ்டி சூத்திரம் 64, மனுசூத்திரம் 14, இரவி சூத்திரம் 12, பந்தி சூத்திரம் 10, இவ்விதமாக கிழக்கு வடக்காக சூத்திரக்கணக்கின்படி நூல் அடித்து நடுப்பதம் தொடக்கமாக பிரதானவேதிகை, உபவேதிகை, சஞ்சாரபதம், குண்டங்களுக்குரியபதம், பின்பு சஞ்சாரபதம், சதுர்துவாரபதம், பரிவாரகும்பத்தின் உபவேதிக்குரியபதம் முதலாகிய பதவின்னியாசம் செய்து சல்லியாதிதோஷங்களை நிவர்த்தி செய்து வேதிகை முதலானவைகளைக் கட்டி குண்டங்களையும் போட்டு யாகாலங்காரம் செய்து யாகத்துக்குரிய கும்பங்களையெல்லாம் வைத்து இப்படியே மற்றைய பரிவார மூர்த்திக்கும் கோபுரம், தூபி முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பிரதானவைகளுக்கு யாகசாலை செய்தல் வேண்டும். யாகத்திலே முக்கியமாகக் கருதப்படுவது குண்டங்களின் கணக்கேயாகும். எந்த எந்த திக்குகளில் என்னென்ன குண்டங்கள் இருக்கவேண்டுமோ அந்த அந்த திக்கில் அததற்கு உரிய குண்டங்கள் இருத்தல் வேண்டும். அவையாவன யாகத்துக்கு நேர் கிழக்கில்

நாற்கோணமான - சதுரஸ்திர குண்டம்
 அக்கினி திக்கில் - யோனி குண்டம்
 தெற்கில் - அர்த்த சந்திரகுண்டம்
 நிருதியில் - திரிகோணகுண்டம்
 மேற்கில் - விருத்தகுண்டம்
 வாயுதிக்கில் - அறுகோணகுண்டம்
 வடக்கில் - பத்மகுண்டம்
 ஈசானத்தில் - எண்கோணகுண்டம்

பிரதான குண்டம் விருத்தமாகும். அந்தக்குண்டம் கிழக்குக்கும் ஈசானத்துக்குமிடையில் உள்ள குண்டம். இங்கே மேலே குறித்த குண்டங்களெல்லாம் நவகுண்டத்துக்கு சொல்லப்பட்டதாகும். இதைவிட இன்னும் பலவகையானதும் பலவடிவங்கள் பொருந்தியதுமான குண்டங்களும் சொல்லப்பட்டன. இதைவிட சில ஆகமங்களில் காரணம், காமிகம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஆகமங்களிலே உத்தமோத்தமமாக 33 குண்டங்களும் மத்திமமாக 25 குண்டங்கள், அதமமாக 17 குண்டங்கள், அதமாதமமாக நவகுண்டம் (9) குண்டங்களும் அதைவிட பஞ்சகுண்டங்களும் ஏககுண்டங்களுமாக யாகத்தில் செய்யும்படியாக சொல்லப்பட்டது. மேலே சொல்லப்பட்ட ஒன்பது விதமான குண்டங்களும் ஒவ்வொரு குண்டத்துக்கும் ஒவ்வொரு விதமான தத்துவக்

கருத்தை இனிது எடுத்து விளக்குகின்றன. சர்வசித்தியின்பொருட்டு நாற்கோணம், பிரஜாவிருத்தியின் பொருட்டு யோனியும் அர்த்த சந்திரன் சத்துருக்களை அழிப்பதற்கும் திரிகோணம் சாந்திக்கும் விருத்தம் விருத்தியின் பொருட்டும் அறுகோணம் நோய்கள் நீங்குதற்பொருட்டும் பத்மகுண்டம் வெற்றியின் பொருட்டும் எண்கோணம் புஷ்டியின்பொருட்டும் பயிர்விருத்தியின் பொருட்டும் சர்வசித்தியின்பொருட்டும் சிருஷ்டியின் பொருட்டும் பிரதானமாகும்.

அது மாத்திரமன்றி அந்த அந்தக் குண்டங்களிலே பூசிக்கின்ற அக்கினி மூர்த்தி மூர்த்தீசுரர் முதலானவைகளும் இன்னும் அதற்குரிய அதிதேவதையும் பிரத்தியதி தேவதையுமாக மூர்த்திகளும் அட்டமூர்த்தங்களும் அவையாவன: பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா இந்த எட்டுமே (8) அட்டமூர்த்தங்களாகும் ஆனபடியால் கிழக்கு முதலாகிய எட்டுக் குண்டங்களிலும் இந்த அட்டமூர்த்தங்களையே பூசித்தலும் அதற்குரிய அதிதேவதையும் பிரத்தியதி தேவதையுமாகப் பூசித்தலாகும். இப்படிச் செய்தலையே மூர்த்தி, மூர்த்தீசுவரர்கள் என்று பெயராகும். இதன்பின்பு நவாக்கினியின் விபரங்கள். அவையாவன பிரதான குண்டத்தில் சிவாக்கினியும் சதுரமான கிழக்குக் குண்டங்களில் 33 குண்டங்கள் செய்யும் சமயத்தில் நான்கு குண்டத்துக்கும் ஆகவனியாக்கினியும் அர்த்தசந்திரமான தெற்குக்குண்டத்தில் தெட்சினாக்கினியும் பத்மகுண்டமான வடக்கிலிருக்கும் குண்டத்தில் கேவலாக்கினியும் விருத்தகுண்டமான மேற்கில் கார்கபத்தியாக்கினியும் யோனிகுண்டமான அக்கினி திக்கில் விருத்தாக்கினியும் எண்கோண குண்டமான ஈசானதிக்கில் சாமான்னியாக்கினியும் திரிகோண குண்டமான நிருதியில் யௌவனாக்கினியும் அறுகோணமான வாயுகுண்டத்தில் பாலாக்கினியுமாக இந்தவிதமாக நவகுண்டங்கள் முதலாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஏனைய சகல குண்டங்களிலும் இவ்விதமான அக்கினிகளைப்பூசித்து அந்த அந்தக் குண்டங்களுக்குரிய சமித்து வகைகள், விசேஷ ஓமத்துக்குரிய சகல திரவியங்களையும் கிரமமாக ஓமஞ்செய்து ஒவ்வொரு காலம்தோறும் பூர்ணாகுதி முதலியன செய்து குறித்த யாகத்துக்குரிய நாட்கள் வரையும் இவ்வாறாகவே சகல கிரியைகளையும் செய்து முடித்து அதன்பின்பு மூலஸ்தானத்தில் தீபம், பூர்ணகும்பம் முதலாகிய மங்கலப்பொருள்கள் வைத்து கர்ப்பக்கிரகத்தில் சுபமுகூர்த்தத்தில் பிம்பத்தாபனம், விமானம், கோபுரம் இவைகளுக்குத் தூபிஸ்தாபன முதலியன செய்து கர்ப்பக்கிரகம் முதலிய பரிவாரமூர்த்திகளுக்கும் அட்டபந்தனஞ்செய்து முடித்து தைலாப்பியங்கம் சகல மூர்த்திகளுக்கும் செய்து முடித்து அதன்பின் கர்ப்பக்கிரஹமான மூலஸ்தானம் பரிவாரமூர்த்திகள் இவைகளுக்கு பஞ்சத்வக்கு, பஞ்சபலவம், அட்டமிருத்யு, புண்ணியாகம், பஞ்சகவ்யம் இவை முதலானவைகளால் பிம்பசுத்தி செய்து மூலஸ்தான முதலாகிய பரிவாரமூர்த்திகள் எல்லாச்சுவாமிக்கும் உற்சவமூர்த்திகளுக்கு இரட்சாபந்தனம் செய்து அதன்பின்பு பூர்வசந்தானமாகிய ஸ்தூலதேகம், சூக்ஷ்மதேக காரணதேகம் முதலாகிய மூன்று தேகங்களையும் இனிது விளக்கிக்காட்டுகின்ற சகல சடத்து நியாசம் முதலாகிய அந்த அந்த மூர்த்திக்குரிய நியாசங்கள் எல்லாவற்றையும் சாதசு, போதசு முதலாகிய இவர்களுடன் விசேஷமான சகல நியாசங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்துக் கொண்டு பலதாம்பூலம் ஆராத்திரிகஞ் செய்து குறித்த கும்பாபிஷேகத்துக்கு முதல்நாளாகிய இரவிலாவது பகலிலாவது பச்சிமசாந்தானம் செய்தல் வேண்டும்.

பரிசாகுதி செய்தல்

பரிசாகுதி:- பரிசம் என்பது தீண்டுதல் அல்லது தொடுதல் என்று பெயர். ஆகுதி என்பது பூரணாகுதி செய்தலாகிய ஓமத்தைக் குறிக்கும் பெயர். அக்கினி, கும்பம், விம்பம்

என்று சொல்லப்படுகின்ற மூவகையிடத்துமுள்ள பகவானாகிய மூர்த்தியை நாடிசந்தான வழியாக அக்கினியில் பூர்ணாகுதியை சுவா என்று அக்கினியிலும் ஹா என்று சொல்லி விம்பம் அல்லது இலிங்கம் இவைகளில் அக்கினியிலிருந்து நாடிசந்தானவழியாக கும்பம், விம்பம் இந்த மூன்றிலும் பரிசம் சம்பந்தமாக சாந்திகும்பம் சிறுக்குச்சிறுவ மிச்சமான அமிர்த்தாரையாகிய சிவசக்தி என்னும் பெயரையுடைய நெய்யுடன் பிரதான சிவாசாரிய முதலான இருத்துவிக்குகளுடன் அந்த அந்த குண்டங்களின் பூர்ணாகுதிசெய்த சேஷாச்சியத்துடன் நாடிசந்தான பரிசம் செய்து மூலபிம்பத்தில் சாந்தி கும்பப் புரோக்ஷணம் முதலாக அட்டமூர்த்தங்களையும் பிரமபாகம், விஷ்ணு, பாகம், உருத்திரபாகம் ஆகிய திரிபாகங்களையும் தனித்தனி பூர்ணாகுதிசெய்து எனவே ஒவ்வொரு பாகத்துக்கும் தனித்தனி அட்ட மூர்த்தங்களைப் பூசித்தும் ஓமமுஞ்செய்து மிகுதியான நெய்யுடன் அக்கினி, கும்பம், பிம்பம் மூன்றிலும் பரிசித்து மேலே குறித்தபடி பூர்ணாகுதி செய்தலையே பரிசாகுதி என்று சொல்லப்படும். இந்தப்பரிசாகுதி செய்வதற்கு முன்பாகவே யாகபூசையும் விசேஷ ஓமத்திரவியங்களும் தனித்தனியாக வேதமந்திரம் மூலமந்திரம் இவைகளுடன் ஓமங்களைச்செய்து முடித்ததன்மேல் பரிசாகுதி செய்தல் வேண்டும். ஆகையினாலே இவைகளை குற்றமில்லாது செய்து முடித்ததன்பின்பு செய்தலே உத்தமமாகும். ஆகையால் நெய் விசேஷசமித்து நாடி சந்தானத்துக்கு சுவர்ணத்தினாலேனும் அல்லது வெள்ளியினாலேனும் செய்த கம்பிகள் வேண்டற்பாலனவாகும். இவைகள் அக்கினிகுண்டத்திலிருந்து கும்பத்துக்கும் கும்பத்திலிருந்து பிம்பத்துக்கும் நாடிசந்தானஞ்செய்ய இருப்பதால் மிகவும் நீளமானதாகவே யாகத்துக்கும் மூலஸ்தானத்துக்கும் தகுந்த நீளமானதாக இருக்கவேண்டும். இடை இடையிலே பின்னப்பட்டவைகள் விலக்கப்பட்டன. ஆகையினாலே பிரதான சிவாசாரியர்களும் மற்றைய யாகத்துக்குரிய சிவாசாரியர்களும் இந்த நாடிசந்தானக் கம்பிகளை முதலில் பரீக்ஷைசெய்து அதன்பின் நாடிசந்தானம் செய்தல் வேண்டும். இனி நாடிசந்தானத்துக்கு சிலருடைய அபிப்பிராயம் சுவர்ணக்கம்பி அல்லது வெள்ளிக்கம்பி அல்லது நூல் (ஒரே நூலால் முப்புரியாகச் செய்த இவைகளுடன் தர்ப்பைக்கயிறும் பூச்சரப்பந்தும் சேர்த்துச் சிலர் செய்வார்கள். இது ஆசார சம்பிரதாயமாகும் என்றுகொள்க. இதற்குப் பிரமாணமில்லை. இனிமேல் பிரதான குண்ட மத்தியில் சிவனும் நாலுதிக்குகளிலும் உள்ள மேல்மேகலைகளில் நிவிர்த்தியாதி நான்கு கலைகளையும் சாத்தியதீதாகலை நடுவிலுமாக நியசித்து குண்டநாபியிலே, குண்டநாபி என்பது குண்டத்தின் நடுவே இருக்கின்ற கமலத்துக் குண்டநாபி என்று பெயராகும். ஆகையினால் குண்டநாபியில் கிரியாசக்தியும் குண்ட உதட்டில் நாதத்தை நியசித்து சிவாசார்யரான கும்பம், அக்கினி, பிம்பம், என்ற மூவகையிடத்தும் இருத்துவிக்குகளோடுங்கூட நாடிசந்தானம் செய்தலாகும். நிவிர்த்தியாதி பஞ்சகலைகளுக்கும் பொருள் யாதெனில்:-

நிவிர்த்திகலை:-

1. மண், பெண், பொன், ஆகிய இந்தப் பிரபஞ்சப்பற்றினின்றும் ஆன்மாக்களை நிவிர்த்தி செய்தலால் நிவிர்த்திகலை எனப்படும்.
2. பிரதிட்டாகலா என்பது யாதெனில்:-

அங்ஙனம் நிவிர்த்தி செய்யப்பட்ட ஆன்மாக்களை மீளப் பிரபஞ்சத்தை நோக்காவண்ணம் நிலைநிறுத்துதலால் பிரதிட்டாகலையெனப்படும்.

3. வித்தியாகலா என்பது யாதெனில்:-

அங்ஙனம் நிறுத்தப்பெற்ற ஆன்மாக்களுக்கு அனுமான ஞானம் ஆகம ஞானமின்றி சிவானு பூதி ஞானத்தைப் பயப்பித்தலால் வித்தியாகலையெனப்படும்.

4. சாந்திகலா என்பது யாதெனில்:-

அங்ஙனம் சிவானுபூதி ஞானம் பெற்ற ஆன்மாக்களுக்கு விருப்பு, வெறுப்புச் சங்கற்பம் முதலிய எல்லா விஷயங்களையும் சாந்தமான அளிப்பதால் சாந்திகலை எனப்படும்.

5. சாந்தியதீதாகலா என்பது யாதெனில்:-

அங்ஙனம் சாந்தமாய் நின்றதற்கப்பாற்பட்டது சாத்தியதீதாகலா என்று பெயர். அதாவது சிவசக்தியாகிய திருவருட்சக்தி ஒன்றே காரியவேறுபாட்டால் இங்ஙனம் பேதமாயிற்று. அச்சத்திக்கதிபராகிய சிவனும் முறையே நிவிர்த்திமான் பிரதிட்டாதிபதி, வித்தியாதிபதி, சாந்திமான், சாந்தியதீதாதிபதி எனப் பெயர் பெறுவார்கள்.

6. அத்துவா - (அத்துவா என்பது) வழி அல்லது மார்க்கம் எனப்பொருள்படும். வழியாவது யாதெனில் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகை. ஆன்மாக்களுக்குள்ள மலபந்தத்தை அறுத்துச் சிவஞானத்தை உண்டாக்கிச் சர்வஞ்ஞத்துவம் முதலிய குணங்களை பிரகாசித்து ஜனனத்திற்புகாதபடி முத்தியிற் கூட்டுதற்காக வகுத்தவழி. இதனையே வழி என்று கூறப்படும்.

மேற்படி கலைகளை நியசித்ததன்பின்பு அக்கினி, சுருக்குச் சிறுவம், குரு, கும்பம், பிம்பம் என்று சொல்லப்படுகின்ற பஞ்சாதிகரணங்களிலும் பொருந்தும்படியாக நாடசந்தானம் செய்தல் வேண்டும். இதனையே பஞ்சாதிகரணம் என்று சொல்வர். பரிசாகுதியின் மாத்திரம் இதற்குக் காரணங்கள் உண்டு. இனிமேல் நாடிசந்தானத்தின் இலக்ஷணங்களும் தத்துவக் கருத்தும் பரிசாகுதி செய்வதன் காரணம் காரியம் தத்துவார்த்தங்களுமாவன நாடசந்தானம், அவை பின்வருமாறு : ஊர்ணதந்து நிபாம் நாடம். சிலந்தியின் வாய்நூலை ஒத்த அந்தச் சுழுமுனாநாடியை,

உதிதேந - சுவாசம் வெளிப்படுவதாகிய பிங்கலை நாடியினால்

விநிர்க்கதாம் - அக்கினி கும்பங்களின்றும் புறப்பட்டதாகவும்

அனூதிதே - சுழுமுனாநாடிக்கு அனுசூலமாகத் தோன்றுகின்ற அல்லது கூடத் தோன்றுகின்ற சுவாசம் உள்ளே நுழைவதாகிய இடைநாடியினாலே

விசந்தீம்தாம் - பிம்பத்தில் புகுந்ததாகவும்

நிர்க்கதாம் - பின்பு சுவாசம் வெளிப்படுகின்ற பிங்கலை நாடியினால்

உதிதேநச - பிம்பத்தினின்றும் புறப்பட்டதாகவும்

ஆத்மனாச - கும்பாக்கினிகளிலிருக்கும் சுவரூப லக்ஷணமுடைய கடவுளினது

உதிதேநைவ - தோற்றாதவண்ணம் சுவாசம் உள்ளே நுழைகின்ற இடைநாடியினால்

விசந்தீம் - கும்பாக்கினிகளிற் புகுந்ததாகவும்

யதா - முறைப்படி

சிந்தயேத்து - நினைக்குக

மித - அக்கினி, சும்பம், பிம்பம் என்ற ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தப்பட்ட கடவுளிருப்பதாகவும் உணர்ந்து கொள்க, இதுவே நாடசந்தானத்தின் கருத்தாகும்.

இனி சிறுக்குச் சிறுவத்தின் கருத்து யாதெனில் சிருக்கின் பேல்பாகத்திலே சிவ வியாபகம் உள்ளதாகவும் கீழ்ப்பாகத்திலே நெய்த்தாரைவிமும் துவாரமுகத்தினின்றும் விமும் நெய்த்தாரையே சிவசக்தி மயமாகவும் எண்ணிச் சிவசக்தியையே தேகமாகக்கொண்டு சிருக்கின்மேல் இருக்கும் சிவனது வியாபகத்தை தீபம் அணையாது இருக்கவே அதீபத்திலிருந்து மற்றோர் தீபம் தோற்றுவதுபோல பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திராம்சமுடையதுமாகிய பிம்பத்திலே அக்கினி சும்பங்களிலிருந்து நெய்த்தாரை மயமான சிவசக்தி தேகத்தைக்கொண்டு சிருக்கின் வழியாலே வருமாறு நெய்யை உகுத்து அந்த பிம்பத்திலே சிவனது வியாபகத்தைத் தாபித்தல். இதுவே பரிசாகுதியாகும். இதனால் பரிசாகுதிக்குச் சிருக்குச் சிருவத்தால் சந்தானப்படுத்தல் அவசியம் வேண்டும்.

இனி சிருட்டி கிருத்தியத்தைச் செய்யும் ஜனனிசக்தியும் சங்காரகிருத்தியும் அனுக்கிரக கிருத்தியங்களைச்செய்யும் ஆரணிசக்தியும் திதிகிருத்தியம் திரோபவகிருத்தியங்களைச் செய்யும் ரோதயித்திரி சக்தியும் ஆகிய முச்சக்திகளும் சூக்கும, பஞ்ச கிருத்தியங்களை நடத்தும் சிவசக்திகளாகிச் சிவனுடைய சக்தி சரீரகற்பனையினாலே சூக்கும சரீரமாகியும் மூர்த்தி, வாமை, ஆர்த்தி, பூரணி, ஈசானி என்று சொல்லப்பட்டவர்களாய் சிருஷ்டி முதலிய தூலபஞ்ச கிருத்தியங்களை நடத்தும் ஐவகைச் சக்திகளும் சிவனது சத்தி சரீர கற்பனையினாலே தூலதேகமாகி இருத்தல்பற்றி அச்சக்திகள் ஸ்வரூப கற்பனையிலே பிம்பத்தில் அமையவேண்டி இருத்தலால் படைத்தல், காத்தல், இவைகளைச் செய்யும் தூக்குமமாக உள்ள இருவகைச் சக்திகளால் சிருட்டி திதி இரு தொழிலையும் நடத்தும் பிரமவிஷ்ணுக்கு வேண்டற்பாலராயினர், சங்கார கிருத்தியத்தை நடத்தும் சிவசக்தி தேகமுள்ள உருத்திரனுள்ளே திரோபாவனுக்கிரக கிருத்தியங்களைச் செய்யும் சிவசக்தி தேகமுடைய மகேஸ்வர சதாசிவர்கள் தாரதன்மியம்பற்றி அடங்குவார்கள் என்று உணர்க. அப்பிரம, விஷ்ணுகளும் சம்பு பட்சத்தவராகிச் சிவாம்சமுடையவரே என்று உணர்க.

இதன் விரிவுரை எங்ஙனமெனில் சிலர் பிரம விஷ்ணுவை அணுபட்சமாக கொள்வாரும் உளர். அவ்வாறு கொள்ளுதல் பொருந்தாது. இனி சுயம்பு முதலிய மூர்த்திகளுக்குப் பரிசாகுதி செய்வது எப்படியெனில் இந்தத் திரிகண்ட பரிசாகுதி செய்யப்பாலதன்று. சுயம்புலிங்கத்துக்குப் பரிசாகுதி எப்படி என்றால் நவந்திரிபேதப் பரிசாகுதி செய்தலே விசேஷமுடையதாகும். நவந்திரிபேதங்களாவன யாவையெனில் பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவம், பரவிந்து, பரநாதம், பராசக்தி, பரசிவம் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒன்பது பேதங்களை உடைய பரிசாகுதி செய்தலே சாலச்சிறந்தது. இதனையே நவந்திரிபேதப் பரிசாகுதி செய்தல் என்று சொல்லப்படும். திரிகண்டப் பரிசாகுதி செய்தல் எந்த மூர்த்திக்கெனில் பாணலிங்கத்துக்கு முதலாகிய லிங்க பேதங்களுக்கும் கிரியா லிங்கம், பிம்பம் முதலியவைகளுக்குச் செய்தலையே ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. ஆகையினால் இவ்வாறாக லிங்கபேதங்களை யுணர்ந்து சிவாசாரியரானவர் பரிசாகுதி செய்தல் வேண்டும் சிவசக்தியே சிவனுக்குத் தேகமாதலாலும் சிவசக்தியைக் கொண்டே சிவபிரான் ஐந்தொழில் நடத்துதலாலும் சிவசக்தியைக்கொண்டே சிவவியாபகம் வருவிக்கவேண்டுதலாலும் அச்சிவ சக்திச்சுவரூபமே நெய்த்தாரையாதலாலும் சிருக்கிலுள்ள

நெய்யிலே பாதி நெய்யை அக்கினியிலே ஓமஞ்செய்து பாதி நெய்யைக்கொண்ட சிருக்கை கையிற்றாங்கி நாடசந்தானம் வழியாக அக்கினிக் கும்பங்களிலுள்ள தேஜசை பிம்பத்திலும் சந்தானப்படும்படி பிம்ப சமீபத்திற்போய்ச் சிருக்கிலுள்ள அத்தப் பாதி நெய்யாகிய சிவசக்தியினாலே சிவபிம்பத்திலே நெய்யைவிட்டு ஒவ்வொரு பாகத்திலும் அந்தச் சிவதேஜசைச் சந்தானப்படுத்துதலால் அந்தப் பாதிநெய் அங்குமிங்குமாக ஓமம் செய்தலாயிற்று. இதுவே பரிசாகுதியின் தாற்பரியமாகும். ஆகையினாலே சிவாசாரியர்கள் எல்லாருமாக எல்லாக் குண்டங்களிலுமிருந்து இருத்துவிக்குகளோடு கூடநின்று பரிசாகுதி செய்தல் வேண்டற்பாலதாயிற்று. அதமாதமாக பொருந்திய நவகுண்டயாகத்துக்கு இருத்துவிக்குகளுடன் என்று பத்ததியிற் கூறினபடியால் உத்தமோத்தமமான முப்பத்து மூன்று குண்டங்களையுடைய மகாயாகத்திலுள்ள இருத்துவிக்குகள் எல்லாருமாகச் செய்தல் வேண்டுமென்பது சொல்லாமலே அமையும் ஆகையினாலே 33 குண்டங்களிலுமுள்ள இருத்துவிக்குகளுடன் பரிசாகுதி செய்தல் என்பது விளங்குகின்றது

இனிப் பரிசாகுதியின் குறிப்பான பொருள் சிருக்கானது. தனது தண்டத்தையே மத்திய நாடியை உடையதாயும் வேந்திரத்தையே இருதயகமலமாக உடையதாயும் கண்டோர்த்துவபாகத்தையே தாலுரந்திரமாக உடையதாயும், தாரையாக நெய் விழுகின்ற ரந்திரத்தின் மேற்பாகமாகிய முகத்திலே நெய்த்தாரை மயமாகிய சிவசக்திபதிதலை உடையதாயும் அங்குல நீளமான சிருக்கு முழுவதிலும் சிவபிரானுடைய வியாகமுள்ளதாயும் நினைத்து சிருக்கிலே ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் தத்துவ தத்துவேசுரரையும், மூர்த்தி, மூர்த்திசுவரரையும் பூசை செய்தலோடு, சிருக்கிலே நெய்யை நிறைத்து சிவசக்தி மயமாக நெய்யை அக்கினியிற் பாதி ஓமம் செய்து சிவசக்தி மயமாகிய பாதிநெய்யை உடைய சிவசக்தி தேகமாகிய சிருக்கோடு அக்கினியின்றும் கும்பத்தினின்றும் சிவசக்தி மயமாகிய பிரம விஷ்ணு உருத்திராம்சமுடைய கடவுளைக் கிரகித்து லிங்கத்திலாவது பிம்பத்திலாவது ஒவ்வொரு பாகத்தும் சுத்தப்படுத்திச் சிவசக்தியமாகிய நெய்யை ஒழுக்குதலால் பரிசாகுதி எனப்படும். அப் பிரம, விஷ்ணு, ருத்திராம்சங்களை சிவசக்தி மயமாகிய லிங்கத்திலே அல்லது பிம்பத்திலே யோசித்தலாகும். இம்மூவர்களை யோசித்தலோடு சிவபிரானைச் சாந்நித்தியப்படுத்தும் சிவசக்தியே சிவபிரானுக்குத் தேகமாதலின் சிவசக்தியால் சிவசாந்நித்தியம் என்பது கருத்து. இனிப் பரிசாகுதியில் சாந்தி கும்பத்தால் புரோகூஷித்தல் சகல தோஷங்களையும் சாந்தி செய்து தேவர்களைச் சாந்நித்தியம் செய்தற் பொருட்டே. இதற்குப் பிரமாணம் காமி காமத்தில் கூறப்படப்பட்டது. இனி அகோர சிவாசாரியப் பத்ததியில் சிருக்குச் சிரவத்தினால் சிவசக்தி தேகமே சதாசிவமூர்த்தியின் சாந்நித்தியத்துக்குரிய இடம் என்பதைக் கூறினார். காமிகத்தில் சிவலிங்கத்தாபன விதிப்படலத்தில் சாந்தி கும்பம், சகல தோஷங்களையும் (சாந்தி) சுத்தம் செய்வது என்பது பொருள். அப்படிச் சுத்தம் செய்தலினாலேதான் சிவசாந்நித்தியத்துக்குக் காரணமாகும் பிராமணோத்தமர்களே ஒவ்வொரு பாகத்திலும் சாந்தி கும்பத்தினால் புரோகூஷணம் செய்க என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறு மூன்று பாகங்கள் உள்ளன.

அவையாவன: பிரமபாகம், விஷ்ணு பாகம், உருத்திரபாகம் என்ற மூன்று பாகங்களிலும் தனித்தனி பரிசாகுதி செய்து (இத்துடன் பரிசாகுதியின் பொழிப்புரைகளை சுருக்கமாக முடித்துக்கொண்டு அதன் பிரதான குண்டத்திலே) பிரதான சிவாசாரியர் பிராயசித்த ஓமம் அஸ்திர மந்திரம், அகோர மந்திரம், பாசுபதாஸ்த்திரம், வியோமாஸ்த்திரம்

முதலாகிய மூலமந்திரம், காயத்திரி, வேதமந்திரம் முதலிய மந்திரங்களினால் பிராயச்சித்த ஓமம் செய்து அதன்பின்பு ஜயாதி அப்பியாதானம், இராட்டிரபிருந்து முதலிய ஜயாதி ஓமம் செய்து பூர்ணாகுதி செய்து நாடி சந்தானத்தை எடுத்து, மூல மூர்த்தியினது தக்ஷிணகர்ணே சொல்ல வேண்டிய மந்திரத்தைச் சொல்லி (என்னால் செய்யப்பட்ட இந்த கிரியாகாண்டமானது தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தினால் செய்து முடித்தேன், இந்தக் கிரியைகளில் அநேக தோஷங்கள், குற்றங்கள் இருந்தாலும் அவைகள் எல்லாவற்றையும் பொறுத்தருளல் வேண்டுமென்று அதிவிநயத்துடன் மிகவும் பயபக்தியாகச் சொல்லிக்கொண்டும் மற்றைய சிவாசாரியர்கள் எல்லாரும் மேலே கூறியபடி மஹாதேவனாகிய சிவபெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து, பின்பு நாடிசந்தானத்தை எடுத்து பிரதான சிவாசாரியரானவர் சுவாமி சந்திதானத்தில் வைத்து ஸமஸ்த அபராதம், க்ஷமஸ்ல மறுபடியும் எல்லாக் குற்றங்களையும், தெரிந்தும் தெரியாமலும் செய்த குற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் தேவரீர் பொறுப்பீரெனக் கூறி அவருடைய சந்திதானத்தினின்று அதிவிநய பயபக்தியோடும் மறுபடியும் விண்ணப்பித்தல் எவ்வாறெனில், மஹாதேவரே, சர்வாபீஷ்ட வர்தரே தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தினால் நாயினும் கடையேனாகிய யான் உலகத்திலுள்ள சகலான்மாக்களும் உய்ந்து கடைத்தேறும் பொருட்டு தேவரீரை இந்த ஆலயத்தில் கிரியாகாண்டத்திலே தெரிந்தும் தெரியாமலும் சகல குற்றங்களையும் பொறுத்தருளி தமிழேனாகிய என்பொருட்டாகவும் தர்மகர்த்தாவின் பொருட்டாகவும், சகல ஆன்மாக்களின் பொருட்டாகவும் உய்ந்து கடைத்தேறும் பொருட்டு இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களும், ஏனைய புறச்சமயிகளும் க்ஷேமம் பொருட்டு இவ்வுலகில் எதுவரைக்கும் நக்ஷத்திரங்கள், சூரியர், சந்திரர்கள் இருக்கின்றார்களோ அதுவரைக்கும் இவ்வாலயத்திலுள்ள லிங்கம், பிம்பம், தம்பம் ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் எந் நாளும் சாந்நித்தியமாக தேவரீர் வீற்றிருந்தருளி சகலான்மாக்களையும் இரட்சித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தனாவிசேஷத்தை விண்ணப்பித்து, பல வகையான நைவேதனங்கள் வைத்து, பல தாம்பூலத்துடன் தூப, தீப ஆராத்திரிகம் செய்து, நமஸ்காரம் செய்து சகல சிவாசார்யர்களும் மேற்கூறியவாறு சொல்லிச் செய்து தத்தம் மூர்த்திகளிடத்து உத்தரவு பெற்று, யாகசாலைக்குச் சென்று கூடிக் குறைந்த கிரியா காண்டத்திலுள்ள தோஷ நிவிர்த்தியின் பொருட்டு மஹாபூர்ணாகுதி செய்து பலி கொடுத்து தீபாராதனைகள் செய்தல் வேண்டும்.

மேலே கூறியவாறு அபின்னா சத்தியாகிய ஆவுடையாருக்கும் ஏனைய பரிவார மூர்த்திகளுக்கும் இவ்வாறு பரிசாகுதி செய்தல் வேண்டும். அம்மனுக்கும் இவ்வாறு பரிசாகுதி செய்தலாகும். எவ்வாறு என்றால் கிரியாசக்திபாகம், ஞானசக்திபாகம், இச்சாசக்திபாகம் என மூன்று வகையினையுடையது. மூர்த்தியையும், மூர்த்தீஸ்வரியையும் தனித்தனி ஒவ்வொரு பாகத்திலும் பூசித்து பரிசாகுதி செய்தலாகும். இவ்வாறு சகல மூர்த்திகளுக்கும் பரிசாகுதியை முடித்துக் கொண்டு மறுநாள் சுபமுகூர்த்தத்தில் யாகத்திலே விசேஷ பூர்ணாகுதி செய்து இருத்துவிக்கள் விபூகக்கிரமமாக பிரதான குண்டத்திலே கொணர்ந்து அக்கினி மூர்த்தி, மூர்த்தீசவர் இவர்களை எல்லாம் பிரதான குண்டத்தில் ஸமயோஜனை செய்த பின்பு பிரதான சிவாசார்யர் மஹாபூர்ணாகுதி செய்து, பிரதான கும்பத்திலே அக்கினியிலிருந்து மூர்த்தி முதலியவர்களைச் சேர்த்து, விசேஷ பூசை செய்து, ஆசீர்வாதம் செய்து யாத்திராதானம், நவக்கிரகதானம் முகூர்த்ததானம் செய்து, மஹாயாகம் முதலாகிய மற்றைய யாகத்துக்கு மேற்கூறியபடி சகலதையும் செய்து முடித்து, தானம் கொடுத்து கும்போத்தாரணஞ் செய்து சகல வாத்திய சகிதமாக வீதிப்

பிரதக்ஷணம் செய்து சுவாமி சந்நிதானத்தில் வந்து, வேத மந்திரத்துடன் லாஜபுஷ்ப்பாஞ்சலி செய்து ஆராத்திரிகம் செய்து அந்த அந்தக் கும்பங்களை அந்த அந்த மூர்த்தி, தூபி, கோபுரம் முதலான இடங்களில் வைத்து நியாசபூர்வமாக ஆவாகனம் செய்து சுப முகூர்த்தத்தில் குறித்த நேரத்தில் மஹாகும்பாபிஷேகம் செய்யும்போது கும்பம், செயற்கை ஆனதன்மையினாலே பிரதான கூர்ச்சம் எடுக்கும்போது ஏனைய மாவிலை, தேங்காய் முதலியன எடுத்து சுவாமி முன்னிலையில் வைத்து குடத்தில் உள்ள நீரை அபிஷேகம் செய்தல், ஒரே நேரத்தில் மஹா கும்பாபிஷேகத்தைச் செய்து அதன்பின் நியாசங்கள் செய்து, கோதரிசனம் முதலாகிய 10 தரிசனங்கள் செய்து, மஹாநைவேதனம் வைத்து ஆராத்திரிகம் செய்து வேதம் ஆசீர்வாதம் செய்து பக்த ஜனங்களுக்கு பிரசாதம், தீர்த்தம் கொடுத்து ஆசீர்வதித்து மஹாதேவனுக்கு விஞ்ஞாபனம் செய்து, அன்று பரிவார முதலாகிய சகல மூர்த்திகளுக்கும் இதுபோலச் சகலதும் செய்து அதன் பின்பு மஹாயாகத்துக்கு வந்து, பிராயசித்த ஓமம் முதலானவைகளைத் தனித்தனி நவக்கிரகம், மிருத்தும்ஜய நான்கு நாட்களுக்குச் செய்து, தீர்த்தம் கொடுத்தலை அவபிருத ஸ்நானம் என்று பெயர். இதனை மங்கள ஸ்நானம் என்றுஞ் சொல்வர். தீர்த்த விதியின்படி தீர்த்தங் கொடுத்தல், அஸ்த்திர தேவருக்குத் தீர்த்தங் கொடுத்தல், கருத்து. ஆதிசத்தியானது அருட்சத்தியில் மூழ்குதல், இதனைத் தீர்த்தம் கொடுத்தல் என்பர். இதனை அனுக்கிரக கிருத்தியம் என்று சொல்லப்படும். தீர்த்தம் கொடுத்து மகா ஜனங்கள் தீர்த்தஸ்நானம் செய்து முடித்தல் வேண்டும், இது ஐந்தாவது நாள் செய்தலாகும்.

கும்பாபிஷேகம் முடித்து தரிசனமும் ஆனதன்பின் மஹாபிஷேகம் செய்தல் வேண்டும் மகாபிஷேகம் என்பது அஷ்டபந்தன உஷ்ண பரிகாரார்த்தமும் மஹாசத்தியின் பொருட்டு அபிஷேகத் திரவியங்களுடன் சகஸ்த்திரதாராபிஷேகம், சிருங்கோதகம், சங்கோதகம், இரத்தினோதகம், முதலானவைகளால் அபிஷேகக்கிரமமாகச் செய்து பலவகையான வர்க்கான்னம், பலகாரம், பாயசம், வியஞ்சனான்னம் இவைகளை வைத்து நிவேதித்து தீபாராதனைகள் செய்தல் வேண்டும். இந்த மஹாயாகத்திலே செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு விஷயங்களுக்கும் தத்துவக் கருத்துக்களைக் கூறப்புகின் விரிவடையும். இந்த யாகத்தில் பஞ்சாகரணங்கள் எவையெனில்-

முதலாவது	கும்பம்	அஸ்திரதேவர்
இரண்டாவது	ஸ்ரீபலிநாயகர்	மண்டலம்
மூன்றாவது	மகேஸ்வரர்	சிவாக்கினி
நான்காவது	ஆசாரியர்	குரு
ஐந்தாவது	பக்த ஜனங்கள்	சிஷ்யர்கள்

இவைகள் சில ஆகமத்தில் கூறப்பட்டது. இந்தப் பஞ்சாதிகரணம், மகோற்சவத்துக்கு இவ்வாறு கொள்க என்று உணர்க.

இந்தக் கும்பாபிஷேகத்திலே பூர்வாங்கமாகச் செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு கிரியைகளும் பஞ்ச கிருத்தியத்தைக் குறிப்பன. அவை எவையெனில்

அனுஞ்ஞை
திரவிய சுத்தி
பிரவேசபலி
இரக்ஷோக்கின ஓமம்
கிராமசாந்தி

வாஸ்த்துசாந்தி
 மிருத்சங்கிரகணம்
 அங்குரார்ப்பணம்
 இரட்சாபந்தனம்
 யாகாரம்பம்

இவைகளை சிருஷ்டி, அக்கினி கார்யம், பலி, நித்திய யாகபூசை முதலியன திதி கிருத்தியம் சில ஆகமங்களில் பிரவேசபலி, இரட்சோக்கின ஓமம், கிராமசாந்தி, வாஸ்து சாந்தி இவைகளை சங்கார கிருத்தியம் என்றும் அங்குர உத்துவாசனம், யாக உத்துவாசனம், இரட்சாபந்தன உத்துவாசனம் அக்கினி உத்துவாசனம் முதலியன, திரோபவ கிருத்தியம் என்றும், யாக கும்பாபிஷேகம், மகாபிஷேகம், ஸஹஸ்ர கலாசாபிஷேகங்கள் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பலவகைப்பட்ட ஸ்நபனாபிஷேகங்கள், மண்டலாபிஷேகங்கள், விஷேச அபிஷேகத்திரவியங்கள், தீர்த்தோற்சவம், சத்தி முதலிய அம்மன் கும்பாபிஷேகம், திருக்கல்யாணம், பள்ளியறை மங்க ஸ்நானம் முதலியன அனுக்கிரஹகிருத்தியம் என்று சொல்லப்படும். சில ஆகமங்களில் வேறுவிதமாகவும் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. பஞ்சோபசாரம் முதலில் கூறியுள்ளது.

யாகம், நித்தியம், நைமித்தியம், காமியம் இவைகளைச் செய்யும் யாகமானது மோட்சங்களைத் தருவதாகவும் இதனையே ஞானயாகம் என்றும் சொல்வர். இதைவிட அகயாகம் என்றும் புறயாகம் என்றும் இரு பிரிவினையுடையது. இங்கே புறயாகத்தில் செய்யும் கிரியையே குறிக்கப்பட்டன. இதைவிட இராஜசூயம், அஸ்வமேதம், யஞ்ஞம் முதலியன. இவைகள் போகவிஷயமான யாகமாகும். இங்கே குறிக்கப்பட்ட யாகம், தேவயக்ஞம் என்றும் ஞானயாகமென்றும் பெயராம். மேற்கூறிய யாகம் பஞ்சயக்ஞம் என்றும் சொல்லப்படும். இதைவிட வேறு பஞ்சயக்ஞமும் இருக்கின்றது. முன்னே கூறப்பட்ட காரியத்தில் உள்ளதைவிட வைஸ்வானாராக்கினி, வைதீககத்துக்கும் சிவாக்கினி சிவாலயத்துக்கும் சிவயாகம் முதலியவைகளுக்கும் இந்த அக்கினி, ஆன்மார்த்தம், பரார்த்தம் இரண்டிற்கும் உரியது. இதற்கு ஞானாக்கினி என்று பெயர். வைசுவாநராக்கினி, தேவாத்மகசுவபாவமில்லாதது, ஜடராக்கினி ரூபமுடையது. சிவாக்கினியானது தேவதாத்மக பாவமுடையதுமாய் சிவஜோதி ரூபமாய் விளங்குவது. வைஸ்வானராக்கினி என வழங்கும் வைதீகக் கிரியைக்கு பிரணீதா, பிரம்மகூர்ச்சம், புரோக்ஷணி இவைகளோடு கூடியதாகும். இதற்கு ஆவரண பூசையில்லை, சிவாக்கினிக்கு பஞ்சமாவரணத்தோடு கூடிய பூசையுடையது.

யாகத்திலே நான்கு திக்கிலும் நான்கு துவாரங்கள் இருந்து பச்சிமத் துவாரத்தை விசேஷமாகக் கூறியது என்னையோவெனில் வடக்குத்திக்கு சத்தி இருக்கும் தலமாதலாலும் அது துவாரம் ஆகாது என்றும் சிந்தியாகமத்திற் சொல்லப்பட்டபடியாலும் கிழக்குத்துவாரம் போகத்தைக் கொடுக்கின்ற தன்மையினாலே அதுவும் துவாரமாகாது. தெற்கு கோமுகையை வைத்து வடதிசையந்தமாக வைத்துப் பூசிப்பதால் தெற்கும் துவாரமாகாது. வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு ஆகிய இந்த மூன்றும் யாகபூசையில் முக்கியமான துவாரமாகாது என்றும் இந்தத் துவாரம் மூன்றுமடைக்கப்படுகின்ற தன்மையினாலும் துவாரமாகாது என்று ஆகமத்தில் சொல்லப்பட்ட தன்மையினாலே இந்தப் பிரமாணங்கள் மகுடாகமத்திலும் சுவாயம்புவம், சர்வஞானோத்தரம், காமிகம், காரணம் முதலிய ஆகமங்களில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டபடியாலும் சத்தியோஜாதத்தையும் நிவிர்த்திகலையையும் மேற்கே இருக்கிற தன்மையினாலும் சிருஷ்டி கிருத்தியம் சத்தியோஜாதத்தில் நிகழுகின்ற

தன்மையினாலும் சத்திய உடனே ஜ என்பது தோன்றுதல் தன்மையினாலும் மேற்குத் துவாரமே மிகவும் விசேஷமுடையது ஆகும். ஆனபடியால் மேற்குத்துவாரம் ஆன்மார்த்த சிவபூசையிலும் பரார்த்தமான யாகபூசையிலும் பச்சிமத்துவாரத்தையே நித்தியத்துவாரமாகவும் நித்தியத்துவார பூசையையும் செய்யலாமென்று பிரதான கும்பம் மேற்குமாக வைத்து விசேஷ பூசைகள் செய்யவேண்டும் என்பதையும் சொல்லப்பட்டது. மேற்கு முகமாக இருந்தாலுஞ்சரி, கிழக்குமுகமாக இருந்தாலுஞ்சரி மேற்குத்துவாரமே சிறப்புடையது. மேற்குத் துவாரத்தின் வழியாகவே யாகத்துக்குப் போய்வரவேண்டியது. மேற்குத் துவாரத்திலே விசேஷ தீபாராதனைகளைச் செய்யவேண்டும். முன்குறித்த துவாரத்தைவிட நிவிர்த்திகலை மேற்கே இருக்கிறபடியால் மிகவும் விசேஷமுடையதாகும். பூஜா என்பதின் கருத்து என்னையெனில் ஆடம்பரத்திலும் வெறுங்கிரியையிலும் அடங்கிவிடாது. ஆழ்ந்த அன்பினாலும் ஞானத்தினாலும் கல்வி ஞானத்தினாலும் அப்பூஜை அமையவேண்டும் என்பதை உணர்த்தவே பூஜை என்ற சொல் வழங்கப்பட்டது. ஆலயத்தின் பொதுவான தத்துவக்கருத்து சிவாலயம் உடலாகவும் கோபுரம் வாயாகவும் நந்தி நாக்காகவும் துஜஸ்தம்பம் அண்ணாக்காகவும் தீபங்கள் பஞ்சேந்திரியங்களாகவும் கர்ப்பக்கிரகம் இருதயமாகவும் சிவலிங்கம் உயிராகவும் சொல்லப்பட்டது. சில ஆகமங்களில் மற்றொருவகையில் (தூபி தூலலிங்கமாகவும் கோபுரம் சேர்ந்து) சிவலிங்கம் சூக்குமலிங்கமாகவும் பலிபீடம் பத்திரலிங்கமாகவும் கூறப்பட்டது. இலிங்கம் மூன்று வடிவம். அவையாவன? அத்துவாவடிவம் கோபுரம், தூபி, மந்திர வடிவம் (சூக்கும வடிவம்) சூக்கும லிங்கம் அருள் வடிவம், காரணலிங்கம் உள்ளே இருக்கும் இலிங்கமாம். இதைவிட கோபுரம் தூலலிங்கமாகவும் கர்ப்பக்கிரக விமானம் சூக்கும லிங்கமாகவும் உள்ளே இருக்கும் சிவலிங்கம் காரண லிங்கமாகும். இதைவிட ஸ்தூலம், சூக்ஷ்மம், அதிசூக்ஷ்மம், காரணம், மஹாகாரணம், என ஐந்து வகைப்படும். விமானம் தூலலிங்கமும் கர்ப்பக்கிரகம் சூக்ஷ்மலிங்கமும் துவஜஸ்தம்பம், காரணலிங்கமும் மூலஸ்த்தான லிங்கம் மஹாகாரணலிங்கமுமாகச் சொல்லப்படும். மஹா காரணத்திலிருந்து காரணமும் காரணத்திலிருந்து அதிசூக்ஷ்மமும் அதிசூக்ஷ்மத்திலிருந்து சூக்ஷ்மமும் சூக்ஷ்மத்திலிருந்து ஸ்தூலமும் உண்டாயின.

இதன்பின் குண்டத்தின் தன்மையைப்பற்றி நவகுண்டங்களும் ஒவ்வொரு அங்கமாக உள்ளது. சதுரஸ்ரகுண்டம், பிருதிவியாகவும், அர்த்தசந்திரகுண்டம், அப்புவும் திரிகோணகுண்டம், அக்கினியும் சடஸ்சிரகுண்டம், வாயுவும் விருத்தகுண்டம், ஆகாசமும் பத்மகுண்டம், சூரியனும் எண்கோணகுண்டம், சந்திரனும் யோனிகுண்டம், யஜமான் (ஆன்மாவும்) ஆகிய எட்டுக் குண்டங்களும் எண்வகை அங்கங்களாகும். நவகுண்டங்கள் நவத்துவாரங்களாகும் என்றும் சில நூல்களில் சொல்லப்பட்டது, யந்திரத்தாபனம் செய்தல் கர்ப்பத்தில் சொல்லப்பட்டபடியால் ஆகமத்துக்கு அது பொருந்தாது என்றும் சிலர் கூறுவர். யந்திரத்தை ஊர்துவசக்கிரம், அதோசக்கிரம், தர்சன சக்கிரம் என மூன்று வகையாகவும் சில ஆகமங்களிலுள்ளன. இன்னொரு முறையில் 51 அக்ஷரங்களைப்பற்றி விபரமாகக் கூறுகிறது. அவையாவன, உயிரெழுத்து 16 அக்ஷரம், மெய்யெழுத்து 35 அக்ஷரம், 51 அக்ஷரங்கள். யந்திரங்களிலே அக்ஷரங்கள் எழுதும்போது ஒவ்வொரு அக்ஷரங்களின் தொழிலும் அதிதேவதை பிரத்தியதி தேவதைகளும் உண்டு. யந்திரத்தாபனம் செய்தல் ஆதரஸீலையின்மேல் 9 நாதக்குழி செய்து அந்தக் குழியில் நவரத்தினம், நவலோகம், நவதானியம், சுவர்ணம், வெள்ளி, பொன், பஞ்சலோகம் இவைகள் வைத்து அதன்மேல் அந்த அந்த மூர்த்தியினுடைய தாபன யந்திரத்துக்கு

விதிப்படி பூசை, ஜபம், ஹோமம் முதலியன செய்து வாத்திய சகிதம் யத்திரஸ்தாபனம் செய்து அதன்மேல் அந்த அந்த பிம்பங்களை வைத்து அஷ்டபந்தனம் செய்தல் வேண்டும். அதன் பின்புதான் பிம்பசுத்தி முதலியன. சிலர் மஹாபிஷேகத்தின் பின்பும் 10 தரிசனம் செய்வர், பத்து எவையெனில்:-

1. கன்றோடு கூடிய பகமாடு
2. யுக்கும் ஆசார்யர்கள்
3. யுக்கும் சாமரம்
4. சுமங்கலி பிராமணப் பெண்கள்
5. உருத்திர கணிகை
6. பூரண கும்பம்
7. தீபம்
8. கண்ணாடி
9. இராசா அல்லது தர்மகர்த்தா
10. மஹாபக்த சனங்கள்

இவைகளை 10 முறை திரையிட்டு தனித்தனி பஞ்சாராத்திரிகம் செய்து வழிபடுவது.

பட்டு வஸ்த்திரம், உத்தரீயம், மாலைகள், பழம் பாக்கு வெற்றிலை, சுசந்த புஷ்பங்கள் சுவாமி அம்மன் பட்டுச்சாத்துதல் முதலியன சுவாமிக்கு முன்பாக பிரதான சிவசாரியார் நின்று விஞ்ஞாபனம் செய்தல். எதுவரைக்கும் சூரியன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள் உலகத்தில் இருக்கிறார்களோ அதுவரைக்கும் இந்த ஆலயத்திலுள்ள இலிங்கம், பிம்பம் அக்கினி நித்தியம் செய்யும் அக்கினி, தம்பம் இவைகளுடன் அட்ட வித்தியேசுவர் இவர்களும் பஞ்சமாவரணத்துடன் சாந்நித்தியமாக வீற்றிருந்து இவ்வுலகத்துக்கு அனுக்கிரகம் செய்தருள வேண்டுமென்று விஞ்ஞாபனம் செய்து ஆராத்திரிகம் செய்தல் வேண்டும். ஆசாரியர் கையில் அர்க்கிய ஜலம், புஷ்பம், அக்ஷதை இவைகளை எடுத்து தன்னாலே தெரிந்தும் தெரியாமலும் செய்த சமஸ்தாபராதம் கூடிமஸ்வ என்று மன்னிப்பாகவும் சுவாமியினுடைய வரத அஸ்தத்தில் தீர்த்தம் விட்டு நமஸ்கரித்தல் வேண்டும். இதன்பின் ஆசீர்வாதம் முதலியன செய்தல். இவ்வாறாக மஹாயாகத்தில் நான்கு நாளைக்கும் செய்ய வேண்டிய கிரியைகள் செய்து முடித்து அவபிருத தீர்த்தம் கொடுத்து மகாஜனங்கள் தீர்த்தஸ்நானம் செய்து அதன்பின்பு மஹாயாகத்துக்கு வந்து மஹாபூர்ணாகுதி முடி இராதாரணம் முதலியன முடித்துக்கொண்டும் யாக உத்துவாசனமுங் கிரமமாக முடித்துக் கொண்டு அந்தர்பலி, பகிர்பலி முதலியன முடித்துக்கொண்டு அங்குரவிசர்ச்சனம் செய்து ரகக்ஷ, அங்குரம் இவைகளுடன் மூலமூர்த்தி முதலிய சுவாமிகளுக்கு ரகக்ஷ அங்குரம் சாத்தி ஆராத்திரிகம் முதலியன முடித்துக்கொண்டு நூதன ஆலயமாகவேனும் புராதன ஆலயமாக இருந்தாலும் பரிவார கும்பங்களை கர்ப்பக்கிரகத்தைச் சூழ நான்கு திக்குகளிலும் அந்த அந்த இடங்களில் அபிஷேகஞ் செய்தல் வேண்டும். சிலர் புராதனமான சம்புரோசசனைகளிலும் அபிஷேகம் செய்வது உண்டு. சுவாமிக்கு நாமகரணஞ் செய்தல்.

தர்மகர்த்தாவுக்குப் பிரதான யாகத்தில் சுவாமிக்கு அபிஷேகஞ் செய்த தீர்த்தத்தினால் யஜமான் அபிஷேகமும் உடனே செய்தல் வேண்டும்.

அபிஷேக காலத்தில் தைலம் முதலியன அபிஷேகஞ் செய்யும்போது திரையிடுதல் வேண்டும். விபூதி, பன்னீர், சந்தனம் ஆகிய இந்த மூன்றும் அபிஷேகம் நடக்கிற சமயத்தில் மாத்திரம் மஹாபக்த தரிசனம், கும்பாபிஷேகம் இவைகளுக்கு மாத்திரம் திரைநீக்கி அபிஷேகம் செய்தல் வேண்டும். அபிஷேக தீர்த்தம் மகாஜனங்களுக்கு உளுந்து அளவு

அல்லது உள்ளங்கை அடங்கிய தீர்த்தம் இப்பிரமாணமாக அவர்களுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். இதுவே ஆசமனம் செய்யும் பிரமாணமாகும்.

அலங்காரம்

திருப்பொற்றாடை சாத்தி திவ்வியமான நல்ல பட்டு வஸ்திரம், பீதாம்பரம், இராஜதாம்பரம் முதலிய வஸ்திரத்தினால் அலங்கரித்து திருவாபரணம், சந்தனம், குங்கும சுகந்த மாலைகள், சுகந்த புஷ்பங்கள் முதலியவற்றால் அலங்காரம் செய்தல்.

பூசை செய்தல்:- விசேஷ நைவேத்திய வகைகள், தூபம், தீபம், நைவேதனம், தாம்பூலம், பானீயவகைகள் வைத்து நிவேதித்து சோடசோபசாரபூசைகள் செய்தல்,

திருக்கல்யாணம்

இவ்வுலகத்தின் கண்ணே உள்ள சகல ஆன்மவர்க்கங்கள் எல்லாம் போகமனுபவித்து உய்ந்து கடைத் தேறும் பொருட்டு நித்திய கல்யாண சம்பன்னராகிய சிவபெருமானுடையதும் உமாதேவியாருடையதுமாகிய திருக்கல்யாண உற்சவத்தை விவாக முறைப்படி நடாத்தி அருளுதலையே திருக்கல்யாண உற்சவமென்று பெயராகும்.

இந்தக் கல்யாண உற்சவத்தை ஏன் செய்யவேண்டுமென்றால் எப்பொருகட்கும் தலைவராகிய இறைவன் அருட்சத்தியினிடமாக ஆன்மாக்கள் பொருட்டு பஞ்சகிருத்தியமாகிய திருநடனத்தைச் செய்தருள்வார். அச்சத்தியும் ஐந்து வகைப்படும். வீரசத்தி, போகசத்தி, அபின்னாசத்தி, யோகசத்தி, பின்னாபின்னசத்தி என ஐந்து வகைப்படும். இந்த ஐவகைச் சத்திகளுள் ஜகத்போக நிமித்தார்த்தம் சய்யா கிரகமபவேத்து என்று ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டபடியாலும் உலகத்தின் விவகாரத்தின் பொருட்டும் உலக நன்மைன் பொருட்டும் உலகத்திலுள்ள சர்வான்மாக்களெல்லாம் போகத்தை அனுபவித்து சாந்தி அடைதற் பொருட்டும் இறைவன் தாம் அதனை நடித்துக் காட்டுகின்ற தன்மையினாலே இந்த விவாக உற்சவம் ஆகமங்களிலே உள்ள கிரியாகாண்டம் உலகத்திலுள்ள சர்வான்மாக்கள் பொருட்டு ஆனதன்மையினாலே சரியையும் கிரியையும் கூறப்பட்டபடியால் கிரியாகாண்டத்தில் உள்ள சோடசக்கிரியைகளையும் நடித்துக் காட்டுகின்ற தன்மையினாலே அக்கிரியைகளை ஆகமங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டபடியால் இந்த விவாகக் கிரியையானது அதனோடு சம்பந்தப்பட்டபடியாலும் இந்த விவாக உற்சவத்தை ஆகமங்களில் எடுத்துக் கூறினார். மேலும் இறைவன் உலகத்திலுள்ள சர்வான்மாக்களைப்போல போகத்தை அனுபவிப்பர் என்றால் அப்படியல்ல. அவர் நாடகாசிரியரைப் போன்று நடித்துக் காட்டுபவர். அந்த இறைவனே காட்டுவான், காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருள் இந்த நான்கும் தாமே செய்பவரான தன்மையினாலும் திருவருள் ஒன்றே பெண்வடிவமாகி எனவே அருட்சத்தியாகி சர்வான்மாக்களிடத்தும் பாலில் நெய்போல வியாபித்து நிற்கின்ற தன்மையினாலும் தாமே உலகத்துக்கு முழுமுதற் கடவுள் என்பது போதர நின்றலாலும் ஆட்டுவான் ஆட்டுவிப்பான் ஆனதன்மையினாலே இந்தத் திருக்கல்யாண உற்சவம் நடாத்தப்படுதலின் கருத்து இதுவேயாகும். திருக்கல்யாண உற்சவம் கும்பாபிஷேகம் முடிந்ததன் பின்பு 1, 3, 4, 5, 7, 9, 10 இந்த நாட்களில் சுவாரத்தில் செய்யவேண்டியதாகும்.

இனிச் சத்தி பேதங்கள் பலவாறாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பினும் இங்கே கேவல சத்தியானது எதுவெனில் சுவயம்பிரகாசமாய் சுவப்பிரதானமாகவும் சிவனுக்கு அங்கமற்றதாகவும் பரிவாரசகிதமாகவும் தனியே பலி, உற்சவங்கள் உள்ளதாகவும்

சிவபிரானில்லாது தனியே தாபிக்கப்படும் தேவியை கேவலசத்தி எனப்படும். சகஜ சத்தியாவது எதுவெனில் சிவனுக்கு அங்கமாகவும் ஓரிடத்தில் ஒரே மண்டபத்தில் ஒரே காலத்தில் சிவனோடு சகஜமாக தாபிக்கப்படும் தேவியை சகஜ சத்தி எனப்படும். அர்த்த மண்டபத்தில் தாபிக்கப்படும் போகசத்தி ஓர்விதத்தில் ஒரு வகையாக சகஜ சத்தி எனப்படும்.

பெளந்நிய சத்தியாவது சிவபெருமானை முன்னர் தாபித்து பின்பு அச்சிவனுக்கு அங்கமாக பரிவாரங்களின்றி உட்பிரகாரகாரத்தில் தாபிக்கப்படும் தேவியை பெளந்நிய சத்தி எனப்படும்.

மிச்சிரசத்தியாவது எதுவெனில் சிவபிரானுடைய உட்பிரகாரத்திலாவது வெளியில் மூன்றாவது பிரகாரத்திலாவது எவ்விடத்திலாவது பரிவாரங்களோடு கூடியாவது பரிவாரங்கள் இன்றியாவது சிவனுக்கு அங்கமாகவேனும் அங்கமின்றியேனும் சிவனுடைய மூலாலயத்தைப் பற்றியே தாபிக்கப்படும் சத்தியை மிச்சிரசத்தி என்று சொல்லப்படும். இது காமிகாமத்தில் சொல்லப்பட்டதாகும். சில ஆகமங்களில் மிச்சிரசத்தியை பெளந்நிய சத்தி என்றும் அதனை உள்ளடக்கி எனவே மூன்று பிரிவினையுடையதென்றும் சொல்லப்படும். உத்தர சுவாயம்புவாகத்திலே வைவாஹியவிதி படலத்திலே மேலே கூறியவாறு சொல்லப்பட்டது என்று உணர்க. சுவதந்திர சத்திப் பிரதிஷ்டையில் துவாரத்திற்கு முன்னிலையில் சிங்கத்தைப் பிரதிட்டை செய்தலாகும். சகஜசத்தி பிரதிஷ்டையில் துவாரத்திற்கு முன்னாலே விருஷபம் பிரதிஷ்டை செய்தல் வேண்டும். கேவலசத்திப் பிரதிஷ்டையில் துவாரத்திற்கு முன்னிலையில் அன்னத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தல் வேண்டும் என்று மேற்படி ஆகமத்தில் சொல்லப்பட்டது.

இலிங்கம் - ஞானசத்தி மயம்

பிண்டிகை - கிரியாசத்தி மயம்

இலிங்கத்தினுடைய - சிரசு இச்சா சத்தி மயம்

எனவே சிவலிங்கம் என்பதன் கருத்து இச்சா, ஞான, கிரியா சத்திமயம், சிவலிங்கம் என்று உணர்க. இந்த மூன்று சத்தியும் சிவலிங்கத்தில் பொருந்தி இருத்தல் காண்க.

ஆவுடையாரிலும் மேல்பாகத்திலுள்ள நாளம் வரைக்கும் இச்சா சத்தி பாகம் கீழ் உள்ள பட்டிகைக் கண்டம் வரைக்கும் ஞானசத்தி பாகம் கண்டத்தின் கீழ்ப்பாகம் ஆவுடையாருடைய கீழ்ப்பாகம் வரைக்கும் கிரியாசத்தி பாகமாகும். தேவிக்கு விக்கிரகம் ஞான சத்தியாகும். தேவியினுடைய ஆசனக்கல்லு, கிரியாசத்திமயம், ஆதார சிலை, ஆதார சத்தி மயமாகும். இதுபோலவே விக்கினேசுவர மூர்த்திகள் எல்லாம் ஞானசத்தி மயம் விக்கிரக பாதத்தில் இருக்கும் பீடம் கிரியாசத்திமயம் ஆதாரசீலை ஆதார சத்திமயம் என்று உணர்க. இலிங்கம் ஞானசத்திமயம் ஆவுடையார் கிரியா சத்திமயம் ஆதாரசீலையில் ஆதார சத்தி மயம் என்று அறிகுக.

இனி மானிடர்களுக்குரிய பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தர்வம், ஆசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்று சொல்லப்படுகின்ற எண்வகை விவாகங்களில் பிரம்ம விவாகம் என்பது ஒரு பிரமசாரிக்கு குரு, அக்கினி, சபையோர் இவர்கள் சாட்சியாக 10 வயதையுடைய கன்னியை அவளுடைய தாய் தந்தையார்கள் அக்கினி சாட்சியாக நாரை வார்த்துத் தத்தஞ் செய்து கொடுப்பதே. மற்றைய 7 விவாகத்தையும் விபரிக்கில் மிகவும் விரிவாகும். இந்த விவாகம் போலாகாது சிவனுடைய திருக்கல்யாணமானது

பார்க்கின்றவர்களுக்கு பிரபஞ்ச வாஞ்சையினாலே நடக்கின்ற விவாக கிரியைகளை நடாத்தி முடிக்கின்ற தன்மையினாலே இறைவன் ஆனவன் கலங்குகின்ற நீரிடத்தின் கண்ணே ஆகாயத்திலுள்ள சந்திரன் தோன்றிப் பார்க்கின்றவர்களுக்கு அச்சந்திரன் நீரில் அலையினாலே கலங்குகின்ற தன்மை போலவே தலைவராகிய இறைவனும் பார்க்கின்றவர்களுக்கு பிரபஞ்ச வாஞ்சையில் நிகழும் விவாகக் கிரியைகளைச் செய்து நடித்துக் காட்டுகின்ற தன்மை போலவே (ஆத்ம தத்துவ புவனபோக கலாயோகவியல்புகளை விளக்கிக் காட்டுவதுபோல ஆகாயத்திலுள்ள சந்திரன் உண்மையில் அசைவில்லாது இருக்கின்ற தன்மைபோலவே) உமையம்மையாரிடத்து ஓடுங்கி இருந்த பிரபஞ்சத்தை உற்பத்தி செய்யக் கருதி என்று உணர்க. ஆன தன்மையினாலே திருக்கல்யாணம் வேண்டற்பாலதாகும் என்று அறிகுக.

திருக்கல்யாணத்துக்கு வேண்டியவைகளை ஆயத்தம் செய்து பகலில் அம்பாளை தவக்கோலத்துடன் தவமிருத்தி சுவாமியை எழுந்தருளச் செய்து தவத்தைப் பரீகூழித்து மாலையிட்டு அம்மனுடன் ஆலயத்துக்கு எழுந்தருளி இரவில் திருக்கல்யாணக் கிரியைகளைச் செய்தல் வேண்டும். திருக்கல்யாணத்தில் மிகவும் முக்கியமாகிய கிரியைகள் எவையெனில் அங்குரம் இரட்சாபந்தனம், அம்மனுக்கு பூசுதல், கும்பபூசை, அக்கினிகாரியம் முதலாகிய கிரியைகளைச் செய்து முடித்து கன்னிகா தானம், கோத்திர உச்சாடனம், மந்திரவாசம் கொடுத்தல் மங்கல்யமஹாஜனப் பரிசனம், மங்கல்ய பூசை, நவக்கிரக தானம், முகூர்த்தப்பிரீதி செய்தல், மங்கல்யதாரணம், மாலையாற்றுதல், மதுபர்க்க நிவேதனம், கோதரிசனம், சேஷஹோமங்கள் நவக்கிரக ஓமங்கள் ஓளபாசனம், சத்தபத, அம்மி மிதித்தல், இலாஜ ஓமம், மூன்று முறை சுற்றிவந்து ஓமம் செய்தல், அருந்ததி தரிசனம், ஆசீர்வாதம், ஆராத்திரிகம் இவைகளைச் செய்து முடித்தல். மேலே கூறிய இந்தக் கிரியைகளை சிவாசாரியரானவர் மிகவும் சுருக்கமாக ஆலயங்களுக்கு போதாயன சூத்திரப் பிரகாரமாகவே சகல கிரியைகளையும் செய்து முடித்தல் வேண்டுமென்று மேற்படி ஆகமங்களில் கூறியிருக்கின்ற தன்மையினாலே ஆலயங்களுக்கு போதாயனோக்தப் பிரகாரமானது போதாயன கிருஹ்கிய சூத்திரத்தின்படியே விவாகம் முதலிய கிரியைகளையும் ஓளபாசனக் கிரியைகளையும் செய்தல் வேண்டுமென்பது கருத்தாகும். ஆகையினால் எந்தச் சூத்திரத்தை அனுஷ்டிக்கிறவர் என்றாலும் சிவாசாரியர்களுக்கே போதாயன கிருஹ்கிய சூத்திரம் உரியதாகும். ஏனைய கிருஹ்கிய சூத்திரத்தின்படி ஆலயங்களில் செய்தல் கூடாது. போதாயன சூத்திரத்தின்படியே சிவாசாரியர்கள் எல்லாரும் வைதீகக் கிரியைகளைச் செய்தல் வேண்டுமென்பது கருத்தாகும். சூத்திரங்களில் போதாயனமே மிகவும் சிறந்ததாகும். ஆனபடியால்தான் ஆலயங்களுக்கும் அந்தப் போதாயன சூத்திரத்தின்படி செய்ய வேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது. இனி சூத்திரம் தெரியாதவர்களாய் இருந்தாலும் போதாயன சூத்திரத்தின்படி வைதீக கிரியைகளைச் செய்து முடித்தல் வேண்டும் என்பது ஆகமங்கள் கூறுகின்றன வைதீகக் கிரியைகளினால் தேகசத்தியும் ஆகம கிரியைகளினால் ஆத்மலாபத்தையும் அடையலாமென்பது மேற்படி வேதாசுமங்கள் கூறுகின்றபடியால் சிவாசாரியர்களுக்கு இவ்விரண்டும் வேண்டற்பாலதாயிற்று. எனவே வைதீக ஆகமம் ஆகிய இந்த இரண்டையும் கலந்து செய்தல் வேண்டுமென்பது பெற்றாம். இதனையறிந்து சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் சம்பந்தர் புராணம் முதலாவது பாட்டில் வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத்துறை விளங்க என்று முதலில் கூறுகின்றார். எனவே வைதீகம், சைவமேவச: சைவம் வைதீகமேவச: வைதீகாட்பரம், சைவம், சைவாட்பரம்நஹி : என்ற காமிகாமத்துச்

சுலோகத்தினால் சைவத்தின் மேலானது ஒன்றுமில்லை, ஆனதன்மையினாலே சைவமே சிவசம்பந்தமானது, சைவசமயம் என்ற காரணப்பெயர் வந்தது. சைவசித்தாந்திகளுடைய கருத்தும் இதுவேயாகும். அத்துவித நிலைமையும் இதுவே குறிக்கும்.

இவ்வாறே சகல விவாக கிருத்தியங்களைச் செய்து முடித்து கும்பங்களை உத்துவாசனம் செய்து அக்கினி உத்துவாசனம், இரட்சை சாத்தி, மங்களாசீர்வாதம் செய்து ஆலாத்தி எடுத்தல் வேண்டும்.

வைதீக விவாகக் கிரியைகள் செய்யும்போது பிராமண வீட்டுக் கல்யாணத்தில் (வரனுக்கு) மங்கல்ய தாரணத்தின் பின்னர் ஓளபாசனம் முதலிய கிரியைகள் நடக்கும் போது வரனுக்கு வலப்பக்கத்திலே மணமகள் இருத்தல் வேண்டும். எக்காரியத்திலும் மணமகனுக்கு இடப்பாகத்தில் இருத்தல் சொல்லப்பட்டது. மணமகள் மூன்று காரியங்களில் இடப்பாகம் சொல்லப்பட்டது. அதாவது எப்படியெனில் இடப்பாகம் இலாஜ ஓமத்திலும் ஆசீர்வாதத்திலும் ஆலாத்தி எடுக்கும்போதும் இந்த மூன்று காரியங்களில் வரனுக்கு இடப்பாகத்தில் மணவி இருத்தல் வேண்டும். ஓளபாசனம் முதலிய கிரியைகள் நடக்கும் போது புருஷனுக்கு வலப்பக்கத்திலே இருந்தல் பெறப்படும். ஆகம கிரியைகளில் விவாகம் முதலிய சடங்குகளிலும் மங்கல்ய தாரணத்தின் பின்பு பெண் இடப்பாகத்தில் இருத்தல் எல்லாக் கிரியைக்கும் என்று உணர்க, இந்த விஷயங்களில் சிலர் மாறாகக் கொள்ளுதல் உலக சம்பிரதாயமாகும்.

திருவூஞ்சல்

அதன் பின்பு டோளோத்சவம் செய்தல் வேண்டும். டோளோத்சவம் என்பது திருவூஞ்சல் ஆகும். அன்றைக்கே செய்வதுமுண்டு சிலர் மறுநாள் செய்வதுமுண்டு.

ஆசாரியோத்சவம்

பிரதான சிவாசாரியார் முதலாக எல்லாச் சிவாசாரியர்களுக்கும் இரட்சாபந்தன உத்துவாசனம் செய்ததன் பின்பு சுவாமி சந்நிதானம் ஆஸ்த்தான மண்டபத்தில் ஆசாரியர்கள் எவ்லோரையும் இருக்கச்செய்து பூசை, தாம்பூலம், சந்தனம், பன்னீர், ஆராத்திரிகம் இவைகளைச் செய்து தெட்சணை, வஸ்திரம், உத்தரீயம் முதலியன கொடுத்து அவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்று அதன்பின் ஆலயத்திலிருக்கும் எல்லோருக்கும் வஸ்த்திரம், பணம் முதலியனவும் கொடுத்து அவர்களையும் சந்தோஷப்படுத்தி சிவபெருமானுடைய அனுக்கிரகத்தைப் பெற்று உய்வார்களாக, சிவாசாரியர்களை வாத்திய சகிதமாய் அவர்களது இல்லத்துக்கு அழைத்துச் சென்று விபூதிப்பிரசாதம் பெறுதல் வேண்டும். அவர்களுக்கு கிரியாகாலத்தில் போசனம் முதலான வசதி செய்தலையே சமாராதமை என்று கூறுவர்.

மண்டலாபிஷேகம்

சிவன், அம்பாள், பரிவாரமூர்த்திகள் முதலாகிய எல்லாச் சுவாமிகளுக்கும் குறிக்கப்பட்ட கால மண்டலாபிஷேகம் முடியும் வரைக்கும் ஸ்நபனம் முதல் ஸஹஸ்ர கலச ஸ்நபனம் வரையும் உள்ள ஒவ்வொரு நாளும் அபிஷேகம் சிறப்பாகச் செய்தல் வேண்டும்.

ஒரு மண்டலம் : திரிபக்ஷம் என்று பெயர். அதாவது 45 நாள் சிலர் 48 நாள் என்றும் கொள்வர், உத்தமம் 45 நாள் ஒரு மண்டலமாகும். இந்தப் பிரகாரமாக உத்தம, மத்திமம்,

அதமம், என்று சொல்லப்படுகின்ற தினக்கணக்காக எனவே 23, 12, 10 நாள் என இந்தக் கணக்காகவும் சிலர் கொள்வார்கள். அதைவிட 48, 45, 40 என்கின்ற கணக்காகவும் உத்தம, மத்திமம், அதமம் ஆகவும் நாட்களில் மண்டலாபிஷேகத்தை பூர்த்தி செய்து கொள்வதுமுண்டு, அவர்களது வசதியைப் பொறுத்துச் செய்யப்படுவதாகும், சிலர் மண்டலாபிஷேக முடிவான தினத்தில் சகஸ்த்திரகலாசாபிஷேகமும் அல்லது சங்காபிஷேகமும் முதலியன செய்து இரவு உற்சவ முதலியனவும் செய்வது வழக்கமாகும். இதன் பின்பு இரட்சாபந்தன. உத்துவாசன சுவாமிக்குச் செய்தல் வேண்டும்.

இந்தப் பிரகாரமாக வேதாகம விதிகளில் கூறியபடி கும்பாபிஷேக கிரியைகளை முறைப்படி செய்து முற்றுப்பெற இறைவன் திருவருள் முன் நிற்குக.

மண்டலாபிஷேகம்

அஷ்டபந்தனஞ் சாத்திய தோஷ நிவாரண, அகோர, சமனய முதலான பொருட்டும் கும்பாபிஷேகஞ் செய்த பலனையடைவதன் பொருட்டும் அவசியம் செய்ய வேண்டியது மண்டலாபிஷேகம்.

மஹாஹஜி நிவேதனம்

கும்பாபிஷேகத்தாலும் வெப்பத்தாலும் ஏற்பட்ட மஹாக்ஷுத் நிவர்த்தியின் பொருட் பரிபூரணமான ஷட்ரஸான்ன பலகார பலதாம்பூலாதி நிவேதனஞ்செய்து பிராமண ஏழைகள் ஆலய ஊழியர்கள் முதலியோர்களுக்களித்தல்.

ஓம் தத்ஸத்

கிராமதேவதை

கிராமதேவதை முதலிய தேவதைகளுக்கு அபிஷேகம் உற்சவம் முதலியனவற்றை செவ்வையாக நடாத்துதல். கிராமத்திலுள்ளவர்கள் எல்லோருமாக பொங்கல், மடை போடுதல் முதலிய வேள்விகள் போலச் செய்து வணங்குதல், திருமுறை ஓதுதல் அதன் பின்பு கந்தபுராணம் முதலிய புராணங்களை கோவிலில் படித்துப் பொருள் கூறுதல் உபந்நியாசம் செய்தல், மேற்படி மண்டலாபிஷேகம் முடியும் வரைக்கும் வேதபாராயணம் தேவாரம் முதலிய படித்தல், கூட்டுப்பிரார்த்தனை செய்தல் முதலிய செய்தல் ஆலயத்தில் இறைவன் சாந்நித்தியம் அடையும் பொருட்டுச் செய்தலாகும்.

முன்னேஸ்வர ஆலய கும்பாபிஷேக மலர்

உள்ளம் நிறைந்த உத்தமன் தாள்பாடி உயர்கொள் றையணி திருச்சடை பாடி
கள்ளமிலாக் கருணைசொரி கண்மலர்பாடி கண்டார்ப் பிணிக்கும் காதணிதான் பாடி
வள்ளலார் வயங்கு புகழ்வா ணுதல்பாடி வடிவுசெறி வண்மைமிகு ஆகமது பாடி
பல்கலை உறைந்த பண்புபாடி எமைப்பணி கொண்டபாங் கினைப்பாடிப் பணிவோம் யாமே

- குமரன்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக புதிய நுழைவாயில்

திவானி கந்தசாமி
நுண்கலைத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

‘வாழும் முறைகளின் பௌதீக உற்பத்தியாகவும் பண்பாட்டு மோதுகைகளினதும் அதேநேரம் பண்பாட்டினைக் கட்டமைக்கும் செயற்பாடுகளை உடையதாகவும் கட்டடங்கள் உள்ளன - லோங் தேசாய்¹.

கட்டடக்கலை என்பது ஒரு சமூகத்தின் வாழ்க்கை முறை மற்றும் அழகியல் அவாவின் பெறுமானங்களாகவும் பண்பாட்டு இலட்சியங்களின் காண்பியத் தொடர்பாடல் ஊடகமாகவும் விளங்குவதோடு ஒரு தேசத்தின் பொதுவான பண்பாட்டு வளம், வாழ்க்கை முறையின் சின்னங்களாகவும் உள்ளது. மனிதன் தன் வாழ்வனுபவங்களின் வழி தனக்கானதோர் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட வெளியினை வடிவமைத்துக் கொள்வதன் வரலாறெனவும் கட்டடக்கலை கொள்ளப்படுகின்றது.²

‘கட்டடக்கலை’ எனும் பதம் கட்டடங்களைக் கட்டுதல் என்பது மட்டுமன்றி கணனித்துறை, மென்பொருட் கட்டடக்கலை போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. “யுசுவைநவரசந” (கட்டடக்கலை) எனும் ஆங்கில வார்த்தை பிரான்சிய மொழியிலிருந்து கடன் வாங்கிய ஒரு சொல் என்பதுடன் கிரேக்கத்தில் “arkhitekton” பதம் “arkhi” (Master) மற்றும் “tekton” (Builder) போன்ற இரு சொற்களின் இணைப்பாக இருக்கின்றது. குறித்த கிரேக்க வேர்ச்சொல்லிற்கு இணையான அர்த்தத்தையே இலத்தீனில் கூறும் “Architectus” எனும் பதமும் கொண்டிருக்கின்றது. இவற்றிலிருந்து வந்த பிரான்சியச் சொல்லான “architecte” எனும் சொல் “ஒரு கட்டடத்தின் கட்டுமானத்தைத் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றுவவர் எனும் பொருளைக் கொண்டுள்ளது.³

‘கட்டுமானங்களைக் கட்டுவதும் வடிவமைப்பதுமான பயிற்சி கட்டடக்கலை’ எனப்படும். குறிப்பாக வசிக்கத்தக்க கட்டடங்களாவன பிரக்ஞைபூர்வமாக வடிவம் மற்றும் கட்டமைப்பு போன்றவற்றை ஒன்றிணைப்பதாக இருக்கும் என ‘வெப்ஸரர்’ அகராதி கூறுகின்றது.⁴ கட்டடக்கலை என்பது கட்டடங்களைக் கட்டுவதுடன் மட்டுமே மட்டுப்படுத்தப்படாது கட்டுமானப் பொருட்கட்டுமானம், கூட்டுக் கட்டுமானங்களான மாநகர வடிவமைப்புகள், நிலத்தோற்றக் கட்டடக்கலை என்பவற்றையும் அடக்கும். நோக்கம் கருதிக்கூட வடிவம், வெளி என்பவற்றை உருத்திரிப்பு செய்து மாற்றியமைத்தலும் நிகழும். அத்துடன் கட்டுமானம் மட்டுமன்றி சூழவுள்ள சூழல் அது அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அமைவிடம் என்பனவும் கட்டடக்கலைக் கூறுகளாகப் பார்க்கப்பட வேண்டியவை. கட்டடக்கலை தொட்டுணரமுடியாத கூறுகளையும் கொண்டிருக்கும் என்பதற்கு பிரான்சியக் கட்டடக்கலைஞர் லு கார்புசியர் கூறும் “ஒளியின் கீழ் உருக்கள் வடிவங்கள்

1 Lank Jon, Desai Madhavi, Architecture and Indipendence, 15.

2 Mallgrave, Architectural Theory, 23.

3 மேலது.

4 <https://www.merriam-webster.com/dictionary/architecture>, ‘What is Architecture’.

சிறப்புற உன்னதமான சரியான சிறப்பு வாய்ந்த பிரமாண்டத்தைக் கொண்டிருக்கும்” என்ற கருத்தை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறமுடியும்.⁵

கட்டடக்கலை வடிவமைப்புக்கலை, விஞ்ஞானம் போன்றவற்றுடன் தொடர்புகொள்வது போல் வெவ்வேறு அணுகுமுறைகளில் அவற்றை வாசிக்கலாம்: 1. கலைஞர் தனது இயற்கையான ஆற்றலுடன் கட்டடக்கலைக்குரிய தகைமைகளுடன் ஆக்கத்திறனை வெளிப்படுத்தல், 2. கணிதம் பௌதிகவியல், விஞ்ஞானங்கள், விஞ்ஞான முறையியல்களுடன் வெளியைக் கட்டமைத்தல், 3. சரியான திட்டமிடல், வடிவமைத்தல், மூலப்பொருட்களை இணைத்தல், அவற்றிற்கு மேலாக அலங்காரங்களைக் காட்சி செய்தல், 4. கட்டடம் கட்டப்பட்டதற்கான பயன்பாட்டிலக்கினைப் பூர்த்தி செய்தலுடன் பொருத்தமான வெளி முகாமைத்துவத்தைக் கொண்டிருத்தல், 5. அழகியல் வெளிப்பாட்டினைக் கொண்டிருத்தல், பார்வையாளர் கட்டடத்தைப் பார்க்கும்போது மேலதிகமான ஈர்ப்பினை வழங்கி அழகியற் தோற்றப்பாடுகளை வெளிப்படுத்தல். இவ்வாறான அணுகுமுறைகளின் அடிப்படையிலும் கட்டடக்கலைகளை வாசிக்கலாம்⁶.

பொதுவாகக் கட்டடக்கலையானது நோக்கம் கருதி பொழுதுபோக்கு, நலன், கல்வி, வணிகம், மற்றும் தொழில்துறை எனப் பல்வேறு வகைப்படுத்தப்படும். மக்கள் வாழ்வதற்கான மனித முன்னேற்றத்துடன் அறிவுத்துறைகளும் வாய்மொழி மரபுகளினாலும் செயல்முறைகளினாலும் ஒழுங்கமையத் தொடங்கியபோது கட்டடம் கட்டுதல் ஒரு கலையாக உருவானது. மக்கள் வாழ்வதற்கான இல்லங்களும், அரசர்களுக்கான மாளிகைகளும், வணக்கஸ்தலங்களும் மற்றும் பொதுக்கட்டடங்கள் பலவும் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கட்டடங்கள் பல பகுதிகளைக் கொண்டிருப்பினும் எந்தவொரு கட்டடத்தினதும் முக்கிய அலகாக “நுழைவாயில்” காணப்படும். அதாவது “ஒரு வீடு அல்லது கட்டடத்தின் நுழைவுப்பகுதி அல்லது கட்டடத்தின் முகப்புவழி நுழைவாயில்” என அழைக்கப்படும்⁷. ஒரு ‘வாயில்’ அல்லது ‘நுழைவாயில்’ என்பது சுவர்களால் சூழப்பட்ட இடத்திற்கு அல்லது அதற்குள் நுழைவதற்கான ஒரு பகுதியாகும். இதற்கு திட்டிவாசல், சாலை அல்லது பாதை என வேறுபெயர்களும் உண்டு. ஆரம்பத்தில் சுவர் அல்லது வேலியில் உள்ள இடைவெளி அல்லது துளையைக் குறிக்க இச்சொல் பயன்படுத்தப்பட்டு பின்னர் காலமாற்றத்தில் நுழைவாயில்கள் தனி ஓர் கட்டுமானமாக மாற்றமடைந்தன.

நுழைவாயில்கள் அமைக்கப்படும் வழக்கமானது பாரம்பரியமாக மக்கள், வாகனங்கள், பொருட்கள் மற்றும் விலங்குகள் என்பவற்றுக்கான நுழைதல் அல்லது வெளியேறுவதற்கான அமைப்பாகக் காணப்பட்டன. பிற்காலத்தில் இவை பாதுகாப்பு, அதிகாரம், பொருளாதார அபிவிருத்தி போன்ற பல்வேறு காரணங்களின் நிமித்தம் பலப்படுத்தப்பட்டதுடன் ஊடக மாற்றத்திற்கேற்ப அலங்கார வேலைப்பாடுடையனவாகவும் மாற்றமடைந்தன எனலாம். நுழைவாயில்கள் அவை கட்டப்பட்டதன் நோக்கம், பயன்பாடு என்பவற்றுக்கேற்ப பல்வேறு வகைப்படுத்தப்படுகின்றன.

5 மேலது.

6 Mallgrave, Architectural Theory, 25-27.

7 Wikipedia.org, “Gateway”.

1. மதில்களால் சூழப்பட்ட நகரத்தின் வாயில்
2. நடைபாதைகளின் வாயில்
3. வீடுகளின் நுழைவாயில்
4. கோட்டையின் நுழைவாயில் எனப் பலவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.⁸ இந்நுழைவாயில்கள் அமைக்கும் வழக்கம் என்பது நாட்டுக்குநாடு அல்லது இடத்திற்கிடம் வேறுபட்டதாக அமையலாம். ஏனெனில் இவை அதிகாரம், குறியீடு, மொழி, கலாச்சாரம், பண்பாடு, ஊடகம் மற்றும் அதனைக் கட்டியவர்கள் என்பவற்றின் வெளிப்பாடுகளாகவே அமைந்துள்ளன.

வெவ்வேறு நாடுகளில் நுழைவாயில்கள் தடை, எல்லை, கோபுரம், வாயிற்கோபுரம் மற்றும் வெற்றி வளைவு என பல்வேறு நிலைகளில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளன. உதாரணமாக நுழைவாயில்களைக் குறிக்கும் எல்லை (Barrier) என்பது “புவியியல் சார்ந்து பார்க்கப்படுகின்றது. அதாவது அவை கடல்கள் போன்ற புவியியல் அம்சங்களால் அல்லது இறையாண்மை கொண்ட நாடுகள், அரசாங்கங்கள், மாநிலங்கள், என்பவற்றால் விதிக்கப்படுகின்றன”⁹. பெரும்பாலான நாடுகளில் மக்கள் விலங்குகள் மற்றும் பொருட்கள் நாட்டிற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் செல்வதைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக எல்லைக்கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. இவையும் ஆரம்பத்தில் குறிப்பாக நவீனத்திற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியில் நுழைவாயில்கள் எனும் அர்த்தத்திலே பார்க்கப்பட்டன.

அவ்வாறே நுழைவாயிலைக் குறிக்கும் மற்றுமொரு சொல்லான “வெற்றி வளைவு” என்பதும் முக்கியமானது. இச்சொல்லானது பண்டைய ரோமுடன் தொடர்புடைய தனித்துவமான கட்டடக்கலை வகைகளில் ஒன்றாகும். ரோமர்கள் எட்டுஸ்கன்களிடம் இருந்து இக்கட்டடக்கலையை தகவமைத்திருக்கலாம். எட்டுஸ்கன்கள் தங்கள் நகரங்களுக்கு வாயில்கள் அல்லது நுழைவாயில்கள் என விரிவாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒற்றை வளைவுகளையுடைய வாயில்களைப் பயன்படுத்தினர். ‘ஒரு முக்கியமான நபரை கௌரவிப்பதற்காக அல்லது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வை நினைவு கூறுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட பாதை’ ஆகும்.¹⁰ இவ்வளைவில் ஒரு வட்ட மேல்வளைவு மற்றும் சதுரநுழைவுப் பகுதி என்பன முக்கிய கூறுகளாகக் காணப்பட்டன. அதன் வெளிப்புறம் அலங்கார வேலைப்பாடுடைய சுதைச்சிற்பங்கள், கல்வெட்டுகள், தொடர்புடைய சிலைகள் என்பவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டன. இவற்றினூடாகப் பார்வையாளர்களுக்கு பல செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் முகமாகவும் ரோம மன்னர்களின் சாதனைகள், வெற்றியாளர்களின் செயல்கள், போர் வெற்றிகள் போன்ற பல கடந்தகால பெருமைகளை நினைவூட்டுவதாகவும் அரச அதிகாரத்தின் குறியீடாகவும் இவ் நுழைவாயில்கள் அமைக்கப்பட்டன. இதனைத் தொடர்ந்தே உலகெங்கிலும் உள்ள பல நகரங்களில் ரோமானியப் பாணியிலான வெற்றி வளைவுகள் கட்டப்பட்டன. அதனைத் தொடர்ந்து தமது தேவைக்கேற்ப வடிவமைப்பில் பல மாற்றங்களையும் செய்தனர்.

8 Etymonline.com, “Gateway”.

9 Traugott, “The Insurgent Barricade”, 36-37.

10 Rodgers, “Roman Architecture: An Expert Guide to the Glorious Classical Heritage on Ancient Rome. South Water”, 56-59.

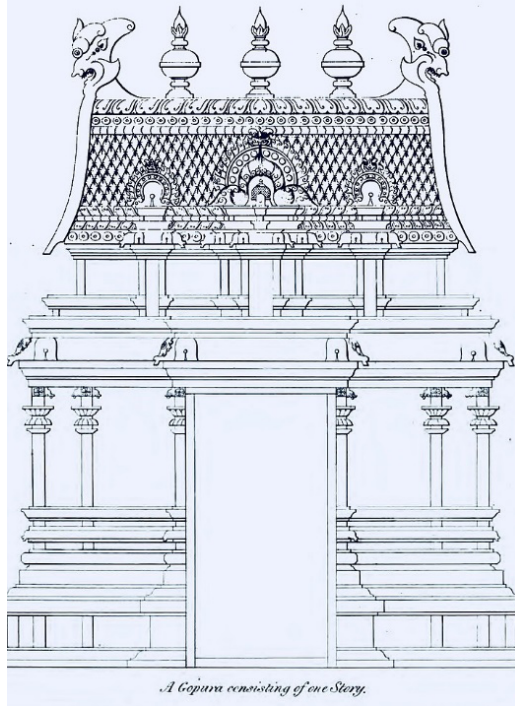

படம்.01: The Arch of Titus, Rome, 81C.E,
[https://www.walksinrome.com/blog/the-arch-of-titus-rome.](https://www.walksinrome.com/blog/the-arch-of-titus-rome)

எவ்வாறாயினும் மறுமலர்ச்சிக்காலம் வரை ஆட்சியாளர்கள் தங்களுக்கான சொந்த வெற்றி வளைவுகளை உருவாக்குவதன் மூலம் ரோமானிய மரபுகளுடன் தங்களை இணைத்துக் கொள்ள முயன்றனர். தொடர்ந்து 16ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இவ் வெற்றி வளைவுகளின் மையக்கருத்தானது மாற்றமடைந்து இராணுவக் கோட்டைகள், தேவாலயங்கள், நகர அரங்குகள் போன்ற பொதுக் கட்டடங்களின் முகப்பில் இணைக்கப்பட்டன. அந்தவகையில் உலகெங்கிலும் உள்ள சில முக்கிய நுழைவாயில்களுக்கான உதாரணமாக: Brandenburg Gate (Berlin), Gateway of India (Mumbai), Arc de Triomphe (Paris), Buland Darwaza (India), Catharin Palace Gate (Russia) போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இவைமட்டுமன்றி நுழைவாயில்களின் வகைப்பாடுகளில் ஒன்றாக இந்துக் கோவில்களின் கோபுரங்களும் முக்கியமானது எனலாம். இந்துக்கோவிலின் வாசல் பகுதியில் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு நுழைவுப்பகுதியான கோபுரமானது திராவிடப் பாணிக் கோவில்களின் முக்கிய அம்சமாகும். கோவில் வளாகங்களின் எல்லைகள் விரிவுபடுத்தப்பட்டு கோபுரங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. தென்னிந்தியாவில் பெரும்பாலான கோபுரங்கள் இந்துக் கோவில்களுக்கான வாயில்களாகவும் சில சமணக் கோவில்களுக்கான வாயில்களாகவும் கட்டப்பட்டன. கோபுரம் என்பதன் முறையே கோ என்பது 'அரசனையும்' புறம் என்பது 'நிலைவாயில்' அதாவது அழிக்க முடியாத நிலையான வாயில் எனவும் பொருள்படும்¹¹.

11 <https://ncert.nic.in/textbook/pdf/kefa106.pdf>, "Temple Architecture in India".

படம்.02: கோபுரத்தின் தோற்றம், கி.பி 12ஆம்நூற்றாண்டு,
<https://en.wikipedia.org/wiki/Gopuram>.

கோபுரத்தின் தோற்றம் பற்றிக்குறிப்பிடுமிடத்து பல்லவ மன்னர்களின் காலத்தில் இருந்தே ஆலயத்தின் பகுதியாக இவை உருவானது எனலாம். அதாவது செங்கல், மரம் முதலான முற்பட்டகாலக் கட்டடக்கலை ஊடகங்களிற்குப் பதிலாகக் கல்லைப் பயன்பாட்டிற்கு கொண்டு வந்தமையென்பது பல்லவர்காலத் தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற முக்கிய மாற்றங்களில் ஒன்றாகும். இதனால்தான் கற்கட்டட மரபின் முன்னோடிகளுள் பல்லவர்கள் முதன்மையானவர்களாகக் காணப்படுவதுடன் இவர்களின் காலத்தில் இருந்தே தென்னிந்தியப் பாணியிலான கோவில்கள் தோற்றம் பெற்றதுடன் படிப்படியாக அவற்றின் முக்கிய அம்சமாக கோபுரங்களும் உருவாகின.

பிற்பட 12ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 16ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் பாண்டிய, நாயக்க மற்றும் விஜயநகரர் காலத்தில் கோவில்கள் நகர்ப்புற வாழ்வின் மையமாக மாறியபோது இந்த நுழைவாயில்கள் கோவிலின் வெளிப்புறத் தோற்றத்தின் முக்கிய அம்சமாக மாறியது. கோவில் வளாகம் பொதுவாக சதுரம் அல்லது செவ்வக வடிவிலானது எனவே இவை பெரும்பாலும் வெளிப்புறச் சுவர்ப்பகுதியில் அமைக்கப்படுகின்றன. இவை சிற்பம் மற்றும் செதுக்கல்களால் அலங்கரிக்கப்படுகின்றன. அதிஸ்டானம், உபபீடம் மற்றும் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாகக் கட்டப்பட்ட சுவர் ஆகியன கோபுரத்தின் பகுதிகளாகும். அந்தவகையில் கோவில்களின் அமைப்பில் இடம்சார்ந்த வேறுபாடுகள் இருப்பினும் கோபுரத்தினை ஒரு நுழைவாயிலாகவே பயன்படுத்தியுள்ளனர் எனலாம்.

படம்.03: மதுரை மீனாட்சி கோவில் கோபுர வாசல், கி.பி 17ஆம் நூற்றாண்டு, https://www.templeday.in/structuring-and-architecture-meenakshi-amman-temple/t_500_21.

இவ் உதாரணங்களின் வழி ஆராயுமிடத்து நுழைவாயில்கள் தேவை மற்றும் பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் பலவகைப்படுவதுடன் கட்டடங்களின் முதன்மை அலகாகவும் மாற்றமடைந்தன எனலாம்.

இப்பின்புலங்களில் இருந்து நோக்கும் போது நுழைவாயில்கள் அமைத்தல் என்பது மேலைத்தேய நாடுகளில் (ரோம்) இருந்து ஏனைய நாடுகளுக்குப் பரவலடைந்ததுடன் அதன் தொடர்ச்சியாக கீழைத்தேய நாடுகளிலும் குறிப்பாக இந்தியாவிலும் கோவில்களில் பாரிய நுழைவாயில்கள் அமைக்கப்பட்டன. இவை ரோம் போன்று ஆட்சியாளர்களின் அதிகாரத்தின் பிரதிபலிப்பாக அன்றி மதத்துடன் தொடர்புடையதாக மாற்றம் அடைந்தன. தொடர்ந்து மொகலாயர்காலப்பகுதியில் நுழைவாயில்கள் நினைவுச்சின்னங்களாகவும் அரச அதிகாரத்தின் மற்றும் பொருளாதாரத்தின் குறியீடாகவும் பார்க்கப்பட்டன. இதன் பரவலாக இலங்கையிலும் நுழைவாயில்கள் அமைக்கும் வழக்கம் வீட்டுக்கட்டடக்கலையில் இருந்து ஆரம்பமானது எனலாம்.

இலங்கையில் குறிப்பாக வட பகுதி வீட்டுக்கட்டடக்கலையின் பிரதான அம்சமாக நுழைவாயில்கள் மாறத்தொடங்கியதுடன் படிப்படியாக கோவில்கள், காலனித்துவகால அரண்மனைகள் காலனியத்திற்குப் பிற்பட்ட பொதுக்கட்டடங்கள் என்பவற்றில் முக்கிய கட்டடக்கலை அம்சமாக மாறின. இதற்கான சாத்தியங்களை சமூகப்பண்பாட்டு மாற்றம், ஊடக மாற்றம் மற்றும் தொழிலுட்ப மாற்றம் என்பன ஏற்படுத்தின.

இப்பின்புலத்திலிருந்து நோக்கும்போது வடபகுதியில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளைப் போன்ற நுழைவாயில்களோ அல்லது நினைவுச்சின்ன நுழைவாயில்களோ அமைத்தல் என்பது ஆரம்பத்தில் வழக்கத்தில் இருக்கவில்லை. ஆகவே இவற்றிற்கான வழக்கம் எங்கிருந்து உருவாகியது என்பது மிக முக்கிய வினாவாகும். இதற்கான ஒரு சில ஆதாரங்களாக

1. சங்கடப்படலை
2. யாழ்ப்பாணத்து ஆலய கோபுர வாசல்கள்
3. மூவலகு வீடுகளின் தலைவாசல் அமைப்பு போன்ற கட்டடங்களின் வழியாக வாசிக்கலாம் என நினைக்கின்றேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் முதலில் அமைக்கப்பட்ட நுழைவாயில்களாக கோவில் கோபுர வாசல்களே காணப்படுகின்றன. அவை குறிப்பாக 70களுக்குப் பின்னரான காலப்பகுதிக்குரியனவாகும். இவற்றில் மிகப்பழைய கோபுர நுழைவாயில்கள் காணப்படும் இடங்களாக மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவில் மற்றும் கீரிமலை நகுலேச்சரம் போன்ற ஆலயங்களைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றில் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவிலானது பல முறை அழிக்கப்பட்டு இன்றைய கோவில் 17ஆம் நூற்றாண்டில் புதுப்பிக்கப்பட்டது. இங்குள்ள கோபுரவாயிலானது கூரையிடப்பட்ட கோபுரவாயிலமைப்பாகும்¹².

அதே போன்று கீரிமலையில் உள்ள வாயிற்கோபுரமும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் நல்லுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில், அரச ஆதரவு பெற்ற பிரதான தலமாக நகுலேச்சரம் ஆலயம் திகழ்ந்துள்ளது. பின்னர் மூன்று பிரகாரங்களும் ஐந்து கோபுரங்களும் கொண்டு காணப்பட்ட இந்த பிரம்மாண்ட ஆலயமானது போத்துக்கேயர் காலத்தில் இடிக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி 1621 இல் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிய போர்த்துக்கேயர்கள் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில், மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோயில், நகுலேசுவரம் ஆகிய ஆலயங்களை இடித்தழித்துள்ளனர்¹³. இக்கோவிலின் பழையமையான கோபுரவாயிலானது பாரிய வளைவுகளைக் கொண்டதாகவும் மேற்பகுதியில் இந்துச்சிற்பங்களைக் கொண்டும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவையே எமக்கு கிடைக்கக் கூடிய கோவில்களுக்குரிய நுழைவாயில்களில் மிகப்பழையமானவையாகும்.

படம்.04, கீரிமலை நகுலேச்சரம் கோவில் நுழைவாயில், மூலம்:<https://archives.sundayobserver.lk/>

மேற்கூறப்பட்ட உதாரணங்களின்வழி ஆராயுமிடத்து நுழைவாயில் அமைக்கும் வழக்கம் என்பது யாழ்ப்பாணப் கட்டடக்கலையில் தொடர்ந்து வருகின்ற ஓர்

12 <https://www.lankapradeepa.com/2020/09/naguleswaram-temple-keerimalai.html>, "Keerimalai Temple gate".

13 மேலது.

விடயமாகவே பார்க்கமுடிகின்றது. இவற்றிலிருந்தான அடுத்தகட்ட நகர்வாகவே பல்கலைக்கழகம் போன்ற ஒரு பொதுக்கட்டடக்கலைக்குரிய நுழைவாயில் அமைத்தல் என்பது சாத்தியமானது. இந்நுழைவாயில் கட்டடம் அமைப்பதற்கு முன்பதாக இப் பல்கலைக்கழகத்தில் பிரதான நுழைவாயிலின் இடது பக்கமாக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் இயங்கிவரும் “இராமநாதன் கட்டடம்” என்பது யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அழகிய கட்டடங்களில் ஒன்றாகவும் பல்கலைக்கழகத்தின் அடையாளமாகவும் விளங்குகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தின் மதம், கல்வி, பண்பாடு என்பவற்றில் நிகழ்ந்த காலனியக் கலப்பையும் தேசியவாதங்கள் மேலெழும் காலகட்டத்தில் உள்ளூர் அடையாளங்கள் பற்றிய தேடலையும் இக்கட்டடம் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்றது எனலாம். அந்தவகையில் இந்நிர்வாகக் கட்டடம் எவ்வாறு இந்நோசரசெனிக் பாணியை வெளிப்படுத்தியுள்ளதோ அதிலிருந்து விடுபட்டதாக இப்புதிய நுழைவாயிலானது அதன் அடையாள அர்த்தத்தையும் பண்பாட்டையும் வேறுபடுத்தியுள்ளது.

அந்தவகையில் காலனிய இலங்கையில் முக்கிய நிர்வாக நகரங்களாக விளங்கிய கொழும்பு, காலி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய பகுதிகளில் இன்றும் பல பிரித்தானிய காலக் கட்டடங்கள் - இந்நோசரசெனிக் பாணிக் கட்டடங்கள் காணப்படுகின்றன. இலங்கையில் காலனிய, பின் காலனிய காலத்தில் கட்டடப்பட்ட பொதுக்கட்டடங்களில் இப்பாணியின் செல்வாக்கினைக் காணலாம். பிரித்தானிய ஆட்சிக்காலத்தில் கட்டடப்பட்டதற்கிணங்க இக்கட்டடம் அதிகம் ‘இந்நோசரசெனிக்’ பாணியைப் பிரதிபலிப்பதாகவுள்ளது.

நான்கு மூலைகளிலும் உள்ள பிரமிட் வடிவக் கூரையானது நான்கு சிகரங்களால் எல்லைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதுடன் அவற்றின் கீழ் உள்ள சுவர்ப்பகுதியானது பல மடிப்புள்ள இஸ்லாமிய வளைவை சுவர்ப்புடைப்பாகக் கொண்டுள்ளது. கட்டடத்தின் முற்பகுதியில் உள்ள வாயில் முகப்பின் உச்சியிலும் சிகரங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறாகக் கீழைத்தேய மற்றும் மேலைத்தேய கட்டடப்பாணிகளின் கலப்பாகக் காணப்படுகின்றது.

படம்.06, யாழ்ப்பல்கலைக்கழக நிர்வாகக் கட்டடம், மூலம்: <https://free-apply.com>.

மேற்கூறப்பட்ட வாசிப்புகளில் இருந்து இக்கட்டுரையானது யாழ்ப்பாணத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள பல்கலைக்கழகத்தினது புதிய நுழைவாயில் பற்றியதாக அமைகின்றது. இந்நுழைவாயிலின் கட்டடக்கலைப் பண்புகள், அவற்றின் பகுதிகள், எவ்வாறு ஒரு பல்கலைக்கழக நுழைவாயிலானது தனக்கான தனித்துவமான அம்சங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது அதேவேளை சாதி, இன, மத பேதங்களற்ற ஓர் பொதுக்கட்டடமாக தனக்கான அடையாளத்தினை எவ்வாறு தக்கவைத்துள்ளது, கட்டுமானத்தின் அழகியல்சார் கூறுகள் மற்றும் தொட்டுணரக்கூடிய மற்றும் தொட்டுணரமுடியாத மரபுரிமைச்சின்னமாகவும் சமகாலத் தேவைகளையும் வெளிப்படுத்துவதாக விளங்குகின்றது போன்ற விடயங்களை ஆராய முயல்வதாக அமைகின்றது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நுழைவாயில்

இலங்கையின் ஒவ்வொரு பல்கலைக்கழகமும் அது அமைந்துள்ள சூழல், பிரதேசம் என்பவற்றினை அடையாளப்படுத்தும் முகமாகக் கட்டடப் பண்புகளைத் தெரிவு செய்துள்ளதைக் காணலாம். அவ்வாறே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக புதிய நுழைவாயிலானது காலனிய காலத்திற்கு முன்னரும் பின்னரும் யாழ்ப்பாண மக்கள் கொண்டிருந்த பண்பாட்டை விளித்து நிற்கும் விதமாகவும் யாழ்ப்பாண மக்களின் பண்பாட்டின் நினைவுச் சின்னமாகவும் பண்பாட்டின் தனித்துவ அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தும் அடையாளச் சின்னமாகவும் விளங்குகின்றது.

அந்தவகையில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கான புதிய பண்பாட்டு நுழைவாயில் அமைக்கும் பணிகள் கடந்த 15.08.2016களில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 14.02.2017இல் முடிக்கப்பட்டது. இக்கட்டடத்திற்கான வடிவமைப்பானது பல்கலைக்கழகக் கட்டடத்துக்கான பொதுப்பாணி அமைப்பு முறையை வெளிப்படுத்துவதுடன் முழுக்கட்டடமும் தமிழ் மரபில் இருந்து அதாவது யாழ்ப்பாணத்து பொதுமக்கள் சார் வீட்டுக் கட்டட வாயில் அமைப்பான சங்கடப்படலையில் இருந்து பெறப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் திராவிடப்பாணியில் அமைந்த கோவில் அமைப்பு, காலனிய கட்டடக்கலைக்கூறுகள், மற்றும் உள்ளூர் ஊடகங்கள் என்பவற்றைக் கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ளன.

படம்.07: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக புதிய நுழைவாயிலின் தோற்றம், புகைப்படம்: க.திவானி.

இவற்றில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள சிற்ப அலங்கார வேலைப்பாடுகள் தமிழ்ச் சமூகங்களின் வாழ்வியலில் இருந்த, தற்காலத்தில் தமிழ் அடையாளங்கள் என்ற

அடிப்படையில் பார்க்கப்படுகின்ற மற்றும் கல்வியுடன் தொடர்புடைய, பண்பாடு, மரபுரிமை என்று பார்க்கப்படத்தக்க விடயங்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டு ஒரு புதிய அடையாளத்தைக் கட்டியமைக்கும் முயற்சியாக சமகால இலங்கையின் பிரபலக் கட்டடக்கலைஞர்களுள் ஒருவரான சயன் குமரதாஸினால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளதுடன் இவற்றுக்கான சிற்ப செதுக்கல் வேலைப்பாடுகள் பேராசிரியர் தா.சனாதனன் அவர்களின் கருத்துருவிலும் வழிகாட்டுதலிலும் இராமநாதன் நுண்கலைப்பீட மாணவர்களால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது¹⁴.

நுழைவாயிலானது பல்கலைக்கழகத்தின் மையத்திலுள்ள பரமேஸ்வராக் கோவிலுக்கு நேரெதிராக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. கட்டடங்கள் வெறுமனே அதன் உற்பத்திப் பொருட்களான கல், மண், மரம் என்பவற்றால் மட்டும் ஆனதில்லை. அதன் வழியாகக் கலைஞரின் படைப்புத் திறன் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. அது கொண்டிருக்கும் கலை நுணுக்கம், கற்பனைத்திறன் என்பன ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நிலையிலேயே அமைக்கப்படுகின்றது. கலைஞரின் படைப்பாற்றல் திறன் இங்கு வெளிப்படுத்தப்படுவதுடன், பார்ப்பவர் வியக்கும் வண்ணம் அதன் கலை நுணுக்கம் கட்டடத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் வெளிப்படுகின்றது. அவ்வாறே இந்நுழைவாயிலும் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் யாழ்ப்பாணம் கொண்டிருந்த பண்பாட்டம்சங்கள் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்நுழைவாயில் ஊடாக காட்சிப்படுத்தலும் ஞாபகப்படுத்தலும் ஒரே நேரத்தில் நிகழ்கின்றன. அதேவேளை அக்காலத் தமிழ்ப் பண்பாட்டை பிறருக்கு எடுத்துக்காட்டும் கலைப்படைப்பாகவும் இது விளங்குகின்றது.

அத்துடன் பாரம்பரிய கட்டடக்கலையின் அடையாளச் சின்னமாகவும் விளங்குகின்றது. காலனிய காலத்திற்கு முன்னும் காலனிய கால ஆட்சியின் போதும் பின்னரும் யாழ்ப்பாண மக்கள் கொண்டிருந்த பண்பாடு எவ்வாறு அமைந்திருந்தது. அது பின்னர் எவ்வாறு மாற்றமுற்றிருந்தது என்பதனை வெளிப்படுத்தும் விதமாக கட்டடத்தின் கட்டுமானம் படிப்படியான பண்பாட்டு வளர்ச்சி நிலையை வெளிப்படுத்தும் விதமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

படம்.08, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக புதிய நுழைவாயில் கூரை, தூண் அமைப்பு,

<https://www.cesl.lk/projects..>

14 சாந்தமுர்த்தி சுஜீகரன், அம்பிகாபதி தனேந்திரன், யோகராசா கிரிதரன், உதயகுமார் முரளிதரன், மயில்வாகனம் பிரசாந்த், கனேசநாதன், கிருஸ்ணநாதன் ஐங்கரன், தங்கேஸ்வரன் விக்னேஸ்வரன், தனபாலசிங்கம் திலக்சன், பாக்கியராஜா ரூபநாதன், சின்னப்பு சிவமோகன்

குறித்த நுழைவாயில் தொகுதியில், பிரதான வாயில் ஒன்றும் மரத்தாலான படலையும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. படலையோடு இணைந்ததாக அதன் வலது மற்றும் இடது ஆகிய இரு புறமும் அதிஸ்டானத்துடன் கூடிய உயர்த்தப்பட்ட கட்டடப் பகுதிகளும் அவற்றிற்கு ஏறிச்செல்ல இருபுறமும் சீமெந்திலான படிக்கட்டுகளும் உள்ளன. படிக்கட்டுகளுக்கூடாக மேலே ஏறிச் சென்றால் மர இருக்கைகளுடன் கூடிய திறந்த அமைப்பிலான கட்டட வெளி உள்ளது. அதைச் சுற்றிவர சுவர்களுக்குப் பதிலாக சிறியளவிலான மரவேலியமைப்பும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் ஓட்டினாலான கூரையைத் தாங்குவதாக பன்னிரண்டு மரத்தூண்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளதுடன் அவை குறுக்கு விட்டங்களால் தாங்கப்படுகின்றன. இதன் கீழ்ப்பகுதியில் பிரதான வாயிலின் இருபுறமும் இரண்டு அலுவலக அறைகளும் தூணமைப்புகளும் உள்ளன. அத்துடன் வெள்ளைக் கற்கள் பதிக்கப்பட்ட நடைபாதை பிரதான வாயிலின் உட்புறம்வரை செல்கின்றது.

இம் முழுக்கட்டடத்திற்கான உசாவலானது யாழ்ப்பாணப் பாரம்பரிய வீடுகளில் காணக்கூடிய கட்டுமான அலகுகளில் ஒன்றான 'சங்கடப்படலை' எனும் வாயிற்கட்டட அமைப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த எல்லையானது பாரம்பரியமாகப் பணையோலை அல்லது கிடுகுவேலி கொண்டு அமைக்கப்படும். சற்றுப் பிற்பட்ட காலத்தில் சுண்ணாம்பு அல்லது சீமெந்தினால் ஆன மதில்களும் எல்லைப்படுத்தலின் பொருட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நெடுந்தீவு முதலான ஊர்களில் பாரம்பரியமான கல்வேலி எனும் அமைப்புமுறை வழக்கிலுள்ளது. இந்த சுற்றெல்லையுடைய வீட்டமைப்பின் பிரதான நுழைவாயில் 'சங்கடப்படலை' என அழைக்கப்படும் ஒருவகையான படலை அமைப்புடன் காணப்பட்டது. 'சங்கடப்படலை' என்ற சொல்லின் அடிப்படை அவ்வளவு தெளிவாக இல்லை. 'படல்' என்பது பொதுவாக மூங்கிலால் வரிசையாகக் கட்டப்பட்ட வழித் தடுப்பைக் குறித்துள்ளது. அதிலிருந்து தான் படலை என்பது மருவியுள்ளது என நம்பப்படுகிறது. ஆனால் இதன் முன்னொட்டாகவுள்ள சங்கடம் இவ்விடத்தில் பெறும் பொருள் நிலை தெளிவில்லை. வழிப்போக்கர்களின் பயணச் சங்கடத்தை போக்கும் வாயிலமைவு எனச் சங்கடப்படலைக்குச் சிலவேளைகளில் தரப்படும் சொற்பொருள் விளக்கம் வெறும் சொல்லுக்குப் பொருளாக உருவாகியதா? என்பது தெளிவாகவில்லை¹⁵.

உருவ ரீதியாக சங்கடப்படலை என்பது கூரையுடன் கூடிய படலை அமைப்பாகும். பாரம்பரியமாக அது இரு புறமும் திண்ணையமைப்புடன் காணப்பட்டது. இந்தத் திண்ணை சில வீடுகளில் வீட்டின் வெளிப்புறத்தில் மட்டுமின்றி, உட்புறமாகவும் காணப்படுகின்றது. அவ்வகையில் அது ஒரு நுழைவாயில் தடுப்பு என்பதற்கப்பால் வாயிற் கட்டட உறுப்பாகக் காணப்படுகின்றது. இந்தக் கட்டுமான அமைவு பற்றி பொதுவாகவும், ஆசியக்கட்டுமான அமைப்புப் பின்புலத்தில் வைத்தும் நோக்கும்போது இவ்வகையான கட்டுமானங்கள் ஒரு நெடிய மனிதகுலப் பாரம்பரியத்தின் சுவடுகளை கொண்டுள்ளன என வாதிக்க இடமிருக்கிறது. குறிப்பாக நகர அல்லது கிராம வாயில் எனும் பண்டைய மரபின் சிறிய வடிவமாக (miniature) இதனைக் கருத இடமுண்டு.

15 <https://ezhunaonline.com>, 'சங்கடப்படலை-அருகிச் செல்லும் பாரம்பரியம்'.

படம்.09, கேரள மரபார்ந்த வீட்டுக்கட்டடத்தின் படிப்புற அமைப்பு,

மூலம்: <https://www.v4villa.com/2018>.

இதேநேரம், கேரள மரபார்ந்த வீட்டுக் கட்டடங்களில் 'படிப்புற' (Padippura) எனும் பெயரில் சங்கடப்படலையை போன்ற ஓரமைப்புக் காணப்படுகின்றது.

காலனியகால மலேசிய வீட்டுக்கட்டடங்களும் சங்கடப்படலை போன்ற ஓரமைப்பைக் கொண்டுள்ளன. ஜப்பானிய - சீனப் பாரம்பரிய வீடுகளிலும் படலை வீடும் பெயரில் (gate house) சங்கடப்படலையை ஒத்த அமைப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. சில சீனப் பாரம்பரிய வீடுகள் திண்ணையை ஒத்த விறாந்தை போன்ற ஓரமைப்பைக் கூடக் கொண்டுள்ளன¹⁶. அவ்வாறு பார்க்கும்போது சங்கடப்படலை ஒருவகையான பகிரப்பட்ட பண்பாட்டு வெளிப்பாடாகவும், காலனியகால சமூக பண்பாட்டு நிலவரங்களுள் உருவாகிய அல்லது தகவமைக்கப்பட்ட கட்டுமான வடிவமாகவும் கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகமுண்டு.

படம்.10, ஜப்பானிய பாரம்பரிய வீட்டுக்கட்டடத்தின் சங்கடப்படலையை ஒத்த அமைப்பு, மூலம்:

<https://depositphotos.com>.

ஆனால் அது தன்னமைப்பிலும் தோற்றப்பாட்டிலும் யாழ்ப்பாணத்துக்கேயான தனிக்கூறுகளின் ஒருங்கிணைப்பைக் கொண்டுள்ளது. முக்கோணக் கூரை (Pitch roof) - கூரை தாங்கும் தூண்கள் - திண்ணை - கதவு (மரம் / இரும்பு) என்பவற்றுடன் கூடிய அமைப்புக்களை உள்ளடங்கிய இவ்வமைவு, கட்டடவியல் ரீதியான கலப்பொட்டு¹⁷ (ராலடிசனை) நிலையையையும் அவை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றது.

சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு நிலை மாற்றங்களின் அடிப்படையில் சங்கடப்படலையை நிறுத்தி வாசிக்க முற்படும்போது சங்கடப்படலை என்பது தமிழ் நிலப்பிரபுத்துவ பாரம்பரிய மேட்டுக்குடிப் பண்பாட்டின் குறியீடாக அதன் பொருளாதார உபரியையும், அதன் வழிப்பட்ட அதிகாரத்தையும் - அந்தஸ்தையும் வெளியீடு செய்யும் ஒன்றாகவும் காணப்படுகிறது. அதேநேரம் சாதியடுக்கு முறையை வலுவாகக் கொண்டிருந்த காலனியகால வேளாள அல்லது வேளாளக் கருத்துநிலை மேலாதிக்க யாழ்ப்பாணத்தில் சங்கடப்படலையானது வீட்டின் நுழைவுப் பகுதி மட்டுமின்றி - மறைமுகமாக யார் வீட்டுக்குள் நுழையலாம் அல்லது நுழையக்கூடாது அல்லது அவர்கள் உள்ளே எவ்வளவு தூரம் உள் நுழையலாம் என்பதற்கான ஒரு அதிகார எல்லையுமாகும். அந்தவகையில் யாழ்ப்பாணச் சாதிப் பயில்வுகள் - அதனதிகாரக் கட்டமைப்பு (caste practices and power structure) ஆகியவற்றுடன் அது தொடர்புபட்டுள்ளது.

தற்காலங்களில் இவை அருகிப்போயுள்ள நிலையில் ஒரு சில இடங்களில் இன்றும் புழக்கத்தில் இருப்பதைக் காணலாம். ஆகவே குறித்த சங்கடப்படலை அமைப்பில் இருந்து பல்கலைக்கழக வாயிலுக்கான உசாவல் எடுக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். மறுபுறம் இப்படலையானது யாழ்ப்பாணப் பயன்பாட்டில் இருந்த பனை மட்டைகளிலாலான வேலி அமைப்பினை ஞாபகப்படுத்துவதாயும் அமைந்துள்ளது. இவ்வாறான யாழ்ப்பாணப் பண்பாட்டில் பயில்வில் இருந்த சங்கடப்படலை என்ற அமைப்புடன் திண்ணை என்ற அமைப்பையும் சற்று உயர்த்தி ஒரு புதிய வடிவமைப்பாக இவ் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வாயில் அமைப்பு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

படம்.11, திண்ணை மற்றும் சங்கடப்படலை, மூலம்: <https://web.facebook.com>

17 "கருதப்பட்ட அல்லது திணிக்கப்பட்ட அடுக்கமைவுகள் இல்லாமல்" ஒரு நபருக்குள் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அடையாளங்களின் கலப்பு நிகழ்தல் 'கலப்பொட்டு' எனப்படும்.

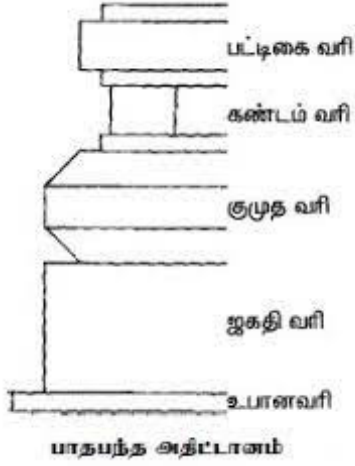
அத்துடன் இப்பல்கலைக்கழக நுழைவாயிலானது அதிகாரத்தின் கட்டமைப்பாக சங்கடப்படலையின் தோற்றத்தை வெளிப்படுத்துவதுடன் இதனூடாக கல்விக்கும் அதிகாரத்திற்குமான தொடர்பு, பல்கலைக்கழகம் கல்வியின் உயர்பீடம் என்றவகையில் அதுபற்றிய மனத்தோற்றத்தைக் கொண்டுவருவதற்கான முயற்சியாகவும் பார்க்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நுழைவாயில் கட்டடமானது பிரதானமாக 03 பகுதிகளைக் கொண்டது. அவையாவன அடிக்கட்டுமானம், இடைப்பகுதி, மேல் கட்டுமானம் என்பனவாகும். இம் மூன்று பகுதிகளும் இக்கட்டடத்தின் முக்கிய அம்சமாகும். அடிக்கட்டுமானம் எனும் போது அதிஸ்டானப் பகுதியையும், இடைக்கட்டுமானம் இக்கட்டடத்தின் அழகியலை வெளிப்படுத்தும் சிற்ப வேலைப்பாடுகளையும் மேற்கட்டுமானத்தில் கூரை, கூரையைத் தாங்குவதான தூண்கள் என்பவற்றினைக் கொண்டுள்ளது.

அடிக்கட்டுமானம்

இக்கட்டடத்தின் தரைப்பகுதியில் இருந்து உயர்த்தப்பட்ட அடிக்கட்டுமானமானது திராவிடக் கட்டடக்கலையினை அடியொற்றியதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியக்கோவில் கட்டடக்கலையினைப் பொறுத்தவரையில் அதிஸ்டானம் என்பது மிக முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. இந்தியக் கோவில் கட்டடக்கலை என்பது குப்தர் காலப்பகுதியில் அதற்கான அடிப்படை உருவாகியிருப்பினும் தொடர்ந்து பல்லவர், சோழர், பாண்டிய, விஜயநகர, நாயக்கர் காலப்பகுதியில் தனித்துவமான ஓர் கட்டடக்கலையாக வளர்ச்சி அடைந்தது. உண்மையில் தனிக்கற்கோவில்களுடனே அதிஸ்டானம் வளர்ச்சி அடையத் தொடங்கியது. எடுத்துக்காட்டாக இலங்கையில் வடபகுதியில் சிறுவழிபாட்டிடமாகக் காணப்பட்ட இடத்தில் இருந்து கி.பி 12ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் பாரிய கட்டடமாக கோவில்கள் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கின. இதற்கு முக்கிய காரணம் பொலன்னறுவை சோழர்களால் ஆட்சிக்குட்படுத்தப்பட்ட போது இந்து ஆலயங்களைக் கட்டுவிக்கையில் சோழர் தமது கலைப்பாணியை உள்ளூர்வர்களிடம் அறிமுகம் செய்தமை அல்லது ஒத்த கலைஞர்கள் இணைந்து செயற்பட்டமை போன்ற பிற காரணிகளால் இலங்கையில் திராவிடச் செல்வாக்கு கோவில் கட்டடக்கலையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இவை தவிர்ந்த இந்தியாவுடனான வணிகத்தொடர்பு, படையெடுப்புகளும் காரணமாக தென் இந்திய கட்டட சிற்ப மற்றும் ஓவிய மரபுகளைப் பின்பற்றி இந்துக்கோவில்கள் பல கட்டப்பட்டன.

இப்பின்புலத்திலேயே யாழ்ப்பாணத்தில் கட்டடப்பட்ட இந்து ஆலயங்களும் திராவிடக் கட்டடக்கலையை தங்களுக்கான தமிழ் அடையாளமாக கருதியதுடன் அதிக கோவில்கள் திராவிடப் பாணியிலேயே கட்டடப்பட்டன. எனவே இந்நுழைவாயிலின் அடிக்கட்டுமானமும் திராவிடக்கட்டடக்கலையினை அடியொற்றி உப பீடம், தாங்குதளம், பாதச் சுவர் எனும் வடிவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒற்றைக் கருவறையுடன் கூடிய எளிமையான இந்துக் கோவில் கட்டடமொன்று கொண்டிருக்கக்கூடிய அடிப்படையான உறுப்புக்கள் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

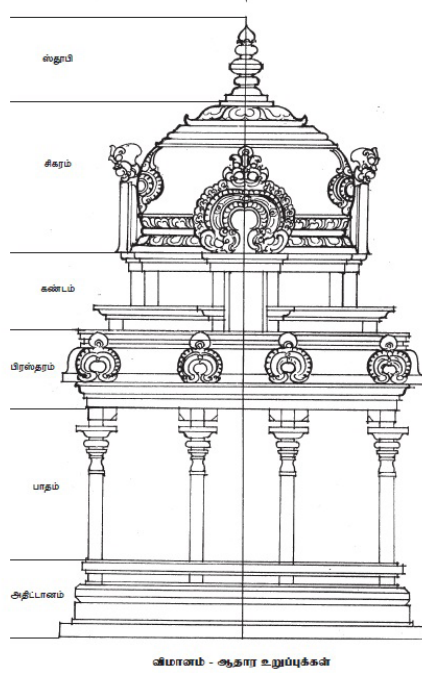
படம்.12 (இடது) : அதிஸ்டானப்பகுதி அல்லது அடிப்பகுதி, புகைப்படம்: க.திவானி, 2022.

படம்.13 (வலது): பாதபந்த அதிஸ்டானம், <http://www.varalaaru.com/>

அதிஸ்டானம் எனும் வடமொழிச் சொல்லிற்குத் தமிழில் தாங்குதளம், நிலை, அடித்தளம், அடி எனப்பொருள் கொள்ளலாம். ஆலய அமைப்பில் அதிட்டானம் இல்லாமல் மேற்கட்டக் கட்டுமானங்களின் கட்டுமானங்களும் அழகூட்டல்களும் கட்டமைவதில்லை. அதிட்டானங்களின் அலங்காரமும் வடிவமும் புறத்தோற்றத்தின் பிதுக்கங்களாகவும் அடுக்குகளாகவும் அமைகின்றன. கோயிற்கட்டடத்தின் அலங்காரத்தோற்றத்திற்கும் உயரத்தோற்றத்திற்கும் அதிட்டானங்கள் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. திருக்கோயில் கட்டமைப்பில் அதிட்டானங்கள் பலவிடங்களில் பலவித வடிவமைப்புமுறையில் இடம்பெறுகின்றன. அதிட்டானம் இருபெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டதாகும். அவை முறையே பாதபந்தம், பிரதிபந்தம் என்று பெயர் பெறும். சிற்ப நூல்கள் பலவகையான அதிட்டானங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. அவையனைத்தும் மேற்சொன்ன பாதபந்தம், பிரதிபந்தம் ஆகிய இருபெரும் பிரிவுகளுக்குள் அடங்கும்¹⁸. அதிட்டானத்தின் பெயர், இடம்பெறும் உறுப்புக்கள், அளவுமுறைகள் ஆகியவற்றை சிற்பநூல்கள் விரிவாகத் தருகின்றன.

அதில் கூறப்படும் அதிட்டான அங்கங்களையும் அதன் வடிவ நெறிமுறைகளையும் ஆராய்ந்தால் உபானம், ஜகதி, குமுதம், கண்டம், பண்டிகை, என்ற ஆதார அங்கங்களைக்கொண்ட ஒருவகை அதிட்டானத்தையும் உபானம், மகாபந்தம், குமுதம், யாளிவரி என்ற ஆதார அங்கங்களைக்கொண்ட பிறிதொருவகை கலைவடிவடைய அதிட்டானத்தையும் காணமுடிகின்றது. அதனடிப்படையிலேயே இந்நுழைவாயிலானது எவ்வாறு திராவிடக் கட்டடங்களின் தாங்குதளத்திற்கு வலுவூட்டவும் கட்டடத்தை உயர்த்திக் காட்டுவதற்காகவும் உப பீடங்கள் அமைக்கப்படுமோ அதே அமைப்பை ஒத்த தன்மையில் உப பீடத்தின் மீது தாங்குதளம் அமைக்கப்பட்டுள்ளதுடன் இதன் மீது அடுத்த அமைப்பாக பாத சுவரும் அமைந்துள்ளது. இதன் மூலமாக உள்ளூர்

18 <http://tamilvu.org/slet/IA100/IA100pd2.jsp?bookid=177&pno=45>, “அதிஸ்டானம்”.

படம்.14: விமானத்தின் பகுதிகள், மூலம்: <http://www.varalaaru.com/design/article.aspx?ArticleID=1018>

கட்டடக்கலை மற்றும் திராவிடக் கோயில் கட்டடக்கலைப் பண்புகள் இரண்டினையும் ஒன்றிணைப்பதனை இக்கட்டடத்தின் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

இடைக்கட்டுமானம்

இரண்டாம் கட்டடத் தொகுதியான இடைக்கட்டுமானத் தொகுதியில் சிற்பங்கள் இங்கு வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இரண்டு அடுக்கு நிலையில் நான்கு பக்கங்களிலும் கட்டடத்தின் புற வெளிகளில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை அதிஸ்டான கண்டம் எனும் பகுதியில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இக்காட்சிப்படுத்தலுக்கான அடிப்படையானது கோவில் தேர்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது எனலாம். தேர் என்பது பொதுவாக கோயில்களில் கடவுளரை ஊர்வலம் எடுத்துச் செல்லப் பயன்படுத்தும் ஓர் ஊர்தியாகும். தேரின் அமைப்பைப் பொறுத்தவரை அது கோவில் விமானத்தின் அமைப்பைப் பிரதிபலிப்பதாகவே அமைகின்றது. பொதுவாக தேரின் பீடம் மரத்தால் ஆனது. இது முழுவதும் மரச்சிற்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும். குறிப்பாக இறையருவங்கள், புராணக்கதைத் தொகுதிகள், மிருகங்கள், செடிகொடிகள் என வெவ்வேறு உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். தேர்களில் எவ்வாறு சிற்பங்கள் தனித்தனியாக மரத்தில் செதுக்கப்பட்டு வரிசையாகப் பொருத்தப்படுகின்றனவோ அதுபோலவே இந்நுழைவாயிலிலும் சிற்பங்கள் தனித்தனியாக மரத்தில் தனித்தனியாகச் செதுக்கப்பட்டு பின் அதிஸ்டானப் பகுதியில் கட்டடத்தைச் சுற்றிவர பொருத்தப்பட்டுள்ளன. இவை சதுர வடிவிலான சிறிய சட்டகத்திற்குள்

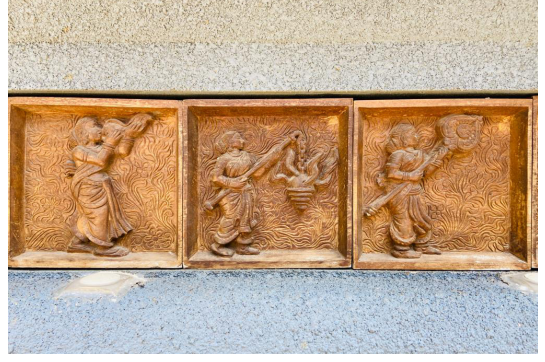
புடைப்பாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை அதிகம் பக்கப்பார்வையாகவும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக என வரிசையாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.

படம்.15: நுழைவாயில் இடைக்கட்டுமானத்தில் செதுக்கப்பட்டுள்ள சிற்பங்கள், புகைப்படம்: க.திவானி.

வாயிலின் முன்பகுதியில் அதாவது பிரதான வாயிலின் இருபுறமும் இரண்டு அலுவலக அறைகளுக்கும் அருகில் வலது மற்றும் இடது பக்கங்களில் கீழிருந்து மேலாக அதிஸ்டான கண்டப்பகுதியில் வரவேற்பு சார்ந்த அலங்கார வரிசை தொடர்பான சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். வலது புறம் செதுக்கப்பட்டுள்ள செதுக்கல்களாவன தொடக்கத்தில் நந்தி உருவமும் அதனைத் தொடர்ந்து கைகூப்பி வணங்கி வரவேற்பு வழங்கும் பெண், குடை, விசிறி, கொடி, மலர், ஆலவட்டம், தீப்பந்தம் ஏந்திய உருவங்களும் கொம்பு, யாழ், பறை வாத்தியம், உடுக்கு போன்ற பாரம்பரிய வாத்தியங்களை இசைப்போரும் உயர்புடைப்பாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

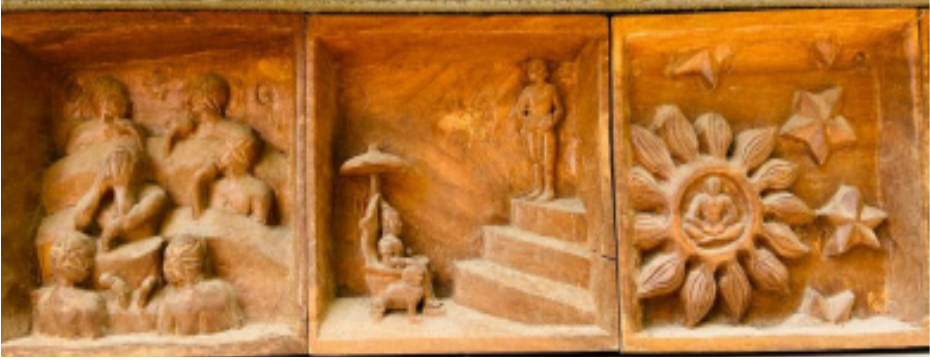
இதையொத்ததாக இடது புறம் தொடக்கத்தில் நந்தி உருவமும் அடுத்து கைகூப்பி வணங்கி வரவேற்பு வழங்கும் ஆண் குடை, சாமரை, கொடி, பன்னீர் குடம், ஆலவட்டம், குடம், சங்கு, நாதஸ்வரம், தவில் என்பவற்றுடனான ஆண், பெண் உருவங்களுடான செதுக்கல்களாகும் காணப்படுகின்றன. இவை தமிழர் பண்பாட்டில் இருந்த வரவேற்பு நிகழ்வையும், இசை வாத்தியக் கருவிகளையும் ஞாபகப்படுத்துவதாய் அமைகின்றது. மறுபுறம் தமிழர் பண்பாட்டில் பயில்வில் இருந்த வரவேற்பு நிகழ்வை ஞாபகப்படுத்தும் விதமாகவும் ஆண், பெண் உருவங்களின் ஆடை, அணிகலன்கள், தலையலங்காரம் என்பன பாரம்பரிய முறைகளை ஞாபகப்படுத்துகின்றன

படம்.16 (இடது), இசைக்கருவிகளுடனான உருவங்கள், புகைப்படம்: க.திவானி.

படம்.17 (வலது), சங்கு, சூடம், ஆலவட்டம் ஏந்தியிருக்கும் உருவங்கள், புகைப்படம்: க.திவானி.

இதனை அடுத்ததாக தமிழ்ப்பண்பாட்டில் கல்வி பற்றிய கருத்தாக்கங்களை திருக்குறள், நாலடியார், நன்னூல் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் விளக்கும் சிற்பங்கள் வாயிலின் தெற்குப் புறமும் வடக்குப் புறமும் காணப்படுகின்றன. அவையாவன: வெளிப்பகுதியில் கீழிருந்து மேலாக உள்ள இரண்டாவது அதிஸ்டான கண்டப்பகுதியில் முறையே வலது புறம் நந்தி உருவத்தினை அடுத்ததாக திருக்குறளில் உள்ள கல்லாமை எனும் அதிகாரத்தில் கல்வி கற்காமையால் விளையக்கூடிய தீமைகளை எடுத்துக்கூறும் திருக்குறள்கள் (401-410) வரிசையாக காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

படம்.18, திருக்குறளில் உள்ள கல்லாமை அதிகாரத்தின் காட்சிகள், புகைப்படம்: க.திவானி.

கல்லாமை என்பது கல்வி கற்றலைச் செய்யாமையைக் குறித்தது. கல்லாதவன் கூட்டத்தில் பேசத்தகுதியற்றவன், அவன் மற்றவருடன் உரையாட இயலாதவன், கல்வியில்லாதவனுடைய வாழ்க்கை தாழ்வு நிலை பெற்றதாகும் போன்ற கல்லாமற்போனால் வரும் தீங்குகள் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக

“கல்லாதான் ஒட்பம் கழிய நன்றாயினும்

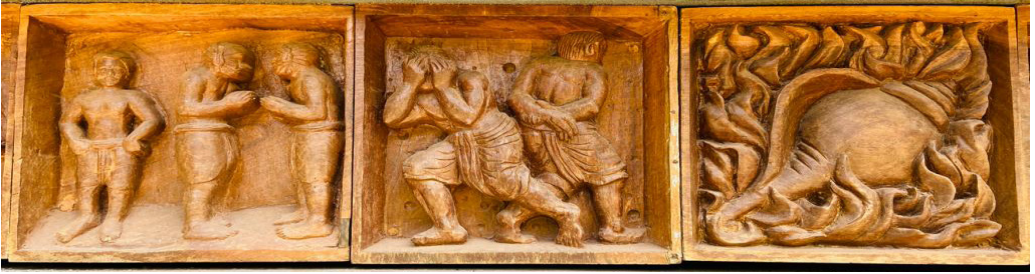
கொள்ளார் அறிவுடையார்” அதாவது கல்லாதவனது அறிவு சில சமயங்களிலே மிகவும் நன்றாகயிருந்தாலும், அறிவுடையவர்கள் அதனை நன்றென்று ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதை விளக்குவதாக குறியீட்டு ரீதியில் இச்சிற்பங்கள் அமைந்துள்ளன.

இதற்கு எதிராக வலது புறம் திருக்குறளில் 40வது அதிகாரமாக கல்வி அமைந்துள்ளது அதனை வெளிப்படுத்தும் பத்துக் குறள்களும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. கல்வி ஒருவரின் நிலையான அழிவில்லாத செல்வம் ஆகையால் இக்கல்வியை திருடர்களால் களவாடிச் செல்ல முடியாது, தீயினால் எரித்து விட முடியாது போன்ற கல்வியின் சிறப்புக்கள் சிறப்பங்களாக செதுக்கப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக (குறள் 393)

“கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர்

முகத்திரண்டு புண்ணுடையவர் கல்லாதவர்”

அதாவது கண்ணுடையவர் என்றுக் கூறப்படுபவர் கற்றவரே, கல்லாதவர் முகத்தில் இரண்டுப் புண் உடையவர் ஆவார் என்பதனை வெளிப்படுத்துகின்றது. இதன் தொடர்ச்சியாக நுழைவாயிலின் உட்பகுதியில் வலது புறமாக உள்ள அதிஸ்டான கண்டப்பகுதியில் மேல் வரிசையில் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல் தொகுப்பைச் சேர்ந்த தமிழ் நீதி நூலான நாலடியார்¹⁹ செய்யுளில் வெளிப்படுத்தப்படும் அறிவுடைமை சார்ந்த உரைகள் காட்சிகளாக செதுக்கப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக இவ்வரிசையில் 7வது காட்சியாக

படம்.19: நாலடியார் செய்யுளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள அறிவுடைமை சார்ந்த உரைகள், புகைப்படம்: க.திவானி.

“உணர உணரும் உணர்வு உடையாரைப்

புணர, புணருமாம் இன்பம் புணரின்

தெரியத் தெரியும் தெரிவு இராதாரைப்

பிரிய, பிரியுமாம் நோய்”.

அதாவது நாம் நினைப்பதை குறிப்பால் உணர்ந்தொழுகும் கூர்ந்த அறிவுடையாரை நட்பாகக் கொண்டால் நன்மை பயக்கும். வெளிப்படையாகச் சொன்னாலும் அவற்றை அறிந்து ஒழுகாதாரை நட்பாகக் கொள்ளாதிருந்தால் துன்பங்களும் நம்மைச் சேராது என்பதனை இவ் உள்ளடக்கமானது வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

தொடர்ச்சியாக இதே சுவர்ப்பகுதியில் கீழ் வரிசையில் முதலாவதாக திண்ணைக் கல்வி, கத்தோலிக்க மிசனரிக்கல்வி, ஆசியாவின் முதலாவது தங்குமிடத்துடன் கூடிய பெண்கள் பாடசாலை, யாழ் உடுவில் மகளிர் கல்லூரி, முதல் மருத்துவக்கல்வி நிகழ்ந்த இடமாக மானிப்பாய் - கிரீன் வைத்தியசாலை, ஆறுமுக நாவலரின் கல்விச் சேவை, இந்து போர்ட் கூ.இராசரத்தினம் அவர்களது கல்விச் சேவை, சேர்.பொன் இராமநாதன்

19 நீதி நூல்களைக் கூறுவதில் திருக்குறளும் நாலடியாரும் ஏறக்குறைய ஒரே முறையைப் பின்பற்றுகின்றன.

கல்லூரி, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், கல்வியறிவின் உயர்ச்சி ஆகிய சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

படம்.20, யாழ்ப்பாணத்தின் கல்விப்பாரம்பரியத்தின் வளர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் புடைப்புச் செதுக்கல்கள், புகைப்படம்: க.திவானி.

அடுத்ததாக வலது பக்கத்தில் உள்ள அதிஸ்டான கண்டப்பகுதியில் மேல் வரிசையில் யாழ்ப்பாணத்து தமிழர் வாழ்வியல் பண்பாட்டு அம்சங்களான கற்பக விருட்சம், யாழ்ப்பாண வரலாறு, ஆறுகால் மடம், சுமை தாங்கி, ஆவுரஞ்சிக்கல் மற்றும் தண்ணீர்த் தொட்டி, விருந்தோம்பல், ஆண், பெண் சம சொத்துரிமை, மழை வீழ்ச்சியின் போது தங்கிச் செல்வதற்கு வீட்டின் திண்ணையினை வழங்குதல், மரத்தில் பழங்களின் சம பங்கீடு, காராம் பசு ஆகிய செதுக்கல்களும் இதன் கீழே உள்ள அதிஸ்டான கண்டப்பகுதியில் கல்வியறிவு பற்றிய பொதுப்பார்வை சார்ந்த சிற்பங்களும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக திருக்குறள் - மெய்யுணர்தல், சிவஞான சித்தியார், திருமந்திரம் போன்ற காட்சிகளும் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.

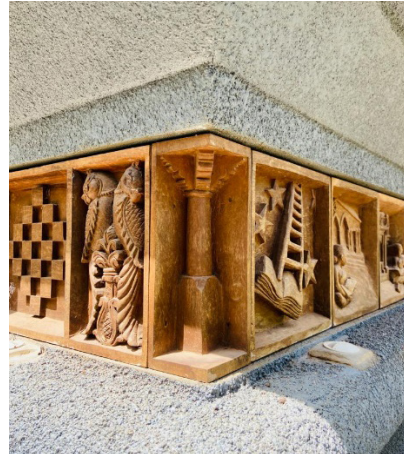
அத்துடன் 64 கலைகளை விளக்கும் சிற்பங்கள் வாயிலின் கிழக்கு மற்றும் மேற்கு வெளிப்புறச் சுவர்களில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் கிழக்குப் பகுதியில் வெளிப்புறச்சுவரில் உள்ள அதிஸ்டான கண்டப்பகுதியில் மேல் வரிசையில் 1 - 16 வரையிலான சட்டகங்களுக்குள் முறையே இசை, மிருதங்கம், நடனம், ஓவியம், ஒப்பனை, புள்ளிக்கோலமிடுதல், பூ - பந்தல் அமைத்தல், சிற்பம் (கம்மியக்கலை), படுக்கையமைக்கை, ஜலதரங்கம் (நீர்க்கின்ன இசை), பூமாலை தொடுக்கை, சங்கு முதலியவற்றால் காதணியமைக்கை, கவர்ச்சி, மாந்திரீகம் (அவஸ்தைப் பிரயோகம்), யோகாசனம், மடை நூலறிவு போன்றனவும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

படம்.21, பூ - பந்தல் அமைத்தல், சிற்பம் (கம்மியக்கலை), படுக்கையமைக்கை
செதுக்கல்கள், புகைப்படம்: க.திவானி.

இவற்றின் தொடர்ச்சியாக கீழ் வரிசையில் சித்த வைத்தியம், தையல், வித்தை செய்தல் (நெருப்பு கொப்பளித்தல்), வீணை, விடுகதை (பிரேளிகை), இயந்திர தொழிநுட்ப அறிவு, கைரேகை சோதிடம், பாய் இழைத்தல், இதிகாசம் (காவியம்), நாட்டுக்கூத்து, தச்சு வேலை (மரவேலை), கரும்பு சாற்றிலிருந்து வெல்லம் தயாரித்தல், வாஸ்து சாஸ்திரம் (கட்டட நிர்மாணம்), பணத்திணைப் பரிசோதனை செய்தல், வாணிபம், கனிய வளப்பரிசோதனை ஆகிய செதுக்கல்களும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுடன் மேற்குப் பகுதியில் வெளிப்புறச் சுவர் பகுதியில் மேல் வரிசையில் விவசாயம், சேவற்போர், உடம்பு பிடிக்கையும் எண்ணெய் தேய்க்கையும், எண் எழுத்து, பேச்சுப் பயிற்சி, புகுப்பரதம் அமைக்கை, சகுனம், ஆகாயப் பிரவேசம், நீதி, நீச்சல், மற்போர், புராணம், ஒலி நுட்ப அறிவு, மிருக இறைச்சி மற்றும் தோல் பதனிடல், இரும்பாயுதம் செய்தல் போன்ற செதுக்கல்களும் இச் சுவரின் கீழ் வரிசையில் புல்லாங்குழல் வாசித்தல், வாள் எறிதல், நெசவு, உப்பளம், தோணி கட்டுதல், எண்ணெய் உற்பத்தி, தேன், கள் சேகரித்தல், வில்லாற்றல், வானியல், சாஸ்திரம், கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்தல், மட்கலம் வளைதல், சூதாட்டம் மற்றும் கொக்கட்டான், பிள்ளைப் பராமரிப்பு, அசுவ பரீட்சை யாகம் வளர்த்தல், கஜ பரீட்சை (யானை ஏற்றம்) போன்ற செதுக்கல்களும் காணப்படுகின்றன.

அவற்றுடன் யாழ்ப்பாணப் பாரம்பரிய அலங்கார வடிவங்களான கிளிப்பட்டிசி, நாட்சார் தூண் வடிவம், ஜந்திரம், கூசாந்திரம், நந்தி போன்ற அலங்கார வடிவங்களும் செதுக்கல்கள் ஆரம்பிக்கும் இடங்களில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

படம்.22 (இடது), கிளிப்பட்டிசி ஜோடி, கூசாந்திரம் அலங்காரங்கள், புகைப்படம்: க.திவானி.

படம்.23 (வலது), நாட்சார் தூண் வடிவம், புகைப்படம்: க.திவானி.

இந்நுழைவாயில் மரச்செதுக்கல்கலை நோக்கும் போது யாழ்ப்பாணத்தில் காலம்காலமாக நிலவி வந்த பண்பாட்டம்சங்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளதுடன் அக்காலத்தில் நிலவிய சாதிய அடிப்படையில் அமைந்த தொழில்கள், தொழில் நுட்பங்கள், சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள் போன்ற அனைத்தும் காட்சிப்படுத்துகையில் தொழில் ரீதியிலான ஏற்றத்தாழ்வுகள் இன்றி சமத்துவம் பேணப்பட்டுள்ளமையானது இச் செதுக்கல்களின் முக்கிய அம்சமாகும். அத்துடன் 64 கலைகளை விளக்கும் சிற்பத்தொகுதியானது பல்கலைக்கழகம் என்பது பல கலைகளை கற்றுத் தேர்வதற்கான அல்லது கற்பிப்பதற்கான இடம் ஆகையால் இவை பல்கலைக்கழக நுழைவாயிலில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருப்பதுடன் மனித அறிவின் அனைத்துக் கிளைகளும் பாசுபாடு அற்று நோக்கப்பட்டுள்ளது. மறுபுறம் 64 கலைகளும் 64 தொழில்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். அத்துடன் பல்கலைக்கழக இலட்சினையிலுள்ள 64 சுடர்களை இவை காட்சிப்படுத்துவதாகவும் அமைகின்றன. ஒருவகையில் இப்பகுதி மக்களின் வாழ்வியலில் இருந்த பல்வேறு விடயங்கள் சிற்பங்களாக வந்துள்ளதுடன் காலத்தால் அழிந்து போன பண்பாட்டு விடயங்களை மீள நினைவுபடுத்தும் விதமாகவும் நிகழ்கால வருங்கால சந்ததியினர் அனைவருக்கும் யாழ்ப்பாணப் பண்பாட்டை காண்பியல் ரீதியாக அறிந்து கொள்ளும் வகையில் இது பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் நினைவுச் சின்னமாகவும் விளங்குகின்றது.

03. மேற்கட்டுமானம்

மேற்கட்டுமானத்தில் கூரைஅமைப்பும் தூண்களும் முக்கியம் பெறுகின்றன. இதிலுள்ள முறியாத கூரையமைப்பானது எங்கிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்றால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்கனவே பழக்கத்தில் இருந்த உள்ளூர் வீட்டுக்கட்டடங்களில் இருந்த கூரையமைப்பாகும். முன்னர் இரட்டை முறிப்பு கொண்ட ஓலையால் வேய்ந்த பந்தல் கூரையில் இருந்து உருவான இராசமல்லு கூரைகள் பின்னர் காலனித்துவ காலத்தில் ஓட்டுக்கூரைகளாக மாறி பொதுவான கூரையிடும் முறையாகப் பரவலடைந்தன. இக்கூரையமைப்பே இக்கட்டடத்திலும் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது.

படம்.24 (இடது), படம்.25 (வலது), கூரை மற்றும் தூண் அமைப்பு, புகைப்படம்: க.திவானி.

அத்துடன் ஓட்டினாலான மேல்கூரைப் பகுதியைத் தாங்கும் வகையில் 12 வட்ட மரத்தூண்களும் கீழ்ப்பகுதியில் பிரதான வாயிலின் இருபுறமும் உட்புறம் இரண்டு வட்டத் தூண்களும் வெளிப்புறம் இரண்டு வட்டத் தூண்களும் உள்ளன. யாழ்ப்பாணத்திற்கே

தனித்துவமான வட்ட வடிவத்தூண்களும் தூண் தலைகளும் கலைவரலாற்றாசிரியர்களால் “யாழ்ப்பாணத் தூண்” என அடையாளம் காணப்படுபவை. இப்பேற்றப்பட்ட அமைப்புள்ள தூண்களை குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் வீடுகள் மடங்கள் தேவாலயங்கள் பள்ளிவாசல்கள் ஆகியவற்றில் காணலாம். அவற்றை உசாவலாகக் கொண்டே குறித்த நுழைவாயிலுக்கான தூண்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். அத்துடன் இத்தூணின் போதிகையானது யாழ்ப்பாணத்திற்கான தனித்துவமான கட்டடக்கலை அம்சமாகும். பொதுவாக யாழ்ப்பாண வீடுகளின் கட்டட அமைப்பில் இங்கு நிலவிய காலநிலை என்பது கருத்தில் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே இக்கட்டடமும் கூரைப்பகுதியில் ஓடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதுடன் இருக்கைப்பகுதியில் மரம் ஊடகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சுற்றிவர அமைக்கப்பட்டுள்ள மர அலங்காரத் தட்டியானது ஒல்லாந்தர் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட வீடுகளில் உள்ள மர அலங்கார வேலிகளை நினைவுபடுத்துகின்றது. அடுத்ததாக இங்கு காணப்படும் சுற்றுமதில் அமைப்பானது யாழ்ப்பாணத்திற்கே உரிய தனித்துவமான அம்சமாக விளங்கிய வேலிப்பண்பாட்டை ஞாபகப்படுத்துகின்றது. இது முன்னர் வீடுகளில் இருந்த வேல் போன்ற அமைப்பினை உடைய இரும்பு வேலிகளின் ஓர் அம்சமாகும்.

முடிவுரை

பொதுவாக கட்டடக்கலை என்பது கால மாற்றத்திற்கேற்ப அல்லது பண்பாட்டு மாற்றத்திற்கேற்ப சில பண்புகளை புதிதாக இணைத்தும் ஏற்கனவே உள்ள பண்புகளை கைவிட்டும் வளர்ச்சி அடையவதனைப் பார்க்க முடிகின்றது. ஆனால் இக்கட்டட அமைப்பானது ஒரு பல்கலைக்கழகத்திற்கான நுழைவாயில் எவ்வாறான பண்புகளை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்னும் அடிப்படையில் யாழ்ப்பாணத்தில் இப்பல்கலைக்கழகம் அமைந்திருப்பதற்கேற்ப உள்ளூர் அடையாளத்தையும் தமிழில் அடையாளம் எனக் கருதத்தக்க விடயங்கள், இந்து, இஸ்லாமிய, பௌத்தக்கட்டடக் கூறுகள், தென்னிந்திய பண்புகள் என்பவற்றினை ஒன்றிணைப்பதன் மூலம் ஓர் கலப்புப் பண்புகளுடான கட்டடமாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டடம் சுதந்திர சதுக்க கட்டடத்தை ஒத்திருப்பதாகவும் கண்டியக் கூரையமைப்பைக் கொண்டுள்ளதாகவும் சிலரால் புரளியொன்று கிளப்பிவிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் கட்டடக்கலை மாணவர்களுக்கு இக்கட்டடக்கலையை வேறுபடுத்தத் தெரியும். சுதந்திரசதுக்க கட்டடத்திலுள்ளது திராவிடக் கட்டடக்கலைக்கூறே இதில் தூண், அதிஸ்டானப் படியமைப்பு மற்றும் கூரையமைப்பானது கண்டியின் முறிந்த கூரை ஆகும். ஆனால் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நுழைவாயில் அதிஸ்டானத்தையும் யாழ்ப்பாண வீடுகள், கோயில்கள், தேவாலயங்கள், பள்ளிவாசல்கள் என்பவற்றிலிருந்தான மரத்தூண் அமைப்புக்கள் மற்றும் இராசமல்லுக் கூரையிலிருந்தானவை. இது கண்டிக்குரியதல்ல. எமது வரலாற்றை நாம் அறியாத காட்சிப்பிழை என்றே கூறலாம். ஓர் தேசியப் பல்கலைக்கழகமானது மேலே கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்ட பண்புக்கூறுகளை ஒன்றிணைத்தலின் ஊடாக ஒரு பிராந்தியத்திற்கான அல்லது பிராந்தியத்தனத்தின் வெளிப்பாடாகவும் மாற்றமடைவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. யாழ்ப்பாணமக்கள் கொண்டிருந்த பண்பாட்டை விளித்து நிற்கும் விதமாகவும் தமிழ் பண்பாட்டிற்கான குறியீடாகவும் தனித்துவ அடையாளமாகவும் ஞாபகச் சின்னமாகவும் விளங்குகின்றது. அதுமட்டுமன்றி அக்காலப் பண்பாட்டை பிறருக்கு எடுத்துக்காட்டும் கலைப்படைப்பாகவும் விளங்குகின்றது என்றால் மிகையாகாது.

உசாத்துணை

Claire E. Hanlon, "Culture Hybridity : Homi bhaba's The Location of Culture (1994), Accessed on June 28, 2023. https://www.academia.edu/10612310/Cultural_Hybridity_Homi_Bhabhas_The_Location_of_Culture_1994_.

Etymonline.com, "Gateway", Accessed on October 14, 2021. <https://www.etymonline.com/word/gate>.

Jon Long, Madhavi Desai, Miki Desai, *Architecture and Independenc: The Search for Identity india 1880 to 1980*. Oxford University Press, 1997.

Mallgrave, H.F, *Architectural Theory*. Uk:Blackwell Publishing, 2006.

Mark Traugott, *The Insurgent Barricade*". University of California Press, 2010.

Merriam – Webser.com , "What is Architecture", Accessed on June 28, 2023. <https://www.merriam-webster.com/>.

Nakuleswaram Temple, Keerimalai, Accessed on September 01, 2020. <https://www.lankapradeepa.com/2020/09/naguleswaram-temple-keerimalai.html>.

Nigel Rodgers, *Roman Architecture: An Expert Guide to the Glorious Classical Heritage on Ancient Rome. South Water, 2016*.

Temple Architecture in india, Accessed on 2023-24. <https://ncert.nic.in/textbook/pdf/kefa106.pdf>

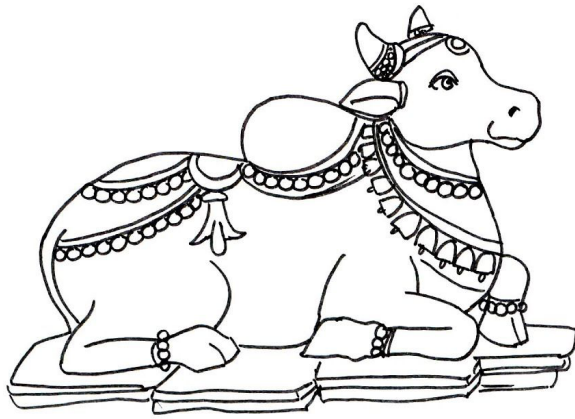
Wikipedia.org, "gateway", Accessed on September 28, 2018. <https://en.wikipedia.org/wiki/Gate>

இரத்தினவேலுப்பிள்ளை, மயூரநாதன், சங்கிலித்தோப்பு, 'ஓல்லாந்தர்கால நல்லூர் - 1', Accessed on February 11, 2021. <https://ezhunaonline.com/ollanthar-kaala-nallur-1/>.

பாக்கியநாதன், அகிலன், "சங்கடப்படலை - அருகிச்செல்லும் பாரம்பரியம்". Accessed on May 24, 2022. <https://ezhunaonline.com>.

சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் அமைத்த குறிஞ்சி ஆண்டவர் திருக்கோவில், கொடைக்கானல்

சேர் பொன். இராமநாதன்

சேர் பொன். இராமநாதன்

நாவலர் எழுந்தார்

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் அடைந்த ஆண்டு ஆயிரத்தெண்ணூற்றொழுவத்தொன்பது. அதற்கு முதல் ஆண்டு ஒரு மாபெருங் கூட்டம் நாவலர் அவர்களுடைய வண்ணார்பண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலே நடந்தது. இப்பொழுது நாவலர் வித்தியாசாலை வண்ணார்பண்ணைச் சந்திக்கு வடகிழக்குக் கோணத்தில் இருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் அது மேற்படி சந்திக்குத் தென்மேற்குக் கோணத்தில் இருந்தது. அதிலேதான் அந்தக் கூட்டம் நடந்தது.

கல்விமான்கள், பிரபுக்கள், பிராமண சைவ குருமார்கள், உபாத்தியாயர்கள், இன்னும் பல்வேறு பிரபலஸ்தர்கள் திரள் திரளாய் வந்து தம்முள் வாதப் பிரதிவாதங்கள் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்துச் சட்ட நிபுணர்களான வழக்கறிஞர் அத்தனை பேரும் வந்திருக்கிறார்கள். கொழும்பிலிருந்தும் மிகப் பிரசித்திபெற்ற சட்ட நிபுணர்கள் சமூகஞ் செய்திருக்கிறார்கள் முன்பின் காணாத, கேளாத கூட்டம் அது.

அன்று அக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகிக்க வேண்டியவர்கள் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் ஆனால் அன்று அவர்கள் தலைமை வகிக்கவில்லை அந்த வித்தியாசாலை மண்டபத்தில் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு தூணுக்கு அருகிலே திண்டுத் தலையணை ஒன்றில் அடிக்கடி சாய்ந்துகொண்டும், மடியிலும் பக்கங்களிலும் அடுக்கிய தலையணைகளில் முழங்கைகளை ஊன்றி உள்ளங் கைகளினாற் கபோலங்களைத் தாங்கிக்கொண்டுங் கூட்ட நடைமுறைகளை அவதானித்தபடி இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்குத் தொய்வு வருத்தம். குளிர்காலத்திலே இடையிடையே வருகின்ற ஒருவகைக் காசம் அது. மூச்சு விடமுடியாது; பேசவியலாது; வயிற்றைக் கொய்து வாங்குகிற பொல்லாத வருத்தம் காச வருத்தம்.

சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் முதன் முதல் நடத்திய பி. ஏ. பரீட்சையில் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் இருவர் அப் பரீட்சை எடுத்துச் சித்தி எய்தியவர்கள். ஒருவர் வை. விசுவநாதபிள்ளை; மற்றவர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை. விசுவநாதபிள்ளை மகாவிவேகி; கணிதமேதை; தாமோதரம்பிள்ளைக்கு ஆசிரியர்; வாதஞ் செய்வதில் பெரிய சாமர்த்தியவான்; நாவலர் அவர்களுக்கு இரண்டு ஆண்டுகள் மூத்தவர். நாவலர் அவர்களும் பிள்ளையும் இளமை தொடக்கம் பத்திரிகை வாயிலாகப் பல விஷயங்களில் வாதஞ்செய்து வந்தவர்கள். நாவலர் அவர்களை எதிர்த்து நின்று பல கண்டனப் பத்திரிகைகள் பதித்து வெளியிட்டவர், இந்த விசுவநாதபிள்ளை. இவர் ஒருமுறை சிதம்பரத்திலே நாவலர் அவர்களோடு நேரில் வாதஞ்செய்து, நாவலரின் கொள்கைகளுக்கிணங்கி அவர்களிடம் மதிப்பு வைத்து அன்றுதொடக்கம் நாவலர் அவர்களைக் குருவாகக் கொண்டவர். இப்படிப்பட்ட வை. விசுவநாதபிள்ளையின் தலைமையில் அன்று அக் கூட்டம் நடந்தது.

சேர் பொன். இராமநாதன்துரைக்கு அப்போது இருபத்தைந்து வயது. சிரித்த முகம் தங்க சொருபம் அப்பொழுதுதான் சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து படித்துவிட்டு வந்தவர்.

யாழ்ப்பாணத்தவரேயாயினும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்கு அவரைப்பற்றி ஒன்றுத் தெரியாது. யாழ்ப்பாணம் வந்திருக்கின்றார்.

பிறிற்றோ என்பவர் பிரசித்திபெற்ற பழுத்த வழக்கறிஞர். அக்காலத்துச் சட்டநிபுணர்களுள்ளே தலைசிறந்தவர் அவர். இலங்கையிலேயுள்ள எல்லாரும் அவரை அறிவர். கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் அவருக்குப் பெரிய பேர். பாரிய வழக்குக்களுக்கும் அப்பீல்களுக்கும் அவரை நியமிப்பது வழக்கம். அவருக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் அளவுகடந்த செல்வாக்கு அந்த நாட்களில் இருந்தது.

இந்த இருவரும் இலங்கைச் சட்டசபையில் இலங்கைப் பிரதிநிதித்துவத்திற்குப் போட்டியிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்வசன வாக்குரிமையைப் பற்றி அந்தக் காலத்திற் பேசுவதுங் கிடையாது. உரிமை உள்ளவர்களுங் குறித்த ஓரிடத்திற்குப் போய்த் தமது வாக்கை இன்னாருக்கென்று வழங்குவதும் இல்லை. கல்விமான்கள் பிரபுக்கள் கூட்டங்கூடித் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை அரசாங்கத்தாருக்குத் தெரிவிப்பது வழக்கம். இந்த இருவரில் தக்கவர் இன்னாரென்று வாதிப்பதற்குத் தான் அந்தப் பாரிய கூட்டம், விசுவநாத பிள்ளையின் தலைமையில் நடக்கின்றது. அந்தக் கூட்டத்திற்கு 'வாதமகாசபை' என்றும் பெயர் வைத்துக்கொள்ளலாம். நாவலர் அவர்கள் கூட்ட நடைமுறைகளை அவதானித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளல்வேண்டும். வாதப் பிரதிவாத மின்னல்கள் முழக்கங்கள் நடக்கின்றன.

கைவேல்- எறிகிறவேல் - இறகுள்ள அம்பு இல்லாத அம்பு -வாள்-தண்டு-சக்கரம் இவற்றிற்கு மேலே தெய்வப் படைகளிலுங் கைவைக்கிற சமயம் அந்தச் சமயம். பிறிற்றோ கட்சிக்குப் பேச வந்தவர்கள் எல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திலுங் கொழும்பிலும் உள்ள பிரபல வழக்கறிஞர்கள். வாதமில்லாத இடத்திலும் வாதம் வருவிக்கக் கூடியவர்கள். நாவலர் அவர்களின் காசம் அவர்களுக்கு எதிர்பாராத அநுகூலம் அளித்தது. பிறிற்றோவை ஆகாசத்திலே தூக்கிக்கொண்டு போய் வைத்துவிட்டார்கள் அவர்கள். இராமநாதன் கட்சி சோர்ந்து போய்விட்டது. விசுவநாதபிள்ளையும் நிலைதளர்ந்து போனார். அவருடைய பார்வை நாவலர் அவர்கள் முகத்தில் விழுந்தது. சனங்களும் அங்கேதான் பார்க்கிறார்கள்.

தலையணைகள் அங்கும் இங்கும் சிதறின!

“பொழிந்தநெய் யாகுதி வாய்வழி பொங்கி

எழுந்த கொழுங்கன லென்ன எழுந்தார்”

மாகம டங்கலும் மால்விடை யும்பொன்

னாகமும் நாகமும் நாண நடந்தார்”

புலவர்களுடைய பாட்டுக்களில் அவர்கள் கருதாத கருத்துக்கள் அமைகிறதுண்டு. கம்பருடைய சில அடிகளில் அன்றைக்கு அப்படிப்பட்ட பொருள் அமைந்து கிடந்தது.

‘விலகு பிள்ளை’ என்று வழக்கமாகச் சொல்லுவதைச் சொல்ல முன்னமே விசுவநாதபிள்ளை மேடையில் விலகி இடங்கொடுத்தார். நாவலர் அவர்களின் நிலை -கெம்பீரமான தோற்றம்-வீறு கொண்ட பார்வை-எண்ணங்களின் வேகம்

இவற்றை வருணிக்க அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு கம்பர் இல்லை. அது கிடக்க, “எடுத்துக்கொண்டு வா, தந்தி தபாற் கட்டுக்களை” என்றார்கள் நாவலர் அவர்கள். எல்லாரும் பிரமித்துப்போனார்கள்.

பிரசண்டமாருதத்திற்குப் பிறகு என்று சொல்லுகிற ‘பிறகு’ அந்தச் சபையில் நிலவியது. பேச்சு மூச்சு ஒன்றும் இல்லை. மேலே கிளம்பின பிறிற்றோ கட்சியினர் மெல்ல மெல்ல கீழே இறங்கித் தரைமட்டத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள். தபால் தந்திக் கட்டுக்கள் நாவலர் அவர்கள் முன்னிலைக்கு வந்து சேர்ந்தன. “ஒருவர் ஒருவராகவோ, இருவர் இருவராகவோ அன்றிப் பலர் கூட்டங் கூட்டமாகவோ வாதத்திற்கு வரலாம்” என்றார்கள் நாவலர் அவர்கள்.

அந்த நாட்களில் நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோயிலாருக்கும் பிராமணர்களுக்கும் பாரிய வழக்கு நடந்தது. கோயிலாருக்கு ஏற்பட்டவர் பிறிற்றோ. பிராமணரை ஆதரிப்பவர் நாவலர் அவர்கள். அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்குஞ் செல்வாக்கைப் பிறிற்றோ அறிவார். பிறிற்றோ, நாவலர் அவர்கள் தமக்குச் சார்பாயிருந்தால், தாம் பிராமணர்களுக்கு வெற்றி கிடைக்கத்தக்க வகையில் வழக்கை நடத்திவைப்பார் என்று தமது அந்தரங்க நண்பர்கள் மூலம் நாவலர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் தாமே நேரிற் சில கடிதங்களில் - தந்திகளில் - ஒருவாறு குறிப்பிட்டும் இருந்தார்போலும். இந்த நேர்மையற்ற செயல் நாவலரவர்கள் இருதயத்திற் பெரு நெருப்பைக் கொளுத்திவிட்டது. அந்தக் கடிதங்களும் தந்திகளும் இந்தத் தபால், தந்திக் கட்டுகளுக்குள் இருக்கும் என்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

வாதத்துக்கென்று வந்திருந்தவர்களில் இருந்தவர்கள் இருந்தே விட்டார்கள். எழுந்தவர்கள் வேறு வியாசம் பண்ணிக்கொண்டு வெளியிலே போய்விட்டார்கள். போனவர்கள் பின் உள்ளே வரவில்லை. தப்பித்துக்கொள்ள வழிவகையின்றித் தம்மை யறியாமலே வாய்குழறி அகப்பட்டுக் கொண்டவர்கள் தமது உடல் நடுநடுங்க நாத்முதமுத்து, ‘பிறிற்றோ தக்கவர் அல்லர்’ என்று தாமே சொல்லிச் சமாதானப்பட்டுக்கொண்டார்கள். அன்று நடந்த கூட்ட நிகழ்ச்சியோடு பிறிற்றோவின் பிரதிநிதித்துவக் கதை நின்றுவிட்டது.

ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் ஆசீர்வாதத்தால் சேர் பொன். இராமநாதன்துரை அன்று தொடக்கம் அரை நூற்றாண்டுக்குமேல் இலங்கைச் சட்டசபையில் ஓரிலங்கைச் சிவப்பாயிருந்து விளங்கினார். இது இருக்க,

அருணந்தி சிவாசாரியர் ஒரு பெரிய மகான். அவருக்கு ஒருவகை வயிற்றுவலி இருந்தது. அவர் அந்த வலியை மாற்றாமல் தமது பிராரத்தம் என்று கருதி அதை அநுபவித்துக்கொண்டு வந்தார்.

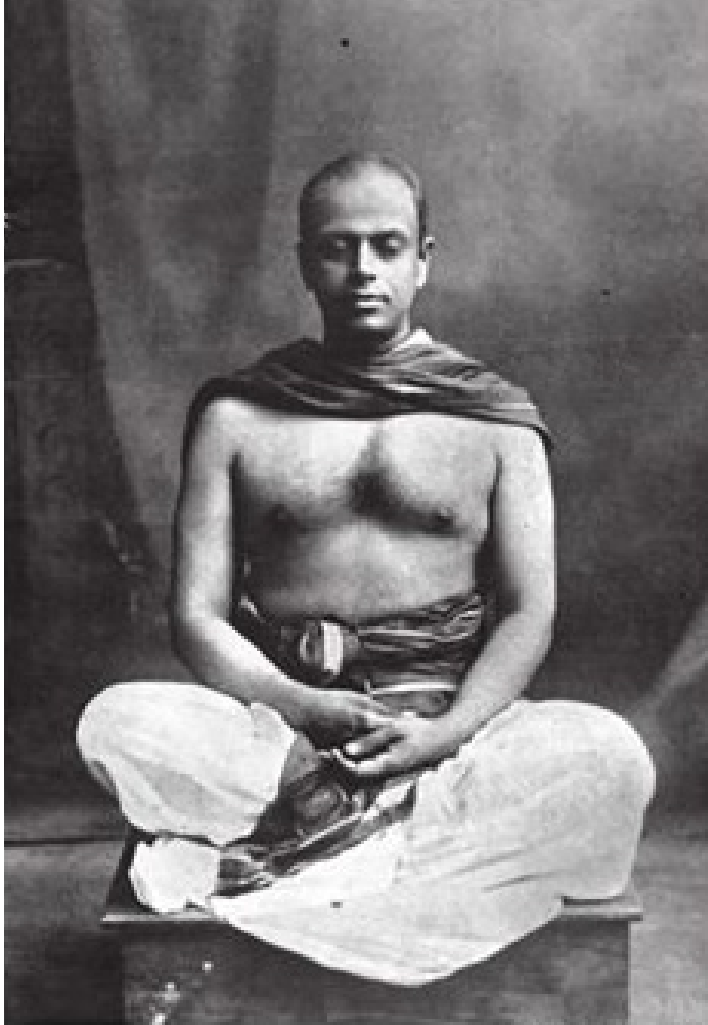
மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லுகிறபோது மாத்திரம், அவர் தமது வலியை அங்கவஸ்திரத்தில் ஆவாகனம் பண்ணிப் பக்கத்தில் வைத்து விட்டுப் பாடஞ்சொல்லுவது வழக்கம். அந்த வஸ்திரம் அதுவரை துடிதுடித்துக்கொண்டிருக்கும். பாடஞ் சொன்ன பிறகு பழையபடி அந்த வலியை எடுத்து வயிற்றில் விட்டுவிடுவார் என்று ஒரு கதை.

மேலே கூறிய சபை நடந்த அன்று, நாவலர் அவர்களின் காசம் - எத்தனையோ வைத்தியர்களுக்கு எடுபடாமலிருந்தது இந்தக் காசம் - நாவலர் அவர்கள், ஆவேசங்

கொண்டு எழுந்த அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், 'வருகிறேன்', 'போகிறேன்' என்று சொல்லாமலே பறந்துவிட்டது.

ஒரேஒரு குறிப்பு: - (எனக்கிந்தக் கதையை ஆயிரம் முறை சொன்னவர்கள் கூட்டத்தை நேரிற் கண்ணாலே கண்டவர்களும், அக் கூட்டத்தோடு தொடர்புபட்டவர்களும், நாவலர் அவர்களின் தமையனார் புத்திரரும், அவர்கள் சரித்திரத்தை எழுதியவர்களும் என் ஆசிரியருமாயுள்ளவர்கள்., டாக்டர் உ.வே.சுவாமிநாதையர் அவர்கள் கதைகளைச் சொல்லி முடிக்கிற மாதிரி முடிக்கிறதற்காக நானும் எனக்கிந்தக் கதை வந்த கதையைச் சொல்லியிருக்கிறேன்.)

இலக்கிய வழி, 1964

சேர் பொன். இராமநாதன்

சென்ற காலச் சிறப்பும் நிகழ்காலத் தேவைகளும் இணையிலாத தலைவரான இராமநாதன்

சீ.பத்மநாதன்

தகைசார் பேராசிரியர்,

வேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

எமது நினைவுக்கு எட்டியவரை இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றிலே 19ஆம் நூற்றாண்டு ஓர் இணையற்ற காலம். அது பொதுவாக இலங்கை நவீன மயமாக்கம் பெற்ற காலம். மேல்நாட்டுக் கல்விமுறை, அங்குள்ள மருத்துவ முறை, ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்கு என்பன அதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களாகும். இவற்றால் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட சலசலப்புகள் மறைந்துவிட்டன. இந்த மாற்றங்களும் பிரித்தானியரின் ஆட்சி மூலமாக ஏற்பட்டவை.

அந்த ஆட்சிக் காலமும் இலங்கைத் தமிழரைப் பொறுத்தவரை ஒரு நல்லாட்சிக் காலம். கலகங்களை ஏற்படுத்தாத காரணத்தால் அடக்குமுறை இல்லை. இராணுவம் பாசறைகளில் அடங்கியிருந்தது. பொலிஸ்படையும் சட்டம், ஒழுங்கு என்பவற்றை நிலைநாட்டுவதில் மட்டுமே கவனங் செலுத்தியது. குடியானவர்களின் உயிர்களையும் உடமைகளையும் பாதுகாப்பது அவர்களின் பொறுப்பாகும். சட்டத்தின் மேலாண்மை என்பது பிரித்தானிய காலனித்துவ நிர்வாகத்தினாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஆட்சியாளரின் தலையீடுகளின்றிச் சுயமாகவும் சுதந்திரமாகவும் செயற்பட்டன.

குடியானவர்கள் வழிப்பாட்டுச் சுதந்திரங்களைப் பெற்றிருந்தனர்; எதையும் பேசமுடியும்; எழுதவும் முடியும். அவை கலகம் விளைவிக்காத பாங்கில் அமையுமிடத்து எதுவிதமான கட்டுப்பாடும் இல்லை. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதும் இவை அனைத்தும் படிப்படியாக அற்றுப்போய் விட்டன. அதற்கு முற்பட்ட பாரம்பரியத்தைச் செம்மைப்படுத்துவதே பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் அரசியல் நெறியாகும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தில் முதன்மை பெற்றவர்கள் மூவர்; ஆறுமுகநாவலர், அமெரிக்க மருத்துவ மிஷனரி ஷமுயூவெல் ஃபிஸ்க கிறீன், பொன்னம்பலம் இராமநாதன். அமெரிக்க தேசத்திலிருந்தும் வந்த கிறிஸ்தவ மிஷனரியான கிறீன் பாதிரியார் தலை சிறந்த மருத்துவர்; சத்திர சிகிச்சையில் நிபுணத்துவம் பெற்றவர். யாழ்ப்பாணம், மானிப்பாயில் மருத்துவக் கல்லூரியும், மருத்துவ நிலையமும் அமைத்தவர் அந்நாட்களில் பேதிநோயல் யாழ்ப்பாணத்திலே பல்லாயிரக்கணக்கானோர் பலியாவதுண்டு. மேனாட்டு மருத்துவ சிகிச்சை மூலம் பாதிரியாரால் நோயுற்றவர்களில் மிகப் பெரும்பான்மையோரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளமுடிந்தது. தம்மை உய்யக்கொள்ள வந்த தூதுவராக மக்கள் பாராட்டினார்கள். பாதிரியாரின் மாணாக்கர் இலங்கையில் நவீனகால மருத்துவ சேவையின் முதன்மையாளரானமை வேறொரு கதை.

சைவசமய மறுமலர்ச்சியினையும் அதன் வழியாக தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சியினையும் ஏற்படுத்தியமையிலாத சாதனையாளர் ஆறுமுகநாவலர் பெறுமான். இளைஞரான பொன்னம்பலம் இராமநாதனே தமிழரின் தலைவனாகுவதற்குப் பக்குவமானவர் என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார்.

முத்தக்குமாரசாமியின் மறைவினால் சட்டநிருபணசபையில் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்துக்கு இராமநாதனையே அரசாங்கம் நியமிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையினை முன்வைக்குமாறு தமிழர்களை நாவலர் வலியுறுத்தினார். இராமநாதனையே 1879இல் அரசாங்கம் தமிழரின் பிரதிநிதியாக நியமனம் வழங்கியது. அதன் முதலாக 1930 வரை அவர் தமிழரின் தலைவராக விளங்கினார்.

குமாரசுவாமி முதலியாரின் குடும்பம் இலங்கையிலே தமிழரின் தலைமைக் குடும்பமாக விளங்கியது. அது செல்வாக்கும் செல்வமும் பெற்றிருந்த குடும்பம். அது கலாசார முன்னேற்றம், விசுவாசம் என்பவற்றால் அரசாங்கத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. தேசாதிபதியை வரவழைத்து விருந்துபசாரம் செய்யுமளவிற்குச் சமுதாயத்தில் அவர்கள் முன்னிலை பெற்றிருந்தனர்.

நவீன கால வரலாற்றில் அவர்களின் வாரிசுகளுக்கு நிகரானவர்கள் எவருமில்லை; ஒரு நூற்றாண்டுக்காலம் தொடர்ச்சியாக, தகைமையாலும் சாதனைகளாலும் சமூகத்தின் தலைமக்களாக விளங்கினார்கள்.

இந்து சமுதாய பாரம்பரியங்கள், பாரத தேசத்துக் கலாசார விழுமியங்கள், ஆங்கில மூலமாக ந்த மேனாட்டு உலகியல் சிந்தனைகள் என்பவற்றின் சங்கமம் அவர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டது.

குமாரசுவாமியின் புதல்வரான முத்துக்குமாரசுவாமி கலைஞானங்களினாலும் பேச்சாற்றலினாலும் முழுமையான தமிழர் சமுதாயத்தினதும் தலைமகன் என்ற பாராட்டைப் பெற்றவர். அவரது மகனாகிய ஆனந்தரகுமாரசுவாமி பாரததேசத்தின் இணையிலாத கலாதத்துவத்தின் இயல்புகளை உணர்ந்து அவற்றை நவகால உலகத்தவருக்கு விளக்கியவர். இராமநாதனின் இளைய சகோதரரான அருணாசலம் கல்விஞானம் நிர்வாகத்திறமை என்பவற்றில் முதன்மையானவர். இலங்கையின் சுதந்திரம் பற்றி முதன்முதலாகசிந்தித்து அதை அடைவதற்கென இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் என்னும் அமைப்பினை உருவாக்கியவர்; இலங்கைப் பல்கலைக்கழக இயக்கத்தின் ஸ்தாபகர். நவீன இலங்கையினை உருவாக்கியவர் என்று ஒருமுறை அவரை லண்டன் ரைம்ஸ் நாளிதழிற் பாராட்டினார்கள்.

பொன்னம்பலம் இராமநாதன் வாழ்க்கையில் நிறைவு பெற்ற நிகரில்லாதவர். இளமையில் அரசுகுமாரன் போல வாழ்ந்தவர்; முதலிலை வழக்குரைஞர்; நியாயவாதி, நீதிமான்; அச்சம் என்பது அறியாதவர்; தேசாதிபதியடனும் தன்னைச் சமானமுடையவராகப் பாவனை செய்தவர்.

அவரது அஞ்சாமையினையும் உரையாற்றலையும் கண்டு ஆங்கிலேய அதிகாரிகள் வியப்புற்றனர். அவர் சட்ட நிருபண சபையில் ஆற்றிய உரைகளினால் இலங்கையிலுள்ள அனைவரதும் பாராட்டினைப் பெற்றார். சிங்கள மொழியின் உபயோகம், பௌத்தர்களின் சமய உரிமைகள் தொடர்பான செயற்பாடுகளினால் அவரைத் தங்கள் தேசத் தலைவனாகச் சிங்களவர் ஒப்புக்கொண்டனர். படித்த இலங்கையருக்கென்று சட்ட நிருபண சபையில் ஒரு தொகுதியை அரசாங்கம் உருவாக்கியது. அதற்கான தேர்வில் மிகப் பெரும்பான்மையான வாக்குகளால் இராமநாதனைத் தெரிவு செய்தனர். தேசாதிபதி மனிங் காலத்தில் இராமநாதன் அவரோடு நெருங்கிய உறவுகளை ஏற்படுத்தியிருந்தார்.

இராமநாதனின் முயற்சிகளினால் கொழும்பு- யாழ்ப்பாணம் புகையிரதசேவை ஏற்பட்டமை நினைவுகூர வேண்டியவொன்றாகும். பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் மருத்துவச் செலவுகள், தங்கள் பிள்ளைகளின் கல்விக்கான செலவுகள் என்பவற்றுக்குத் தேவையான பணத்தை தோட்ட முதலாளிகளின் மூலம் பெற்றுக் கொள்வதற்கான ஏற்பாடுகள் இராமநாதன் மேற்கொண்டமை நினைவுகூர வேண்டியது.

நீண்ட காலமாகத் தங்கள் அரசினை இழந்துவிட்ட இலங்கைத் தமிழர் சென்ற காலச் சிறப்பினையும் நிகழ்காலச் சாதனைகளையும் பற்றிப் பெருமைப்படக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையினை இராமநாதன் உருவாக்கினார். கோயிற் கட்டுமானம், கல்லூரிகளின் உருவாக்கம் என்பவற்றில் அவர் ஈட்டிய சாதனைகள் இணையிலாதவை. சைவ சமயத்திலே பேரபிமானங் கொண்டவரான இராமநாதன் பொன்னம்பலவாணேஸ்வரத்தை ஒரு சாந்தார விமானமான கற்றளியாக அமைத்து வரலாறு படைத்தார். முன்பு அந்தக் கோயில் கொழும்பில் வாழும் சைவர்கள் வழிபடுவதற்கான இந்துக் கோயிலாக, செங்கற் கட்டுமானமாக அமைக்கப்பட்டது. இராமநாதன் அதனைக் புதிய கோயிலாகக் கருங்கல்லினால் அமைப்பித்த; தனது சொந்தச் செலவிலே அவர் அந்தத் திருப்பணியை நிறைவேற்றினார். அது வெறெவராலும் செய்யமுடியாத ஒன்று.

பரமேஸ்வராக் கல்லூரி, இராமநாதன் கல்லூரி ஆகிய அவரின் சாதனைகளாகும். ஒன்று ஆண்களுக்குரியது; மற்றது பெண்களுக்கு உரியது. சைவசமய மரபுகளைப் பேணும் வகையில் மேனாட்டுக் கல்வியறிவை ஆங்கிலத்திலே போதிக்கும் வண்ணமாக அவை உருவாக்கப்பட்டன. அவை இரண்டும் விவசாயிகள் வாழும் கிராமங்களில் அமைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடற்குரியது.

இளமையிலே கற்ற ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், திருக்குறள் போன்ற நூல்கள் வாழ்க்கை முறையினை நெறிப்படுத்தின; நீதி-அநீதி என்பன பற்றிய விளக்கங்கள் தெளிவு பெறுவதற்கு ஆதாரமாகிவிட்டன. அன்னார் சமயஞானம் கருதி சமஸ்கிருத தொழியினைப் பயின்றார். ஆதிகாவியமான வான்மீகி இராமாயணம் அவரைப் பெரிதும் கவரந்தது. ஆதிகால உலகின் கவிஞர்களில் வான்மீகி மேலானவர். ரஸ-பாவக்கோட்பாடுகளுக்கு அவரின் நூல் மூலமானது. பரதகண்டத்து இலக்கியவாதிகளில் மேதாவிலாசம் மிக்கவரான, 12ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆநந்தவர்த்தனர் ன்னதமான கவிதைக்கு வான்மீகத்தை இலக்கணமாகக் கொண்டவர். அத்தகைய நூலை இராமநாதன் அபிமானத்தோடு கற்று ஆன்மஞான மலர்ச்சி பெற்றார். அவரது வழிகாட்டலில் அவரது துணைவியாரான லீலாவதி அம்மையார் இராமாயணத்தின் விள்ளமாக அரியதொரு நூலை எழுதி வெளியிட்டார்.

இலங்கையில் 1916இல் ஏற்பட்ட இனக்கலவரங்கள் தொடர்பாக சுழைவள யனெ ஆயசவயைட கயற டை ஊநலடழெ என்னும் நூலை இராமநாதன் எழுதி வெளியிட்டார். அது தேவையான எல்லா ஆதாரங்களும் விபரங்களும் அடங்கிய நூல். அரசியல் தொடர்பாக அதனைப் போன்ற தரமான வேறெந்த நூலும் இலங்கையில் வரவில்லை.

இராமநாதனின் அரசியல் வாழ்க்கை சட்டநிருபண சபையின் காலத்துக்குரியது. அது, இன அடையாளங்களின் அடிப்படையிலே பிரதிநிதித்துவம் அமைந்த காலம். அது ஒரு தற்காலிகமான முறை. காலப்போக்கில் ஜனநாயக அடிப்படையில் தேர்தல் தொகுதிகள் மூலமாகப் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படும் முறை தோன்றும். பெரும்பான்மை

சமூகத்தின் மேலோங்கிய பலம் பிரதிநிதிகள் சபையிலே பிரதிபலிக்கும்.

சர்வஜன வாக்குரிமையின் காரமணாக தமிழரின் அரசியல் பலம் அற்றுப் போகும் என்ற இராமநாதனின் கணிப்பு பிற்கால நிகழ்ச்சிகளினால் உறுதியாகிவிட்டது. உண்மையில் எதிர்பாராத வண்ணமாகப் பாராளுமன்றம் பின்பு தமிழர்களை அடக்கி ஒடுக்குவதற்கான சட்டங்களை நிறைவேற்றியது.

ஒரு சமஷ்டி அரசியலமைப்பின் 5லமே இலங்கைத் தமிழரின் நலங்களையும், தேவைகளையும் பாதுகாத்திருக்கமுடியும். டொனமூரின் காலத்துக்கு முன்பே கண்டிச் சிங்களரும் எஸ்.டி.விள்யூ.ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க அவர்களும் சமஷ்டி ஆட்சிமுறை பற்றிப் பேசினார்கள். அதனைக் கருத்திற் கொள்ளாதமை இராமநாதனின் அரசியற் போக்கில் ஒரு பெரும் பலவீனம் என்பதை மறைப்பதற்கில்லை,

சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் நிபந்தனைகளை அரசியலமைப்பிலே இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் கருதினார். ஆனால் அவை, எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்று அவர் சொல்லவில்லை. பிற்காலத்தில் வந்த ஒரு தலைவரின் முயற்சியால் 1987ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கையில் அவர் குறிப்பிட்ட நிபந்தனைகள் இணைக்கப்பட்டன. அதிலே இலங்கையிலுள்ள எல்லாச் சமூகத்தவரும் தங்கள் மொழி, வழிபாட்டு முறைகள், பண்பாட்டு மரபுகள் என்பவற்றைப் பேணி வளர்ப்பதற்கு உரிமை கொண்டவர் என்பது அழுத்தமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

அந்த உடன்படிக்கையினை நிராகரிப்பதற்கென 22 வருடங்கள் நடைபெற்ற போரின் விளைவாக சகலவற்றையும் இழந்து தமிழினம் அழிவைத் தேடிக்கொண்டது.

மீட்சிபெற வேண்டுமானால் தற்கொலைக்கு சமானமான வழிகளிலிருந்து விலகிச் செல்லவேண்டும். ஒரு புதிய அரசியல் நெறியும், தலைமையும் அவசியமானவை. பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் ஆளுமை, ஆற்றல், சமுதாயப்பற்று, கல்வி ஞானம், சட்டத்துறையினை ஆற்றல் என்பன அதற்கு முன்னுதாரணமானவை. வரலாற்றிலே அருஞ்சாதனைகள் படைத்த தங்கள் சமுதாயத்தினை அழிவிலிருந்து பாதுகாப்பது எல்லோரதும் தலையான கடமையும், பொறுப்புமாகும். இது உணர்ச்சி வழியாக அறிவியல் பூர்வமாக சிந்தித்துத் துணிவுடன் செயற்படவேண்டிய காலமாகும்.

திருமதி செல்லாச்சியம்மாள் இராமநாதன்

Sir Ponnambalam Ramanathan

C. Shanmuganayagam

Sir Ponnambalam Ramanathan designated as 'the greatest Ceylonese of all times' by D. S. Senanayake, the first Prime Minister of independent Ceylon, was born on 15th April 1851, and passed away on 30th November 1930. He dominated the public life of this country like a colossus for well over 50 years during the last quarter of the 19th century, and the first quarter of the 20th century, as aptly stated by Dr. C.W.W. Kannangara, a senior Cabinet Minister. His 75th death anniversary fell on 30th November 2005 and his 155th birth anniversary will fall on 15th April 2006.

He was a lawyer par excellence, a legislator of the highest probity championing the causes of all communities in the Island and a highly cultured philosopher-statesman, as envisaged in Plato's 'Republic' and a devout spiritual seeker. He was enrolled as an Advocate in 1873, and enjoyed a lucrative practice at the Bar until 1886.

The Governor nominated him to the post of Unofficial Member of the Legislative Council in 1879, on the retirement of his illustrious uncle Sir Muthucomaraswamy. (who himself was an international figure, having been knighted personally by Queen Victoria at Buckingham Palace in London, for his services to the comity of nations, and who was the father of Ananda Coomaraswamy, the well known international scholar). Ramanathan functioned as an Unofficial Member of the Legislative Council until 1892 and was hailed as a doughty fighter for the rights of all communities in the Island.

He was then appointed by the Governor as Solicitor-General in 1892 and functioned as such until 1906, and acted as Attorney-General on several occasions during this period. He availed himself of this period of service as a senior Law Officer of the Crown to introspect and produce very illuminating writings on Christian and Hindu spiritual themes. The Governor at that time Sir Henry Blake was so impressed with the depth of his spiritual writings, that he gave him one year's leave from 1905 to 1906 to go on a lecture tour of USA to deliver talks on spiritual topics at the request of over 200 signatories to an invitation, calling upon him to enlighten the intelligentsia in the United States, in the wake of Swami Vivekananda's spiritual awakening of the people of America 12 years earlier, in 1893 at the World Parliament of Religions.

Earlier during his tenure of office as Solicitor-General, he was nominated by the Government to represent Ceylon as a delegate to the Golden Jubilee celebrations of Queen Victoria in 1897 at London. At the request of Lord Salisbury, the Prime Minister at that time, he delivered an eloquent speech at the celebrations, dressed in his immaculate long coat and turban, which was greatly appreciated by all present. Lord Salisbury described him as the most accomplished speaker in the British Empire and the Queen awarded him a gold medal on the occasion. It is

interesting to note that this appellation was subsequently conferred on Srinivasa Sastri of India in the 1930's, when he was known as 'the silver-tongued orator of the British Empire'.

Ramanathan entered active politics again in 1911 on being elected by the people as the first Educated Ceylonese Member of the Legislative Council of Ceylon by a sweeping majority. It was a historic event, as he was the very first candidate to be elected to the Legislature of the country by an all-Ceylon electorate, prior to the introduction of universal franchise in 1931 under the Donoughmore constitution. He was re-elected to this seat in the Legislative Council in 1916 and held it until 1921.

Ramanathan was not only steeped in Hindu and Christian mysticism, but was deeply involved in the revival of Buddhist activities in Ceylon. He was responsible for the Government declaring Wesak a public holiday, and was closely associated with Col. Henry Olcott, the co-founder of the Theosophical Society, in promoting Buddhist education in schools. Olcott had said 'From the time Buddhists of Ceylon began to take into their own hands the education of their youths, we have had a staunch friend and co-operator in the person of my friend Mr. Ramanathan, the Solicitor-General of Ceylon'.

Sir Baron Jayatilaka, the Head of the Cabinet in the State Council, referred to Sir Ponnambalam Ramanathan on one occasion as 'the greatest man Ceylon has produced during the past 50 years.' (The writer had the good fortune of meeting Sir Baron at a Colombo University Students' Union dinner in 1940 where the writer as the Chairman happened to receive and toast Sir Baron as the Chief Guest at the dinner).

A. Ratnayake, President of the Senate, (whom the writer knew personally, as his home at Frankfurt Place, Colombo, was the venue for several J. Krishnamurti group discussion meetings organized by the writer) once described Sir Ponnambalam Ramanathan as 'the father of Ceylonese Renaissance'.

Ramanathan himself has been reported earlier as saying, about his dedicated service to the people of Ceylon: 'Take the Sinhalese nation. I have served the race all my life. In my twenty-eighth year I entered the Legislative Council and never once have I thought myself to be a member of the Tamil community only I supported the Sinhalese interests and every other interest and treated every subject with the same sympathy and desire to do the best for all communities. I knew through and through the men and women of the Sinhalese community of all classes. They have all the characteristics of a great people. They are decidedly considerate and peaceful.'

It is reported that during the widespread and prolonged Sinhalese-Muslim Riots of 1915, the British Governor came down with a heavy hand on the Sinhalese community and declared Martial law and ordered the Police and the Army to arrest and imprison several prominent Sinhalese leaders. Among those imprisoned were D. S. Senanayake, D. R. Wijewardena, Dr. Cassius Pereira, E. T. De Silva, F.R. Dias Bandaranaike, H. Amarasuriya, A.H. Molamure and several others. It is said that

some other leaders were shot without trial. Ramanathan thereupon came to the rescue of the Sinhalese community and fought hard and long against the tyranny of the British Government.

Anagarika Dharmapala who was in India at that time wrote to Ramanathan thanking him for his valiant efforts in pressurizing the Government to do justice to the Buddhists of Ceylon, both in and outside the Legislative Council, and requesting him to persevere with his agitation. Ramanathan then made a special trip by ship to England, in October 1915, braving the German submarines that were attacking British ships at that time during World War 1, and made cogent representations to the Secretary of State for the Colonies in London and to several British Parliamentarians and politicians, and had the Governor and the Army Brigadier recalled and replaced, and all the Sinhalese leaders duly released from prison.

When he returned to the Island, Ramanathan was given a hero's welcome at the jetty by a grateful public, A. E. Goonesinghe and Lionel (later Sir John) Kotalawela and a few others went on board the ship to receive him and later as A. C. Seneviratne, a prominent Sinhalese, related 'No horses, but relays of men thirty number drew his carriage through the streets to his residence at 'Sukasthan', Ward Place, Colombo, as a mark of deep gratitude'. Among these grateful men who drew the carriage were some of the elite in the Sinhalese community.

As regards to his personal life, Ramanathan married Chellachiammal, daughter of Nannithamby Mudaliyar, a wealthy businessman of Colombo, in 1874 and had two sons Rajendra and Varnadeva. He was awarded the prestigious title of C.M.G (Commander of the Order of St. Michael & St. George) by the Imperial Government in 1889, and was made a King's Counsel in the legal profession in 1903. He was conferred a Knighthood by the Imperial Government in 1921. After the death of his first wife, he married in 1906 an English lady by the name of Miss. Harrison, who was his devoted secretary during his American lecture tour and who later came to be known as Lady Leelawathy Ramanathan, and was Principal of the Ramanathan Ladies College in Jaffna for several years after Sir Ramanathan's demise. Their only daughter Sivakamy later married Natesa Pillai, a very cultured person of Indian origin, who became a Member of Parliament in Ceylon, (and whom the writer had the good fortune to meet and get to know personally).

The Ponnambalavaneswara Temple at Kochchikade, Colombo, was originally built by Ramanathan's father in 1856 out of brick and mortar. Ramanathan demolished it in 1906, and he built a new splendid granite temple with delicately carved rockstone pillars and images on this site between 1907 and 1912 at a cost of two million rupees. He also later built two small temples at the Ramanathan Ladies College campus at Chunnakam and at the Parameswara Boy's College campus at Tinnevely, Jaffna, both founded by him, the great Philanthropist that he was.

The writer, who is now 86 years old, had the good fortune, as a schoolboy of 11 years, to listen to one of the last talks of Sir Ponnambalam Ramanathan at the Saiva Maha Sabha hall at Kandy in 1930. One still vividly remembers the stately turbaned figure of the speaker beginning his English speech with a rendering of

Saint Manickavasagar's famous Tamil hymn: 'Muthineri Ariyatha Moorkarodu Muyalvenai' and explaining how the saint 'in an ecstatic mood marvels (Achovey), at the way the Lord so graciously purifies his mind of all the dross and grants him ineffable joy and liberation.

The Island, April 12, 2006

Sri Pon. Ramanathan, Lady Ramanathan and daughter Sivagamasunthari
(Picture taken during their Malayan Tour)

The Memorandum of Sir Ponnambalam Ramanathan

K.C., C.M.G., M.L.C. Ceylon.

on the Recommendations of the Donoughmore Commissioners appointed by the Rt. Honourable the Secretary of State for the Colonies, to report upon the Reform of the Existing Constitution. of the Government of Ceylon (1924-1930).

Sir Ponnambalam Ramanathan's Memorandum on the Reform of the Constitution of the Government of Ceylon, as proposed by the Donoughmore Commission and amended by the Secretary of State for the Colonies.

1. The people of Ceylon did not call for the appointment of a body of British Commissioners who had no experience whatever of its indigenous communities, to come to Ceylon and formulate a scheme of government to suit their real needs and aspirations. It was Sir Hugh Clifford who wrote a despatch to the Secretary of State for the Colonies (the Rt. Hon. Mr. Amery) and suggested an inquiry into certain impasse conditions which were alleged by him to prevail in and out of the Legislative Council of Ceylon.
2. This despatch was not laid before the Legislative Council, though an unofficial Member moved that it be tabled. Had it been produced, the unofficial Members would have considered them carefully and stated their views upon the intsrased. But they were not given the opportunity. It will be remembered that His Majesty's Order in Council of 923 declared by Article 62 that the Council elected in terms of it should endure for a period of five years only from the date of the publication in the Ceylon Government Gazette of the return of the first Member elected at the general election, and the Duke of Devonshire, who was then Secretary of State for the Colonies, explained to Governor Manning, in his Grace's despatch dated 22nd January, 1924, the reasons for this limitation of the Council's life, as follows: "It is eminently desirable that the constitution be stabilized for a period sufficient to enable the new Members to gain experience of its working and to form, after full inquiry, conclusions as to the lines best adapted for its development.'
3. In view of this pronouncement, the unofficial Members of the Council naturally expected that, at some reasonable time before the end of the five year period, they would be called upon with all the experience gained by them of the working of the Council between 1924 and 1929 to state whether they were content with the existing constitution and, if not content, in what respects they would require it to be altered. In these circumstances, it would have been well if Mr. Amery had apprised them of the difficulties that were reported to have arisen in Ceylon owing to the conduct of some of their colleagues in the Standing Finance Committee.
4. Soon after receiving Sir Hugh Clifford's despatch, Mr. Amery appointed a Special Commission of Inquiry, consisting of Lord Donoughmore, Sir Matthew Nathan, Sir Geoffrey Butler, and Dr. Drummond Shiels, to go to Ceylon and report upon "the working of the

existing constitution, and on any difficulties of administration which may have arisen in connection with it, to consider any proposals for the revision of the constitution that may be put forward, and to report what, if any, amendments of the Order in Council now in force should be made."

5. Are these terms of Mr. Amery's reference to the Donoughmore Commission, dated 6th August, 1927, in accord with the promise of the Duke of Devonshire, or are they different? Mr. Amery is the best person to answer this question, because he was in possession of all the papers connected with it, including the despatch of Sir Hugh Clifford, (which he declined to lay before the Legislative Council). But, fortunately, we, too, are in a position to answer it, because Sir Hugh himself has disclosed its contents in an article on Ceylon, which appears in the fourteenth edition of the Encyclopædia Britannica. He states there why, having served as Governor of Ceylon between November, 1925, and June, 1927, he was obliged to "recommend the appointment of a Commission to examine the situation and to report as to the measures that could be best taken to surmount the impasse."
6. Comparing the terms of reference of Mr. Amery to the Donoughmore Commissioners with those suggested by Governor Clifford, we see that both violate the solemn promise given by the Duke of Devonshire (in his despatch to Governor Manning dated 22nd January, 1924) to the unofficial Members of the Council that, before the period of five years fixed by the Order in Council elapses, they would be given sufficient time to enable them, with all the experience they have gained of the working of the constitution, to form after full inquiry conclusions as to the lines best adapted for its development. This promise was upheld later by Mr. Amery himself by his telegram read in the Legislative Council (by the Colonial Secretary on the 5th of November, 1928) that he would not take any steps to give effect to the recommendations of the Special Commission until this Council had had full opportunity of placing its view.
7. In his article on Ceylon, Governor Clifford traced the development of the impasse situation in the island in 1927 to certain formidable causes which, if believed to be true, left to Mr. Amery no other alternative but to appoint a Special Commission as asked by Sir Hugh. The terms of reference, however, did not preclude the Commissioners from examining the unofficial Members as to the truth or falsity of the causes which were alleged by him to have brought about the crux in the island. Nevertheless, they do not appear to have informed or examined them about the charges.
8. I enumerate the alleged causes urged by Sir Hugh for the appointment of a Commission, in order to show how very mistaken he was in regard not only to the standpoint of view of the unofficial Members but also to the sentiments of the people whom he maligned, owing to his deficiency in peace, poise and tactfulness. No one can accuse him of unworthy motives. He fully believed that his convictions were right, but the intensity of one's convictions is no proof of their correctness. It is my duty, as the elected leader of the unofficial Members of the Legislative Council of Ceylon, and as the Father of the House whose public services for fifty years were celebrated in June last (1929) by all its members, including the Governor, to respectfully submit to the British Parliament that the solemn promise of the Duke of Devonshire should not have been violated; that the appointment of the Donoughmore Commission was

due to mis-statements made to Mr. Amery by Sir Hugh; that the recommendations of the Donoughmore Commission, being quite unconstitutional and unprecedented, should not be accepted and embodied in the form of an Order-in-Council; and that the Reform of the Constitution of the Government of Ceylon on Parliamentary lines should be made the subject of a Bill and laid before the Parliament for discussion, following the procedure adopted in the case of the reform of the Government of India and the passing of the Government of India Act of 1919.

9. I beg now to describe the mis-statements made by Sir Hugh Clifford to Mr. Amery which diverted the proper course of development of political reform in Ceylon, according to the new policy which was announced by Mr. Montagu to the House of Commons on the 20th August, 1917, as settled by a Coalition Cabinet and accepted by the British Parliament as a "pledge and assurance opened to India by Britain herself." His announcement was as follows: "The policy of His Majesty's Government, with which the Government of India are in complete accord, is that of the increasing association of Indians in every branch of the administration, and the gradual development of self-governing institutions with a view to the progressive realization of responsible government in India as an integral part of the British Empire." This resulted in the Government of India Act of 1919.

Such being the trend of political thought operating in the minds of His Majesty the King, the British Cabinet and the Houses of Parliament, the Duke of Devonshire, who was Secretary of State for the Colonies, felt it to be his duty to help Ceylon to go forward in the same direction. From 1912 to 1921 the Legislative Council of Ceylon consisted of 11 officials and 10 unofficials, of whom 4 were elected and 6 were nominated. From June, 1921, to August, 1924, in pursuance of the imperial policy, the officials were 14 and the unofficials 23, of whom 20 were elected and 3 were nominated. But on account of the vociferous claim made by the different communities in Ceylon for a larger development of Home Rule, like the cry raised in India at that time, the Duke of Devonshire offered, in 1923, to Ceylon 12 officials and 37 unofficials, of whom 34 were to be elected territorially and communally, and 3 nominated, and promised that, at the end of five years, he would give the unofficials an opportunity to express their opinion on the necessity for a further reform with ministerial portfolios. In these circumstances, the Donoughmore Commissioners ought not to have declared that, "judged by the accepted standards of Parliamentary practice, a constitution as that of Ceylon provided in the Order-in-Council of 1923 is a *reductio ad absurdum*," a senseless proceeding. On the contrary, it was a natural and necessary development quite in accord with the imperial policy prevailing at that time.

10. It is now time to consider the imaginary and far-fetched causes alleged by Sir Hugh Clifford in justification of his desire that a Commission should be appointed "to examine the situation and report on the measures that could best surmount the impasse." A careful study of them will convince any thoughtful reader how difficult it is for the central authorities in England to govern a distant country, situated thousands of miles away, by relying too much on the man at the spot to do his duty discriminately and efficiently, of observing the true condition of affairs and reporting the real causes that created it. The conclusions of Sir Hugh as to how the supposed impasse condition arose were as follows:-

- (1) The revival of Buddhism in the last twenty years for political rather than religious. purposes.
- (2) The substitution of vulgar abuse of the tenets of other creeds for the toleration of ancient Buddhism.
- (3) The acquisition of wealth by the Karawa caste [the tribe living along the seashore] and their endeavour to break the monopoly which the highest caste or Goigama aristocracy had till then enjoyed of representing the Sinhalese interests in the Legislative Council.
- (4) The ill-feeling based on caste prejudices and upon the angry passions which such prejudices aroused, and the consequent racial animosity which then began for the first time.
- (5) The first scheme of Reform worked out in 1909 by Colonel Seely, then Under-Secretary of State for the Colonies, and accepted by Governor McCallum, in spite of the protests of his Executive Councillors and the obvious inapplicability of Mr. Seely's scheme to local circumstances.
- (6) The first election of a representative of the Educated Ceylonese, which was fought purely on caste lines, when a high caste Thamil was chosen, with the aid of the high caste Sinhalese votes, and from which time caste prejudice proved to be a stronger passion than racial bias.
- (7) The growth of unrest thus created and maintained with vigour during the, world war.
- (8) The outbreak of the riots in all the districts occupied by the Sinhalese in 1915, owing to a religious fracas between the Buddhists and Muhammadans at Gampola.
- (9) The misapprehension of the situation by Governor Chalmers and the Colonial Secretary who, through want of Colonial experience, failed to deal promptly and firmly with the disturbances by using their trained civilian officers and the police, allowed martial law to be proclaimed, surrendered their responsibility to the General Officer Commanding the Troops, who had been in the island for only one month, and suffered him to adopt measures for the suppression of the riots, which have left behind them a bitter legacy of grievance and hatred.
- (10) The strengthening of the hands of the local politicians by mismanagement of the riots and by grant of a series of legislative reforms during the Governorship of Sir William Manning, the final instalment of which in 1924 definitely vested all financial control in the hands of thirty-six unofficial Members, and the administrative responsibility in the hands of the Governor only, who could not discharge it save by the goodwill of the unofficial majority in the Legislative Council, or by the exercise of his power of veto, which could be easily countered by a refusal to vote supply, in which case the constitution would be practically suspended.
11. It is singular that in this narrative of the causes which, in the opinion of Sir Hugh Clifford, had brought about the alleged impasse condition of our Government, he does not speak at all of the Standing Finance Committee of the Legislative Council of Ceylon, which was the *fons et origo* of all the troubles between the Government and some of the unofficial Members ever since it was introduced in 1912 by Sir Hugh himself from Jamaica. At the time he moved its introduction into the Rules and Orders of the Legislative Council of Ceylon in 1912, I doubted its suitability to our country, but he was sure it would work well. So, the Rules and

Orders Committee adopted it. I called attention to this great source of danger at a full meeting of Council and did not find a supporter. It was evidently a thing of joy to some of the Members who love to poke fun and to sport the free lance. Why did not Sir Hugh, when he returned to Ceylon twelve years afterwards as Governor and found what troubles had been caused by some Members, candidly acknowledge his grave errors? Why did he labour hard in his despatch of 1927 to shift the blame on to others—the King and his Privy Council, the Secretary of State and the whole body of Cabinet Ministers? Why did he not tactfully bring round such Members of the Legislative Council as were given to speaking too openly and wounding the feelings of the heads of departments who had to appear before that Committee to support the Budget proposals or to object to the proposals

Sri Pon. Ramanathan

of the elected Members? It is generally believed that he was afraid that the irate Members would hold a public meeting in the Town Hall and move for his recall, following the example of the sturdy men who in 1913 adopted at a public meeting and forwarded a memorial to the Secretary of State praying that he be not permitted to return to Ceylon as its Colonial Secretary or Governor.

12. It is not true that the revival of Buddhism was undertaken for political rather than religious purposes some twenty years before his article in the Encyclopædia was written. In my speech delivered in the Legislative Council of Ceylon on the 5th December, 1888, forty-two years ago, on the "Better Management of the Buddhist Temporalities of the Island," I dwelt on the condition of the Buddhist clergy and the endowments as they were in 1717, when the kingdom of the Sinhalese passed into the hands of a Thamil dynasty, and showed how careful the new rulers were in maintaining inviolate the endowments made by the Sinhalese kings and by themselves, for supporting the Buddhist priests and their dagobas, vihâras and pansalas, and for teaching the principles of the Buddhist religion and other Shâstras to the people in every village school, and how Governor Mackenzie refused in 1840 to sign warrants as provided in the Treaty between the British Government and the Kandyan chiefs of 1815 (for appointing Buddhist incumbents and lay officers to manage temple affairs), and how Lord Torrington the Governor of Ceylon, in his despatch dated 10th May, 1849, to Lord Grey (which is to be found among the Parliamentary Papers laid before the House of Commons Committee in Ceylon) summarised the situation in these terms: "For a long time various petitions have been presented to me from priests in some of the Temples complaining that they were utterly unable to obtain their dues, or indeed any of their rights to property; that they were suffering great distress and hardship; that their property was being ruined and their temples going to decay, simply for the absence of any power to control or command their people or receive

their presents." Owing to these complaints, the Secretary of State, Sir John Parkington, by his despatch of 4th December, 1852, requested the Ceylon Government to relinquish its right to appoint the Buddhist incumbents, and authorised the appointment of a Committee of Buddhist chiefs to elect their own President and supervise the management of the Buddhist Temporalities.

13. The revival of Buddhism under the British Govern- nent thus began nearly eighty years ago, and was still further strengthened by the Ordinance which was passed by the Legislative Council in 1888 under the Governorship of Sir Arthur Gordon, afterwards Lord Stanmore. In the mean while, Colonel Olcott, the founder of the Theosophical Society in India, arrived in Ceylon in 1882 and electrified the Buddhist clergy and laity by lectures in different parts of the country, none of which was concerned with political affairs. They were all about improvement of national schools, restoring of temples and monasteries for the priests, and the avoidance of the five great sins-killing of man and animals, theft and misappropriation, consumption of intoxicating liquor and other stuffs, fornication and adultery, and telling of lies. All the Buddhist inhabitants in Sinhalese districts were jubilant and resolved to these vices and make straight for Nirvâna or Freedom of the Soul from corruption, as taught by Gautama Buddha 2,500 years ago. Great meetings were held in the larger villages of the Western Province, to which long processions of men, women and children, holding flags and showering flowers, went, headed by caparisoned elephants, and eagerly heard the lectures of eloquent speakers who denounced the establishment of arrack and toddy taverns and opium booths and the deriving of incomes by the sale of licences on the part of the Government. The civilians who flourished in 1927, including Governor Clifford, the Members of the Executive Council, and the Agents of the Government who knew little or nothing of the measures of uplift which had been organized from the days of Lord Torrington, believed that the revival of Buddhism was mainly for political purposes and was hatched by emissaries from Germany. So, when the great European War broke out in 1914, and was followed by the riots in the Sinhalese districts, they jumped to the conclusion that the crusade against drink and the income derived by the Government from drink was an anti-Government move, and they ordered about forty leading Sinhalese gentlemen of high rank, literary attainments and religious fervour to be arrested in their bedrooms before dawn and shut up in the prison cells reserved for the criminal classes. Sir Hugh Clifford was at this time in British Guiana lording over its primitive tribes and chiefs. When he was offered the Governorship of Ceylon in 1926, he avowed that he felt like "Rip Van Winkle " who had been sleeping for years. When he awoke he found himself in Colombo, where he heard of the ten gossipy causes of the unrest and of the dead set against the Government, and dished them up as true history for the benefit of the Colonial Office in London and the readers of the latest edition of the Encyclopædia Britannica. It was all false history from beginning to end, due to his want of knowledge of Sinhalese and Thamil, which did not permit him to hold intimate intercourse with the natives of the country in their respective homes, his desire to be in constant touch with the British in their exclusive clubs, playgrounds and bungalows, and his fatal habit of romancing for writing novels to amuse people who hate solid literature.
14. As regards his allegation that the first election of a representative of the Educated Ceylonese was fought on purely caste lines, when a high caste Thamil was chosen, and that from that

time caste prejudice proved to be a stronger passion than racial bias, I am able to state, from long continued observation and personal experience, that this cause, too, is quite fallacious. I was the first "Educated Ceylonese Member" elected in January, 1912, for reasons other than considerations of caste. Dr. (now Sir) Marcus Fernando set about canvassing for this seat soon after the Order in Council of 1910 came into effect. Five years earlier, I had retired from the Solicitor-Generalship of Ceylon, and was busily engaged on educational work, which had for its object the conversion of the people from denationalisation and from the consequences of too slavishly following the ideals of modern times which were being inculcated in almost all the schools of the island, to the exclusion of faith in God, ethical conduct, loyalty to the King and respect for elders. Irreligion, unrestrained indulgence in the pleasures of the ridicule of ancient traditions, and constant cultivation of the spirit of controversy had gradually undermined the sanctity of home and society to such an extent that lectures on the higher aspects of life, and the establishment of schools and colleges, equipped with responsible teachers sufficiently able to stem the current of materialism, agnosticism and atheism became vitally necessary. All my time and resources were devoted to this work. In this state of things, good and true men, who had for many years observed the growth of evil. generations in our midst and the decline of the power of the Legislative Council to find suitable remedies, were compelled to ask me to resume the leadership of its unofficial Members which I had held since 1879 with complete satisfaction to every community. I informed them that I was not prepared to abandon my educational work and enter the field of competition with opposing candidates, unless they stood together and carried on the campaign against all comers. They agreed to this course and requested me to deliver lectures in certain centres on political subjects of general interest, such as the History and Nature of the Franchise, the Duties of Voters, Candidates and Elected Members, the Different Methods of Governing a People, and the Goal to be reached by means of Sound Administration. I readily assented to this educational work. The people's recollection of my past life, of the work I was carrying on after my retirement from the Solicitor-Generalship of Ceylon, and the illumination which they professed to have received from my political lectures, did not prove beneficial to my friend Dr. Marcus Fernando, though he had obtained the signatures of a large body of voters several months before my name was advertised by a large and influential committee of members in the principal newspapers of the island. As between me and my only opponent, the voters in my favour, who numbered about one thousand in excess of those who voted for my opponent, were not ruled by considerations of race or caste. Indeed, Mr. (afterwards Sir) James Pieris, who belonged to the same religion and caste as Dr. Fernando, eschewed these biases when he wrote to the Secretary of State for the Reform of the Legislative Council as early as 1909. How, then, could Sir Hugh say that, from the time of the election of the Educated Ceylonese Member in 1912, caste prejudice proved to be a stronger passion than racial bias?

Now that I have exposed the falsity of the causes assumed by Sir Hugh and adduced to Mr. Amery, in support of his application for a Commission of Inquiry, it must be admitted that it ought not to have been granted. Besides being irrelevant, the causes set forth matters which were purely imaginary and had no foundation in fact.

15. But unfortunately the application was granted, and the Commission went to Ceylon, examined witnesses, and returned to England, without informing the unofficial Members what they had heard and read of their conduct towards the Government officials who were obliged to appear before them in Finance Committee, and without asking them whether they would offer any explanation about these grievances. They chose to give judgment against them, assuming as correct the statements made by Sir Hugh Clifford in his confidential despatch, and those made by certain officials also in confidence. They have all been disproved, and therefore the recommendations made by them for improving the present constitution of the Legislative Council should not be taken and read as a State document, nor be embodied in an Order-in-Council, as announced by the Secretary of State for the Colonies.
16. The Commissioners assert that the unofficial Members had reduced the existing constitution to an "unqualified failure" (p. 28 of their Report).
17. Governor Stanley repudiated this statement in his despatch to the Secretary of State (Mr. Amery) dated 2nd June, 1929, in the following words: "I am not sure that the term failure is properly applicable at all. The conclusion which I have formed from a survey of the conditions and facts as they present themselves to my mind is that, considered comprehensively, the operation of the present constitution has proved a qualified success, rather than an unqualified failure (para. 7 of Governor's despatch).
18. Equally unjust was the supposition of the Donough more Commissioners that the Executive Council, "once supreme in practice and in public estimation, now finds itself of less importance than the Finance Committee of the Legislative Council" (p. 26). His Excellency the Governor emphatically disproves this conclusion also, as follows: "The Commissioners seem to me to have been misinformed in their statement that, in the last five years the tendency has been for the Executive Council to be less frequently consulted than formerly. I have before me figures showing the number of references to the Executive Council for each of the years from 1923 to 1928. They are, in 1923, 1,047; in 1924, 1,101; in 1925, 1,257; in 1926, 1,545; in 1927, 1,850; and in 1928, 2,237. The Executive Council is very fully consulted by me, and it exercises a very potent influence on the Government's policy and decisions. I am not aware of the grounds on which the Commissioners base their conclusion that all important business has been diverted from the Executive Council. cannot recall a single instance in which I have caused the Finance Committee to be consulted before I referred a question to the Executive Council, and in papers which have come before me I have seen nothing to indicate that such a practice was habitually or ordinarily followed by my predecessors (para. 11 of the Governor's despatch to Mr. Amery).
19. Nor could the Governor agree with the criticism of the Commissioners that "not only was the Finance Committee permitted to concern itself with details of administration which were outside its legitimate sphere, but it was definitely encouraged by the Government to do so."

The Governor "is convinced that it was not the intention of the unofficial Members," as stated by the Commissioners, to "undermine executive authority in the country, or discipline in the public service." And as regards "the sense of uneasiness and insecurity created among officers of the higher ranks of the public service," he pointed out, that "their apprehensions in

so far as they related to material terms of employment, were caused rather by things which were said, than by things which were done, and that no class of public servants had in fact suffered any loss of pay or of leave or of Pension rights through any action of the Council, but on the contrary, these conditions of service, where they had been altered, had generally speaking, been improved" (para. 16).

20. His Excellency moreover said: "Knowing the Ceylonese, as I do, to be by nature a courteous and kindly people, I should find it difficult to believe that the unofficial Members in Finance Committee could have intended to treat heads of departments with the grave discourtesy' attributed to them on p. 23 of the Commissioners' Report. So far as I have been able to ascertain, such incidents have been of comparatively rare occurrence. Experience has shown that, for the purposes of most of the business which now comes before the Finance Committee, the requisite explanations can be given by the official Members of the Finance Committee, and the attendance of heads of departments is necessary only when technical or very intricate questions are involved" (para. 17). And he observes: "The Commissioners' description of the general attitude of the unofficial Members towards the Government has been too sweeping. That attitude has been critical always, perhaps hypercritical, but not continually hostile. On balance, I should say that co-operation had outweighed opposition, and I should be ungrateful if I do not acknowledge this " (para. 18).

Lord Passfield, in his despatch dated 10th October, 1929, and addressed to Governor Stanley, admitted in para. 3 thereof, that the Special Commissioners had "laid undue emphasis on the difficulties of working the existing constitution, and that the sum-total of achievements during the preceding four or five years reflected credit on the enthusiasm and goodwill of the Members of the Legislative Council to co-operate with the Government."

Thus ended ingloriously the frontal attack of the Commissioners on the unsuitability of His Majesty's Order- in-Council of 1923 owing to the supposed hostility of the Members of the Standing Finance Committee to the Government.

21. Their second attack against that gracious Order was as regards its concession to different majority and minority communities by means of adequate representation to each of them in such a balanced manner that a majority community might not dominate over the rest. It was wisely provided that the Legislative Council should consist of 37 unofficials, of whom 3 should be nominated by the Governor and 34 elected, of whom 23 are territorially elected, and 11 communally elected, namely, 3 elected to represent the Europeans, 2 to represent the Burgher community, 2 the Indian community and 3 the Muhammadan community and 1 the Ceylon Tamil community in the Western Province. And on the official side, 12 heads of departments took their seats to protect the power of the Government in regard to legislation, administration and finance jointly with such of the unofficials as were in sympathy with it. There were 220,000 voters registered as properly qualified by literacy or possession of property or of income to return Members; and the 23 territorial constituencies were distributed among the nine Provinces of the island as follows: 5 constituencies being assigned to the Western Province, 3 to the Southern Province, 5 to the Northern Province, 2 to the Eastern, 2 to the Central, 2 to the North- Western, 1 to Uva, and 2 to Sabaragamuwa Provinces, and the

Members they elected were generally as able and courteous as any found in the better classes of legislatures in the western world.

The Commissioners readily acknowledged their worth in the following terms: "The distinctive features in their case have been their keenness and enthusiasm, and their determination to acquire at all costs a real knowledge of all that concerns the machinery of Government. industry and the appreciation which they have so markedly Their displayed have been most praiseworthy....

Their general ability and their keen grasp of affairs made a deep impression on us, and we have no hesitation in saying that the educated element of the Ceylonese people, of which they are typical and representative, provides as fine a material as could be wished, for the realization of the country's political progress" (para. 29 of Commissioners' Report).

After this loud praise of the fitness of the different instructed electorates to choose their respective representatives for the realization of the country's political progress, and the full acknowledgment of the ability, industry and enthusiasm of each and every one of the members whom they had territorially and communally elected to serve in Council, under His Majesty's Order of 1923, one would expect the Commissioners to stand by the system of territorial election for the majority communities, and communal election for the minority communities of Ceylon. But they projected two interlaced novel ideas for the consideration of the Secretary of State, which, though seeming real to them, were in fact as fallacious as any that had been flaunted before in their Report. These assumptions were that, though the constitution created by the Order-in-Council could work efficiently in an atmosphere of mutual assistance and goodwill (pp. 19, 20), yet the belief of the unofficial Members that they regarded themselves as a permanent opposition to the Government (p. 20) "left them on the horns of a dilemma," which in logic means an argument in which the adversary is caught between two difficulties presented to him, each of which is conclusive against him.

In explanation, the Commissioners said: "Had the unofficial Members been divided into two or more parties, each with clearly defined principles, they would naturally have tended to vote against each other, and on the majority of issues the Government would doubtless have been able to secure support. . . But the elected Members were individualists, untrammelled by party ties and free to vote as their judgment at the moment dictated. Their attitude therefore could not be calculated in advance.

Thus, in an atmosphere of uncertainty and instability, the only constant factor was the general desire to make political capital out of the short comings of the Government and to add to its embarrassment.

Apart from their responsibility to their constituencies, they were free agents who possessed, if called to account for their actions, a convenient scapegoat ready to hand" (p. 21), namely the Government.

22. The Commissioners' reading of what was in the minds of the unofficial Members was altogether wrong. It was not only inconsistent with the great certificate which they had given to them, but also contrary to the national standpoint of view of Hindus, Buddhists and Muhammadans. In Ceylon as well as in India, where Dharma or Righteousness is

the dominant note of life and the standard by which thoughts, speech and acts should be governed and marked off, some as injunctions and others as prohibitions, the people have been always taught from their childhood upwards, that they should avoid partisanship, and cultivate open-heartedness, in order that their judgments and works may be in accord with the godly attribute of Righteousness. The Commissioners and their forefathers have been in the habit of idolizing the party which manifested itself in the 17th, 18th and 19th centuries in the form of Toryism, Whigism and Radicalism, now known as Conservatism, Liberalism, and Labourism. It is consoling to find that, in the British Isles and in many other lands of the western world, devotion to truth and to one's conscience is still preferred to party cries and fetish bonds, and that the words "Britons never shall be slaves interpreted not as subjection to foreign rule, like that of the Romans of old, but as Freedom of the Spirit from unrighteousness or wickedness. The Commissioners are no doubt grandees of the British Empire, but they do not appear to know definitely the principles and practices that lead to the attainment of Eternal Life, and infinite Love and Peace, when only misunderstandings and misinterpretations, differences and antagonisms, will cease. Then only will fumbling rulers realize that they are Trustees of God and dare not misuse His power for obstructing and crushing the right of smaller nations, races and communities, to live according to their own laws and customs.

As one who has sat and served in the Legislative Council with the present Members and with the fathers of some of them, I beg to state that I can bear testimony to the fact that not one of them ever made or desired to make a scapegoat " of the Government of Ceylon, for the reason that they have been under its protection for over a century and have been always deeply loyal to the British Throne.

23. The other horn of the dilemma, which was stated to the Secretary of State as conclusive against the unofficial Members of the Council, was as follows: "If they acknowledged their co-partnership [with the Government in the Finance Committee], would they not be regarded as having abandoned their claim to management? If they refused their co-operation, would they not lose that education and training in the arts of government which made so strong an appeal to them, and forfeit that confidence which His Majesty's Government had clearly shown in their moderation and sense of responsibility? . . . To accept an instalment only [of the reform proposed by the Secretary of State] even under protest might weaken their case in public estimation, and might even deprive them of the right to continue their campaign which was based largely on the deficiencies of the Government.'

The answer to these "dilemmas" is that the assumptions put forward by the Commissioners are ingenious figments of their brain, for never did the unofficial Members entertain the thought that, as members of the Finance Committee, they were co-partners with the Government in the administration of the country, or could be regarded as having abandoned their claim to a more enlarged reform of the constitution of the Government of Ceylon.

24. These inconclusive dilemmas are the foundation on which the Commissioners desired the Secretary of State to grant universal suffrage to the people of Ceylon, in order that the uninstructed masses, numbering two millions of men and women of 21 years of age may

compel the 65 Members chosen by them to own their mastery and be answerable to them for their conduct in the State Council.

The Times, published in London on the 30th October last, had a trenchant editorial on the scheme offered to Ceylon, which has been widely appreciated by disinterested thinkers in Ceylon, India and England. It is as follows:

“The Commission, which included the fresh and adventurous mind of the late Sir Geoffrey Butler, looked elsewhere (than in the British Parliamentary system) for a model, and, finding guidance in the practice of the London County Council, recommended that, instead of a ministry and an opposition, the Ceylon Legislature should divide itself up into a number of committees, each of which would be concerned with a particular public department.

Subject to safeguards vested in the Governor and to reservations in the constitution, these committees, acting through their chairmen, would find themselves in charge of the Government, and, being responsible, they must be responsible to somebody.

“Taking the bull by the horns, the Donoughmore Commissioners decided that they should be responsible to the whole population, and recommended adult suffrage for women as well as for men, on the ground that to give people votes is to provide an incentive for other people to take an interest in them!”

25. Under the existing system, an elector must know how to read and write English, Sinhalese, or Thamil, and must be in the possession or enjoyment of a clear annual income of not less than Rs. 600; or must be the owner of immovable property, either in his own right or in the right of his wife, of the value of not less than Rs. 1,500, after allowing any mortgage debt thereon; or must be the occupant as owner or tenant of any house or other building situated within the electorate of the annual value of not less than Rs. 400, if situated within the limits of any municipality, local board, etc., or Rs. 200 if situated elsewhere.
26. These registered voters in 1924 numbered 205,000. But the adult males in 1928 were approximately reckoned at 1,200,000, and the adult females at 1,000,000, making a total of 2,200,000 possible electors, of whom 200,000 may be said. to be literate and possessed of property qualification. The remaining 2,000,000 adults in Ceylon fall within the category of ignorant persons, who cannot think, speak, or act rightly, and who may be easily misled and urged to evil deeds by crafty men.

These crafty professional politicians are poor and needy, and live by their wits. Most of them have only a smattering knowledge of English. Since 1924 their number has grown vastly. Eyeing eagerly the monthly allowances payable to the unofficial Members of Council, they are awaiting the day when they and their henchmen may enter it and seize its machinery for their own selfish ends. They are the men who are travelling to many parts of the Island, trying to collect ignorant and impassioned people for taking possession of meeting places arranged by men of light and leading for the special purpose of conferring with voters on the existing register. Having gained mastery of the situation, they hope to succeed in drowning the voices of the legitimate electors and getting their own resolutions forcibly carried as the “opinion of the country.” Notwithstanding the police protection sought by the promoters of the meetings of the lawful electors, it has been found impossible in some places to conduct

the meetings towards the end for which they were called. False reports have been often prepared and sent to the newspapers about the “opinion of the country” being in support of the recommendations of the Commissioners.

27. The prevalence of mob mentality is now a serious question. It is the same as “the bawling, hustling and smashing class” which Matthew Arnold in his *Culture and Anarchy* spoke of as “the populace” in the British Isles and the rest of Europe. Its menace in Ceylon in the near future will be much greater than it is now, and if the new register of voters on the basis of universal suffrage is ordered and published in due time, it will enable them on the polling day to bring by thousands the profane crowd to the booths and outvote those who are possessed of literacy and property qualifications, for, while it will take a whole day to transport in motor cars and other conveyances about two thousand of the present voters, the newly enfranchised ones will gladly walk in companies from midnight to morning many miles to register their votes in support of their plausible friend, in the expectation of his putting through Council shorter hours of work, higher wages, relief during unemployment, old age pensions, etc., irrespective of the financial condition of the Island. the ability of employers of labour to bear the charges sought to be imposed on them, or the inequity of taxing the people generally for such purposes. The day will soon come when many of the present Members will themselves be turned out and their seats filled by mob leaders who have unthinkingly held up the universal suffrage as “the birthright” of every man and woman of 21 years of age.

The birthright of every man is the land or country in which God has caused him to be born, the family in which he should live and learn his language from his parents and other teachers and should receive his lessons in worldly knowledge and in religion or the principles and practices that relate to the extrication of the soul from its entanglement in vain desire. The birth right of every human being is the territory, the family, the language, the tribe, the society and the religion into which he has been ushered by God. But he has no right to select the rulers of his country in his 21st year, unless he acquires sufficient knowledge to befit him. for that duty.

28. It is not known to professional politicians nor, alas! even to men like the Donoughmore Commissioners, that universal suffrage should be granted only after elementary education has been universally established by means of free schools built by the Government and staffed by trained teachers, and that, if such suffrage be given before such education has benefited the masses, it would be impossible to carry on good government, except by drastic measures, which will be resisted in Council by the crafty representatives of the masses, and outside it too in many places by disturbances which the limited number of the police cannot quell. The operations of agriculture, trade, and industry would suffer by the terrorism of fiends flourishing their clubs, knives and pistols. Universal suffrage in the hands of the two millions of uneducated, undisciplined, and reckless people will be the ruin of Ceylon.

Things are not so in Great Britain. Universal suffrage was granted there some years ago after many generations of compulsory education and discipline taught in schools, workshops, stores, offices of traders, merchants, and professional men under the careful supervision of business men, so that the advice and example of many millions of good and true men and women will hold in check the smaller array of lawless creatures. Since the grant of universal

suffrage, compulsory education in government and private schools has been steadily kept up. It must also be remembered that in Great Britain the vast majority of the people live in towns which are well equipped with the forces required to keep order and maintain peace, not to speak of the huge territorial and regular troops who may be utilised at a moment's notice by means of the grand railway system and other transport services available there.

In the 23rd Volume of the Encyclopædia Britannica will be found an article on "Representation in relation to Education." The following words in it deserve our best consideration:

"It is noteworthy that John Stuart Mill, the philosophical radical whose work on Representative Government is a classic on the subject, and who regarded the representative system as the highest ideal of polity, made a good many reservations which have been ignored by those who frequently quote him. Mill's ideal was by no means that popular government should involve a mere counting of heads, or absolute equality of value among the citizens.

While holding that no arrangement of the suffrage can be permanently satisfactory in which any person or class is preemptorily excluded,' he insisted on certain exclusions.' Thus he demanded that universal education should precede universal enfranchisement, and laid it down that, if education to the required amount had not become universally accessible, and thus a hardship arose, this was a hardship that had, to be borne.' He would not grant the suffrage to anyone who could not read, write, and perform a sum in the rule of three. Further, he insisted on the electors being taxpayers, and emphasised the view that, as a condition annexed to representation, such taxation should descend to the poorest class in a visible shape,' etc.

"He was in favour of a form of plural voting, so that the intellectual classes of the community should have more proportionate weight than the numerically large working-class. Equal voting,' he repeated, is in principle wrong, because it recognises a wrong standard, and exercises a bad influence on the voters' mind. It is not useful, but hurtful, that the constitution of the country should declare ignorance to be entitled to as much political power as knowledge.'

Our educational situation at present in Ceylon gives compulsory education to about 400,000 pupils. About 600,000 more of the school-going age are standing out altogether, because the Government has no money to build Government schools for them, and no trained or even certificated teachers to teach them. It will take about thirty years more to befit the people of Ceylon for universal suffrage.

29. The introduction of universal suffrage even in countries like Australia, where compulsory education has been kept up efficiently and where such students have always sought a living in well-conducted farms, workshops and offices, has been followed by most unwholesome situations, owing to causes not connected with universal suffrage, but to a heavy rise in wages and taxes. When the British Government found it necessary to introduce conscription in England for the purpose of raising an army large enough to face the Germans, the Australians resolved that they should not submit to conscription in their country without a referendum to the people. A vast majority preferred the more patriotic course of going voluntarily to the battlefield and playing their part in most dangerous situations, such as Gallipoli and in the

very front of the joint armies in France. They returned home covered with glory and decided to pay out of their own resources the full cost of the army they had raised and equipped in defence of the mother country and themselves. They introduced universal suffrage amongst themselves long before it came into force in England, but unexpected consequences arose from the compulsory increase of wages and taxes, which threatened seriously the prosperity of their States.

30. By the laws which their Governments had to make at the dictation of the labourers in power, the employers of labourers were compelled to pay basic wages to their employees. A common labourer on a farm had to be paid £2 12s. 6d. a week together with board and lodgings, and the sheep-shearer received about £2 à day. In the towns, a labourer got £4 5s. a week without board and lodging. The universal suffragists next demanded that white labour should be substituted for coloured labour. So the Chinese, the Japanese, the Indians and the South Sea Islanders, who helped the owners of farms and industrial workshops, stores, quays and ships with cheap labour, had to go. In this way, the profits of agriculturists, industrialists, merchants, traders and others who need the services of common labourers, skilled artisans, clerks and other assistants, have greatly diminished, while the Government, who had borrowed many hundred millions of pounds to pay the war expenses, have found it extremely difficult to meet their engagements in London, especially as the Home Government was unwilling to accommodate the Australian States with further loans on account of interest, transport of produce to England for sale, customs duties payable there, storing of goods, agency charges, etc., which the owner was unable to pay, and which therefore had to be arranged through the Agents-General of the different States. These financial troubles have for some years been causing great trouble to Australia, which has never stinted money on the education of the masses and classes and the training of them to business.

What then would be the fate of the different races in Ceylon, where only a very small percentage of the people have received elementary education, where the vast majority of the people have not learnt to manage their own affairs properly, and where the public revenue does not permit the Government to build and equip schools for six hundred thousand children of the school-going age, who are now idling away their time or amusing themselves in the streets? Universal suffrage for a people who have not been given universal elementary education and sound training in business methods will assuredly lead to the filling of the Legislature with speculators and schemers, skilled in robbing Peter to pay Paul.

The Donoughmore Commissioners have sinned before God and man by urging the Secretary of State to declare to the world at large that Ignorance is entitled to wield as much political power as Knowledge.

31. Among the many other reasons for rejecting the recommendations of the Commissioners. I would now submit that they have failed completely to visualise the great danger that will accrue to the British Empire and to Ceylon alike if its present economic and strategic situation is allowed to be disturbed by the political power of the ignorant multitude.

The capital of Ceylon is Colombo, which lies along its western coast for about ten miles. The harbour ranks as the third port in the British Empire in regard to the tonnage of the ships that

call there from different parts of the world. It affords security not merely for the British ships carrying merchandise and passengers from North to South and East to West, but also for the warships which, ply between the great bay of Colombo, which is protected by breakwaters, and the naval bases established at Trincomalie, which is a natural harbour on the east coast of Ceylon, and the bases established at Madras and Singapore for guarding against possible invasions by Japan and China, urged by the intrigues of Russia and by the States of North and South America, and for protecting the Federated Malay States, Australia, New Zealand and the Pacific Islands in the east, and for helping Aden, Bombay, Suez Canal, Zanzibar, Mauritius and South Africa in the West. From this point of view, the strengthening of the naval base at Singapore is of the highest importance.

What would happen if the merchant ships and warships which frequent the harbour of Colombo find that the Government of Ceylon has passed into the hands of a vulgar crowd of uninstructed and passionate body of voters following the lead of professional politicians who are bent on getting themselves returned to Council? Will not the mercantile ships avoid the port? Will it not cease to be a transshipment port or a distributing centre for the East and the West? Will it be possible to maintain the economic and strategic position of Ceylon, if the rabble were allowed to assume charge of the machinery of the Government?

Might not the coming Government say that the methods hitherto adopted for stemming the growth of unemployment have not been successful, and that, as claimed elsewhere, the true remedy is for the State to provide shelter, food and dress for every family in the country, and education also up to the eighteenth year, by compelling other people who are in a better position to pay the taxes imposed by the new legislation?

The richest country in the world cannot afford to keep up this system of relief. It would make the recipients of such help to pander to idleness and the lusts of the flesh. The work of improving ourselves and our fellow men by the Hiligent use of the limbs and instruments of knowledge and ction given by God should never be slackened, for, right work lone hourly and daily under the guidance of godly men leads to the development of righteousness, purity of reason and will, readiness to face calmly any contingency, clear understanding, and the power to convince gainsayers. The real remedy for unemployment is the inculcation of love of the life simple, less use of machinery, more work for living hands, the transfer of such peaceful people to rural districts with the means necessary for cultivating an area of land and maintaining a draught bull, cow and calf. This process of redemption is slow, but in course of time it will be rich in results.

Just as Christianity rose from small beginnings and brought within its fold many hundred millions of devotees, those who love the life simple will have the blessing of God, but those who adopt the saying, "eat, drink and be merry, for to-morrow we die" must be prepared to meet the doom which befell the Corinthians and the earlier Chaldeans, Assyrians, Grecians, Romans and other epicureans. India alone of all nations has continued to live for millions of years through faith in God and the life simple practised as a fine art. Ceylon, among the English-educated natives, the conditions which the gentler classes of the British deplore here, have prevailed for several decades, but a large proportion of them, hearing and understanding the ancient traditions, have gladly returned to their simple national ways.

32. I would add here that Lord John Russell, who introduced the Reform Act of 1832 in the House of Commons, expressed the hope, in his History of the English Government and its Constitution, that those who would grant further reforms, as time progressed, should bear in mind the great danger of granting universal suffrage without the necessary qualifications similar to those adopted in the appointment of judges and juries for the disposal of criminal cases. His words were as follows:-

“A man’s life and liberty are as valuable to him as his property, yet no one contends that the judicial body and the jury in criminal trials should be selected by universal suffrage. On the contrary, the greatest care is taken to place on the judicial bench men qualified by learning and experience, and to form the list of the jury out of a portion of the community whose station in life affords some security for their average intelligence, information and honesty. Similar care ought to be taken to entrust to a portion of the community, qualified by honesty and intelligence, the mighty power of selecting the House of Commons.” So far of the illegality and dreadful consequences of introducing universal suffrage in Ceylon.

33. Equally illegal and sorrowful is the political extinction, recommended by the Commissioners, of the Burgher, Muhammadan, Indian and the Western Province Tamil constituencies.

The three European constituencies were also extinguished. Sir Thomson Broom and Messrs. Wright and Philpot signed the Memorandum, dated 21st February, 1922, which was presented by all the minority communities to Governor Manning, and in which they prayed for communal representation. Their wishes were acceded to by the Secretary of State. The present three Members, Messrs. Villiers, Cary and Brown, accepted their seats in the Council on the basis of communal representation. The Commissioners have recommended that these three seats also should be extinguished.

When asked why these three Members did not demur to the political extinction of their respective communal constituencies, the answer given was that the Commissioners had suggested, of their own accord, that the Europeans ought to have at least six nominated seats, and that they, the Members, felt assured that the Governor’s nomination would be exercised in terms of the wishes of the Ceylon Chamber of Commerce, the Planters’ Association, and the Union of those of the Europeans who were not planters or merchants. An adroit move to obtain the general support of the Europeans to the novel and experimental scheme of the Commissioners!

What offence have the Burgher, Muhammadan, Indian and Western Province Tamil constituencies committed to deserve their ignominious treatment to be deprived of the work of winning the love and esteem of the people by unceasing devotion to their welfare? These communities and their trusty leaders have always been loyal to the King and helpful to the Government in its endeavour to administer the country soundly. It is wholly unjust to abolish their constituencies and enable indifferent men, versed in the art of currying favour, to get themselves foisted into nominated seats. Such calamities happened in the days of Governors Ridgeway (1896-1903) and MacCullum (1907-1912) and have intensified the cry for electorates, territorial and communal.

Communal representation was granted to these communities by the Order-in-Council of 1923, which provided that there should be 12 officials and 37 unofficials, of whom 3 should be elected territorially and 11 communally, and nominated. This constitution placed the Ceylon Legislative Council on a par with the House of Commons, which has the power of proposing legislative measures and making the Government answerable to it for the executive acts of the Cabinet appointed by the King to carry out the administration of the country. The then Secretary of State, the Duke of Devonshire, as the mouthpiece of His Majesty's Government, gave a distinct pledge, in his despatch to Governor Manning dated 22nd January, 1924, in the following terms:-

“So long as the several communities in Ceylon remain convinced, as they appear now to be, of the divergency of their interests in many important matters, so long must some provision be made for the maintenance of communal representation in the Legislative Council.”

In an earlier despatch to Governor Manning, dated 11th January, 1923, his Grace said :-

“I am in accord with the opinion expressed by you that, in view of existing conditions, and of the grouping of population in the Colony, representation must for an indefinite period be in fact communal, whatever the arrangement of the constituencies may be; and that, if all elected Members were in form returned by territorial constituencies, they would none the less be in substance communal representatives. It appears to me to be clearly established that in Ceylon the organisation of society is communal, and that, if this fact is not clearly expressed, one of the essential considerations on which my decision must be based might be obscured.

“It is also clear that the principle is generally accepted in Ceylon that the time has not come for the creation of a system under which all elected Members of the Legislative Council should be returned by territorial constituencies. Under such a system, communities which, besides being considerable in numbers, play an important part in the political, economic and social life of the Colony would run serious danger of either not being represented at all or of being most inadequately represented.

“The Ceylon (Legislative Council) Order in Council of 1920, under which the existing legislature has been constituted, provides that it shall consist of 23 unofficial and 14 official Members. The selection of these 23 unofficial Members has been so arranged that, while every community shall be represented in the Legislative Council, and while there is a substantial unofficial majority, no single community can impose its will on the other communities if the latter are supported by the official Members.

If, on the other hand, these unofficial Members had been elected by purely territorial constituencies, the Sinhalese community would almost certainly have been in a majority (disproportionate even to their numerical superiority in some respects) over all other sections of the Legislative Council, including the Government. It would therefore appear to be clear that adherence, pure and simple, to the territorial basis of representation would be strongly opposed by all communities except the Sinhalese, and I am satisfied that the former are sincerely persuaded that their vital interests require serious limitation of the territorial basis of representation. Careful perusal of all the materials submitted for my consideration goes to

prove that it will be many years before the mass of the electorate develop a political instinct sufficient to rise superior to racial and religious divisions, and this fact appears to have been fully recognised in the course of the debate on the Hon. Mr. James Peiris's resolution."

34. In his Grace's despatches of 1923 and 1924, the distinction between the Kandyan Sinhalese and the Sinhalese who occupy the maritime districts does not appear to have been recognised. These two sections have been assumed to be homogeneous. The Kandyans complain that in the Order-in-Council of 1923 they should not have been classed together with the seaboard or low country Sinhalese who had been subject to the Portuguese and Dutch rule. The Kandyans claim separate constituencies for themselves in the Kandyan territory.

According to the census of 1921, the Kandyan Sinhalese numbered 1,088,000 persons, and the Sinhalese on the sea-board numbered 1,929,000 persons. The distribution of the maritime Sinhalese and the Kandyan Sinhalese in the different provinces of Ceylon, according to the Census of 1921, is given in the following table :--

The figures given in this table have to be increased by about 10 per cent., for, nearly ten years have elapsed since the Census of 1921 was taken. The present total of the maritime Sinhalese may be set down at 2,000,000, and the Kandyan Sinhalese at 1,200,000.

The table shows that the Kandyan Sinhalese predominate in five provinces, and the maritime Sinhalese in two provinces only. In the Western and Southern Provinces there are about 1,700,000 maritime Sinhalese and 14,500 Kandyans. In the Central, North-Western, North-Central, Uva and Sabaragamuwa Provinces there are about 1,063,500 Kandyans and 229,000 maritime Sinhalese.

The Kandyan Sinhalese are the descendants of the people who had been ruled by a line of Indian princes, the first of whom Vijaya, came with 700 followers from Simhapura in the north-east of India, and settled at Anuradhapura in north-central Ceylon about 500 years before the Christian era. The later kings, owing to the invasion of the Thamilis from South India, described in the Maha Vamsa as "the dreaded Thamilar," shifted their capital to several places, and the last king, Shri Vikrama Raja Simha, reigned in Kandy until he was taken prisoner by the British Government and sent to Velur in South India. From Vijaya down to Rajasimha, the kings, their wives, their relations and other members of the royal household were all Hindus, worshipping the Hindu deities and preserving the same customs as to dress, jewellery, social and religious observances. They spoke their own language, which was Thamil and Telugu, and in addition the Sinhalese, which is a mixture of a Prākṛitha language spoken at Simhapura with Elu, the ancient language spoken in the land of their adoption. Necessarily, the Kandyan Sinhalese and the Thamilis had many things in common with each other. The masses of the Sinhalese in the Kandyan districts have been Buddhists since the establishment of Buddhism in Ceylon, about 250 B.C., by two great missionaries from India, who were the son and daughter of Emperor Asoka. But as all Hindus in Ceylon and India consider that Gauthama Buddha is an Avathara Purusha of Maha Vishnu (the second of the three divinities of the Hindu Triad), and make offerings to Him in the Buddhist Vihāras or temples, as willingly as liberal Buddhists go to Hindu temples and make offerings to the Thrimurthis, the brotherly relationship between the Hindus and Buddhists has always been well maintained.

The Kandyan Sinhalese refuse to be called "Ceylonese." This term originated with the circumstances which led in 1912 to the establishment of "the educated Ceylonese seat" in the Legislative Council, reserved for the representation of diverse native communities, as distinguished from the European community which had the Planters' Association of Ceylon and the Ceylon Chamber of Commerce to protect their loantinterests. The Kandyans say that their history, their trricetions and their aspirations constitute them as a distinct nat. by even as Wales is at the present day, of which Mr. Hamiltob- Fyfe said: "There is all over this little country, which is" more distinct from England than Scotland or Ireland, a recognisable Welsh appearance and manner. Seven-tenths of the nation speak Welsh in spite of the attempt to supplant that language by English, and only use English when they are obliged. The Kandyans ask, what is the language, the history, the religion and the culture of the heterogeneous communities which have been recently called "the Ceylonese nation?" Mere occupation of land and living to eat, drink and be merry is not nationhood. Its principal feature is deep attachment to a glorious past and the preservation of its precious memories and possessions, by which a corporate self-consciousness is kept alive and invested with a peculiar dignity. It is this mental attitude that will successfully resist the invasion of foreign ideals and degrading practices.

And, as to the suppression of the three electorates granted to the Europeans by the Order-in-Council of 1923, the explanation given in Council that the three European Members consented to this proposal of the Donoughmore Commissioners for two reasons : firstly, because they had been offered at least six seats to be filled by the nomination of the Governor; and, secondly, because they felt assured that such nomination would be in terms of the recommendations made by the Chamber of Commerce at Colombo, the Planters' Association at Kandy, and the union of the general body of Europeans domiciled in Ceylon.

35. Sir Cecil Clementi, the much-esteemed Colonial Secretary of Ceylon, who afterwards became the Governor of Hong Kong, addressing the Council of the latter Colony, spoke as follows on the unsuitability to Hong Kong of a scheme like the one which the Donoughmore Commissioners proposed for Ceylon: "I am firmly of opinion that universal manhood and womanhood suffrage, general elections, by-elections, partypolitics, the wiles of the demagogue, and the arts of the hustings could do nothing but harm in Hong Kong."
36. And General Smuts, in one of the Rhodes Memorial lectures delivered at Oxford, said that Africa wanted today wise and far-sighted native policy, and that if a policy could be evolved which would promote the cause of western vilisation in Africa without injustice or injury to what is typical and specific in the African, a great service would be rendered to the cause of humanity. Nothing could be worse, abid he, than the application of principles which would detheicanize the African and turn him into a pseudo-European. marifrica was to be redeemed and was to make her own con- Kanution to the world, she must be made to preserve her ity with hered own past. That should be the new policy which would be in line with the traditions of the British Empire. This great Empire did not stand for the assimilation of its peoples into a common type, and for standardisation, but for the fullest and free-est development of its peoples along their own specific lines, and this principle applied not only to its European but also its Asiatic and African constituents.

And he further observed that this new orientation of African policy had its origin in South Africa, and that its author was Cecil Rhodes, the father of the celebrated Glengrey Act. Gradually the system of native councils and native self-government, through their own tribal chiefs and elected councils, had been extended from one native area to another in the Cape Province, until to-day about two-thirds, or roughly over a million, of the Cape natives came under this system and managed their own affairs according to their ideas under the supervision of European magistrates. They amended their customary native law, and found useful expression for their political energies. After the new system had worked successfully in the Cape for 25 years, he thought the time ripe in 1920 to extend it to the whole of the Union, wherever the advance of the natives might justify the step.

It was confidently expected that before many years passed, the whole native population in the African continent would be in charge of their own affairs under the supervision of the Europeans, and that the several European nations which had formed settlements and appropriated different parts of it by force of arms, would cease to look upon the natives as enemies, but would treat them as allies, without having to maintain expensive establishments of military and civil officers.

37. In India the old Panchâyath system, or bodies of five (pancha) elected officers for settling disputes on the spot and regulating the affairs of the village, speedily peacefully and inexpensively, was adopted by the Moghal Government, which was satisfied with the collection of the customary taxes through its native revenue officers. But the new system propagated by the Portuguese, French and English in Indian territories acquired by them, first as traders and then as fighters and winners, led to the centralisation of all affairs of administration in the hands of the alien rulers, and so snapped the chain of authority and shattered the responsibility of the headmen and left the people of the country leaderless, discontented and unruly. The tanks and irrigation channels, which had been maintained voluntarily under the call of the village authorities fell into disrepair, and the paddy fields, for want of sufficient water, did not yield the required quantity of rice for consumption. Nor could the heavy taxes imposed by the new rulers, for maintaining large civil and military establishments, be paid by the people, except by drawing on their savings or raising loans.
38. The protection of existing communities and their respective customs is indeed the prime duty of government; and now that the people have realised by bitter experience that many of the officers recruited from abroad for Ceylon have misunderstood the wishes and needs of the people, and proposed measures of so-called improvement which did not at all suit them, they have been crying for many a long year to be entrusted with self-government, and the King, with the advice of his Ministers, has graciously offered them a Legislative Council with a large majority of elected members to pass laws and to catechise the Executive Government as regards their conduct of public affairs. He has also given communal representation as the only remedy available at this period for the wise administration of the country.
39. Nevertheless, the Donoughmore Commissioners have the hardihood to despise the Orders of the King, the written instructions of his ministers, the opinions of great practical governors like Sir William Manning and Sir Cecil Clement, and of imperial statesmen like Cecil Rhodes

and General Smuts, and to assert in cold blood that communal representation is a “canker” which must be rooted out.

Have they not heard of or read the famous statement made by Prime Minister Gladstone in one of his Mid- lothian campaign speeches, which I was fortunate enough to hear in Edinburgh nearly 45 years ago, while seated on the same platform with him, that he expected every Englishman to be an Englishman, every Scotchman to be a Scotchman, every Welshman to be a Welshman, and every Irishman to be an Irishman? And why did he say so?

And why did he say so? It is because, in the history of progress among nations, it is found that each nation has been given its own leaders to guide them to the highest developments of love, light and patriotism, that the story of a country is the story of its leaders, and that unless the leaders and the led function in their own appointed circle, it would be very difficult to move the people forward. In the home, our parents are our dearest leaders. In schools and associations and in society, those who have best served us face to face are our safest leaders whom we delight to follow. Even so, unless each of the communities, which are blessed with ancient traditions, rare lingual and literary treasures, and with a series of doughty deeds done with amazing ability and honour, bear in mind the glorious past and imitate their great sires, they will sink into insignificance.

40. It is refreshing to remember that the British Parliament has provided for communal representation in the Government of India Act of 1919 and that the statutory Commission, presided over by Sir John Simon, recommends the continuation of such institutions.
41. It now remains to show the unworkability of the scheme proposed by the Donoughmore Commissioners. needs a clear statement of the scheme itself.

This Instead of the present constitution of the Legislative Council, they recommended the establishment of a State Council, consisting of 65 members elected for territorial constituencies, 3 ex-officio members, performing duties as Chief Secretary, Attorney-General and Treasurer, and certain members to be nominated by the Governor up to a maximum of 12, if he should consider such members necessary to make the State Council more representative.

The State Council, thus composed of 3 ex-officio members, not more than 12 nominated members and 65 elected members, aggregating 80, were to be invested with the dual functions of making laws and administering executive affairs. To deal with legislation, the State Council was empowered to hold a legislative session, and to deal with administration it was empowered to hold an executive session.

The Departments of Government, instead of being supervised by the Colonial Secretary, were to be divided into ten groups, and 3 of them were to be left in charge of the Chief Secretary, the Attorney-General and the Treasurer, who would be called” Officers of State,” and would have the status of Ministers, but their functions would be advisory in respect of the 7 groups of Departments placed in charge of elected Ministers.

On the opening of the State Council, the Speaker of the House would be elected by the members who have been elected for each constituency, and under his direction, the elected and nominated members would divide themselves into seven Executive Committees, one for

each group of Departments, and each committee would elect its chairman. for appointment by the Governor as a Minister. And these chairmen were to be responsible individually, not collectively, for the administration of the Departments assigned to them, but they would be collectively responsible for financial measures.

The executive duties of the Government was to be carried out by the standing committees, and their reports would be submitted to the State Council sitting in executive session, for confirmation. In the same way, legislative measures will be reported to the Council sitting in legislative session, by the Chairman of every Executive committee, at whose instance they were prepared.

Both the legislative and executive actions of the State Council would require the assent of the Governor, and the Governor would be specially charged by Royal Instructions to refuse or reserve assent to measures which infringe certain well-defined principles.

The activities of the seven Ministers with their standing committees were to deal with the following subjects: (i) Home Affairs, (ii) Agriculture, (iii) Local Administration, (iv) Public Health, (v) Education, (vi) Public Works, and (vii) Communications.

- (i) The Department of Home Affairs was to deal with the management of the police, prisons, fire brigades, mines, factories, labour (including Indian immigrants), workmen's compensation, insurance, statistics and all matters of internal arrangement not allotted to other Departments.

[The words, "workmen's wages and "insurance," have not been explained, but they are of portentous importance, because the system of "basic wages" and "doles " payable by the Government in Great Britain, Northern Ireland and the Australian States has produced great financial difficulties in these countries, as shown at page 18, para. 29.]

- (ii) The Department of Agriculture was to deal with agriculture (or food production), irrigation, forestry, veterinary services and fisheries.
- (iii) The Department of Local Administration was to deal with local government, lands settlement, survey and local option as to sale or prohibition of intoxicating drink and other pernicious stuffs.
- (iv) The Department of Health was to deal with medical and sanitary services and research, medical education, hospitals, asylums and charitable institutions, public analyst, quarantine and housing.
- (v) The Department of Education was to deal with elementary, secondary, technical and university education; museums, libraries and galleries, archæology and printing.
- (vi) The Department of Public Works was to deal with public works and electrical undertakings.
- (vii) The Department of Public Communications was to deal with railways, posts and telegraphs, ports and harbours. In addition to these seven departments to be managed by the Ministers and their respective standing committees, there would be three departments under the Chief Secretary, the Treasurer and the Attorney-General.

- (viii) The Department of the Chief Secretary was to deal with External affairs, Maldives Islands, Defence (including volunteer corps), Drafting of legislation, Public service administration, discipline, appointments, transfers and audit.
- (ix) The Department of the Treasurer was to deal with (a) such executive duties as the following: custody, collection and payment of all moneys derived from customs, excise and salt; preparation of annual budgets and estimates and of supplementary estimates, investment of state funds, management of the public debt, loans to local authorities, etc.; and (b) such of the supervisory duties as financial examination of all departments, including contracts, stores, financial regulation of public services, strength of establishments, leave regulations, salaries, pensions and allowances; and (c) advisory duties such as imposition of taxation and raising of loans, expenditure proposals of departments, exchange questions, financial relations with municipalities and other local bodies.

The Department of the Colonial Auditor was to be placed under the Chief Secretary, though as regards the auditor's work, he would be responsible to the State Council.

The present Executive Council was to be abolished and a Board of Ministers was to be instituted.

This Board would consist of seven chairmen of the standing committees and the three officers of the State. The Chief Secretary was to be the ex-officio chairman of the Board. One of the Ministers was to be elected the Vice-chairman of the Board.

The State Council was to elect from amongst its members a chairman and a Deputy chairman of committees, each of whom will be qualified to act as a Deputy speaker.

The Speaker must be responsible for the general administration of the State Council and for the management of the buildings. He will be assisted by a staff of officers who might be specially recruited, engaged and paid by the Speaker or by officers seconded from the civil and clerical services.

The Board of Ministers would be free to summon a legislative sitting of the Council by putting down bills as the first order on the paper, or an Executive sitting by giving precedence to the consideration of reports from the executive committees.

The Speaker should be vested with power to regularise the length of questions asked or provide machinery for the censorship of questions (p. 59 of Commissioners' Report).

42. Under the head entitled "Division of Responsibility between Ministers and heads of Departments," the Commissioners recommended as a guiding principle that the head of a department should be supreme in the routine administration of his duties, but they added that, while routine might be left to individual Departments, certain general definitions common to the administration as a whole should be worked out and embodied in the "General Orders of the Government for the guidance of officers serving under executive committees"; that these definitions should apply not only to the measures for which the sanction of a committee should be obtained, but also to those measures which would require the confirmation of the Council and ultimately of the Governor; that the framing of the General Orders must be

entrusted to persons who have an intimate knowledge and experience of the inner workings of the various Departments in Ceylon; and that the Government should at once (26th June, 1928) be invited to give this question their attention, in order that whatever rules might be considered appropriate might be defined and approved before the introduction of the new constitution.

43. But the Governor, having carefully considered for many months the proposed division of responsibility not only between the Heads of Departments, but also in their dealings with the State Council, and, through the Council, with the Governor, Executive committees and their Chairmen, came to the conclusion, set forth in his despatch of 31st March last, that it would be undesirable and impracticable to issue "General Orders" on the subject, because neither the Chairmen nor the members of the Executive committees could be subjected to the disciplinary measures to which officers to whom "General Orders" now apply; that the matters to be dealt with were so diverse that they could not be suitably covered by one set of instructions, whatever the form of those instructions or the sanctions attached to them might be; that considerable revision of, and additions to, both the General and Financial Orders would be necessary; that the instructions to the executive committees as regards the conduct of their business should be laid down in the Order-in-Council itself, such as their supervision over the departments entrusted to each, the delegation of powers to each departmental head, the necessity for approval by the whole Council in executive session, and of the decisions of each of the committees; that it would be impossible at this stage to distinguish between matters of "major" and matters of "minor" importance; that the development of a sound practice in this respect should be left to the good sense of the Council itself; that, as to the procedure to be followed by the Executive Committees in the conduct of their own business, in the laying of business before the State Council and in the case of orders to heads of departments, the instructions might be issued in the shape of standing orders of the Council; that he, the Governor, would ask the Committee which was now preparing draft standing orders for the Council as a whole to proceed with the drafting of standing orders for executive committees; and that they would be subject to amendment by the State Council.

The Governor further pointed out that the Commissioners appeared to have intended that "General Orders" should be issued defining the authority of Executive Committees over Departments and limiting the powers of interference by committees in matters of "routine administration." He said that this class of instructions or general orders presented to him the greatest difficulty, because the efficient working of the new constitution depended largely upon the proper framing and due observance of them.

44. He explained that the initiation and maintenance of proper relations between the committees and the departments under their charge would clearly depend very largely upon the good sense of the members of the Council, and in particular upon that of the chairmen of the committees ; that to attempt by hard and fast rules to limit the powers of the committees to interfere in matters of administrative detail would be contrary to the spirit of the constitution, and would assuredly arouse feelings of resentment which would militate against its successful working; and therefore, while the limits of the powers of the Executive Committees should be defined in the Order-in-Council, any attempt to regulate the exercise of those powers by definite

instructions not susceptible of amendment by the State Council would be impracticable and impolitic.

45. The Governor therefore proposed to the Secretary of State that he would frame a statement of procedure for Executive Committees based upon, and supplementary to, the relative provisions of the Order-in-Council; that this statement would be issued in the first instance by the Governor but would be liable to revision by the State Council, though such revision would not receive the approval of the Governor if it infringed either the spirit or the letter of the Order-in- Council, and that a statement similar in nature to the Standing Orders in that it would ultimately depend upon the authority of the State Council.

This despatch met with Lord Passfield's approval and was ordered to be published for general information (Sessional Paper No. 10 of 1930).

46. Referring to the decentralisation of the Colonial Secretary's present control of all departments, the Commission pointed out that the grouping of government departments, the providing of office accommodation and secretarial staff for the chairmen of each Executive Committee and the multitude of minor questions, to which so comprehensive a transference of work and responsibility would give rise, should be carefully thought out, plans made and organisation for the change to the new system completed well in advance of its introduction. The Commissioners declared that, as they had been compelled to recommend the simultaneous adoption of measures of administrative devolution with those of constitutional reform, it was obvious that great risks would be run if these measures were carried out with incautious abruptness, and the conduct of public business handed over to inexperienced Ministers with secretarial staffs to whom the conditions would be, if not equally strange, at least sufficiently unfamiliar to cause embarrassment.
47. The Commissioners recognised the dangerous situations which would arise if important questions submitted by a Minister for the decision of his Executive Committee were opposed by a majority, in which case he might have to resign. Then another Chairman would have to be selected by the committee for appointment by the Governor and the committee reconstituted.

In this connection, it is necessary to refer to paragraph 16 of Lord Passfield's despatch of 10th October, 1929, where he suggests a modification of the method of electing members of Executive Committees, which was proposed by the Commissioners. According to his method, each member who may be returned to the State Council should nominate, in respect of each of the 7 committees, 3 members to serve on each committee, and such of those members as may receive the largest number of nominations, if willing to serve, shall be declared elected.

If out of the 58 members of the State Council, 35 agree to pull together, they can determine the composition of the committees in such a manner that there will be a majority of men belonging to their own circle in each committee, and when this is done, the Ministers of the Committees will necessarily be members of that circle, which will control the machinery of the Government; and if there is a sufficiently strong personality or a triumvirate who could command the return of 30 or 35 members to the Council, he or such triumvirate will have the mastery of Ceylon.

48. Coming next to the position and powers which the ommissioners wished to assign to the Governor, they said nat the transfer of responsibility from the Governor to the representatives of the people must be safeguarded by (1) additional reserve powers being given to the Governor, and (2) the presence of State officers to offer expert advice and criticism to the State Council. The Commissioners proposed to retain in the new Constitution the provisions of Articles 47, 48 and 49 contained in the Order-in-Council of 1923, and the provision of Article 13 of the Royal Instructions of 1920, and confer them all on the Governor, together with the following additional powers (p. 75):—

- (1) The power to refer back to the Council for further consideration any Bill, the provision of which may appear to him to be undesirable, and to suggest such amendments as he may deem expedient;
- (2) The power to certify a Bill which involves an “important question of principle,” in which case the Bill shall not be deemed to have been passed by the Council unless it shall have secured the votes of two- thirds of the members;
- (3) The power to attach to his assent a condition that an Ordinance shall be withheld from operation for such period as he may prescribe, but in any case not exceeding six months.

They said that he might exercise these powers at his unfettered discretion, and that the constitution should provide that in each instance he should render a report of his action to the Secretary of State, who would be responsible for advising His Majesty to accept or over-rule the Governor’s decision. They proposed in addition that the Governor should be vested with power to enact laws himself, if the Council refused co-operation in matters which he might consider to be of paramount importance in the public interest.

49. The present Council has hotly contested this power which was included in Article 54 of the Order-in-Council of 1923. The Commissioners admit, at p. 76 of their Report, that the procedure indicated in the said article will not be appropriate to a Council in which the elected element has been enlarged and the official element reduced to three officers of the State. Nevertheless, they consider that the Governor should be given the power to enact legislation by himself absolutely, and that no voting on the Bill should be required.

50. As the present Executive Council, which the Governor is bound to consult, is to be abolished, the Governor will in future have no formal Council to assist him. The Commissioners say: “He will thus remain in the position of a supreme arbiter, impartial and independent.” But what is the value of his judgment, if coming from a far-off country, or the nature and character of the man whom he occasionally meets at prize-distributions, dinner-parties, opening of hospitals, clubs and the like? The Commissioners seem to think that the knowledge of social and political conditions which prevail in England and which one is able to gather during a hurried tour through some parts of the British Empire, qualifies one to solve unerringly complicated problems of deep interest to native races in Ceylon. This is a delusion..

51. A British General, some time after his arrival in Ceylon, said that he felt no difficulty in deciding military questions, because his orders had to be obeyed, and that, possessing such experiences of military methods of action in different parts of the British Empire, he came

to Ceylon and found himself in a new rôle as a member of its Executive Council, obliged to give his opinions to the Government upon questions of civic life, and did not know how to proceed to a right decision for want of actual experience of local circumstances. He said he had never realised before how difficult it was to govern an Eastern country like Ceylon, with a training which he had had previously. It was quite clear to him that he would have to wait for some years and to be in constant touch with the people in different parts of the country before being able to form correct opinions and confidently express them. It would not do for him, he said, to move along with his European friends only, and accept as truth the statements made by them in regard to the problems of the day.

52. Sir Anton Bertram, who had been Attorney-General of Ceylon for many years and served with great distinction as its Chief Justice for many years, wrote in his work on *The Colonial Service* as follows, commenting upon the Donoughmore Commission's Report: "Under its scheme, the ordinary machinery of Colonial Office Government will cease to exist; the Governor will no longer be responsible for the administration of the island. He will not have a Colonial Secretary; he will sit apart with a private secretary of his own, exercising from time to time a power of veto or suspension, and not otherwise emerging into public affairs. The Colony will no longer have a Colonial Secretary, in whom administration is concentrated, but only a Chief Secretary whose function will be that of a political adviser to Ministers and standing committee Members. The Attorney-General will no longer draft legislation.

"Where, under this situation, does the Government of the island reside? Not in the Governor. Not in the Board of Ministers. There is no Prime Minister. There is indeed a Vice-Chairman of the Board of Ministers, who is to be called the leader of the State Council and be its mouthpiece, but he has no control over his colleagues. Nor can it be said that the Government is in commission, distributed among the chairmen of the several committees. These committees decide by a majority vote, and a chairman may have to issue orders and put forward proposals with which he personally disagrees."

In his own humble opinion, he said, the proposed constitution would work better if the legislature were less numerous, if the committees were smaller, if the Board of Ministers were a real Cabinet, and if the Governor himself presided.

53. As regards the various objections raised against the committee system, Governor Stanley has admirably summarized them in his despatch dated 2nd June, 1929, as follows:

"The principal criticisms passed on the system within and without the Legislative Council may be said to take exception to it either as unworkable, or as likely to cause undue delay in the transaction of business, or as derogatory to the status and incompatible with the proper functions of a Minister, or as embarrassing to Heads of Departments in the discharge of their duties and in their relations with Ministers, or as conducive to the substitution of compromises and bargains for a clearly defined policy, or as unjustifiably expensive, or as a check upon the development of a full sense of responsibility, or as an impediment to further constitutional evolution towards the desired goal" (para. 39).

And in para. 41 of the same despatch, he candidly admits that "he cannot guarantee success" in regard to the practicability of the system.

54. It is asked, wherever men of poise and sound judgment flourish, men who are not entangled in the meshes of their own fads and fancies, why these speculations and obviously wrong forecasts should be adopted by the Secretary of State? Why this loyalty to four “adventurous” men, who, however great in their own country, are subjecting the native races of Ceylon to a most dangerous experiment,” which Lord Passfield himself has characterised as novel and involving changes too far-reaching to be inaugurated in opposition to the consensus of public opinion? (Paras. 2 and 12 of his despatch, dated 10th October, 1929.)

In para. 24 of his despatch to Governor Stanley, Lord Passfield expressed as follows, his final intentions in the event of the present Legislative Council accepting or rejecting his proposals

“If the Council are prepared to accept my proposals, the drafting of the necessary Order in Council and other instruments will be put in hand.

“In the meantime you should proceed to appoint a Redistribution Commission, which should submit recommendations for dividing the island into the required number of electoral districts, to revise the General Orders so as to provide for the division of responsibilities between Ministers and heads of Departments and other correlated matters, and to appoint a committee for the revision of the Standing Orders of the Council.

“If on the other hand, the Legislative Council should maintain their opposition to the proposals of the Special Commission, the matter will require further consideration, and in that event, it would probably be desirable for the Council to be dissolved, and for a new Council to be elected under the existing constitution.”

55. When the Report of the Special Commission was published simultaneously in England and Ceylon in 1928, the unofficial Members considered the proposals and resolved to oppose them in Council. The debate on the report was fixed for the 27th September, 1928, and the first motion on the Agenda related to the allegation of the Commissioners that the unofficial Members had treated Government officials very badly. The following resolution was passed by a majority of twenty-eight :-

“This Council protests against the action of the Commissioners in recording a finding that Government officials were subjected to attack, ill-informed criticism and obstruction, and have been left bewildered and disheartened, and that not even a feeling of security in their own position is now vouchsafed to them, without giving an opportunity to Members of this Council to controvert or explain the particular facts and incidents upon which that finding was based, and they repudiate that finding as really groundless.”

In Group II were motions relating to government by Committee, election of Ministers and divorce of administrative from legislative functions. The following resolutions were passed on these subjects :-

(1) “That the Council is of opinion that Government by Executive Committees of the State Council as proposed by the Donoughmore Commission is not suited to local conditions, and is unacceptable to the people.” (Carried by a majority of fifteen.)

- (2) "That the Council considers inadvisable the proposal to create an Administrative as well as Legislative State Council working by standing executive committees." (Carried by a majority of one.)
- (3) "That the Council recommends that all the duties and responsibilities proposed to be assigned to each committee and Minister should be assigned to a Minister elected by the Legislative Council." (Carried by a majority of twelve.)
- (4) "That in the opinion of this Council, Ceylon is fit for responsible self-government of the Dominion type." (Carried by a majority of five.)

In Group III were motions relating to the powers of the Governor. It consisted of three motions. They were as follows:-

- (1) "That the Council declares that the proposed addition to the subjects in the Royal Instructions in respect of which the Governor's assent may be refused to legislation, except in so far as may be necessary to render discrimination against communities or religions impossible, is unnecessary and retrograde, and that the proposal should not be adopted." (Carried by a majority of twenty-one.)
- (2) "That the Council is further of opinion that the proposal that the power to enact legislation should rest absolutely in the Governor himself, and that no voting on a Bill be required, should not be adopted." (Carried by a majority of eighteen.)
- (3) "That provision for requiring the prior consent of the Governor or the Secretary of State for any class of legislation is objectionable in principle and calculated to subvert the authority of the Legislature and should not be adopted. (Carried by a majority of eighteen.)
- (4) "That it is the opinion of the Council that the reserve powers of the Governor are too wide and are incongruous in a scheme purporting to grant a measure of responsible government." (Carried by a majority of seventeen.)
- (5) "That the Council is of opinion that, as regards administrative and executive functions, the Governor shall occupy a position similar to what is obtaining in the self-governing Dominions, in respect of those Departments placed in charge of Ministers." (Carried by a majority of two.)

In Group IV were many motions relating to the franchise. They were as follows:-

- (1) "That the Council accepts the recommendations of the Donoughmore Commission as regards the extension of the franchise to females, subject to the amendment that the age for qualification as a voter should be twenty- one and not thirty." (Carried by a majority of twenty-five.)
- (2) "That the Council accepts the recommendation of the Donoughmore Commission as regards the extension of the franchise, subject to the following amendment: that every voter shall be able to read and write one of the following languages, English, Sinhalese or Thamil." (Carried by a majority of three.)

- (3) "That the Council urges the necessity for registration of voters being undertaken by Government, and that registration be not restricted to those who apply for it only, as recommended in the Report on the Constitution." (Carried by a majority of one.)
- (4) "That in the rearrangement and redistribution of the territorial electoral areas, every revenue district, though not possessing a population of 50,000, should form a unit for the election of a member, and similarly any area which by reason of its economic and social affinities might, with advantage, be constituted into an electoral 'unit.'" (Carried by a majority of seven.)
56. When the foregoing thirteen resolutions had been passed against some of the recommendations of the Commissioners, His Excellency the Governor sent a message dated 14th November, 1928, to the Legislative Council informing it that the Secretary of State had authorised him by telegraph to lay before the Council certain observations regarding the resolutions which they had passed. The Governor candidly explained how it was that the Secretary of State interposed while the debates and divisions were going on. The Governor said he had been reporting to the Secretary of State the results of the voting in the Legislative Council upon the several motions grouped under heads II and III, and that he received the Secretary of State's telegram when the discussion of the motions grouped under head IV had been begun. He thought it desirable to avoid any semblance of intervention in that discussion, and was writing this message (dated 14th November, 1928) for presentation to the Council by the Colonial Secretary (Mr. A. G. M. Fletcher) as soon as the voting upon the motions grouped under head IV had been completed.

The Secretary of State's telegraphic message ran as follows:-

"In my opinion, the recommendations must be regarded as a whole, and while no doubt modifications in detail will be necessary when effect is being given to them, I shall not be willing to accept any amendments in principle which would destroy the balance of the scheme.

If it appears that a substantial majority of the inhabitants of Ceylon would not be willing to agree to a trial of this scheme as a whole, I might feel compelled to re-open the consideration of the whole question of any constitutional change at all. In that event, it would certainly be necessary to proceed in due course with the election of a new Council under the Order in Council of 1923, to allow time for further consideration of the situation.

"If effect can be given to the recommendations of the Commission, I should propose to take steps for a short extension of the term of the existing Council, if necessary, pending preparation of the preliminary measures.

"I fully concur in the conclusion of the Special Commission that the grant of complete responsible government is under the present conditions quite impracticable, and I can hold out no hope that failure to accept the scheme of the Commission will in any way tend to expedite the possibility of such a goal."

57. This message roused the indignation of most of the unofficial Members. They asked, how could the Secretary of State rush into the House during debate and division time, after the

Sri Pon. Ramanathan

manner of King Charles I, and try to interfere with the exercise of their rights and privileges conferred by constitutional documents? Moreover, how could he ignore the body of voters registered in accordance with His Majesty's Order in Council of 1923 and ask them to consult the inhabitants of Ceylon with the view of ascertaining whether a substantial majority of them will be willing to agree to a trial of the scheme as a whole? Where was the machinery for carrying out this suggestion? It was possible for the unofficial Members to go to their constituencies for a mandate in which case the Government ought to have undertaken the trouble and expense of organising a referendum to the registered voters. The idea of a referendum to such of the inhabitants of Ceylon as were outside those in the list of qualified voters was wholly unlawful and unjustifiable.

This hint to the uninstructed and undisciplined people, who were naturally prone to "bawling, hustling and smashing," offered an excellent opportunity to a handful of professional

politicians to obstruct or swamp duly qualified voters from holding their meetings in a few places.

58. Another unfortunate turn of affairs was given by the Governor himself. In his message about the cablegram of the Secretary of State, the Governor stated to the unofficial Members that it had occurred to him that honourable Members might perhaps desire to discuss the position with him in a less formal manner than would be possible at an open meeting of the Council. Should this be desired, he would be very ready to afford an opportunity to the unofficial Members to meet him either in a body or, if they should prefer it, by a small but representative delegation, on the understanding that the conversations which might take place would be confidential and without prejudice, and that any conclusion which might provisionally be reached would not be deemed to commit honourable Members, unless it were embodied in an unofficial motion and accepted by the Council.

Many Members, out of courtesy, went to Queen's House, and some who did not care for such tactics kept away.

The reasons for this informal conference at Queen's House, and its results for the day are described by Sir Herbert Stanley in page 9 of his dispatch to the Secretary of State, as follows:- "It had seemed to be conceivable, though I was not sanguine, that even then some of the inter-communal disagreements which were the chief obstacles to a comprehensive consideration of the scheme as a whole might have been capable of adjustment through an informal and private exchange of views in the tranquil atmosphere of Queen's House.

Presumably such a reconciliation or compromise of difference was not felt by the unofficial Members to be feasible at that juncture. At any rate, the remainder of the debate took its course on the previous lines, and the conversations which I had afterwards with unofficial Members as individuals or groups were negative in result.”

The results were indeed negative, for never before was the tranquil atmosphere of Queen’s House so shaken as on that memorable day by vehement disputes between the Governor and his colleagues.

After this failure to adjust at an open meeting at Queen’s House, the Governor received different parties of unofficial Members and others on different days, and had private conferences of a confidential nature, which enabled him to recommend, from a diplomatic point of view, certain proposals which would make the more ambitious of the Sinhalese leaders to compound with the main recommendations of the Donoughmore Commission.

59. In holding private interviews with different parties of unofficial Members of Council on different days in regard to matters about which they had already expressed their views publicly in Council, the Governor was unconsciously violating an important constitutional principle that he, as the representative of the King, had been deprived of the of being present at ordinary sittings of the Council, lest he should restrain the free expression of opinion on the part of unofficial Members, or make them servile to him and untrue to their constituencies. Our constitution forbids the Governor to interfere with the performance of public duty on the part of Members, because such interference will assuredly lead to the demoralisation of political life and corrupt the manners of the people. Great writers on the English constitution have said that even the Sovereign is not entitled to ask or to know the individual opinions of members who are ranged under parties; and that Ministers of the Cabinet should not divulge the individual opinions of their colleagues to the Sovereign and he should not seek to know them.
60. How could the different communities in Ceylon, each speaking its own language, each worshipping God according to the traditions handed down by its sages, each enjoying its own prescribed shelter, food and dress and its own fasts, feasts and social customs be commanded to throw everything into the meltingpot, and take the consequences as they come from day to day? What are to be their ideals? What are the injunctions and prohibitions as regards their conduct? What doctrines shall they teach boys and girls, young men and women? Who are the arbiters to standardise thought, speech and action for one and all? Shall we lead a Godless, soul-less life, making money anyhow to pander to the senses, to disregard the calls of duty, to love fun, frolic and mischief? Or shall we labour hard under proper guidance and gain the ordained heritage of humanity, which is knowledge of God and devotion to works of lovingkindness, or heartfelt duty, as distinguished from pretended or hollow kindness?
61. The Governor and Secretary of State seem to be greatly impressed with the demands of the self-styled “Ceylon National Congress” and the Ceylon Labour Union which desire to speak on behalf of all the races of Ceylon.

They claim the right to dictate to one and all, as if they knew the goal of life and the way to it.

The Ceylon National Congress came into being out of the spirit of admiration for the activities of the Indian National Congress, but owing to the excessive eagerness which the Indian National Congress displayed in its struggle for getting the Dominion Status, it has been declared this month (July, 1930) to be an unlawful assembly by the Government of India. The Ceylon Congress has done nothing to deserve this drastic treatment at the hands of the Government of Ceylon, but a few of its leaders have endeavoured to make political capital out of the fact that the Sinhalese-speaking communities consisting of different tribes residing in the low-country and the up-country, and numbering about three millions of souls are well spread out in seven out of the nine provinces of the Island. When these leaders saw the possibility of acquiring home-rule or self-government with Ministers, portfolios, plump salaries and abundant patronage, they attempted to exclude the minor communities from an adequate share of representation and administration. A great cleavage occurred between them and the leaders of the minority communities in 1920, which has not been healed up to date, and now in 1930 another split has occurred, but this time it was among the Sinhalese themselves.

62. The Kandyan Party, consisting of about one million souls, desire, as the oldest body of Sinhalese which had a Kingdom, to stand aloof from the Maritime Sinhalese. (See para. 34 in pages 24, 25.).

And the Maritime Sinhalese are split into many parties. The largest of them includes the good and true Sinhalese who will not recognize the Congress leaders because they do not care for the clamour of people too ambitious to be able to appreciate the just needs of others, and prefer the peace and order which have come to their country through the rule of the British Government.

A smaller party is the one headed by Messrs. R. L. Perera and E. W. Perera, and which seceded from the party of the newly elected President of the Congress who accepted the Donoughmore Commissioners' recommendations subject to certain amendments proposed by it. Thus we have four Sinhalese parties now: the Kandyan, numbering about a million people; the good and true low-country Sinhalese, numbering about a million; the Congress party of last year (1929), consisting of 32 executive members and a few delegates from, certain associations in certain townships, numbering about 150 people; and the Congress party of this year, numbering together about 100 people. It must be admitted that there are some individuals in the Congress parties of 1929 and 1930 who, apart from the Congress, have enjoyed the esteem of the public until they became partisans for personal reasons, such as those anticipated by the Duke of Devonshire quoted already in para. 33 at p. 23 of this Memorandum.

As regards the Ceylon Labour Union, it sprang up much later than the Ceylon National Congress. It consists mostly of "coolies" or hired labourers working at the Harbour of Colombo, and in the stores of the merchants who do business in the city of Colombo and ship their goods to different countries. Disputes between these coolies and their ployers regarding wages and hours of work had created strikes and interfered with the sailings of the ships in due time for some years, when a man gifted with clear vision, tact, and the power of expressing himself lucidly was needed for mediation between the employers and

labourers. Mr. Goonesinghe offered his services for a consideration, said to be at the rate of one and a half rupee per month payable by each coolie to the labour fund. It is estimated that there are about 6,000 coolies availing themselves of this arrangement. When leaders of the Labour Party like Col. Wedgwood and Dr. Shiels arrived in Colombo, this Labour Party greeted them heartily, and they departed with the impression that the Labour leaders and the labourers, whom they saw crowded together in certain places, are proportionately as large in Ceylon as the Labour Party in the British Isles. But the fact is otherwise. The labourers in the villages of the Island are controlled by their own leaders and may be reckoned by hundreds of thousands, standing apart from the labourers engaged in the harbour or stores of Colombo.

63. As regards accepting or rejecting the scheme as a whole, this suggestion came first of all from Col. Amery. It was communicated by a telegram to the Governor, which was laid before the Legislative Council on the 14th November, 1928.

Governor Stanley invited Members to Queen's House to consider this proposal in a less formal manner at a private conference confidentially. They met, but the meeting broke up in confusion.

Thereafter, certain Sinhalese Members went back to the Governor and speciously argued (1) that the enfranchisement of Indians in the same manner as the enfranchisement of the Sinhalese and other communities would be a menace to the Sinhalese, in that the immigrant coolies numbering about 700,000 would join hands with Ceylon Tamils numbering about 500,000 and weaken the political preponderance of the Sinhalese, and (2) that the enfranchisement of the Indians should depend not only upon five years' residence, as recommended by the Commissioners, but also on their being made subject to the duty of declaring, before registration, that they would adopt Ceylon as their home and renounce their Indian citizenship, the protection of the Indian Government, and the rights conceded to them under the Estate Labour Ordinances of Ceylon.

The Governor recommended to the Secretary of State the desirability of accepting these modifications, because he believed that the majority of the unofficial Members, who were Sinhalese, would agree to accept not only universal suffrage, which they had previously condemned as wanting in literacy qualification, but also the rest of the Donoughmore Commissioners' scheme. This was the quid pro quo compromise effected between the Governor and the Sinhalese Members at the conference.

64. But the Governor does not appear to have realized that such a proposal runs counter to the policy which His Majesty's Government had approved and laid before the Imperial Conference held in 1923, as follows:-

"In Ceylon, under a revised constitution about to be issued, qualified British Indians will be eligible for the franchise and for election to the Legislative Council in the same manner as all other British subjects."

The Governor's proposal has been strongly criticised in the Indian Legislative Assembly as unjust, and the Government of India has informed His Majesty's Government accordingly.

65. Lord Passfield, who had his mind fixed on Mr. Amery's dictum that the Commissioners' proposals should be accepted or rejected as a whole, and who knew very little of the real needs and wishes of the people of the country, contentedly observed, in para. 10 of his Despatch, that the prospect of the general acceptance of the scheme would be remote if the modifications recommended by the Governor were not announced, and that those modifications appeared to him to be not unfair in themselves, and to be likely to command a large measure of acceptance.
66. Apart from the unconstitutional inter-meddling of the Governor in public questions, it is worth considering whether there is any sense in the contention that the Donoughmore Commission Scheme should be accepted as a whole, or rejected as a whole, on the ground that any amendment thereof would destroy the "balance of the scheme." (See Mr. Amery's telegram communicated to the Legislative Council by the Governor.)

We know that the balance is an instrument for weighing bodies by means of two scales attached to a beam or lever whose needle in the middle, if it stands perpendicularly, shows the weight of any commodity placed on one scale to be even with a measure placed on the other. In terms of this definition, what does the phrase "balance of the scheme" mean? There is no comparison possible between the several parts of the constitution devised by the Commissioners. Accounts may be balanced, so anything weighable may be balanced.

There is also the well-known principle called "balance of power," which the Duke of Devonshire had in view, when he considered the question of adequate representation needed for the majority and minority communities, in order that one or two parties may not outvote the rest and dominate them. But that expression—"balance of power"—has been known to constitutional lawyers since the 17th century.

"We see," said Fénelon, "that all nations are striving to outdo their neighbours. So each must be perpetually on guard to prevent the excessive aggrandisement of those that surround it. For the expansion of one nation beyond a certain limit disturbs the balance of the system of which it forms a member. Anything which upsets or disturbs the general system of Europe is dangerous indeed, and drags after it infinite evil." This is the principle of balance of power, which the statesmen of Europe of the seventeenth century unconsciously used, and in modern times have consciously used.

But neither this expression nor the "balance of scheme" can be applied to the Donoughmore Commissioners' Scheme. For they have abolished communal representation, introduced territorial representation universally in terms of the rule that 50,000 to 90,000 persons should have a representative, and described one after another the provisions necessary for the reform of the Constitution of the Government of Ceylon. There is nothing in this scheme to balance. On the contrary, it has destroyed the fine adjustment of political power thought out by Governor Manning, the Duke of Devonshire and the Cabinet of 1923 and sanctioned by the King. In these circumstances, it is idle and unmeaning to say that the Don Commissioners' Scheme should be accepted or rejected as whole for the fancied reason that any amendment of it would destroy its balance.

67. The present Secretary of State has incautiously taken up the error of his predecessor, repeated it as sober truth in his despatch to Governor Stanley, and instructed him to lay the Cheme again before the Council for acceptance or rejection as a whole.

So, the Acting Colonial Secretary (Mr. F. O. Tyrrell) moved in Council as follows: "That it is desirable in the interests of Ceylon that the constitutional changes recommended by the Special Commission on the Constitution, with the modifications indicated in the Secretary of State's despatch of 10th October, 1929, should be brought into operation," and said, "I do not intend to speak on this motion, Sir, because it has been decided that official Members shall take no part in the debate, except in so far as it may be necessary to remove any misapprehension on points of fact."

68. The division taken on 12th December last (1929) disclosed that 19 unofficial Members were for accepting the motion, and 17 for rejecting it, and that most of the Sinhalese Members who had emphatically denounced the Committee system and other recommendations of the Commissioners at the meetings of the Council held in October and November, 1928, supported the scheme.

The division was very narrow. For altering the constitutions of private associations and mercantile companies a much broader division is usually required. In the case of political constitutions, like those of Australia, Canada and the Union of South Africa, a two-thirds and sometimes three-fourths majority is needed.

69. Lord Passfield himself said in para. 2 of this despatch dated 10th October, 1929: "It is clear that the success of the proposals must depend largely on the goodwill with which they are approached by those who are likely to be mainly responsible for their execution. It would clearly not be expedient to inaugurate such changes in opposition to the consensus of public opinion." There was no consensus or unanimity in this division of the representatives returned by the 200,000 voters on the existing registered list. As already pointed out, the Secretary of State could not have meant that more than two millions of the people whom the Commissioners thought of enfranchising could be consulted by the Government without an organization sanctioned by the Legislature for a proper referendum to them.

70. Supposing it is arbitrarily argued that if a bare majority is all that is needed for radically altering the constitution of the Government of Ceylon at the will of a Secretary of State or a Cabinet, and that, too, without any discussion of any amendments that any unofficial Member may propose, the answer is, that really and truly there was a majority for rejection. because the speech delivered by Mr. Corea in Council on the 11th December and the speech delivered in Council by Mr. Wickramanayake on the 12th December show conclusively that their votes for the acceptance of the scheme were not free votes, but were brought about by the coercion of the illiterate and unprincipled men who had forced themselves into meeting places intended for electors who are now on the register. Their speeches, together with the speech of Mr. Kannangara, expose the intimidation practised upon them. Notwithstanding this terrorism, Messrs. E. W. Perera and Kannangara voted for rejection, but Messrs. Corea and Wickramanayake declared that, though they conscientiously believed that the amended

scheme would endanger the best interests of the country, they were obliged by the crowd of non-voters, who threatened personal violence, to vote for acceptance of the scheme.

Moreover, the late Vice-President, though willing to vote for rejection, did not vote at all because he said that he had not gone to his constituency to get a mandate from them as to how he should vote.

Further, three of the acceptors were Europeans, and the reason why they consented to the suppression of their communal electorates has been already stated in this memorandum. Besides these three European representatives, a fourth European, who had been returned to Council as a representative of the Sinhalese, Thamils and Muhammadan voters in the North Central Province, voted for the acceptance of the Reforms, against the mandate of his constituents.

71. Sir Anton Bertram, in his book on "The Colonial Service," pointedly said: "It will be thus seen that the scheme was carried by the votes of the representatives of the European Community, and that the majority of the representatives of the permanent population of the Island confirmed the misgivings which they had previously expressed."
72. On the strength of an illusory majority, measures are being taken to prepare a new Order-in-Council to give effect to the proposals of the Donoughmore Commissioners as amended in certain respects by the Secretary of State.
73. In closing this memorandum, I respectfully submit that the proper method of settling the reform of the Government of Ceylon is by the introduction of a Bill in the House of Commons as set forth at the end of para. 8 in page 3 of this memorandum, so that the merits of each proposal may be fully discussed and decided by the Parliament. I know of Many Members in Parliament who are prepared to urge that this subject should not be dealt with as a party question at This booklet will help them to demonstrate the great dangers of partisanship in politics.

Printed by Vacher & Sons, Ltd., London, 1930

சீர். பொன் இராமநாதனின்
உருவப்படம் பொறித்த முத்திரை

The Contribution of Sir Ponnambalam Ramanathan to the Study of Comparative Religion

S. Ambikaipakan

Though I was aware of Sir Ponnambalam Ramanathan's interest in religion for a long time, it was the opinion expressed by two great authorities on Agamanta that opened my eyes to the greatness of his scholarship in religion in general and in comparative religion in particular. One was the opinion expressed by H.W.Schomerus, the German missionary who worked in South India and whose German book *Der Saiva Siddhanta*, published in 1912, is the most exhaustive and accurate presentation of Saiva Siddhanta in a European language. This is what he says in his introduction to the book:-

"P.Ramanathan propagated Saiva Siddhanta in the United States and published commentaries on the gospel of St.Mathew and St.John and on the Psalms based on the standpoint of Saiva Siddhanta. Moreover he presents Saiva Siddhanta in his book *The Culture of the Soul among the Western Nations*."

Incidentally I may mention that Kalaipulavar K. Navaratnam göt Schomerus's book translated into English by Dr.Arthur Fitz who was a librarian in Batavia, and who was librarian of Parameshwara College for sometime at the end of World War II. This translation is being serialised by me in the English Magazine *Saiva Siddhanta* published by the Saiva Siddhanta Maha Samajam of Madras.

The other was the opinion expressed by V.V.Ramana Sastri in his introduction to Nallaswami Pillai's work, *Studies in Saiva Siddhanta*. This is what he says:-

"On the purely expositional side, the doctrines of Agamas have found a reverent and apt interpreter in the scholar sage Mr. P. Ramanathan, whose writings it is not possible to surpass either in this peninsula or abroad for either clarity of thought or directness of appeal".

Vedanta & Agamanta

At this stage it will be useful to understand the difference between Agamanta and Vedanta. Vedanta means the end of the Vedas and deals with the teachings based on the Vedas, and Agamanta means the end of the Agamas and deals with the teachings of the Agamas. What has been written in English from the time of Swami Vivekananda, Max Muller and Paul Deussen up to the day deals mostly with Vedanta. Even standard books on Indian Philosophy written by Dr.Radhakrishnan, Dr. Das Gupta and Prof. Hiriyantha deal with Vedanta and there is scant treatment of Agamanta in these books.

The difference between Vedanta and Agamanta is brought out by Ramana Sastri in the same article referred to by me above:-

“The Agamas contend that they constitute the truest exegesis of the Vedas and their origins are certainly as ancient as those of some of the classical Upanishads. If the fire-worship be regarded as the ritual inculcated in the Vedas as the outer symbolism of spiritual truths, the temple worship may on its side be also said to assume a similar importance in regard to the Agamas. The Agamas bring in temple worship as only a further concomitant of fire-worship, the one being an ancillary adjunct to the other. The only difference they introduce in the elements of fire-worship is the deletion of animals as objects of sacrifice”.

After explaining the difference between Vedic and Agamic rituals, Ramana Sastri says the following on the hold of the Agamas on the present day Hindus:-

“For the rest it will be seen that in India at the present day, there is hardly a Hindu that does not observe some kind of temple worship or another, which points to the conclusion that the Agamas have had in one form or another a universal hold upon the continent of Hindu India, and their influence tells”.

It is only now that interest is being taken in the systematic study of the Agamas. Special mention must be made of the work done in this field by the French Institute at Pondichery. It has collected all the available Agamas and published the Raurava Agama with a French translation.

Family Heritage

Ramanathan can be said to have inherited the interest in religion from the members of his family. His father Mudaliar Ponnambalam, called ‘Dharmavan’ because of his charitable disposition, founded the Sivan Temple at Kochchikade which was later built of granite stone (குருங்கல் திருப்பணி), by his son Ramanathan. Ramanathan’s maternal uncle, Sir Mutucomaraswamy may be said to be a pioneer in the field of comparative religion. He translated not only Harichandra and Tayumanavar into English but also Dathuvamsa, the chronicle of the Tooth Relic, and the Sutta Nipata containing the discourses of the Buddha. Sir Mutucomaraswamy’s Synopsis of Saiva Siddhanta published in the Journal of the Royal Asiatic Society of Ceylon in 1857 may be considered to be one of the earliest, if not the earliest account of Saiva Siddhanta in English.

A New Influence

It was when Ramanathan was at the height of his professional and political career that a new influence entered his life. It was at this time that he came into contact with his guru Arulparananda Swami of Tanjore. This Swami was the great-grandfather of the late Dr.S.Natesan and before he took his Diksha name of Arulparananda Swami he was known as Illakanam Ramasamipillai and is mentioned by Dr. Swaminatha Iyer in his life of his teacher Meenakshisundarampillai. He was well versed in the Hindu sastras and a person of great spiritual attainments As a result of coming into contact

with this sage, a radical change took place in the life of Ramanathan. He introduced him to his brother Sir P.Arunachalam and both of them gave up their western ways of life. Under his guidance they took to the study of Hindu Sastras beginning with Tayumanavar. I have seen the notes taken by Arunachalam when he studied the Sivagnana Botham under this Swami. This is what Ramanathan says about how he prepared himself for the higher life:-

“I can say only now that have found higher work than what is done at the Bar or in the Legislative Council. The moment that the higher work became clear to me I felt that my time was being wasted in the Law Courts and in arena of politics. You, my friends, know I have had for some years little time for visiting my best friends. I am at work throughout the day and the far into the night not upon official work which I have felt myself urged to. So I have gone on for some years”.

The result of Ramanathan’s learning can be seen in the many commentaries and the other books he written, especially the commentaries on the Bhagavad Geta and the Gospel of St. Mathew and St. John.

Tamil Commentaries

I shall first deal with the commentaries in Tamil. He has written commentaries on the Aaththi Soodi, Tirukkural Payiram and the Bhagavad Gita in Tamil. Unfortunately Ramanathan has used a Sanskritised style called Manipravala style in writing his commentaries and this makes them difficult reading for those who are not familiar with Sanskrit. The title given to the commentary on the Aaththi Soodi is Lessons on Dharma Sastras (தர்மசாத்திர பாடம்) The sub-title is ‘Explanation of Aaththi Soodi Mantras’. Ramanathan says that Dharma Sastras serve as a light to those who groping in the darkness of ignorance. They tell them what should be done and what should not be done. It is significant that Ramanathan calls the words of the Aaththi Soodi, Mantras. Mantras are sacred utterances of the Rishis and the mere utterance of these words have a powerful effect on those who utter them and on those who hear them. Ramanathan seems to be the opinion that Mantras need not necessarily be in Sanskrit.

In the course of his explanations Ramanathan gives utterance to profound truths. The following is what he says of the mind. The mind will be purified to the extent it thinks of good deeds. Just as the minds of men of great understanding are full of peace and calm (சும்மா இருத்தல்) so the minds of little understanding will not be at rest and will be attached to something. When they are not attached to something they will go to sleep.

Though the Aaththi Soodi was meant for children, the commentary of Ramanathan makes it a useful guide even to adults.

Ramanathan has written a commentary on the first four chapters of the Kural called Payiram. This contains a long introduction of twentyone pages and deals with the birth of Tiruvalluvar, his native place, his wife and his age. This also deals with the contents of the book and also with Hindu Dharma. Though his commentary

may not be acceptable to modern Tamil scholars, as it is mostly based on Sanskrit sources, it contains a wealth of information and is worth persual. Ramanathan's catholicity of outlook is brought out when he deals with the birth and parentage of Tiruvalluvar. After stating the traditional account of Tiruvalluvar's birth according to which Tiruvalluvar's father was a Brahmin and his mother a pariah, he goes on to say that it serves no purpose to go into the parentage of great and learned men. Wise men look to the spiritual attainments of great men and not to the castes into which they were born: "தேகம் எவ்வித கோலங்களைக் கொண்டாலும், அவற்றால் எங்கள் புத்தி மாறுபாடடையாமல் அத்தேகத்தினுள்ளிருக்கும் அறிவையும் அன்பையுமே நோக்க வேண்டும்"

This book is of special value as it contains laudatory verses by eminent Tamil scholars like Arasan Shanmuganar, Kanthasami Kavirayar of Madurai and Ka Namasivaya Mudaliar and these show in what esteem Ramanathan was held them. This also contains the speech delivered by the late Mr.V.V.Srinivasa Iyengar, High of Madras, when he proposed Ramanathan to the chair at the Tirukkural conference held in Mylapore on June 1917. This speech is virtually a contemporary assessment of Ramanathan's services in the field of politics, religion and education."

Though the Bhagavad Gita is considered to be the chief scripture of the Hindus in most parts of India, yet it has never been very popular among the Saivites of South India. This is what Nallaswami Pillai writes in his introduction to the translation of Sivagnana Botham published in 1894:-

"In spite of the great praise that is bestowed on the Bhagavad Gita, the Tamil reader knows nothing of it, and it is only recently a Tamil translation has been got out."

The prejudice against the Gita may be due to two reasons. One of them is that some people consider it as a Vaishnava scripture because it has been preached by Krishna. Secondly it has been depicted in the Sivagnana Siddhar Para- pakkam as a book that preached killing because Krishna urged an unwilling Arjuna to do his duty by fighting his enemies. Conditions would not have changed much among the Tamil reading public when Ramanathan published his commentary in 1914, though the English reading public would have come to know more about the account the Gita on account of the writings of Swami Vivekananda, Tilak and Aurobindo. Ramanathan was the first Saiva Siddhantin to write a detailed commentary on the Gita," Though all his commentaries both in English and Tamil have a Saiva Siddhanta background he writes them in a manner acceptable to religionists. His Commentaries have a universal appeal because they were written with rare spiritual insight. About the Gita he says it teaches how to get rid of fear, sorrow and desire. There is no greater guide than this book to spiritual aspirants. From first to last teachings are based on spiritual experience.

Why Ramanathan wrote the commentaries on the Gospels:

The greatest contribution of Ramanathan to the study of comparative religion is his commentaries on the Gospels and his Lectures on the Culture of the Soul among the western Nations. The reason why he took to the exposition of the Gospels is well

brought out in the last chapter of Western Pictures for Eastern Students. The Chapter is entitled "The True Missionary Spirit". It is said that Ramanathan like Jesus and Paul had and one and the same God to preach to every nation and he made God intelligible to each religionist by means of the very religion in which he was born and bred. The Gospels of St. Mathew and St. John were first expounded to Miss R. L. Harrison who later became Lady Ramanathan and it was she who took down with assiduous care all that Ramanathan spoke when he expounded the Gospels to her. The title page of the Gospel of St. Mathew is as follows:-

The Gospel of Jesus according to St.Mathew as interpreted to R. L. Harrison in the light of the Godly experience of Sri Parananda. This was published in 1898.

The title page of the commentary of St.John gives the following information:-

An Eastern Exposition of the Gospel of Jesus according to St.John being an interpretation thereof by Sri Parananda in the light of Gnana Yoga-edited by R.L.Harrison.

This book was published in 1902. It may be mentioned that Ramanathan was known as Parananda at that time.

The case of Madame Pickett is vividly described in the same book. Mrs. Pickett, an Australian lady, became interested in Eastern religions through Theosophy and came to the East in search of a teacher. In Ramanathan she found her ideal teacher and she with great persistence requested Ramanathan. to accept her as his pupil. When the question of the book to be studied was taken up, she wanted Ramanathan to teach her the Gita. Ramanathan suggested to her to begin with the study of the Bible. To this she said "What is there in the Bible? I have given that up many years ago. I want something better". To this Ramanathan replied, "If you know your Bible well. you would not want much Believe me, that is the best reading for you now. After you have learned something of it, we shall see whether you still think 'there is nothing in it' After going through the Gospels of St.Mathew and St.John with Ramanathan all her doubts were removed and she became an ardent preacher of the Gospels according to Ramanathan in Australia.

Key to Ramanathan's Interpretation

The key to Ramanathan's exposition of the Gospels is found in his Lectures on the Culture of the Soul among Western Nations. In these lectures he points out that the western nations had suffered as a result of the different interpretations given to the Gospels by theologians and intellectuals. He makes a reference to the four great Councils held between the third and fifth centuries to settle speculation about the person of Christ and functions of Christ. These Councils did not come to any satisfactory conclusion. He quotes Cardinal Newman's opinion on this subject :-

"Every article of the Christian creed, whether as held by the Catholics or by the Protestants is beset with intellectual difficulties and it is a simple fact that for myself I cannot answer these difficulties".¹³

Cardinal Newman was saved because of his inborn faith. The dissensions about the fundamental doctrines of Christianity led to the rise of atheism, agnosticism and materialism in Europe and America. The rise of the anti-religious movements had a disastrous effect on society. As what Ramanathan has said on this question cannot be improved, I make no apology for quoting him in full:-

“A person actuated by self-love is a menace alike to the household and state. Mere intellectual education makes the self-lover skilled in the art of doing without compunction what others of fine feeling are ashamed or have not the heart to do. He is often a clever rogue great in evading detection. When selfish persons take to economical life and deal with the creation and distribution of commodities necessary for the maintenance and conduct of the body, they adulterate foodstuffs, resort to mean devices in production, and charge excessive prices for the articles made or carried. Others resort to what is called ‘pooling’ in America or the sweeping together of commercial interests so as to form monopolies or trusts the profits of which go to enrich them at the expense of the ordinary consumer. They raise and lower prices at will and care not for the fate of the petty trader. Not content with the advantages enjoyed by them they invade the political arena and buy up largely the elective power of the people. They then press on all sides upon the government and endeavour to control legislation at their will. In the field of education too, their powerful influence is in the ascendant. They form the largest portion of the nation, and their taste for reading is all in the line of sentimental and sensational amusement. Consequently those who are engaged in the production of books, magazines and newspapers find themselves obliged to write and publish what is funny, fanciful and thrilling to the serious neglect of the higher life of humanity. The materialism of the age has affected the very teachers of spirituality. Many and wealthy are the churches and learned eloquent are the preachers, but the congregations and the rulers thereof have to don and their Sunday clothes. The constituted leaders of religion do not appear to have a hold on the people and they are all with the exception of a few, drifting to the perils of a life devoid of a goal. As to the Scientists, who are nobly labouring in Colleges and other places their discoveries have been applied to the further materialisation of the country by sensuous seekers of the almighty dollar”.¹⁴

Again in article that Ramanathan contributed to the Hibbert Journal, (Vol. 7) on The Miscarriage of life in West he says. “Western science is ignorant knowledge” Rene Guenon, the French Philosopher whose influenced Dr. Ananda Coomaraswamy a great deal, must have been so impressed with this view that he has quoted it in his book East and West.

“A Hindu summing up most concisely the opinion of all the Orientals who have come across it, has said most justly: “Western science is ignorant knowledge”. This expression is in no way a contradiction in terms and this is what it means: it is, if one insists, a knowledge that has some reality, since it is valid and effective in one

relative domain; but it is a hopelessly limited knowledge, ignorant of the essential, a knowledge which, like everything else that belongs in particular to western civilization, lacks a principle.”

Having said all this he asks the people of America and Europe not to despair and shows them a way to come to a correct understanding of Christ. “As the unwritten traditional interpretation of the words of Jesus have been lost to the nations of the West, the only way of restoring the ‘Spirit’ or the true meaning of the words of the Bible is to secure their interpretation by able ministers from the East who are now living, and on whom the effulgence of His grace has been shed. They are called Jivanmuktas (the liberated ones) or Jnanis (knowers of God). They are the anointed of God. The Western nations of the world know of only one Christ, but India knows of scores in each generation, busy saving seekers from the perils of atheism and leading them to God. May they restore to the Western nations the key of knowledge (Luke XI-52) the key to knowledge of God-and interpret truly the teachings of Jesus, and the earlier sages of Judaea”.

Ramanathan came in the line of sages mentioned above. His commentaries exhibit not only his vast learning which is astonishing because of the cross reference given therein, but also his deep spiritual insight He speaks as a man of God, as one with authority.

Gospel According to St. Mathew

Now we will have a look at the Gospel of St. Mathew as interpreted by Ramanathan. When Jesus met Mathew for the first time, he was working at the Customs collecting taxes for the Government. When Jesus asked him to follow him, he immediately without a second thought, gave up his job and followed him. This is what Ramanathan says about this: “Though Mathew was engaged with the important work of collecting revenue for the government, yet the moment the call came (Mathew XX-16) for worldly renunciation, he left all and followed Jesus without a word of enquiry. So ripe, so quick (John V-63) so awake (I Cor XV-34) was the soul for spiritual instruction. No man can come to me except the father draw him (Jolin VI-64). Mathew’s coming to Jesus was thus simply and shortly the will of God founded upon the ripe condition of Mathew’s soul” (Page 74). In Hindu terminology he was a gf;Ft Md;kh.

It is said in Chapter VII of the same Gospel when Jesus had ended his sayings, the people were astonished at his doctrine for he taught them as one having authority. It was the people who marvelled at the teaching. To them “the sons of men” the mysteries of the Kingdom of God were never before openly declared (Eph III 5). But the doctrine itself existed long before Jesus was born. So Jesus said elsewhere: “My doctrine is not mine, but His that sent me” (John VII-16). It was God’s doctrine which Paul explained “Was kept secret since the world began” (Rom XVI- 25, PS LXX VIII-2). What Jesus did was to proclaim upon house-stops what he had heard in the ear (Natt. X-27) and realised in actual experience”.

He taught them with the authority of one who has a personal knowledge of what he says, and not like scribes who taught the letter of the law without understanding the spirit of it. (Gospel of St. Mathew pages 84-85).

What Jesus heard in the car was Sruti (eternal truths-) and he had realised them through anubhava. One's anubhava is the highest authority.

Chapter VIII gives an account of the miracles performed by Jesus. Jesus performed these miracles as part of his ministrations and not to exhibit his powers. This is what Ramanathan says in this connection:-

“Except for the miracles performed by Jesus, his acceptance as Christ would have been all but impossible-as Jesus has been explicit in teaching, ‘I can of mine own self do nothing’ (John V-30). The miracles must be taken to attest the greatness of God and the servanthship of Jesus”. (Page 66)

He further says:-

“The possession of men by evil spirits is not of un-common occurrence. The power of controlling and exorcising them is attainable by methods well-known to proficients of what is called the Mantra Sastras. But that power is often found to exist naturally in men who have become sanctified in spirit”: (page 71)

Gospel According St. John John

St. John occupies a unique place among the Apostles, Ramanathan says:-

“John the disciple whom Jesus loved stands on a different footing. He must be considered more than a historian of Jesus because like Jesus he bears the original testimony of the Kingdom of God. The life (called the light of men in John 1-4) he declared “was manifested and we have seen it and bear witness and show unto you that Eternal Life which was with the Father was manifested unto us” (John 112).

Ramanathan explains the first line in St. John's Gospel :-

“In the beginning was the word. The word was with God, and the word was God”.
in the light of the Hindu concept evolution and involution of the Universe. He says:-

“The phrase in the beginning implies a previous state which never had a beginning, where there stood God only without a visible (knowable) second. This is the state of absoluteness or non-differentiation, for in that there is nothing from which to distinguish God. The moment the word appeared, it became possible to distinguish it from God – The Greek word used by St. John is Logos, which was translated into Latin Vulgate as Verbum which is actually the same as Sanskrit Vak used by the sages to India to denote that most spiritual and yet inaudible voice or sound which preparatory to evolution arose in the being of God-not as note, or succession of notes, but as an overspreading power. The word was with God-The soundless voice, the silent guide, that is in all creatures, does not stand independent of God, but has always abided in Him and is not to be severed from

Him. The word was God-The Illumining Power is not different from God, but is a part of Him and therefore the power that inheres in the infinite allknowing Be-ing and disappears unto It-even as in the mental sphere thought arises from and sees in consciousness, or as in the material sphere a cloud appears from the sky, or etheric space and disappears into it.” (Pages 1, 9, 11)

Of the three causes that operate in creation Ramanathan says:-

“God is the moving or active cause of the Universe. He made the power go further from Him, and through it he evolved the world. Therefore power (called the Holy Spirit) is the instrumental cause of the Universe and he evolved the world out of Darkness, which is the material cause. It is by the operation of these three causes that the making of all things happened (page 14). In Tamil fTs; - நிமித்தகாரணம், சக்தி-துணைக்காரணம், மாயை - முதற்காரணம்.

Ramanathan further says:-

“It is usual with the sages of India to speak of the Holy spirit as fecund or feminine. God is our father, the Holy spirit is our Mother. The two in one form the Godhead” (page 14).

Ramanathan explains St.John’s view of the realised soul in the following words:-

“The mysterious fellowship in actual experience was denoted by Jesus by the words ‘I (the perfected son) am in the father, and the father is in me (John XIV II) It is co-existence in indivisible union, owing to the union being intimate and inseparable’. He said in another place, ‘I and the Father are one’ (John X 30). These happy experiences convey the deep truth that the perfected spirit enters into union with the ever perfect, spirit and remains in inseparable fellowship with it in love and righteousness unto eternity”. The above description of the realised soul is what in Saiva Siddhanta is called advaita union. Here advaita means not two as against the Vedanta concept which explains Advaita as one. The Siddhanta concept of Mukti is also called அனன்னிய நிலை or இரண்டற்ற நிலை.

The Culture of the Soul among Western Nations:

I have had occasion to refer to this book earlier in this paper in dealing with the correct interpretation of religious texts. This book is based upon the lectures he delivered before the Monsulvat School of Comparative Study of Religions and other learned societies of America. Myron H. Phelps of the New York Bar and Director of Monsulvat School who was chiefly responsible for Ramanathan’s visit to America says the following as to how this book came to be written.

“It was at the request of some of these friends, who desired to have in permanent form a few at least of the priceless jewels of wisdom which they had heard from his lips that the manuscript of this volume was prepared and left with the writer of these few lines to be given to the world”.

This may be said to contain the quintessence of Ramanathan's teachings. Though it is popularly considered as an exposition of Christianity in the light of Hinduism it may be said to deal with what Aldous Huxley called Perennial Philosophy.

The chapter on Key to Knowledge is the most important one in this book. It deals with Jnana Marga or Jnana Yoga and Jnanis or Jivan muktas. According to Saiva Siddhanta, Jnana Marga is the last of the Margas, the others being Sariya Marga, Kriya Marga and Yoga Marga. The Jnana Marga is for those who are tired of the so-called enjoyments of the world and thirst for the sanctification of the spirit. These go in search of a guru who will lead them along the path of knowledge:

"He is found mostly in secluded places from Cashmere (Kashmir) to Cape Comorin (Kumari) living in the utmost simplicity. Some are so dead to the world as to go wholly unclad seeing nothing but the reign of God everywhere. To them (and every other Jnani) men, women, and children are all alike without any distinction whatever of sex, age, colour, creed or race. Some Jnanis are often mighty in attainments (Siddhis) but power by itself is not considered their distinguishing characteristic."

The Jnanis lead their disciples step by step to the final goal of spiritual experience and this has been dealt with by Ramanathan in his pamphlet: *The Mystery Godliness*. Dr. G. U. Pope, the famous translator of Thiruvacagam bought this pamphlet to the notice of Dean Inge and he has quoted him in his book on *Christian Mysticism*. I give below what Dean Inge has to say on Ramanathan and the paragraph quoted by him as they are appropriate to this context:

"But since no one who remains a Christian can exhibit the results of this theory in their purest form," I shall take the liberty of quoting a few sentences from a pamphlet written by a native Indian Judge who I believe is still living. His object is to explain and commend to Western readers the mystical philosophy of his own country:-

"He who in perfect rest rises from the body and attains the highest light, comes forth in his own proper form. This is the immortal soul. The ascent is by the ladder of one's thoughts. To know God, one must first know one's own spirit in its purity, unspotted by thought. The soul is hidden is worn off. becomes visible to itself. This stage is called knowledge of the soul. Next is realised knowledge of god. Who rises from the bosom of the soul. This is the end progress: differentiation between self and others has ceased. All the world of thought and senses is melted into an ocean without waves or current. This dissolution of the world is also know as the death of the sinful or worldly 'I', which veils the true Ego. Then the formless Being of the Deity is seen in the regions, Consciousness is wholly distinct from through and senses; It knows them; they do not know it. The only proof is an appeal to spiritual experience."

In the paragraph quoted above Ramanathan deals with Atmadarsana and Sivadarsana. The liberated soul partakes of the glory of God, known as Saccidananda,

existence, knowledge, bliss. Therefore it is not correct for Dean Inge to say “In the highest stage one is absolutely inert knowing nothing in particular.”

Foreword to an English Translation of Devara Hymns

At the request of his friend Nallaswamipillai, Editor of Siddhanta Deepika, Ramanathan wrote a foreword to an English translation of two decades of hymns of Tirunavukkarasu by Mr. Balasundara Mudaliar, M.A. Ramanathan calls Tirunavukkarasu ‘the king of sacred diction’ and adds:-

“His sayings like those of Tiruvalluvar show how the deepest spiritual truths may be expressed in simple Tamil without the aid of Sanskrit words”.

The decades of hymns are those beginning with “மாசில் வீணையும்” யனெ ‘பாவமும் பழியும் பற்றற வேண்டுவீர்” Ramanathan says that these hymns show the way to the reclamation of man from the way of sorrow, called Pravriti Margam. Pravriti Margam is called bay by this saint and the result of this way of life is vividly described in the verse:-

Unblushing men, what have you done
You lead a life but wretched, base
Mere tale is it to grave you go?
If he that saves forsakes you all,
You earthlings grow the country’s scorn.

The way out of this life of sorrow is to follow the Nivrithi Margam, the way of withdrawal from the world, and cultivate love of God. When one follows this path of devotion and detachment, one will become pure in spirit and devoid of all sorrow, immaculate and eternal. This way is well expressed in the following hymn.

From hold of moral blame and sin,
O! ye who would be truly free
Adore the holy feet of Him!
Our Dancing Lord, and think of Him
With love and joy. The watcher will
With you abiding grant His Grace.

Ramanathan’s books, especially his commentary on the Gita and the Lectures on the Culture of the Soul Among the Western Nations, are his best gifts to humanity for the gift of Jnanam is the highest of all gifts. The two books mentioned above are worthy of being studied by all interested in the study of Hindu religion and Hindu civilization. The Ramanathan Trust will do well to reprint them.

The Contribution of Sir Ponnambalam Ramanathan to the study of Comparative Religion, 1976

இராமநாதனின் கல்விப் பணிகள்

வித்துவான் க. சொக்கலிங்கம்

சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்கூற்றிலே இலங்கை மக்களின் கல்வித் தேவைகள் மிகுதியும் உணரப்பட்டன. கீழ்த் திசையின் இலெளகிக ஞானமும் ஒன்றிணைந்த சிறந்ததொரு கல்வி ஆத்ம ஞானமும், மேற்றிசையின் மூலம் மக்களின் சிந்தனையையும், வாழ்க்கைத் தரத் தினையும் உயர்த்திவிடக் கொலோனல் ஒல்கொட், அநகாரிக தர்மபால, ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் முதலான பெரியோர்கள் அரிதின் முயன்றனர். இவர்களின் வரிசையில் இராமநாதனையும் நாம் வைத்து என்றும் நன்றியுடன் நினைவுகூரல் வேண்டும்.

இராமநாதன் வாய்ச்சொல் வீரர் அல்லர் அவர் செயல் வீரர். காட்டுக்களே இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியும், பரமேஸ்வரின் செயல் வீரத்திற்கு எடுத்துக் வரக் கல்லூரியுமாகும். பரமேஸ்வரக் கல்லூரி 1974-10-06 தொடக்கம் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் யாழ்ப்பாண வளாகமாக இயங்கத் தொடங்கியுள்ளது. இலங்கையின் வடபகுதியிலே, பல்கலைக்கழகம் ஒன்று அமைத்தல் வேண்டும் என்ற சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களின் கனவு இவ்வாறு நிறைவேறியுள்ளதென பல்கலைக்கழகம் சம்பந்தமாக அவரின் கூற்றுப் பின்வருமாறு:

“கல்வி என்பது ஓர் இறுக்கமான அச்சிலே வார்த்தை கல்வியின் தெடுக்கப்பட வேண்டிய பொருளன்று. பொருளும், கல்வி முறையும் காலத்துக்குக் காலம், சந்த ஒரு காலத் திக்குச் சந்ததி வேறுபட்டு வந்துள்ளது. நிலவிய கருத்துக்களும், வழக்கங்களும் அடிக்கடி மறைந்து, வேறு கருத்துக்களுக்கும் வழக்கங்களுக்கும் இலங்கையில் இடமளித்துள்ளன. காலப்போக்கிலே, வடபாகத்திலும் மேற்குப் பாகத்திலும், அங்கு வாழும் மக்களுடைய நன்மைகளுக்காக ஒவ்வொரு பல்கலைக் கழகம் தேவைப்படும். அந்நிய கல்விமான்கள் வற்புறுத்திய விஷயங்களையும், கல்வி முறைகளையும் அடிப்படையாகக் கொள்ளாது, வேறு விஷயங்களையும் கல்வி முறைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட பல்கலைக் கழகங்களாக இவை தேவைப்படும். இப் பல்கலைக் கழகங்கள் எவ்வெவ் விடங்களில் அமைக்கப்படுகின்றனவோ, அவ்வெவ்விடங்களிலுள்ள நகரங்களின் அல்லது மாவட்டங்களின் பெயர்களைக் கொண்டவையாய் இருக்க வேண்டும்.”

ஒரு காலத்தில் எமது கல்வித் திட்டத்திற் சமயங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. சமயச் சார்பற்ற கல்வியை அளிப்பதில் அக்கால அரசு தீவிரம் காட்டியது. ஆனால், ஒவ்வொரு பிள்ளையும் இன்று அந்த நிலை இல்லை. தனது சமயத்தைக் கட்டாயம் கற்றல் வேண்டும் என்ற திட்டம் இன்று நடைமுறையில் இருப்பது வரவேற்கத் தக்கது. ஆனால், சமயம் என்பது ஏட்டளவிலே கற்று, பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தியடைவதற்குரிய ஒரு பாடம் அன்று. அது நடைமுறையிற் கைக்கொள்ளப் படவேண்டியது என்பதை இராமநாதன் உணர்ந்ததால் தாம் கட்டிய கல்லூரிகளின் ஒருபால் ஆலயங்களையும் அமைத்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதல் நாவலர் அவர்கள் கட்டியெழுப்பிய வித்தியாசாலையிலும், பின்னர் இராமநாதன் கட்டிய கல்லூரிகளிலுமே கோயில்களும் அருகிலே கட்டப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்

நற்றாள் தொழாஅ ரெனின் ”

என்ற திருவள்ளுவரின் பொன்மொழியை இவர்கள் பொன்னேபோற் போற்றினர் என்பது இதனால் நன்கு புலனாகின்றது. அன்றியும், பிற சமய ஆதிக்கம் நமது சமகால இளஞ் சந்ததிகளைப் பாதிக்காதிருக்க, இவர்கள் அரண் அமைத்தனர் என்று கூறுவதும் பொருந்தும். தமிழ்ப் பெருவேந்தர்களின் ஆலயத் திருப்பணியைப் பின்பற்றிப் பொன்னம்பலவானேசர் ஆலயத்தைக் கட்டிய இராமநாதன் தமது வித்தியாலயங்களிலும் ஆலயங்களை எழுப்பிக் கல்வியின் முதன்மையிலக்கினை நிறை வேற்றினார் என்பது இவ்விடத்தில் நன்றியோடு நினைவு கூரவேண்டிய ஒன்றாகும்.

‘பரமேஸ்வரக் கல்லூரி மாணவரின் இலட்சியங்கள்’ என்ற சிறு நூலிலே இராமநாதன் குறிப்பிடுவனவற்றை நோக்கினால், அவர் கொண்டிருந்த கல்வியிலக்கு நன்கு புலனாகும். “பரமேஸ்வரக் கல்லூரி, இந்திய ஞானி களின் ஞானத்தோடு, தமிழ், சங்கத இலக்கியச் செல்வங் களும் இணைந்து பிரித்தானியரின் மிகச் சிறந்த கல்விப் பாங்கினைத் தமிழ்ச் சிறுவர் பெறக்கூடிய வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தவேனத் தாபிக்கப்பட்டது. இக் கல்வியால், தீயவன் நல்லவனாய் மாறும் நன்மை ஏற்படும். குறும்பு களாலும், வல்லுணர்ச்சிகளாலும் உந்தப்படுபவன், அவற் றினை அடக்கி நற்பணிகளுக்கு உதவுவோனாவான். மந்தைபோலச் சோம்பி, வேலையற்று உழல்பவன் அத் தகைய தீமையிலே, தோயாதவரை ஊக்கமுடையோனாயும், பிறர் நலம் கருதுவோனாயும் மாறுவான். ஆபாசச் செயல்களில் ஈடுபடுவோனாயும் இருப்பவன் முரடனாயும், சீர்திருத்தப்படுவான். குறுகிய மனப்பான்மையும், வெறுப்புணர்வும் உடையோன் அனுதாபமும், சகிப்பு மனப்பான்மையும் எய்தப் பெறுவான். பரம்பரையாய் ஒரு பிரச்சினையையோ, அதன் வளர்ச்சியையோ அறிந்து தீர்க்க இயலாதவன் அவற்றை உடனடியாக இனங் கண்டுகொண்டு அவற்றின் காரணங்களை ஆராய்ந்து, பரிகாரந் தேடும் வழிவகைகளை அறிந்து நலம் வளர்க்கும் பணிகளிலே ஈடுபடுவான். சிந்தனையிலும் கருத்து வெளிப்பாட்டிலும் தெளிவில்லாதவன் நன்கு சிந்திக்கவும், கருத்தைத் திறம் பட வெளிப்படுத்தவும் ஆற்றல் பெறுவான். சிந்தனை யின்றி அந்நியரின், நடை, உடை, பாவனைகளைக் கேலி செய்யத்தக்க வகையிலே பின்பற்றுவோன், பரம்பரை நிலைபெற்றுவரும் தன் மூதாதையரின் இலட்சியங்களை, அவை எவ்வளவு தூரம் எமது தேவை களுக்கும் சூழ்நிலைகளுக்கும் பொருத்தமாய் உள்ளன என்ற அறிவுடன், தான் பிறந்த நாட்டிற்குப் பொருந்தும் தனது நடை, உடை, பாவனைகளை மேற்கொள்வான். திருப்தி யில்லா மனநிலையில் அலைந்து திரிவோன், நிலையை உணர்ந்து தன்னையும் தான் பிறந்த சமுதாயத்தையும் மேலோங்கச் செய்ய முயல்வான். வெற்றுச் சிந்தனைகளாலும், கானல்நீர் அவாக்களாலும் தடுமாறு கவனத்தையும், முயற்சியையும் ஒருமுகப் பவன் தன் படுத்தி வாழ்வின் பிரதான கடமையாகிய இறை பத்தி யிலும், தனக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளிலும் ஈடுபடுத் துவான். இத்தகைய செயலுந்துதலால் அமையும் தனது இலட்சியங்கள் மக்களின் உலகியலானவையும், ஆன்மிக மகிழ்ச்சியை நிலைபெறுத்தும் என்ற உணர்வோடு அவன் செயற்படுவான்.”

கல்வியின் மூலம் உள்ளச் சமநிலைபெற்ற உயர் செயலாற்றிய மகனை உருவாக்கலாம் என்று நம்பிச் இராமநாதன், பெண்களும் தாம் கற்கும் கல்வியின் மூலம் பண்பும் பயனும் வாய்ந்த இல்லத்தரசிகளாக விளங்க வேண்டும் என்ற அவாவினையும் கொண்டிருந்தார். அந்த அவாவினால் உந்தப்பட்ட நிலையிலேயே அவர் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியை அமைப்பதற்கு முன்னரே இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியை அமைத்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் கூறுகிறார்: இந்துப் பிள்ளைகளுக்கு இலௌகிகமும் ஆன்மிகமும் இணைந்ததான கல்வியினை அளிப்பதற்குகந்த கல்லூரி ஒன்றினை அமைக்கும் எண்ணம்

என் உள்ளத்தில் நெடுங்காலமாய் இருந்து வந்தது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இக்கல்லூரியினைக் கொழும்பிலே அமைப்பதனால் அங்குத் திரள் திரளாக இலங்கையின் பல பாகங்களிலுமிருந்து வந்து குவியும் இந்துச் சிறுவர்களை அவர்களின் சமயத்திற்கு முரணான போக்குக்களிலும், சிற்றின்பப் போக்குக்களிலும், தேசிய முரண்பாட்டுச் செயல்களிலுமிருந்து மறப் ஆனால், பினை ஏற்படுத்தலாம் என்று கருதினேன். மூன்று ஆண்டுகளின் முன் நான் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகை புரிந்தபொழுது இங்குச் சிறுவர்களிலும் சிறுமி களின் நிலையே கொழும்பில் உள்ளதிலும் பயங்கரமாக இருக்கக் கண்டேன்.”

“யாழ்ப்பாணத்துச் சிறுவர்களுக்கெனச் சைவக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் நடைபெறும் உயர் பள்ளிகள் பல இருந்தன. ஆனால், சிறுமிகளோ ஒன்று கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகளில் நுழைவருமதி பெறல் வேண்டும், அல்லது தங்கள் படிப்பினைப் புறக்கணித்து வீடுகளிலேயே படிப்பின்றி இருத்தல் வேண்டும். இவர்களின் பெற்றோர் கிறிஸ்தவப் பள்ளிகளுக்குச் செல்லும் தம் பிள்ளைகளுடைய உள்ளங்களில் ஏற்படும் நஞ்சு பற்றிப் பெரிதும் வருந்துவதையும், முறையீடுகள் செய்வதையும் என்னாற் காணமுடிந்தது. எனவே, இந்தத் துன்ப நிலையினை, சிறியரும் வளர்ந்தோருமான இந்து மாணவிகளுக்குத் தகுந்ததும், போதியதுமான பெரியதொரு கல்லூரியை அமைப்பதன் மூலம் போக்கி, அவர்களின் உலக வாழ்வின் ஆன்ம திருப்தியை ஏற்படுத்தலாம் என்று தீர்மானித்தேன்.

தமது செல்வத்தையும், உயர் நிலையினையும் உறுதுணையாகக்கொண்டு இராமநாதன் யாழ்ப்பாணத்திலேயே கல்லூரிகளை அமைத்தனரெனினும், தேசிய ரீதியில் எல்லா மக்களும் கல்வி பெறுவதற்கு அரசாங்கமே நடவடிக்கை எடுத்தல் வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தவும், அதற்காகப் போராடவும் தவறவில்லை.

1881-ம் ஆண்டுக் கல்விக்கென ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டிய நிதியினை, அக்காலப் பொதுக் கல்வி இயக் குநரினாலே தயாரிக்கப்பட்ட உதவி நிதி பெறும் பாடசாலைகளுக்கான திருத்தச் சட்டத்திற்கு அநுகூலமான வகையில் ஒதுக்கல் வேண்டும் என்று அந்நாட் குடியேற்றக் காரியதரிசி 1880 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 20 ஆம் தேதி ஒரு பிரேரணையைச் சட்டநிருபண சபைக் கூட்டத்திலே பிரேரித்தார். இதனால், புதியனவாக இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் தோன்றிக்கொண்டிருந்த பாடசாலைகள் பெரிதும் பாதிக்கப்படுமென்பதையும் ஆரம்பக் கல்வி பெறும் வாய்ப்பினைக்கூட இந்நாட்டுச் சிறுவர்கள் இழப்பர் என்பதனையும் இராமநாதன் உணர்ந்து, மாணவர் வரவுச் சராசரியின் அடிப்படையில் உதவி நிதி வழங்கும் ஷரத்துக்குத் திருத்தப் பிரேரணை ஒன்று கொண்டுவந்தார். இத்திருத்தமானது சர்வசனக் கல்விக் குப் பெரிதும் உகந்ததாயிருந்தது. குடியேற்றக் காரிய தரிசி திரு. ஜோன் டக்ளஸ் அவர்களின் பிரேரணையைத் திருத்துமாறு கோரி, இராமநாதன் 1880 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 6 ஆம் தேதி ஒரு சிறந்த சொற்பொழிவாற்றினார். ‘கல்வி வளர்ச்சியிலே நான் எப்பொழுதும் ஆசி மான ஈடுபாடு கொண்டவன்’ எனத் தொடங்கி, அவர் ஆற்றிய உரையில் அரசாங்கத்தின் கடமையினை மிகவும் வற்புறுத்துதல் புலப்படும். “பொதுமக்களுக்கு வேண்டிய கல்வியினை அரசாங்கம் கொடுத்தல் வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டினை ஒத்த வேறு எந்தக் கோட்பாடும் சர்வதேச ரீதியில் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாயில்லை. எத்தனை தலைமுறை செல்லினும், மக்களுக்கு பாட்டை இக்கல்வியால் அளித்துவிடலாம் என்பது இயலாத காரியம். ஆனால், அவர்கள் தமக்குரிய வாழ்க்கை நிலைகளில் தம் கருமங்களைத் திறம்பட நடத்துவதற்கான கல்வி வழங்கப்படல் வேண்டும். எமது கடந்த கால ஆட்சியாளர்களின் கல்வி இலட்சியமும் இவ்வகையிலேதான் இருந்தது.

“இராமநாதன் தமது காலத்திலே வழங்கப்பட்ட ஆரம்பக் கல்வி சுயபாஷைக் கல்வி மிகவும் குறைபாடுடையதாய் இருக்கக் கண்டார். இதனைப் போக்குவதற்கு ஆங்கிலப் பாடநூல்கள் சிலவாயினும் சிங்களத் திலும் தமிழிலும் மொழிபெயர்க்கப்படல் வேண்டும் என்றும், இம்மொழிபெயர்ப்புக்களைச் செய்வோரை இந்தியா விற் சன்மானம் அளித்து ஊக்குவதுபோல இங்கும் ஊக்குவித்தல் அரசாங்கத்தின் கடமையென்றும், 1879-ம் ஆண்டிலேயே சட்டநிருபண சபையில் அவர் எடுத்த துரைத்தார். இம்மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் சிறப்பாக ஆரம்ப விஞ்ஞான அறிவினையும், ஒழுக்கவியலையும் மாணவர்க்கு அறிவுறுத்துவனவாய் இருத்தல் வேண்டும். என்பதும் அவரின் நோக்கமாய் இருந்தது. இந்நோக் கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு உகந்த நூல்கள் சில பற்றியும் அவர் தமது பேச்சிலே சுட்டிக் காட்டினார்.

“சிங்கள, தமிழ் மாணவர் பண்பு நலத்திலேதான் குறைபாடுடையவர்களாய் விளங்குகின்றனர். எனவே, இவர்களின் பண்புநல அபிவிருத்தியை அரசு குறிக்கொண்டு ஆவன செய்தல் வேண்டும். இந்நாட்டின் இளைஞர் சமுதாயம், துவேஷமின்றியும், ஒருதலைச் சார் பின்றியும், சபலம் இன்றியும், உயர்வாகச் சிந்தித்தற்கு அவர்களை ஆயத்தம் செய்தல் வேண்டும்.”

மாணவரின் பண்புநலத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு ஆங்கில ஒழுக்கவியல் நூல்களை மொழிபெயர்த்தல் வேண்டும் என்று குறிப்பிட்ட சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் தமிழிலுள்ள அறநூல்கள் இரண்டின் சில பகுதிகளுக்கு விளக்கமும் எழுதியுள்ளார். இவை மாண வர்க்குப் பெரும்பயன் அளிக்கவல்லன. ஒளவை நாயகி யின் ஆத்திசூடி மந்திர விளக்கம்; திருக்குறட் பாயிர மும், இராமநாதீயமும் (விளக்கம்) என்பன அவ்விரண்டு நூலகளுமாகும்.

ஏகாதிபத்திய ஆட்சி நிலவிய காலத்தில், கல்வியின் நோக்கம் அரசாங்கத்திற்கு உண்மையாய் நடந்துகொள் ளும் உத்தியோகத்தர் வகுப்பொன்றினை உற்பத்தி செய்வதாகவே இருந்தது. இவ்வாறு உற்பத்தி செய்யும் பொழுது இதற்காகப் பெருந்தொகைப் பணத்தினைச் செலவு செய்வதையும் அவ்வேகாதிபத்தியம் விரும்ப வில்லை. இந்நிலையில் இராமநாதன் கல்வியின் நோக்கம் இவ்வளவு குறுகியதாக இருக்கவேண்டியதில்லை என்பதையும், அதற்குச் செலவு செய்வதில் அதிக உலோபம் காட்டுதல் தவறு என்பதையும் ஆட்சியாளருக்குச் சுட்டிக் காட்டினார். “கல்வியின் பிரதிபலன் பவுன் - சிலிங் - பென்ஸில் மாத்திரம் தங்கியிருக்கவில்லை என்பதை ஒரு சிலருக்கு அறிவுறுத்தி, அவர்களை ஒப்புக்கொள்ள வைப்பது எளிதாய் இல்லை. இவர்கள் கல்விக்கென 1867 இற் செலவாகும் பணம் 1868 இலோ, அல்லது 1869 இலேயோ திரும்பக் கிடைத்துவிடல் வேண்டு மென்று எதிர்பார்க்கின்றனர். நான் கல்வியின் பயன் களிற் சமூக, அரசியல் முன்னேற்றங்களே பிரதான மாணவை எனக் கருதுகின்றேன். கல்வி பெற்று உல கிடையே செல்லும் இளைஞன் ஒவ்வொருவனும் மக்க ளிடையே ஒரு சத்தியாய் விளங்கி, அவர்கள்மீது தன் செல்வாக்கினைப் பதித்துவிடுகின்றான். சமயம், அரசியல், ஒழுக்கவியல், சமூக முன்னேற்றம் என்பன அவன் உள் எத்தே பதிந்து விளங்குகின்றன. இவ்வாறு பதிந்தவை அவன் தன்னிலும் கலவி குறைந்தோருடன் உரையாடு கையில் அவர்களின் அறிவை அபிவிருத்தியடையச் செய் கின்றன. இவ்வபிவிருத்தி படிப்படியாகவும், பலாத்தார மினறியும் அவர்களின் நடத்தையை மாற்றி அமைத்து விடுகின்றன.”

கல்வி வளர்ச்சி ஒன்றுதான் இந்நாட்டு மக்களின் அடிமைத் தளையினை அறுக்கவும், அவர்களைச் சுதந்திர ராய்த் தலைநிமிர்ந்து நிற்க வைக்கவு உதவவல்லது என்பதை இராமநாதன் நன்கு உணாமதிருந்தார்.

கல்வி வாய்ப்புப் பெறுவதில் ஏழை என்றும், செல்வர் என்றும் வேறுபாடு இருத்தல் கூடாது எனவும், இக் கல்வி வாய்ப்பினை அரசாங்கமும் பாரபட்சம் இன்றி யாவர்க்கும் வழங்கல் வேண்டும் எனவும் பாடுபட்டதோ டமையாது, தாமே இரு பெரிய கல்விக் கூடங்களையும் நிறுவி வழிகாட்டியவகையில் சேர். பொன். இராமநாதன் இந்நாட்டின் கல்வித்துறைக்கு மாபெரும் பணியாற்றியுள் ளார் என்பது யாவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றேயாகும்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகச் சபா மண்டபத்தில் சேர். பொன் இராமநாதனின் குருபூசை நிகழ்வு

“Something More Than a Knowledge of the Perishable Things of Life”.

A Study of the Educational Ideals of Sir Ponnambalam Ramanathan¹

The educational philosophy of Sir Ponnambalam Ramanathan,² first elected representative of the “Fducated Ceylonese” in the Legislative Council, sometime Attorney-General of the Island, founder of the Ceylon National Association³

1. The present essay is the fifth in a projected series of papers in which an attempt is made to examine the development of “a tradition of radical protest” against the system of colonial English education that was prevalent in Sri Lanka during the late 19th and early 20th centuries. The first four papers in the series are as follows: “Strangers in their Own Land”: An Outline of the Tradition of Radical Protest Against English Education in Colonial Sri Lanka”, *Navasilu*, The Journal of the English Association of Sri Lanka, No. 1, 1976; “English Education and the Estranged Intellectual in Colonial Sri Lanka: The Case of James Alwis (1823-70)”, *Modern Ceylon Studies*, Vol. 6, No. 2, 1976 (in press); “A Generation of Spiritual Bastards and Intellectual Pariahs: A study of Ananda Coomaraswamy’s Attitudes to Colonial English Education in India and Sri Lanka”, *Sri Lanka Journal of the Humanities*, Vol. 1, No. 2, 1976; and “Decoration Before Dress: A Study of Sir Ponnambalam Arunachalam’s Attitudes to Colonial English Education in Sri Lanka”, *The Ceylon Historical Journal*, Vol. 25, 1975 (in press).
2. Ponnambalam Ramanathan was born on 16th April, 1851, in the home of his maternal grandfather, Gate Mudaliyar Arumuganathapillai Coomaraswamy, the first occupant of the Tamil seat in the Legislative Council as newly constituted in 1833. Ramanathan’s parents were Gate Mudaliyar Ponnambalam and his wife Sellachchi. The latter was the sister of Sir Muthu Coomaraswamy, the great orientalist and statesman, and father of Ananda Coomaraswamy. (For further details regarding Ramanathan’s ancestry, parents and birth, see M. Vythilingam, *The Life of Sir Ponnambalam Ramanathan*, Vol. 1, Ramanathan Commemoration Society, Colombo, 1971, Chapters 1 to 5). Having received his education at the Colombo Academy (now Royal College), and Presidency College, Madras, Ramanathan qualified as an advocate of the Supreme Court in 1873. The following year, Ramanathan married Chellachiammal, second daughter of Nannithamby Mudaliyar, and settled down at “Sukhasthan”, his Cinnamon Gardens residence. On the death of Sir Muthu Coomaraswamy (his uncle) in 1879, Ramanathan was nominated by Governor Longdon to represent the Tamil speaking peoples in the Legislative Council. From 1894 to 1896 Ramanathan was the Acting Attorney General of the Island. From 1911 to 1916, and again from 1917 to 1920, he was the first elected representative of the “Educated Ceylonese” in the Legislative Council. From 1921 to 1924, he was again a nominated member of the Legislative Council, and from 1924 to 1929 the elected representative of the Northern Division of the Northern Province—an almost unbroken period of 50 years as a member of the Island’s legislature. His death occurred in November 26th, 1930. The zenith of Ramanathan’s political career was reached in 1915, when Ramanathan espoused the cause of the Sinhalese and fought the British administration for justice protesting against the excesses and atrocities committed by the authorities during the period of the riots and martial law in 1815. In this connection, see Ponnambalam Ramanathan, *Riots and Martial Law in Ceylon*, London, 1916.
3. The Ceylon National Association was founded by Ramanathan in the 1880s (E. F. C. Ludowyk, *The Story of Ceylon*, Faber and Faber, London, 1967 p. 227); the Association grew out of the Ceylon Agricultural Association founded by C. H. de Soysa to help Ceylonese agriculturalists (E. F. C. Ludowyk, *The Modern History of Ceylon*, Weidenfeld and Nicholson, London, 1966, p. 129).

and the parliamentarian,⁴ religious scholar, philosopher⁵ and orator *par excellence* of early 20th century Sri Lanka,⁶ may fittingly be epitomised in his own favourite phrase, “something more than a knowledge of the perishable things of life.” Moving the first reading of “An Ordinance to Declare the Constitution of Parameshvara College, Jaffna” in the Legislative Council, Ramanathan declared: “Hindu parents in and out of Ceylon . . . feel that the kind of education that is being given to their boys and girls in the English schools . . . is not at all satisfactory. They want something more than a knowledge of the perishable things of life, too much of which is pressed on the attention of students as if there was nothing else worth considering and attaining.”⁷ The main purpose of the present paper is to discuss in some detail the “philosophy” of education that emerges from an examination of Ramanathan’s speeches and writings, and Ramanathan’s practical application of his theories and beliefs in setting up two educational institutions during the latter part of his career in Jaffna—Ramanathan College (for girls) and Parameshvara College (for boys). This study would also enable us to place Ramanathan in his proper place in the important “tradition of protest” against colonial English education in Sri Lanka, a tradition that had been inaugurated as early as the 1830s by such eminent Englishmen as George Turnour and D. J. Gogerly, and continued later not only by a succession of native scholars, statesmen, and social reformers like James Alwis, Ananda Coomaraswamy and Ponnambalam Arunachalam, but also by a host of lesser-known Sinhalese nationalists, intellectuals and literary men like Piyadasa Sirisena, John de Silva, Arumuga Navalar, Anagarika Dharmapala and Kumaratunga Munidasa.

It has already been shown elsewhere⁸ that the system of “English Education” in Sri Lanka, with its almost exclusive stress on English language and literature, and western culture was, contrary to popular belief, subjected to considerable criticism during the late 19th and early 20th centuries, and that both distinguished native Sri Lankan intellectuals and statesmen as well as non-native (principally British) scholars and educators were able, from its inception,

4. S. Namasivayam (in his *The Legislatures of Ceylon, 1928-1948*, Faber and Faber, London, 1951) describes Ramanathan as “a vigilant critic of government, and, during a period when criticism required some courage, he labelled governmental acts on the floor of the House as acts of mis-government. Together with a few other unofficials, he was ceaseless in the pursuit of information for the purpose of ventilating grievances.” (p. 27). Sudhansu Bose, who edited a volume of the speeches delivered by Ramanathan from 1879 to 1894 in the Legislative Council, comments on Ramanathan’s “extreme readiness in debate, marvellous command of words in English, and singular freedom from fear and favour, ill-will and anger.” (*Selected Speeches of Ponnambalam Ramanathan*, Vol. 1, 1879 to 1894, Ceylon Daily News Press, 1929, Editor’s Note). M. Vythilingam, Ramanathan’s recent biographer, describes him as “a parliamentarian of the highest calibre, perhaps the greatest that ever graced this country’s legislature.” (*Op. Cit.*, p. 4). S. Arasaratnam describes Ramanathan’s agitation for the release of the Sinhalese leaders indiscriminately arrested and detained during the 1915 riots as “one of the earliest attempts at political activity against sections of the government . . . which provoked people like Mr. (D. S.) Senanayake to enter the arena of nationalist politics . . . and convinced nationalist elements of the need for co-ordinated agitation if they were to make a mark on the colonial government,” (S. Arasaratnam, *Ceylon*, Prentice-Hall, Inc., New Jersey, 1964, p. 1967).
5. Ramanathan’s published works include the following: *Riots and Martial Law in Ceylon* 1915, London, 1916; *The Culture of the Soul Among Western Nations*, London, 1906, *Special Report of Crime in Ceylon*, (Sessional Paper No. 8, 1898); and *Memorandum on the Recommendations of the Donoughmore Commissioners*.
6. Some of Ramanathan’s early speeches have been edited by Sudhansu Bose (see fn. 4 above).
7. *Debates in the Legislative Council of Ceylon (Hansard)*, 1925, Colombo, 1926, p. 181.
8. See the four papers referred to in fn. 1 above.

to grasp clearly the pernicious aspects of the system of "Colonial English Education" that had been imposed on the Sri Lankans by their overlords. This dissatisfaction gradually (but clearly and inevitably) percolated from the representatives of the British themselves down to the relatively better-educated and more percipient natives (who were themselves, ironically, the most distinguished "products" of the colonial system of English education that they later debunked and castigated). Thus, in the late 1860s, for example, James Alwis took up arms against the then-prevailing system, labelling it as "a most pernicious system of education now carried on among my countrymen."⁹ Ananda Coomaraswamy, too, hardly minced his words when he asserted that "a single generation of English education suffices to break the threads of tradition and to create a nondescript and superficial being deprived of all roots—a sort of intellectual pariah who does not belong to the East or the West, the past or the future."¹⁰ Ramanathan's own younger brother, Ponnambalam Arunachalam, described the inefficacy of the system in terms as unequivocal as the others mentioned: "Our youth are unable, after a dozen years' study, to write or speak English correctly or to feel any interest in any good English literature. . . They remain strangers to Western culture, however much they may strive, by adopting the externals of Western life—dress, food, drinks, games, etc.—to be 'civilised' in the Western fashion."¹¹ Though thus united in a broad campaign of total and unequivocal protest against the contemporary system of English education, Alwis, Coomaraswamy and Arunachalam each evolved his own, often highly individualistic, concept of the nature and content of education. Each of them also worked out for himself a practical scheme or programme for the reform of the educational system of Sri Lanka. As will be shown below, Ponnambalam Ramanathan, too, although he belonged unmistakably to this "Great Tradition" of radical protest against English education, was, in matters of detail, highly individualistic in his approach towards the nature, content and aims of education in Sri Lanka. He was no mere "disciple" or follower of any of the reformers mentioned above; moreover, Ramanathan was no pure idealist—he was indeed the most practical-minded of the educational reformers who comprise the tradition of radical protest, for, unlike Alwis, Coomaraswamy and Arunachalam (whose ideas remained purely on the plane of theory), Ramanathan was fortunate enough to translate his ideals, at least partly, into concrete reality during his lifetime. He achieved this by establishing two colleges in Jaffna, Ramanathan College and Parameshvara College, through his own initiative and after sacrificing a large slice of his personal fortune.

Like Alwis, Coomaraswamy and Arunachalam, Ramanathan received the best type of colonial "English Education" available at the time. As Ramanathan himself declared, he was, like Coomaraswamy and many others

9. James Alwis, *Memoirs and Desultory Writings*, Ed, A. C. Seneviratne, Colombo, 1939, p. 17.

10. Ananda Coomaraswamy, *The Dance of Shiva*, New York, 1957, pp. 155-56.

11. *Speeches and Writings of Sir Ponnambalam Arunachalam*, Vol. 1, Cave and Co. Ltd., (n.d.), pp. 261-62.

of his generation, not only brought up and educated in a truly British atmosphere, but also trained to be a loyal British subject.¹² Having completed his primary education at home, Ramanathan was sent to Royal College¹³ from 1861, and studied his lessons in the distinguished company of C. A. Lorenz, the Nell brothers, William Gunatilake, and his (Ramanathan's) own brothers, Ponnambalam Coomaraswamy and Ponnambalam Arunachalam¹⁴. In 1865, their father, Mudliyar Ponnambalam, sent his two elder sons, Coomaraswamy and Ramanathan, to Presidency College, Madras, for graduation.¹⁵ Ramanathan was then in his thirteenth year. The two brothers were left to their own devices by their father, who gave them Rs. 1000, a Persian horse, a passage to Madras through Rameshwaram, together with "guidance from God." Though somewhat perturbed by being thus ushered forcibly to manhood, Ramanathan was also evidently gratified by his change of school so early. Even at this youthful age he had grasped clearly the essential hollowness and poor quality of the English education he had imbibed at the Colombo Academy, for he said later: "Though by no means proficient in English or in any of the departments of knowledge commonly taught in English schools, I was able to see that the teaching offered in the first educational institution of the Island—the Colombo Academy where I was reading—was of a poor order."¹⁶

It was, perhaps, the kind of education that Ramanathan underwent at Presidency College (one that appears to have been radically different in many ways from colonial education in Sri Lanka) that laid the foundations for his non-conformist views with regard to colonial English education. Under the benign Principalship of Dr. Thompson, the college, though founded "for the purpose of imbuing the Indian people with a love for the learning and culture of their rulers, and generally for the propagation of all that was good and

12. Of his Western (mainly British) upbringing and his admiration for British traditions of justice and fairplay, Ramanathan himself said: "England, Sir—my heart melts at the sound of England. I feel that my whole life has been protected by England. I have from my infancy upwards been bred by England, taught by England, benefited by England, and I am deeply grateful for it not merely for the benefits which I have personally received, but for the reputation it has for justice, humanity, mercy and honour. However painful my duty may have been, I have discharged it because of the great and good who are standing up for the glory of the British Empire, because they want us to do our duty, in order that England may continue from generation to generation as the greatest, the best and the noblest country on the face of the earth." (Quoted in Zeylanicus, *Ceylon—Between Orient and Occident*, Elek House Books Ltd., London, 1970, p. 159).
13. The present Royal College was then known as the Queen's Academy. Its headmaster was Dr. Barcroft Boake.
14. For further details regarding Boake's stewardship of the Queen's Academy and Ramanathan's schoolmates, see Vythilingam, *op. cit.*, pp. 79-80. Vythilingam quotes Dr. Isaac Thambyah, who writes of Ramanathan: "He confined his reading largely to novels. Happening to come across Madame de Stael's saying, "Novel-reading bleaches one's mind," (Ramanathan) betook himself with oriental avidity to more substantial reading." (*Op. Cit.*, p. 80).
15. Mudaliyar Ponnambalam's decision to send his two elder sons abroad was based as much (or even more) on moral grounds than on purely academic grounds. Cf. Ramanathan's own remarks in one of his speeches later: "We had a number of friends from outside our society coming in and instilling into us ideas that created irreverence and frivolity in our minds. My father looked at these things with sorrow and told me and my brother Coomaraswamy, "Sons, you are in great danger in Colombo. You must go out of Ceylon to a country where many more things are to be learnt than could be learnt in Colombo. Are you willing to go?" We said, "Yes, father!" (Vythilingam, *op. cit.*, p. 80).
16. Quoted in Vythilingam, *op. cit.*, p. 82.

great in the civilisation of the West,"¹⁷ did not ignore indigenous Indian culture. Presidency College in fact fostered the study of Sanskrit, the Indian languages, Indian History, Eastern philosophy and Indian religions. (The staff, comprising English professors and Indian scholars, represented a synthesis of *all that was best* in the West and the East.) Facilities were freely available for physical development too, in the form of activities and games such as athletics, riding, wrestling and boxing. Ramanathan was active in the debates of the Union where he developed the forensic powers that were to stand him in good stead in later life as a lawyer and parliamentarian. He won the English essay prize, drawing from Dr. Thompson the eulogistic remark that, as far as he knew, no other undergraduate "wielded the English language to better effect than he."¹⁸ Unfortunately, however, Ramanathan's career at Presidency College was cut off prematurely; Mudaliyar Ponnambalam, alarmed by reports regarding his elder son Coomaraswamy's "youthful excesses", was compelled to recall both sons to the Island without ceremony. Ramanathan thus left Madras without a degree, having just passed his Intermediate Examination in Arts.

Back in Sri Lanka, Ramanathan, under the guidance of his uncle, Sir Mutu Coomaraswamy, (perhaps the most influential personality in Ramanathan's intellectual development), became an apprentice student-at-law under Sir Richard Morgan, the Attorney-General. Two years later he was called to the bar as an advocate.¹⁹

Thus Ramanathan, though he never attended a British university like his brother Arunachalam,²⁰ enjoyed at least the best colonial education that Sri Lanka and India could offer. His experiences of the educational systems followed in the two countries without doubt led Ramanathan to ponder seriously upon the subject of colonial education quite early. The fact that education was the foremost "national" problem in his mind early in life is attested also by the fact that during Ramanathan's initial years as a member of the Legislative Council,²¹ his mind was engrossed by educational matters. Shortly after he took his seat as the representative of the Tamils in the Legislative Council, Ramanathan moved a motion entitled "On the Necessity of making more efficient the Department of Public Instruction" (on 19th November 1879). In proposing this motion, Ramanathan was perhaps impelled by the thought that Sir Mutu's mantle had fallen upon his own shoulders. Sir Mutu had, in fact, already inaugurated a reformist movement in education himself—in 1865, he had brought up the subject of colonial education before the Council and had even succeeded in getting a Select Committee appointed to inquire into the School Commission and the educational wants of the country.²² Thus when Ramanathan succeeded his uncle as the representative of the Tamils

17. *Ibid.*, p. 84.

18. *Ibid.*, p. 87.

19. Ramanathan was examined by Sir Edward Creasy and Mr. Justice Charles Stewart in 1873. Sir Edward was the Chief Justice of the Island from 1860 to 1877.

20. Ponnambalam Arunachalam was educated at the University of Cambridge.

21. Ramanathan was appointed the representative of the Tamils in 1879, on the death of his uncle Sir Muthu Coomaraswamy. The latter had occupied that position upto that time.

22. The Select Committee, with Sir Richard Morgan as Chairman, sat for two years, and in 1867 presented an elaborate report (Sessional Paper No. 8, 1867) with certain far-reaching recommendations—among them, the abolition of the School Commission, the establishment of a state department of education with a responsible Director at the helm, and the revision of the Grant-in-Aid Scheme. See Vythilingam, *op. cit.*, p. 122.

in Council, he no doubt felt morally obliged to carry forward the reformist movement that Sir Mutu had already commenced. In a spirit of adolescent bravado mixed with an adult sense of responsibility, therefore, Ramanathan moved in Council the necessity of placing the Department of Public Instruction on firmer foundations, almost immediately after entering the Legislative Council. He asked whether the Memorandum of the Director dated 12th May and referred to by him in his report for 1878, would be acted upon.

In his first important speech on education, the first of a series that marked his tenure of office as the representative of the Tamils, Ramanathan stressed two important points: the responsibility of the state for the education of its future citizens; and the ridiculously and criminally low sums of money then spent on education. Said Ramanathan on 19th November 1879: "I don't think it necessary to dilate on the obligation of the government to educate the people. I think that will be conceded, but I do wish to press on you, Sir, the fact that capital invested in education is reproductive."²³ Both these ideas were new and revolutionary in the contemporary colonial context. Having next quoted Sir Charles Macarthy and C. A. Lorenz in support of his contentions, Ramanathan went on to assert, in a tone of bitter self-reproach:

We who speak of ourselves as rolling in wealth are the niggardliest in our expenditure on so noble a cause as education. . . . Nothing is more universally admitted than the principle that the Government should provide for the education of the masses. The wealthier classes of Ceylon, absorbed in their own pursuits, do not think of the educational wants of the poor. . . . The future policy of the Government should be to spend largely on the promotion of vernacular education.²⁴

Thus, early in his political career, Ramanathan stressed not only the need for a state-sponsored and-controlled system of education not merely for a rich *elite* but also for the "masses"; he also drew the attention of the authorities to the need for the use of the *vernacular*, as opposed to the exclusive use of English, as the educational medium in the upper forms. Thus Ramanathan was one of the earliest advocates of the use of *swabasha* in education in Sri Lanka.

Like James Alwis before him, Ramanathan saw quite clearly the inseparable connection between contemporary English education and Westernisation with its attendant alienation of the English-educated from his own countrymen. A knowledge of English only made the Sinhalese youth hanker after the more superficial features of Western civilisation, not its really sound elements: "At present the great ambition of the Sinhalese youth, who has picked up a smattering of English in the Anglo-Vernacular schools, is to assume the external phases of Western civilisation only, without caring to aspire to those really sound elements of it which made that civilisation valuable."²⁵

To Ramanathan, the ultimate and most obnoxious consequence of pursuing English education as a status symbol was, of course, the estrangement of the intelligentsia of the country from the ordinary masses, and the decay and

23. *Select Speeches of Ponnambalam Ramanathan*, p. 11.

24. *Ibid.*, p. 13.

25. *Ibid.*, p. 14.

suppression of traditional customs, religions, cultures and ways of life, especially the pursuit of agriculture as a life-calling. It led, finally, to the degradation of life, and to the loss of personal happiness as well as individual income. Ramanathan evoked vividly the radical transformation (for the worse) in the pitiable recipients of English education thus: "When the Sinhalese youth comes to know a little English, his mind becomes unsettled. He discards the plough, the honourable and useful calling of his ancestors, idles away his time or becomes a petition-drawer or clerk on a miserable pittance. This is not as it should be."²⁶

Not only did Ramanathan thus debunk the system of English education in the late 19th century; he also pointed to the self-obvious remedy: "The Government has hitherto devoted large sums of money towards instructing the youths of the country in elementary English education and neglected to give them the opportunity of entering upon a higher course of study in their language. The future policy of the Government should be to spend largely on the promotion of vernacular education."²⁷ Thus, like James Alwis before him, and Arunachalam and Coomaraswamy during his own generation, Ramanathan, a youth still in his twenties, championed the cause of *swabasha* as a medium of instruction and as a field worthy of higher learning, over three-quarters of a century before the indigenous languages were made the media of education in the Island.

Like James Alwis, Arunachalam and Coomaraswamy, Ramanathan apportioned the blame for the social ills stemming from the faulty educational system between the colonialist ruler and the subject-peoples. While the British rulers were certainly to be blamed for their jaundiced policy of ignoring the languages actually used in the country, the Sri Lankans were equally culpable for the criminal neglect of their own mother-tongues and traditional cultures. In a public speech on "The Denationalisation of the Sinhalese" delivered in 1904, Ramanathan dramatically and sardonically high-lighted the tragic plight of the Westernised, English-educated Sinhalese, tracing it to its deeper causes:

"First and foremost, (the cause of the denationalisation of the Sinhalese) is the utter neglect of the use of the Sinhalese language amongst those who have learned to speak English. . . . I have asked these denationalised Sinhalese gentlemen, 'Will you tell me what constitutes a Sinhalese man?' Not knowing the answer, they have remained silent. I then asked them, 'Do you take delight in speaking the beautiful Sinhalese language at your homes, and among your friends when you meet in railway carriages and other places, and on public platforms?' They feebly smiled."²⁸

Ramanathan concluded this revelatory account of the (to him inexplicable) behaviour of his countrymen in a tone of ironic and pathetic self-resignation: "Ah me! If Sinhalese lips will not speak the Sinhalese language, who else is there to speak it?"²⁹ Thus to Ramanathan, as to Coomaraswamy and to

26. *Ibid.*

27. *Ibid.*, p. 15.

28. From a speech by Ramanathan on "The Denationalisation of the Sinhalese", delivered at Ananda College, Colombo, on 3rd September, 1904, quoted in Vythilingam, *op. cit.*, p. 479

29. Quoted in *ibid.*

Arunachalam, superficial westernisation was the inevitable corollary of English education, the two together leading to the destruction of everything that was valuable in indigenous culture.

Quite logically, to Ramanathan, the rising tide of westernisation and denationalisation could be stemmed only by a colossal attempt at a realistic self-examination of their unenviable plight by the Sri Lankans themselves. He constantly felt and urged that "Every Sinhalese man, every Tamil man, who knows what he is about, should raise his voice and protest against the denationalisation that is going on in this country."³⁰ Chastising the Sinhalese in indignant vein for their perverse refusal to learn and use their own mother-tongue, Ramanathan went on to define the national-minded Sinhalese as follows: "The man who speaks Sinhalese... without any admixture of foreign language, who can roll out sentence after sentence in pure Sinhalese, charged with sober sense, inspiring and grand to hear is a Sinhalese man indeed."³¹ Ramanathan thereafter proceeded to call every man who could not speak his native tongue a "pariah",³² a non-Sinhalese, and sounded the death-knell of the entire Sinhalese race in the following words: "(If you)... cannot or will not speak your native language on public platforms, in railway carriages and in drawing-rooms, and will not stand up for your national institutions, then I say none of you deserve to be called Sinhalese, 1,800,000 Sinhalese will soon dwindle to nothing. The nation will be ruined, and we must await with trembling knees the early destruction of the Sinhalese language."³³ This was, indeed, a warning first sounded by James Alwis in the late 1860s, and by Coomaraswamy and Arunachalam during the closing years of the 19th century.³⁴ Thus, to Ramanathan, as to Alwis and Coomaraswamy, the basic and most urgently-needed reform in the contemporary educational system was the change of the media of instruction from English to Sinhalese and Tamil.

A careful reading of the speeches and writings of Ramanathan indicates that although he never attempted to formulate a full-fledged and self-contained theory of education, his educational thought and reformist activities in later life imply a coherent grasp of certain fundamental tenets of education. It is clear from numerous comments on education in his writings and speeches that Ramanathan had pondered deeply on the subject of education in general as well as on the history of traditional education in the East, and on the unsuitability of the colonial system then in vogue in India and Sri Lanka. Ramanathan had acquired (probably through family tradition and upbringing, his stay in India and his extensive reading) a deep knowledge of the traditional (Sinhalese and Hindu) systems of education. The extent and depth of Ramanathan's study of the traditional Hindu and Sinhalese systems of education³⁵ are revealed

30. Quoted in *ibid.*, p. 481.

31. Quoted in *ibid.*, p. 482.

32. Note the common use of the word "pariah" ('outcast') to designate westernised and denationalised Sri Lankans by both Ramanathan and Coomaraswamy. Coomaraswamy described the English-educated youth in India and Sri Lanka as "a nondescript and superficial being deprived of all roots—a sort of *intellectual pariah* who does not belong to the East or the West, the past or the future." (*The Dance of Shiva*, New York, 1957, p. 156). Emphasis added.

33. Quoted in Vythilingam, *op. cit.*, p. 482.

34. For details, see the papers on James Alwis, Ananda Coomaraswamy and Ponnambalam Arunachalam, mentioned in fn. 1 above.

35. Ramanathan described the Sinhala-Buddhist system of *Pansala* (temple) education as "a copy of the *pāṭhasālā* system indigenous to India." (*Select Speeches*, p. 35).

quite clearly in his speech on the "Proposed Revised Code of Education for 1881 and the Grant-in-Aid-System", delivered in the Legislative Council on 6th December, 1880, in which he outlined, vividly though briefly, the traditional Hindu system of education prevalent for ages in India and in the Jaffna peninsula. While conceding at the outset that the education imparted in the school of the hereditary village teacher could not be termed by any means "high or liberal", Ramanathan showed that such traditional education had nevertheless served its purpose quite adequately during the time and in the environment in which it had been used. With obvious approval Ramanathan quoted the following excerpt from the characterisation of the system of traditional Hindu education from a report of the Director of Public Instruction of Bengal: "It (i.e., traditional Eastern education) was not education at all in the proper sense of the word, but rather instruction in some of the most necessary arts of life".³⁶ It was "so eminently and intensely practical that it neglected everything that had not immediate reference to the daily concerns of a villager's life."³⁷ According to Ramanathan, the ancient Sinhalese and Tamil peoples of Sri Lanka had always set store by education of this highly useful, "intensely and eminently practical" type.

In clear eulogistic vein, Ramanathan went on to describe some of the features of the ancient educational system practised during the reign of the ancient Sinhalese kings: "It is mentioned of King Vijaya Bahu III, who reigned in 1240, that he established a school in *every village* and charged the priests who superintended them to take nothing from the pupils, promising that he would himself reward them for their trouble. Such was the policy of enlightened Sinhalese sovereigns, the policy of bringing free education to the very doors of the people."³⁸ Free and state-controlled mass education was apparently not, therefore, something unusual or revolutionary in the Sri Lankan context.

State-sponsored and state-controlled education for the masses, in Ramanathan's opinion, could only be achieved through a system of small government schools:

"The wealthier classes of Ceylon, absorbed in their own pursuits, do not think of the educational wants of the poor, nor are the labouring classes sensible enough or able to help themselves. It is therefore the duty of the Government to urge the masses to educate themselves and also to contribute largely and freely to the cause of such education. The circumstances of the colony permit of such education mainly by means of small schools, and the withdrawal of the grants from such schools will seriously affect the educational opportunity of the people."³⁹

Ramanathan opposed vehemently the Government's attempts at the time to reduce the number of schools (by closing down small schools). The state's hopes of establishing larger schools with better teachers and tighter discipline Ramanathan surmised, was only "a vain hope."⁴⁰ "What is immediately,

36. *Select Speeches*, p. 35.

37. *Ibid.*

38. *Ibid.*, p. 36.

39. *Ibid.*, p. 37.

40. *Ibid.*, p. 38.

required," he asserted, "is a network of small schools throughout the country. The people of this country do not appreciate education so greatly as to send their children to distantly situated large schools."⁴¹

To Ramanathan, the contemporary system of colonial education was unsatisfactory in several other important respects. Its gravest limitation was that it was weighted heavily towards the material aspects of life, not towards the religious and spiritual, which the orthodox Hindu valued very highly. This lop-sidedness, asserted Ramanathan, was an inevitable consequence of the slavish imitation of a foreign and alien educational system: "The curriculum of studies prescribed in the universities and schools in the west, except in theological circles, are confined to the things that relate to the perishable side of life."⁴²

Ramanathan proceeded to describe how the adoption of the western system of education had led, within a half-century, to dire consequences. It had wrought a complete moral, ethical and spiritual change in the younger generation, and directed their minds to a striving for sensual gratification. Indeed, it had reversed completely the system of life-values upheld throughout the ages by tradition, custom and religion. Ramanathan's apprehensive vision of a newly-emerging immoral and irreligious generation emerges in passages such as the following:

"Everywhere the complaint is that boys and girls are not as they were some 50 years ago. Formerly there was some peace reigning in their hearts. They respected their elders in their homes and societies and the rulers of the country, in councils of state and on political platforms. They were willing and ready to put into practice the principles they had been taught at their homes and schools. They loved to be self-controlled, obedient, thoughtful and helpful to others. They spurned selfishness and irreligion."⁴³

What the new "English education" brought in its wake was the reversal of the virtues mentioned and an attendant growth in the sensual aspects of life: "There is now a vehement desire for the gratification of the senses at any cost, an extraordinary regard for pleasure, and a proportionate contempt for duty. The principles which make life a thing of beauty and joy forever have all been forgotten."⁴⁴

To Ramanathan, the greatest loss suffered by pupils as a result of the decay of traditional education was the neglect of morality and religion. He complained bitterly that even teachers in "great colleges," "do not know how to teach God and morality."⁴⁵ To Ramanathan, education was essentially the pursuit of the truth, which could be achieved only through religion...i.e, through faith in God, the universal creator. Education was one pathway to the Divine Truth, and therefore all education had ultimately to provide answers to the people's questions on God and the universe:

41. *Ibid.*,

42. *Debates in the Legislative Council of Ceylon (Hansard)*, 1925, Colombo, 1926, p. 182.

43. *Ibid.*

44. *Ibid.*

45. *Ibid.*

“People want to know who God is, and what is God doing for us, how are we to know God, and what is our duty towards God. They also want to know what is Ethics or Morality, on what is it founded. What is the reason of the difference between things which are permitted and things which are not permitted, and what relation does pleasure bear to duty. Such questions, if not answered intelligibly, produce a doubtful and controversial state of mind, which ultimately leads to materialism and other sin.”⁴⁶

Thus, the neglect of religion, morality and ethics in 19th century education led, *ipso facto*, to the production of a generation who had lost faith in moral and religious values, and whose sole purpose was to

“seize every opportunity to please oneself in every plane of the senses. The meaning of pleasing or enjoying oneself is to gratify every desire or passion that creeps into the mind. The result is a life like that of the butterflies, dogs, cattle, and other animals, which have no codes of religion and ethics, and which have no power to hear and understand them.”⁴⁷

Religion and morality were thus the cornerstones in Ramanathan's concept of an ideal liberal education. He did not, however, conceive of education being (of necessity) religious in the narrow sectarian sense. To Ramanathan, all major world religions were at bottom alike, in that they all upheld the same fundamental set of moral and ethical principles, “the principles of imperishable or eternal life... (which are taught) in order to save human beings from the dangers of worldly life”⁴⁸ as he described them. All religions emphatically assert that the “life eternal is not something high up in the skies, but is attainable in our own hearts amidst our worldly surroundings, and that a knowledge of the principles and practices of Eternal life is the only safeguard against the corruptions which beset our path on earth.”⁴⁹ The function of educators and education was therefore “to bring afresh within the reach of our children the great traditions which have been crowded out of our schools and colleges by the advent of what is called modern civilisation.”⁵⁰ Elsewhere, Ramanathan showed that the chief aim of education was to enable youth to save themselves from “the perils of selfishness and sensuousness combined, called worldliness.”⁵¹ A sound and effective system of education would (while giving the pupils a knowledge of the nature of “the perishable things of life”) have to make a serious effort to “inculcate also some of the principles relating to the imperishable things known as God and Souls, and to teach the part which Evil plays in the destruction of humanity.”⁵²

When Ramanathan spoke of “the Life Eternal” and “God,” he was not restricting himself to any one god in the Hindu pantheon or to the Christian God. To him all religions were different aspects of a single universal faith, and God was really an abstraction, though identified and worshipped under specific names and guises in the different religions. This notion finds explicit statement in the following passage:

46. Vythilingam, *op. cit.*, 122.

47. *Ibid.*

48. *Ibid.*, p. 183.

49. *Ibid.*

50. *Ibid.*

51. *Ibid.*

52. *Ibid.*

“There is only one God for all nations. He is the only lord of all hosts, who can be worshipped by human beings. The methods of worship in the case of the great religions of the world may be different, but the object worshipped is identically the same.”⁵³

Only an ideal system of education which gave a predominant place to the inculcation of religious, ethical and moral principles could produce “really good men and women, really good citizens”, the ideal products of a satisfactory system of education. The chief object of education, according to Ramanathan was, therefore, to make good citizens of pupils, and by “reminding them of our Spiritual Traditions, . . . to make them real assets to us and to the British Empire.”⁵⁴ In other words, “education” was synonymous with the building up of good character, and cultivating in pupils “lofty ideals” as Ramanathan described them in this passage which epitomises his philosophy of education:

“Education in the proper sense of the term implies something that is systematically neglected by our educationists. . . . The more important side of Education is the training of boys and girls to lofty ideals of character, perfection in work, heartfelt devotion to God, and loyalty to the king.”⁵⁵

According to Ramanathan, however, the development of a “lofty character” was no easy or simple process—it could be attained only through a rigid control of the senses as well as of the mental faculties, supplemented by “abundant study and thoughtful action.” Goodness of character, the avoidance of evil, was no inherited or congenital trait for the majority of the people in any country. For the masses, therefore, what was required was “a kind of education . . . that will lead them out of the mazes of wickedness.”⁵⁶ It was the business of education to teach boys and girls that “indulgence in any desire, not permitted by law, conduces to debase one’s character and brings about spiritual ruin;” that “the desire for gratifying each of the five senses should be carefully limited and controlled lest the mind, running promiscuously with the senses, be spoilt by the mire of sensualism;” that “an impure mind becomes the ally of evil, and the enemy of the soul”⁵⁷ and that there are certain principles and practices of Eternal Life a knowledge of which is indispensable to all men and women.

The second essential feature of a good educational system, according to Ramanathan, was the inculcation of the value of “perfection in work.” A perfectionist himself all his life, Ramanathan believed that nothing really worthwhile could be achieved without hard work and infinite pains: “Perfection in work is not to be obtained except by taking infinite pains; and endeavouring to complete and polish up in every detail the work in hand.”⁵⁸ Yet again, physical work could not be divorced or separated from mental activity, nor could intellectual excellence be attained without spiritual perfection. Moreover, there was no distinction between so-called “little things” or “great things”

53. Vythilingam, *op. cit.*, p. 184.

54. *Ibid.*, p. 183.

55. *Ibid.*, p. 185.

56. *Ibid.*

57. *Ibid.*, p. 186.

58. *Ibid.*

which men are called upon to perform: "in the case of everything," declared Ramanathan, "our duty is to turn out excellent work, and we shall have our reward which is steadfastness of purpose, poise, purity of heart, and prosperity in peace"⁵⁹—for the great God, the Creator of the Universe, has provided man with excellent models and examples of structural perfection, beauty and correlation of the various constituent parts.

The third of the main ideals of Ramanathan—loyalty to the King—was obviously dictated by the contemporary social milieu into which Ramanathan and his contemporaries had been born and in which they had to live. Ramanathan and his generation had to live, willy-nilly, under the yoke of British colonialism at a time when there was not even a distant prospect of self-government or *swaraj* and it is not surprising that Ramanathan was obliged to pay lip-service to loyalty to the king and the British Empire. In asserting the necessity of this "virtue" of loyalty, Ramanathan declared (with his tongue in his cheek, perhaps): "We still make much of this virtue. If the throne and its surroundings are disturbed, there will be confusion in society, and many great dangers will stare us in the face."⁶⁰

Ramanathan was quite explicit regarding the subject of educational reform and the necessity for educational "experts". From his youth to the end of his life Ramanathan never had any doubts regarding the necessity for overhauling the educational system of Sri Lanka. Just four years before his death, in 1926, Ramanathan said "Some effort should be made to recast our system of education upon better lines."⁶¹ Speaking on the subject of educational expertise in the Legislative Council during the debate on "The Educational Policy of Government," on February 25, 1926, Ramanathan emphasised the view that mere book-learning or familiarity with the writings of the philosophers could not make an "educational expert"; instead, the "expert" needed was a man of practical experience:

"Because a man is familiar with the writings of Plato and other philosophers he is no expert. The expert we want, sir, is a man with a ripe understanding, who having the power to act independently of likes and dislikes, is pure in heart, and has a clear perception of the goal of education, which is God. That is the man we want. He must also be a man with a world-wide practical experience of the affairs of human nature. We do not want a man who is simply learned in books."⁶²

This passage again shows that Ramanathan was no ivory-tower idealist with his head high in the air, that he was an idealist-cum-realist of the best type.

59. Vythilingam, *op. cit.*, p. 186.

60. *Ibid.*

61. *Debates in the Legislative Council of Ceylon (Hansard)*, 1926, Colombo, 1927, p. 379.

62. *Ibid.*, pp. 374-75.

Like James Alwis,⁶³ Ananda Coomaraswamy⁶⁴ and Arunachalam,⁶⁵ Ramanathan too had to re-define the place of English *vis-a-vis* the indigenous languages, Sinhalese and Tamil, in the Sri Lanka educational system. Ramanathan accepted the general view that “there ought to be a proper balance maintained between English and the local languages”, but inquired how such a balance could be maintained when the Department of Education was not providing any facilities for the promotion of bilingualism. An advocate of bilingualism as the panacea for many of the administrative, social and psychological ills of contemporary Sri Lankan society, Ramanathan pressed for the restoration of the native languages⁶⁶ to their rightful place of equality in status with the official language, English:

I for one cannot condemn the deeper study of the English language. I would say that the local language, Tamil or Sinhalese, should be taught to the same extent. . . that sort of bilingual facility is essential and should be developed. I should like a Tamil or Sinhalese man born here to know English as well as his own language. Thus we may be great co-operators in the work for the good of this Island. The production of this bilingual facility in our schools, would be good for Ceylon and for the rest of the British Empire.⁶⁷

And this bilingual facility, said Ramanathan, should “go on from the lowest stage of a school up to the highest.”⁶⁸

In Ramanathan’s view, the preservation and fostering of the native literatures, cultures and customs of the various communal or linguistic groups in Sri Lanka, too, was one of the vital functions to be entrusted to the country’s educational systems; as Ramanathan put it, each race should safeguard its traditions, language and literature. “There is no other way for its leading men to teach, uplift, and preserve their people. We must be loyal to our ancient traditions and customs. . . . Every right-thinking man would say, ‘Let us preserve those ancient traditions’. . . We must really encourage the efforts made by our members to bring about a revival of her ancient traditions.”⁶⁹ Here, once again, Ramanathan was treading the beaten track already followed by his predecessors, Alwis and Coomaraswamy.

As has already been shown, the hallmark of Ramanathan’s ideal system of education was the primary role that the “spiritual” or religious element would

63. See the paper on James Alwis mentioned in fn. 1.

64. Coomaraswamy’s attitude towards English *vis-a-vis* the native language of the pupil is exemplified by the following comments: “Do not think that I am at all opposed to the study of English in addition to the mother tongue; on the contrary, the people of India will do well to take every advantage of their opportunities of becoming a bilingual people . . . Let him . . . know well his own tongue and also English. . .” (Ananda Coomaraswamy, ‘Anglicisation of the East’, *The Ceylon National Review*, No. 2, July 1906, p. 185).

65. Ponnambalam Arunachalam too advocated bilingualism for the Sri Lankans, as indicated by statements such as the following: “Every Sinhalese or Tamil should be compelled to devote some time to the systematic study of his mother tongue, so as to be able to speak and write it correctly.” (P. Arunachalam; *The Census of Ceylon*, Vol. 1, Colombo, 1902, p. 133; Describing the study of English as “a subject of essential importance to us,” Arunachalam declared that “a knowledge (of English is necessary for the earning of a living—but more important still it is our only avenue to Western culture.” (P. Arunachalam, *Speeches and Writings*, Vol. 1, Colombo, n.d., pp. 260-61).

66. *Debates in the Legislative Council of Ceylon (Hansard)*, 1926, p. 375.

67. *Ibid.*, p. 378.

68. *Ibid.*

69. *Ibid.*

play in it. Pupils under this ideal system should be trained to “prefer always the needs of the soul to the cravings of the body.”⁷⁰ Only such a spiritual education could wean young people away from “indulgence in selfishness, unrestrained gratification of sensual desires, and the preference of pleasure to duty⁷¹—what Ramanathan characterised as “a bondage to evil and its subtle corruption.” The cultivation of love (which would ideally be threefold) should be the ultimate goal of such an educational exercise—“to protect the little leaven of love and light that is in every man, and to develop them successfully, first into neighbourly love, and then into philanthropic love, and then to Godly love.”⁷² In short, the spiritual bias in education was for Ramanathan a *sine qua non* for the “direction of the higher desires”—but, unfortunately, the colonial system of English education which “thrust aside religious ethics”⁷³ was woefully incapable of achieving such a lofty aim.

It is for crucial reasons that Ramanathan, when he introduced his motion to establish Parameshvara College included a section in it laying down clearly that, in addition to the usual curriculum of studies, the religious traditions of the Hindus should be carefully taught to every Hindu boy there. However, Ramanathan was no religious fanatic; perhaps to prove beyond doubt his religious tolerance,⁷⁴ Ramanathan employed some Christian teachers in addition to Hindus at Parameshvara College, and also made it possible for boys belonging to all religions to gain admission to the school. Ramanathan pointed out that Hinduism was in fact an all-embracing and tolerant faith which “inculcates that the souls of boys and girls and men and women, of whatever faith or race, are all children of one and the same God, that parents as well as teachers are trustees of God, that God exists in the heart of every human being, and that all the affairs of this world must be interpreted in terms of the prevailing power and grace of God.”⁷⁵ Indeed, Ramanathan was himself the perfect embodiment of the broad, humane tolerance typical of the Hindu religion.

In keeping with the basic tenets of his educational philosophy (based as it was in large measure on local traditions, especially the spiritual traditions, as shown above), Ramanathan paid only passing and secondary attention to the necessity for education to be employment-oriented. In any case, said Ramanathan, it was not really practicable to make education “enable an outgoing student to find a livelihood for himself” at the primary stage between 6 and 14 years of age. If at all, such job-orientation, “the training for a clerkship or other vocation for earning a living wage”⁷⁶ would be possible only in later years, say, between 14 and 19 years. However, Ramanathan clearly subordinated the type of “education that is required to gain a livelihood, so as to keep body and soul together”⁷⁷ to the other ideals of his that have been outlined previously.

Ramanathan differs from the other prominent representatives of the tradition of radical protest against English education in Sri Lanka from another crucial point of view. He and he alone was capable of translating his precepts

70. *Debates in the Legislative Council of Ceylon (Hansard)*, 1925, p. 185.

71. *Ibid.*, p. 182.

72. *Ibid.*, p. 185

73. *Ibid.*

74. The fact that Ramanathan had no religious fanaticism is also exemplified by his scholarly studies of other religions, especially Christianity. (e.g. *The Culture of the Soul Among Western Nations*, 1906).

75. *Debates in the Legislative Council of Ceylon (Hansard)*, 1925, p. 187.

76. *Ibid.*, pp. 184-85.

77. *Ibid.*, p. 185.

into tangible form though only towards the tail-end of his career. Ramanathan, who had early in political life confined himself to the criticism of the *status quo* in education, ventured farther afield than Alwis, Coomaraswamy and Arunachalam, by taking the practical step that was unfortunately beyond the reach of any of his compatriots. He established two educational institutions by his own efforts, grounded on the theoretical foundations that he had built up gradually over the years. These tangible symbols of Ramanathan's educational ideas and ideals were Ramanathan College (for girls) and Parameshvara College (for boys), both in Jaffna.

On his return from his lecture tour of America,⁷⁸ Ramanathan decided to "devote (himself) to national work amongst (his) countrymen and whatever resources were in (his) hands, (he) hoped to devote to the service of his country." He continued: "I am afraid that to my own generation, I cannot be of much use, but I certainly hope to be able to do some good at least to some of your children and children's children."⁷⁹ The idea of founding a national Buddhist-Hindu college in Colombo, to serve as a model for other institutions which it was part of his plan to establish in various parts of the island, however, had been conceived by Ramanathan as early as 1890. Such an educational institution would, he believed, provide facilities for the higher education of the Buddhist and Hindu youth against a predominantly Buddhist and Hindu background, and ultimately provide a common haven for Buddhist and Hindu culture—the essential foundation for a united Sri Lanka. However, Ramanathan's hopes were dashed to the ground at the initial stage as a result of a serious split between the leaders of the two communities on the question of management. When the plan thus proved abortive, Ramanathan turned his attention to the establishment of an institution of higher learning for Hindu girls in Jaffna. Ramanathan turned to practical educational reform in preference to purely political work, after he had realised the ephemeral nature of all political activity. Ramanathan explained the way in which he took to the founding of colleges as follows:

"The idea of founding a college for girls has been in my mind for about 10 years. . . . Great as political work is, I am not satisfied with the results attained through labour on the platform. It is mostly of ephemeral value and does not deeply affect the real welfare of the people in their everyday life. I think purely educational work is far more important."⁸⁰

After a lapse of several years caused by the difficulty of finding a suitable site,⁸¹ the foundation stone for Ramanathan College was laid at Chunnakam by Ramanathan himself, on 3rd June 1910. The buildings, which were completed in 1913, were formally declared open on 20th June 1913.⁸² The staff was representative of the best aspects of the cultures of the East as well as the West. Ramanathan provided a synopsis of his philosophy of education when he defined his aims and objectives of establishing the College as follows:

78. For details regarding Ramanathan's lecture tour of America in 1905-06, see Vythilingam *op. cit.*, chapter 35, pp. 509-33.

79. Ramanathan, quoted in Vythilingam, *op. cit.*, p. 541.

80. Ramanathan, quoted in Vythilingam, *op. cit.*, p. 545.

81. Considerable opposition had to be faced from the Christian missionaries who believed that Ramanathan was attempting to oust them from their strongholds in the Jaffna peninsula. For details, see Vythilingam, *op. cit.*, p. 547.

82. The principal of the college was an English lady, Mrs. Florence Farr Emery, a product of Cheltenham Ladies' College.

“To give the girls such a training as would make them not only thoroughly efficient at home and in society without being denationalised, but also devoted to God, loyal to the king and desirous of the welfare of the people; and to embody in practical form the ancient Indian system known as *Guru Kula Vasam*, wherein the privileges of residence and constant association with cultured teachers was deemed essential to the development of the moral, intellectual and spiritual qualities of the pupil.”⁸³

As becomes quite clear in the final sentence of the above quotation, Ramanathan's system of education was based largely upon the traditional Indian system called the *Guru Kula*.⁸⁴ It was this same system that had been revived by Rabindranath Tagore in his Vishvabharati university at Shantiniketan in India.

The curriculum at Ramanathan College included training in the *Jñāna Śāstras*, *Dharma Śāstras*, *Purānas*, and *Itihāsas*, and “ancient legends of God's mercies and national stories of famous dynasties intended to illustrate sound principles of political and social life.”⁸⁵ With the very young, “a combination of the ancient Tamil system with the (German) Kindergarten and the (Italian) Montessori systems”⁸⁶ was to be used. English, too, was to be taught, side by side with Tamil. Thus Ramanathan's practical education scheme was eclectic, and drew freely upon the traditional as well as on the best and most up-to-date educational methods, techniques and theories then current in the West. In no sense could it be said that Ramanathan was conservatively harking back to a decadent tradition.

Nor did Ramanathan disregard completely the necessity for education to be (at least in part) employment-oriented for, within the premises of Ramanathan College he set up a Śaiva Training School for girls who, after completing their collegiate education, chose to become teachers.⁸⁷ The College also had a farm of its own at Kilinochchi, which supplied provisions for the school.

Religion at Ramanathan College was considered to be at the heart of education. Morning and evening worship at the College temple was considered an integral part of student life. The entire atmosphere and way of life at the school was the traditionally Hindu one, above all, Ramanathan himself was personally present at religious gatherings, and directed the students and their teachers in worship and joined in the singing of hymns of the Śaivite saints in the traditional manner. Ramanathan wished the products of Ramanathan College to become models of the best models of Hindu womanhood, as exemplified by women like Sītā, Sāvitrī and Damayanti. Of course, Ramanathan's concept of the woman's place as being legitimately in the home (where of necessity she was the sole mistress) was more traditional and orthodox than “modern” or “revolutionary”.

The other concrete symbol of Ramanathan's ideas in education was Parameshvara College, Jaffna, for boys. On June 18, 1925, Ramanathan (now Sir Ponnambalam Ramanathan, Kt., K.C., C.M.G., and Member for the Northern Province, Northern Division in the Legislative Council) moved the first reading of “An Ordinance to Declare the Constitution of Parameshvara College, Jaffna, and to Incorporate the Board of Directors of the said College”.

83. Ramanathan, quoted in Vythilingam, *op. cit.*, p. 550.

84. The *Guru Kula* system is referred to in several Jataka tales.

85. Ramanathan, quoted in Vythilingam, *op. cit.*, p. 551.

86. Ramanathan, quoted in Vythilingam, *op. cit.*, p. 551.

87. Vythilingam, *op. cit.*, p. 553.

The lengthy and inspired speech that Ramanathan delivered on this occasion was a synopsis, as it were, of all that Ramanathan had thought, written and practised during a lifetime of devoted service to his nation and to the Tamil community. The need for education to impart to pupils and citizens "something more than a knowledge of the perishable things", Ramanathan's constant *leit motiv* regarding education, runs through his epoch-making speech. Addressing the Speaker of the Legislative Council, Ramanathan once again reiterated his lofty aims and ideals in establishing Parameshvara College as follows:

"I have thought for many years that it was my duty to help Hindu parents in this country and India to attain their heart's wish. This is the reason, Sir, why Parameshvara Vithyalayam was founded. Vithyalayam means a house of learning, and Parameshvara means the most high. Any student who is admitted there will be given facilities to know something more of life than the perishable side of it."⁸⁸

Parameshvara College was expressly designed to "lead (children) out of the mazes of wickedness, through an appropriate spiritual training and development", and as a model which could "widely direct the higher desires and endeavour to find peace in the culture of one's own personality", to enable pupils (ultimately and ideally) to pass from "the kingdom of earth to the kingdom of God, from the things of perishable life to imperishable life or the Life Eternal."⁸⁹ It is with such phrases that Ramanathan fittingly concluded his impassioned speech on this important occasion.

The fact that Ramanathan was no mere ivory-tower educational dreamer with his head in the clouds may be further demonstrated by reference to the sentiments expressed by him a few years later, on the occasion of the debate and battle regarding a site for the establishment of a University for Sri Lanka. On that occasion, he sided firmly with that group of legislators in Council who supported the Buller's Road site (i.e., the champions of the Colombo site as opposed to those who advocated a hill-country site). Significantly, Ramanathan, the educational realist that he was, preferred human beings to beautiful but inanimate Nature as agents and instruments of education, for he showed that the ivory-tower seclusion of the salubrious hill-country (Peradeniya or Dumbara) would hardly be conducive to serious education. Speaking in support of the Colombo site, Ramanathan said:

"If we want the ability to uplift peccant humanity and draw them up from the vanities, crudities and wickednesses of life, *inspiration must be drawn from the best men by being in the midst*. What is there at Dumbara to equip our boys effectively for the best manner of performing the various duties of life in society and in business circles? *Can going down upon their knees and contemplating the clouds and the falling streams help them in the contemplation of life and in the perfection of actions?*"⁹⁰

To our own generation with its hindsight, the above sentences with their characteristic tone of ironic and sarcastic venom today seem replete with a deep sense of farseeing prophecy.

Ramanathan was, therefore, not only an educational idealist but also a highly practical educational reformer of rare calibre. Unlike most other representatives of the tradition of radical protest against colonial English education in the late 19th and early 20th centuries, he was fortunate enough to see

88. *Debates in the Legislative Council of Ceylon*, 1925, p. 183.

89. *Ibid.*, p. 185.

90. *Debates in the Legislative Council of Ceylon*, 1927, Debate on the site for the Ceylon University, Oct. 27, 1927, p. 1575.

his ideals translated (at least partly) into reality. Unfortunately, however, he did not live sufficiently long to witness the final fruition of his life-long endeavours: he died on November 26, 1930 a few years after he had established Parameshvara College.

The following passage in which Ramanathan outlined his objectives of founding Ramanathan College may be taken as an epitome of his aims and ideals in education in the specific context of late 19th and early 20th century Sri Lanka:

“Every effort will be made to create in the pupils an intelligent devotion to God, loyalty to the king and public spirit, to foster national ideals, and promote the harmonious development of mind and body. In these courses of instruction, particular attention will be paid to impart to the students, by a graduated series of lessons, the principles of the Saiva faith and all the ideals and practices necessary for the maintenance of the national life of the Tamils. Every endeavour will be made to revive interest in Tamil literature, music and other fine arts.”⁹¹

The present account of Sir Ponnambalam Ramanathan's ideas and ideals of education indicates that he was thinking, writing and acting firmly within the context of the “tradition of radical protest” against colonial English education in the late 19th and early 20th centuries in Sri Lanka, a tradition which has been defined and described in more detail elsewhere, for at the same time, however, Ramanathan was not a blind follower or disciple of any one of his predecessors on the tradition, nor a complete conformist (to traditional Hindu educational ideals). Ramanathan's concept of an ideal Sri Lankan education carries its own special and individual flavour, although (as has already been pointed out above) his views and ideals show obvious marks of cross-influence and fertilisation from several others who preceded him in the tradition (especially James Alwis and Ananda Coomaraswamy).

Thus Ramanathan was, without doubt, writing in a well-established tradition of protest when he (like Alwis and Coomaraswamy) opposed unequivocally the *status quo* in contemporary English education, as described in the first part of the present paper. While he spoke in almost the self-same voice as Alwis, Coomaraswamy and Arunachalam in pleading for the restoration of the indigenous languages (Sinhalese and Tamil) as the principal media of instruction, for the cultivation of bilingualism, and for the recognition of the cultures and traditions of the pupils in the educational structure, Ramanathan distinctly differed from the others named above in that he highlighted the religious (or, more appositely, the “spiritual”) and moral limitations of the prevalent system of colonial education. This was an aspect of educational policy that had been largely ignored by the earlier representatives of the tradition. The hallmark of Ramanathan's philosophy of education was the necessary centrality of religion and spiritual development—the axis round which all education worthy of its name should revolve. It was only a spiritual education of the type that he advocated that could ultimately produce citizens of unimpeachable “moral” character, persons who would lead the nation to spiritual regeneration, and, through the latter, give birth to an ethically immaculate and therefore viable, nation, a nation that would not be lured away into ruin by its concentration upon the merely “perishable things of life.”

SARATHCHANDRA WICKRAMASURIYA

91. Ramanathan, quoted in Vythilingam, *op. cit.*, pp. 151–52.

சைவமகளிரின் தனிப் பெருஞ் சொத்து

செல்வி.தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி J. P

தலைவர், துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்.

“திங்கள் சேர் வாண் முகத்தார் திருநீற்றுத் தேசுடனே
மங்களஞ் சேர் வாழ்வு பயில் மாண்புடைத்திக்கல்லூரி”

என்ற பாடல் அடியை இக்கல்லூரிக் கீதத்தில் அழகாக அமைந்துள்ளார் அறிஞர் சு.நடேசபிள்ளை அவர்கள். பாரதியார் காட்டிய புதுமைப் பெண்களைச் சைவ உலகுக்கு அளித்து நின்ற பெருமை இராமநாதன் பெண்கள் கல்லூரிக்கு உண்டு. வீரம் நல்லறம், ஞானம், சுதந்திரம் ஆகிய நான்கு நிலைகளில் புதுமைப் பெண்ணைப் படைத்துக் காட்டினார் பாரதி. இவையனைத்தையும் சைவச் சூழலோடு ஒட்டி வளர்த்த சிறப்பும் பெண்கல்வியை மேம்படுத்திய மாண்பும் இக்கல்லூரி வரலாற்றில் சிறப்பிடம் வகிப்பன.

ஸ்தாபகரின் புனிதநோக்கம்

1913ம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் இருபதாந்திகதியன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்ட முதற் சைவப் பெண் கல்லூரி இது வென்பதைப் பெருமிதத்தோடு நினைவு கூருவது சைவத் தமிழ் மக்களின் தலையாய கடனாகும். பெண்கல்விக்குப் பெருமையளித்த பெருந்தகை எங்கள் சேர். பொன். இராமநாத வள்ளல் என்பதையும் நாம் மறக்க முடியாது. ஈழத்தமிழ் மக்களின் நீண்ட வரலாற்றில் அவர் ஒருமையப்புள்ளி. மக்கள் உள்ளங்களில் தேசபக்தியும் தெய்வபக்தியும் ஓங்க வேண்டுமானால் கல்விக் கூடங்களின் பங்குதான் அளப்பரியது என்பதை கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பு உணர்ந்து செயலாற்றிய பெருமை இப்பெரியாருக்கு உண்டு. சிறப்பாகக் கிறீஸ்தவ மேம்பாட்டுக்குப் பணி புரிந்த காலம் அது. தவ கல்லூரிகள் இயங்கி கல்வி சூழ் நிலையில் சைவப் பெரியோர்களின் முதற்கடமை எதுவென்பதைச் சுட்டிக் காட்டி னார் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர். அவர் வழியில் நின்று நடைமுறைப் படுத்தினார் பொன். இராமநாதன் துரை அவர்கள் அந்தத் தூய எண்ணமே இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரி யைத் தோற்றுவிக்க உதவியது. இன்று எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளோடி எழுச்சியுடன் பவளவிழா காண்கிறது. இக்கல் லூரி என்றால் ஸ்தாபகரின் சிந்தனைத் தூய்மையைத்தான் நாம் போற்ற வேண்டும்.

நம் நாட்டுக் கல்விப் பாரம்பரியம்

அரிச்சுவடி தொடக்கம் சமயம் பண்பாடு ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை இணைத்து வளர்க்கப் படுவதே நம் நாட்டுக் கல்வியின் பெருஞ் சிறப்பாகும். ஆனால் பிறநாட்டுக் கல்வி முறையோ உலகியற் கல்வியளவில் நின்று விடுகிறது சமய போதனைக் கும் கல்விக்கும் எதுவித இணைப்பும் அங்கு இல்லை. பல்துறைக் கல்வியும் இந்த முறையிலேயே அங்கு நிலை பெறுகிறது. இதனால் பிறப்பெடுத்த இலட்சியத்தை நிறை வேற்ற முடியாமற் போகிறது மன்றி உயர் கல்வி கற்றோருக்கு மனக்குழப்பமும் அமைதியின்மும் அங்கு வந்து சேர்ந்து விடுகிறது. நம் நாட்டுக் கல்வி முறையை இன்று தான் மேலை நாடு உணருகிறது. பாராட்டுகிறது. இத்தகைய தொரு பாராட்டை இந்த நூற்றாண்டில் முற்பகுதியில் இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரி பெற்றது. மன அமைதி, ஒருமைப்பாடு,

பிறருக்கு இரங்கும் பண்பு அனைத்தும் இங்கு கல்வி பயின்றோர் ஈட்டிக் கொண்டனர். தொடர்ந்தும் இந்நிலை பேணப்பட வேண்டும் என்பதே இக் கல்லூரிப் பழைய மாணவிகளாகிய எம் போன்றோரின் விருப்பமாகும். உத்தியோகம் பார்ப்பதற்கும் சட்டங்கள் வகுப்பதற்கும், பட்டங்கள் பெறுவதற்கும் திரை கடலோடித் திரவியம் தேடுவதற்கும் வழிகாட்டும் கல்வியை மாத்திரம் இக் கல்லூரி வழங்கவில்லை. அதாவது பெண்கள் அனைவரும் சிறந்த குடும்பப் பெண்களாக, சைவத் தமிழ்க் கலாசாரத்தை வெளிப்படுத்தும் வனிதையர்களான, இல்லறம் பேணும் நல்லொளி விளக்குகளாக, தற்காத்துத் தற் கொண்டாற் பேணுபவர்களாக, அறிவறிந்த மக்கட் செல்வத்தைப் பெற்று ஈன்ற பொழுதிலும் பெரிதுவக்கும் பெற்றி வாய்ந்தவர்களாக விளங்க வைத்த கல்வியே அன்று வளர்க்கப் பட்டது.

அறிவு வளர ஆன்மீகப்பாதை

“பள்ளித்தலமனைத்தும் கோயில் செய்குவோம்” என்பது பாரதியாரின் சூளுரை. அதாவது கல்விக்கழகங்கள் யாவும் கடவுளைக் காட்டும் நிலையங்களாகவும் விளங்க வேண்டும் என்பது உட்கிடையாகும். தெய்வ நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தாத கல்வியினால் எந்தவித பயனுமேற்படப் போவதில்லையென்பதை வள்ளுவர் தொடக்கம் பாரதிவரை பாடிப்பாடி உணர்த்திக் கொண்டே வந்துள்ளனர். இந்த உண்மையை இன்று வரை பேணிக் காத்து வருகிறது இராமநாதன் கல்லூரி.

“திரிகரண சுத்தியும் காரிய சித்தியும் அருள்வாய்
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிமிர்த்தமிடும்
கருணாகரக் கடவுளே’

என்பது இங்கு கல்விபயிலும் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் உதட்டிலும் ஒலிக்கும் வாசகமாகும். அன்றும் இன்றும் சிவகாமி சமேத சிதம்பர நடராசப் பெருமானை வலம் வந்து பாடுவதும், வழிபாடு செய்வதும் “சிவலோக நாதனைக் கண்டு சேவித்திடுவோம் வாரீர்” என்று ஒருவரை ஒருவர் நெறிப்படுத்துவதும் மாணவிகள் மத்தியில் ஒரு பேரனுபவமாகும். புராணபடனம் நடைபெறும் அற்புதம் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் பெற்ற பேறாகும். பாவாடை, தாவணி, பூமாலை, பொட்டு, விபூதி, ஒற்றைச் சடை அனைத்தும் இக்கல்லூரிப் பெண்களின் சிறப்புச் சின்னங்களாகும். இவற்றை ஸ்தாபகர் இராமநாத வள்ளலும் லீலாவதிச் சீமாட்டி யாரும் பேரறிஞர் நடேசபிள்ளை அவர்களும் கல்லூரி அதிபர்களும் வழிவழியாகப் பேணிக்காத்து வந்தமை கண்கூடு.

“பொன்பூத்த மேனியர்கள் பூக் கொய்து பரமனுக்கு
பன்மாலை அணிவிக்கும் பாங்குடைத்திக் கல்லூரி”

என்ற கீதத்தில் கன்னிப் பெண்களின் கடவுட் தொண்டு காட்டப்படுகிறது. இங்கு கல்வி பயின்ற பெண்கள் இன்று உலகெங்கணும் பரந்து வாழ்ந்து சிவப்பணியாற்றி வருகின்றார்கள். சென்ற சென்ற இடமெல்லாம் சைவபோசனத்தையும் பேணி விழுமிய சைவ வாழ்வை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். பெரிய புராணப் பெண்கள் வரிசையிலே வைத்துப் போற்றக் கூடிய ஒரு தெய்வீகப் பெண் சமுதாயத்தை உருவாக்கி உலகுக்கு ஈந்த பெருமை இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரிக்கு உண்டு என்பதைப் பெருமையுடன் தெரிவிக்கும் கடமை எமக்கு உண்டு. இன்று தமிழ் பேசும் சைவ மக்கள் வாழும்

இடங்களிலெல்லாம் உலகளாவிய சைவ மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளமை கண் கூடு. குரு பூசைகள், முத்தமிழ் முழக்கங்கள், ஆலய உற்சவங்கள், தி முறை மகா நாடுகள் மேற்கே சிக்காக்கோ தொடக்கம் கிழக்கே சிட்னி வரை நடை பெறுகிற தென்றால் அவற்றின் எழுச்சி நிலைக்குக் காரணமானவர்கள் இக் கல்லூரிப் பழைய மாணவிகளும் அவர்களின் குடும்பத்தினருமே யென்பதை நன்கு தெரிந்து காள்ளலாம்.

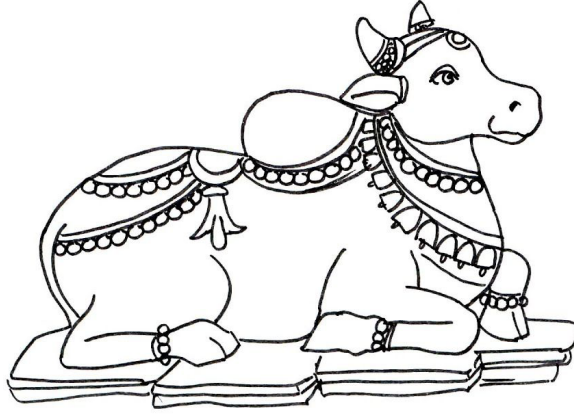
அனைவரின் சிந்தனைக்குச் சில கருத்துக்கள்

கல்வி யென்பது தன்னையும் வாழவைத்து மற்றவர்களையும் வாழவைக்கத் தயார்ப் படுத்தும் ஒரு தூய நெறியாகும். கல்வி கற்ற மேதைகளின் மத்தியில் இன்று தவறுகள் பல கண்டு பிடிக்கப் படுகிறது. இந் நிலையில் கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் என்ற எண்ணமும் தோன்றுவது இயல்பன்றோ. கல்வி மாண்கள் என்று கருதப்படுவோர் ஆண்களாயினும் அல்லது பெண்களாயினும் சரி எந்த அளவிற்கு நாட்டுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் பயன்படப் போகிறார்கள் என்று சிந்தித்தல் வேண்டும். அத்தகைய ஒரு நல்ல குறிக்கோளைக் கல்வி பயிலும் பெண்கள் சிறப்பாகப் பெற்றிருக்க வேண்டும். பெண் கல்வியின் மேற்படிப்பு ஒரு உயர்ந்த இலட்சியத்தோடு அமைய வேண்டும். அத்துடன் நமது சைவத் தமிழ்ப் பண்பாடு கலாச்சாரம் பெண்கள் மத்தியில் வீசி எறியப்படுமானால் அதற்கு வழி வகுக்கும் கல்விக் கூடங் களை மூடி விடுதல் சாலச் சிறந்தது. நடை, உடை, பாவனை மூன்றிலும் சைவத் தமிழ்க் கலாச்சாரம் விளங்க வைப்பது இத்தகைய கல்லூரியின் தனிப்பெருங் கடனாகும்.

இராமநாதன் கல்லூரி பவளவிழா மலர், 1990

இராமநாதன் கல்லூரி, மருதனார்மடம்

**சேர் பொள். இராமநாதனின்
பணிகளுக்கு உறுதுணையானோர்**

பெருமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன்

வெருமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன்

திருமதி. மங்கையர்க்கரசி திருச்சிற்றம்பலம்

விரிவுரையாளர், ஆசிரியகலாசாலை, கோப்பாய்

இலங்கையிலே தலைசிறந்த அரசியல்வாதியும், கல்விமானும் சமயத் தொண்டனுமாக விளங்கிய சேர். பொன் இராமநாதனின் கல்விப் பணியை எடுத்துக்காட்டும் அழியாச் சின்னம் இராமநாதன் கல்லூரியாகும். பெண்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும். சமய மரபையும் பேணிக் குருசிஷ்ய முறையில் கல்வி கற்று பெண்ணினத்தின் பெருமையை உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்ற உயர் நோக்குடன் 1913ம் ஆண்டு தாபித்தார். கல்லூரியை நல்ல முறையில் தனது நேரடி நிர்வாகத்தின் கீழ் வளர்ச்சியடையச் செய்தது மட்டுமல்ல அதன் பல்துறை வளர்ச்சிக்கு பல திட்டங்களை வகுத்துச் செயலாற்றினார். சேர். பொன். இராமநாதனின் மறைவுக்குப் பின் அன்னார் வழி நின்று பணியாற்றியவர்கள் லேடி லீலாவதி இராமநாதனும், நடேசபிள்ளை தம்பதிகளுமாவர்.

லேடி லீலாவதி இராமநாதன் தோற்றத்தாலும் பண்பாலும் தமிழ்ப் பெண்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினார். நெற்றியிலே திருநீறு தரித்து, கழுத்திலே உருத் திராக்கம் அணிந்து. மெல்லிய மஞ்சள் ஆடையுடன் அவர் எந்நேரமும் காட்சிய யளிப்பார். அடக்கமான தோற்றம் அமைதியான அதே சமயம் இனிமையான பேச்சு அன்பாகப் பழகும் சுபாவம், சமயவாழ்வு, பயன் கருகாது பணியாற்றும் பண்பு நல்லவற்றைத் துணிந்து செய்யும் திறமை, மன உறுதி என்பன அவரை அணி செய்தன.

கடலிடைப் பிறந்த முத்தும், வீணையின் நாதமும், சந்தனமும் முறையே கடலுக்கோ, வீணைக்கோ, மலைக்கோ, எவ்வித நற்பயனையும் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் அவற்றை முறையாகப் பயன்படுத்துபவர்கள். அதிக நன்மை அடைவார்கள். அதே போல அம்மையாரும் தான் பிறந்த அவுஸ்திரேலிய நாட்டிலும் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களுக்கு அளப்பரும் சேவையாற்றியுள்ளார். அவருடைய முன்னோர்கள் இங்கிலாந்தில் யோக்சயர் என்ற இடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பொருள் ஈட்டும் நோக்கோடு அவர்கள் அவுஸ்திரேலியா சென்று குடியேறினார்கள். அவர்கள் பொருட் செல்வம், கல்விச் செல்வம் என்பவற்றை நிரம்பப்பெற்று உயர் பண்பாட்டைப் பேணி வாழ்ந்தனர். நிலையில்லாத பெரும் செல்வத்தைத் தேடுவதிலும் பார்க்க நிலையான அருட்செல்வத்தைப் பெற விரும்பி செல்வி R.L ஹரிசன் இலங்கை வந்தார். மேலை நாட்டவரின் ஆடம்பரமான வாழ்க்கை அவரைக் கவரவில்லை. அதே சமயம் தமிழ் மக்களுடைய உயர்ந்த ஆழமான சிந்தனையும், எளிய வாழ்க்கை முறையும் அவரைக் கவரத் தவறவில்லை. இலங்கை வந்து சேர்ந்த அம்மையார் ஒப்பீட்டு முறையில் சமயக் கோட்பாடுகளைப் பற்றி ஆராய விரும்பி சேர். பொன் இராமநாதன் அவர்களை முன் செய்தவம் காரணமாக சந்திக்க நேரிட்டது. அவருடைய சமய வாழ்வு, சமயப்பணி சொற்பொழிவாற்றும் திறன் என்பன செல்வி .R.L ஹரிசனைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. தனக்கு ஏற்ற ஒரு குரு கிடைத்து விட்டார். என்ற மகிழ்ச்சியோடு அவரிடம் குருசிஷ்ய முறையில் சமயத்தைக் கற்று ஆழமான பரந்த அறிவு பெற்றார். மேலும் சமயத்தத்துவம், வடமொழி என்பவற்றையும் கற்றார்.

சேர். பொன் இராமநாதனுடைய தொடர்பும் போதனையும் அவரை முற்றாக மாற்றி விட்டது. செல்வி R.L ஹரிசன் சைவசமயத்தைக் கடைப்பிடித்து, முறையாக ஆலய வழிபாட்டை மேற்கொண்டு, தமிழ்ப் பெண் போல தனது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டார். அம்மையாரின் நற்பண்புகள், அறிவு, ஆற்றல், காரணமாக சேர். பொன் இராம நாதன் அவரைத் தன் அந்தரங்கச் செயலாளராக நியமித்தார்.

சேர். பொன் இராமநாதன் அமெரிக்கா சென்று சைவசித்தாந்தம் பற்றிப் பல இடங்களிலே சொற்பொழிவு செய்து அங்கு வாழும் மக்களுடைய பாராட்டைப் பெற்றுக் கொண்டார். அவருடைய பிரயாணமும் சொற்பொழிவுகளும் வெற்றியாக அமைவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர். செல்வி சு.டு ஹரிசன் ஆவார். இலங்கை திரும்பிய சேர். பொன் இராமநாதன் அவர்கள் அம்மையாரைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். சங்க இலக்கியங்களிலே காணப்படுகின்ற தலைவன் தலைவியர்கள் போல இவர்கள் இருவரும் ஒத்தகருத்தும் பண்பும், குணமும் உடையவர்களாக விளங்கினார்கள். செல்வி சு.டு ஹரிசன் முன்னம் அவருடைய நாமத்தைக் கேட்டு, அவருடைய வண்ணத்தைக் கேட்டு பின் அவருடைய ஊர் கேட்டு, அவருக்கு மச்சியாகி, அன்னை யையும் அத்தனையும் நீத்து, தன்னை மறந்து, தன்நாமக் கெட்டு தலைவனைச் சேர்ந்தார். இனத்தால் மதத்தால் மொழியால், கலாச்சாரத்தால் வேறுபட்டிருந்தாலும் அம்மையார் ஒரு சைவப் பெண்ணாக விளக்கி சேர். பொன் இராமநாதனுக்கு ஏற்ற வாழ்க்கைத் துணை நலமாக விளங்கினார்.

“தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகை சான்ற
சொற் காத்துச் சோர்விலாள் பெண்”

என்னும் வள்ளுவரின் குறளுக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த பெருமைக்குரியவர் லீலாவதி அம்மையார். இருவரும் இல்லறத்தை இனிதே நடத்தி, அறவழி நின்று, பிறர்நலம் பேணி, வறியவர்களுக்கு வரையாது வழங்கி தமிழையும், சைவத்தையும் வளர்ப்பதே தமது குறிக்கோளாகக் கருதி வாழ்ந்தனர்.

இராமநாதன் கல்லூரி பல துறைகளைத் தன்னிடம் கொண்ட ஒரு பாரிய நிறுவனமாகும். தாபகருடைய மறைவுக்குப் பின்னா தலைவர் என்ற நிலையில் அத்தனை பொறுப்புக்களையும் ஏற்று நிர்வகிக்கும் கடமை அவரைச் சார்ந்தது. தனது துணைவர் எதனை விரும்பினாரோ, எதனைச் செய்தாரோ, எப்படிக்கருமமாற்றுவாரோ, அவ்வாறே தானும் செயற்பட்டார். அவருடைய விருப்பத்துக்கும், கொள்கைக்கும் ஏற்ப பணியாற்றி இராமநாதன் கல்லூரியை இலங்கையிலே தலை சிறந்த ஒரு பெண்களுக்குரிய கல்விக் கூடமாக விளங்கச் செய்தார் இராமநாதன் கல்லூரி, தமிழ்ப் பாடசாலை, ஆசிரிய கலாசாலை, அநாதை இல்லம் என்பன ஒரு குடையின் கீழ் சீரிய நெறியில் இயங்க அவர் ஆற்றிய பணிகள் எண்ணிலடங்கா, கல்லூரியின் நலன் கருதி கட்டுப்பாட்டையும் ஒழுங்கையும் நிலை நிறுத்திய அதே சமயம் கருணை உள்ளம் படைத்தவராக விளங்கினார். அங்கு தொழிலாற்றும் ஊழியர்களுக்கு உண்டியும் உறையுளும் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்திக் கடமையாற்றச் செய்வதில் அவருக்கு நிகர் அவரே. நிதி தொடர்பான விடயங்களிலே மிக அவதானத்தோடு இருக்கும் அதே சமயம் தேவை ஏற்படும் பொழுது பரிவுடன் பணம் வழங்கும் பழக்கம் அவரிடம் காணப்பட்டது.

மங்கையராகப் பிறப்பதற்கே - நல்ல

மாதவஞ் செய்திட வேண்டும் அம்மா!

பங்கயக் கைந்நலம் பார்த்தல்லவோ - இந்தப்

பாரில் அறங்கள் வளரும் அம்மா!

என்ற கவிமணியின் பாடலுக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த பெருமைக்குரியவர்.

சேர்.பொன்.இராமநாதன் அவர்கள் இராமாயணத்தை விரும்பிப் படித்த துடன் அதனை வாசித்து விளக்கம் கொடுத்துத் தனது துணைவியாரையும் அதனைக் கற்று மகிழ வழிகாட்டினார். இராமாயணத்தைக் கற்கத் தொடங்கிய லீலாவதி அம்மையார் அதிலே தனது மனதை பறிகொடுத்ததுடன் இந்தியாவின் பாரம்பரியப் பெருமை பற்றியும் அறிய முடிந்தது. தனது கணவரின் இவ் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப இராமாயணத்தை அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டார். லீலாவதி இராமநாதன் அவர்களின் ஆங்கில மொழிப் புலமை, எழுதும் திறன், தெளிவான நடை என்பன பற்றி இந்நூல் மூலம் அறிய முடிந்தது அந்நியநாட்டவர்களுக்கு அவர் ஆக்கிய நூல் ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்ததெனலாம்.

தமிழ் இலக்கியங்களிலும் புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் காணப்படும். இலட்சியப் பெண்கள் தங்கள் அறிவு, ஆற்றல், நற்பண்புகள், ஒழுக்கம், சேவை மனப்பான்மை என்பவற்றால் தங்கள் குடும்பங்களுக்கு பெருமை தேடி கொடுத்தார் இலக்கியங்களிலே காணப்பெற்ற பெண்களைப் போன்றவர்களை உருவாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் சேர். பொன். இராமநாதன் பெண்களுக்கு தனிக் கல்லூரியை அமைத்தார். லேடி இராமநாதன் அம்மையாரும் அமைதியாகவும் அடக்கமாகவும் பணியாற்றி தனது துணைவரின் புகழுக்கு காரணமாக விளங்கினார். இராமனின் புகழ் சீதையாலும், இராமகிருஷ்ணரின் சிறப்பு அன்னை சாரதாதேவி யாலும், உயர்ந்து விளங்கியதென்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை. அம்மையாரும் தனக்கு மட்டுமல்ல, இராமநாதன் கல்லூரிக்கும் நிலையான புகழைத் தேடிக் கொண்டார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதி களிலுமிருந்து வந்த மாணவிகள் இராமநாதன் கல்லூரியில் கற்பதைப் பெரும் பேறாகக் கருதினார்கள். அங்கு கற்று வெளியேறுவது ஒரு நல்ல தகைமைச் சான்றிதழாகக் கருதப்பட்டது. விடுதியில் தங்கிக் கற்கும் மாணவிகளுக்குப் பல பணிகள் ஒப்படைக்கப்பட்டன. அங்கு அமைந்துள்ள நடராஜர் ஆலயத்தில் சரியைத் தொண்டுகள் செய்தல், பூசைக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை மேற்கொள்ளல், பூந்தோட்டத்தை அமைத்துப் பாதுகாத்தல் என்பன அவற்றுள் சிலவாகும். மாணவிகளுக்கு விசேட மாக பண்ணிசைப் பயிற்சி, சங்கீதம், நடனம், தையல் என்பன புகட்டப்பட்டன.

சேர் பொன். இராமநாதனின் மறைவுக்குப் பின்னர். அம்மையார் சகல பொறுப்புகளையும் தாமே ஏற்றுக் கல்லூரியைத் தனது துணைவரின் குறிக்கோளுக்கு ஏற்ப நிர்வகித்தார் மேலைநாட்டு நாகரிகத்தினைத் தமிழ் மக்கள் விரும்பிப் பின்பற்றி வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் அம்மையார் ஆற்றிய பணிகாரணமாகக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும், சமய கலாசாரத்தையும் நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும் பரவத் துணை புரிந்தது. அவருடைய பணிகாரணமாக இராமநாதன் கல்லூரி கலைகளின் இருப்பிடமாக, சைவத்தின் காவலனாக பண்பாட்டின் கழகமாக விளங்கியது.

சைவப் பெண்கள் சமூகத்தில் நற்பணிகளில் ஈடுபட்டு நல்ல அனுபவங்களைப் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் சேர். பொன். இராமநாதன் 1924ம் ஆண்டு சைவ மங்கையர் சபையைத் தோற்றுவித்தார். அதன் தலைவராகப் பல காலம் நற்பணி ஆற்றி சொற்பொழிவுகள், கலந்துரையாடல்கள், சமய விழாக்கள் என்பவற்றை முறையாக நடைபெறச் செய்து பெண்களிடையே ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்திய பெருமை அம்மையாருக்குரியது. லேடி. லீலாவதி. இராமநாதனின் சேவையைப் பாராட்டி, அவரைக் கௌரவிக்கும் நோக்கத்துடன் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு 1942ம் ஆண்டு கலாநிதிப் பட்டத்தை வழங்கியது.

லேடி. லீலாவதி இராமநாதனின் சிந்தனைத்தாக்கம் இராமநாதன் கல்லூரியில் கற்ற மாணவிகளையும் சமய, கலாசார வளர்ச்சிக்குப் பணியாற்ற வழிவகுத்தது. இலங்கையில் பரந்து வாழும் தமிழ் மக்களிடையேயும், அன்னிய நாடுகளிடையேயும் இராமநாதன் கல்லூரி மாணவிகள் அரும்பணியாற்றுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இராமநாதன் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கக் கொழும்புக் கிளையினை அன்னார் ஞாபகார்த்தமாக திருக்கேதீஸ்வரத்தில் நவக்கிரக மண்டபம் அமைப்பதற்கு நிதி சேர்த்து உதவினர். காலஞ்சென்ற முன்னாள் இராமநாதன் கல்லூரி அதிபர். திருமதி. த. முத்துக் குமாரு அவர்கள் 1963ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொன் விழாவில் அரிய கருத்து ஒன்றை வெளியிட்டார். கற்ற பெருமக்கள், பழைய மாணவிகள் மத்தியில் பொன் விழாப் பேருரையினை நிகழ்த்தியபோது லேடி. இராமநாதன். நினைவாக மணி மண்டபம் நிறுவுவதற்கு அன்பர்கள், ஆதரவாளர்கள், பழைய மாணவிகள் அனைவரும் தன்னுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்றும் பணியாற்ற வேண்டும் என்றும் ஒரு வேண்டுகோளை விடுத்தார். மேலும் இராமநாதன் கல்லூரி அதிபர். திருமதி. இ. அருணாசலம் 1974ல் நடைபெற்ற வைரவிழாவில் வெளியிடப்பெற்ற வைரவிழா மலரில் திருமதி. த. முத்துக்குமாருவினுடைய வேண்டுகோளை நினைவு மண்டபம் பூர்த்தியாவதற்கு முன்னின்று உழைத்து 1976ம் ஆண்டு அதனை நிறைவு செய்தார்.

2.3.82ல் நடைபெற்ற பழைய மாணவர் சங்கக் கூட்டத்தில் இம் மண்டபத் திற்கு “லேடி லீலாவதி இராமநாதன் மண்டபம்” என்று பெயரிடப்படல் வேண்டும் என்றும் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. பவள விழாவின் போது இத்தீர்மானம் செயற்படுத்தப்படும் என எதிர்பார்க்கிறோம்.

வடமாநில முன்னாள் வித்தியாதிபதியும் சைவ மங்கையர் சபைத் தலைவருமான திருமதி. இரத்தினா நவரத்தினம் அவர்களின் பெரு முயற்சியால் அன்னாருடைய சேவையை நினைவுபடுத்து முகமாக யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்து நாகரிகத்தில் முதுகலைமாணி, கலாநிதிப் பட்டங்கள் பெறுவதற்கு ஒரு புலமைப் பரிசில் வழங்கப்படுகிறது. மேலும் வருடந்தோறும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்து நாகரிகம், சமய, தத்துவம், கலை கலாசாரம் ஆகிய துறைகளில் ஒரு நினைவுப் பேருரை நடைபெறவும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது. அரும் பெரும் சேவையாற்றி என்றும் மக்களால் பாராட்டத்தக்க முறையில் வாழ்ந்த அம்மையார் வழிவாழ்வது நமது தலையாய கடமையாகும்.

இராமநாதன் கல்லூரி பவளவிழா மலர், 1990

தமிழ் தந்த சான்றோன் திரு.சு. நடேசபிள்ளை

திருமதி. மங்கையர்க்கரசி திருச்சீற்றம்பலம்
விரிவுரையாளர், ஆசிரியகலாசாலை, கோப்பாய்

MDA ண்புமிகு சேர். பொன் இராமநாதன் அவர்கள் மிகுந்த தீர்க்கதரிசனத்துடன் இரு கல்லூரிகளை நிறுவியதின் நோக்கத்தை அவர் கண்ணோட்டத்திற் பார்க்கின், “ஆங்கிலேயர் கற்கை நெறியின் உன்னதத்தையும், இந்திய யோகிகளது அறிவியல் களையும், தமிழ் சமஸ்கிருத மொழிகளின் இதிகாச இலக்கியப் பாரம்பரியத்தையும் இணைத்த ஒரு முழுமையான கல்விச் செழுமையை எமது நங்கையரும் நம்பியரும் பெறுவதேயாகும்” என்பதாம். பவளவிழாக் காணும் இராமநாதன் கல்லூரி, பொன் விழாக் கொண்டாடி இன்று தமிழ்மக்களது உயர் கல்வி நிலையமாகத் திகழும் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி, இவற்றின் கல்விச் செழுமையில் ஊறிய இலட்சோபலட்சம் மாணவர் குழாம் உண்மையில் இவர் கல்வி நோக்கால் முழுமையாகப் பயன்பெற்றார் களா என்பது துல்லியமாகப் புலப்படாவிட்டாலும், இலக்கணம் இராமசாமிப்பிள்ளையின் பேரணும், இராமநாதவள்ளலின் மருமகனும், கலைமலிந்த தஞ்சாவூர் மண்ணின் மருமகனுமாகிய திரு. சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் இந்தக் கல்விப் பாரம்பரியத்தின் ஒரு பாங்குறு சங்கமம் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

சேர். இராமநாதனுக் குப் பின் யாழ் மாவட்டத்தில் நிலவிய ஒரு தகைமை இடைவெளியை (Vacuum) நிரவிய இவர் ஆழ்ந்தமைந்த கொள்கைச் சான்றோன். பயில்தொறும் நூல்நயம் போல பழகுதோறும் தன் அறிவுசால் இயல்புகளால் உள்ளத்தை ஈர்த்து இனிமைச் சுவைதரும் தன்மையர். குழந்தை உள்ளமும் அகழ அகழ ஊறும் கல்விச் செழுமையும், நயம்பட உரைக்கும் திறனும், பஞ்சகச்சம் தலைப்பாகை சிறு சந்தனப்பொட்டெனத் தமிழே உருவாய், அறிஞரையே வாமனனாக்கும் விஸ்வரூபவித்யாவி நயனாய் எம் காலத்திலேயே வாழ்ந்த, மாபெரும் ஆசான்.

மிகச் சுருக்கமாக இவர் வாழ்க்கையை நோக்கின், தஞ்சையில் பிறந்த இவர், உயர் கல்வியைத் திருச்சி. சென்யோசேவ் கல்லூரியில் பெற்று, சட்டக் கல்லூரியில் பி. எல். பட்டம் பெற்று தஞ்சையில் சிறிது காலம் வழக்கறிஞராகக் கடமையாற்றினார். 1925ம் ஆண்டு இராமநாதவள்ளலின் அழைப்பை ஏற்று இலங்கை வந்து பரமேஸ்வரக் கல்லூரி ஆசிரியராய்ப் பின் அதிபராய், இராம நாதவள்ளலின் மகள் சிவகாமசுந்தரியை மணந்து.

1937ம் ஆண்டு காங்கேசன்துறைப் பிரதிநிதியாக அரசியலில் பிரவேசித்து, மந்திரியாய், செனேற்றராய் இலங்கை வரலாற்றுடன் தன்னை முழுமையாகப் பிணைத்துக் கொண்டார். இவருடைய வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதி இராமநாதன் கல்லூரியை மருவியமைந்த இவர்கள் வீட்டில் கழிந்ததால் கல்லூரியின் வளர்ச்சியில் இவர் கருத்தான்றி நின்றனரெனினும் நிர்வாகத்தில் தலையிட்டு எந்த ஒரு பிரச்சனைக்கும் இவர் இடம் கொடுத்ததில்லை. தம்முடைய மான சீக உந்துதல்களின் வடிவமைப்பாக இராமநாதன் கல்லூரிக் கீதத்தை நயம்பட யாத்தன்மூலம் தாம் எத்தகைய ஒரு நோக்கத்தைத் தேக்கி நிற்கிறார் என்பதை நுண்மையாகப் புலப்படுத்தியுள்ளனர். இவர் யாத்த கல்லூரி கீதத்தை எந்த ஒரு நல்ல நிகழ்விலும் திறமையாக மாணவர் அபிநயத்து ஆடுவதைப்பார்த்துக்

குழந்தையாய்ப் பூரித்து ஆனந்திப்பார். திருமதி. செல்லம்மாபிள்ளை அவர்கள் கல்லூரியின் நிர்வாகப் பொறுப்பையேற்ற காலத்தில் இவர் தாம் விழைந்து நின்ற பல மிளிர்வுகளை அவரை ஊடகமாகக் கொண்டு நிறைவேற்றிக் கொண்டார் எனலாம். பாரதத்துணைக்கண் டத்தில் இராதாக்கிருஷ்ணனும் நேருஜியும் புரிந்துணர்வுடன் செயற்பட்ட ஒரு தன் மையில் மனித நேயவிழுமியங்கள் அன்று ஊதுபத்தியின் நறும்புகையென கல்லூரியைச் சூழ்ந்து மணம் பரப்பி நின்றது. இதனால் அன்று கலைகள் மலிந்தன, பல நாடகங்கள் அரங்கேறின, ஷேக்ஸ்பியரும் கம்பரும் ஒரே மேடையை அலங்கரித்தனர். வீணையின் நாதமும், இசையின் சுருதியும் கைகோர்த்து நடைபயின்றன. சதங்கையின் ஒலியுடன் மாணவர் நகையொலி போட்டியிட்டது. அவர் காலத்தில் கல்லூரிக்கு வருகை தந்த பெரியார்கள் தான் எத்தனைபேர். இசை மேதைகள், நாட்டிய மேதைகள், அறிவியல் ஆசான்கள், நாடக வல்லுநர் யாரைத்தான் நாம் காணவில்லை? இவர்களைத் தம் இல்லத்தில் அன்புடன் உபசரித்துப் பெருமையுடன் கல்லூரிக்கு அழைத்துவந்து தாமே நிகழ்வுகளுக்குத் தலைமைதாங்கி, அறிவுரைஇயம்பி, அமைதி யாக மகிழும் இவர் சான்றாண்மைதான் எத்துணை மேன்மையானது.

இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் யாழ் மாவட்டத்தில் எந்த ஒரு பெருவிழாவானாலும் இவர் தலைமை தாங்காவிடில் அது சோபிதமற்றுச் சப்பென்று போய்விடும். பொருத் தமான முறையில் மிகுந்த சாணக்கியத்துடன் இவர் உரைகள் அமையும். இராமநாதன் கல்லூரியின் பொன்விழாவாண்டின் குழாமென மொய்த்த மக்கட் கூட்டம் மண்டபத்தை நிறைத்து, வெளியில் பரந்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் கலைநிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றியிருக்கும் பொழுது சோவெனப் பிடித்துக் கெண்டது ஒரு பெருமழை. புயலும் சுழன்று வீச மக்கள் செய்வது அறியாது திக்குமுக்காடி ரீங்கரித்துச் சிதற, எழுந்தார் நடேசனார். தம் ஆற்றொழுக்குப் போன்ற அமைதியான நடையில் இருந்தபடி இருங்கள். விடுங்கள் வெகுளியை” என நயம்பட, திரும்பத் திரும்பக் கூறினார். அமைதி உள்ளத்திலிருந்தால், புறத்தாக்கங்களை நாம் வெல்ல முடியும் என்பதை அவர் அமைதித் தோற்றம் தெற்றெனப் புலப்படுத்தியது. சான்றாண்மை எத்தகைய கனபரிமாண முடையது என்பதை அன்று அங்கு பலரும் திருஷ்டாந்தமாகக் காணமுடிந்தது.

ஆனல்ட் ரோயன்பி Arnoid Toynbee என்ற வரலாற்று மேதை யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகை தந்து பல்லாயிரக்கணக்கில் கூடியிருந்த அறிஞருக்குச் சிறந்த, காத்திரமான ஒரு பேருரை நிகழ்த்தினார். திரண்டிருந்த மக்களோ அவர் கூறுவதைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியாத நிலையில் இருக்க, தலைமை தாங்கிய நடேசனார் எழுந்தார். அவர் கூறிய முழு விடயத்தையும் மிகத் தொடர்பாக இலகு ஆங்கிலத்தில் தெளிவாகச் சுருக்கிக்கூறி, மக்கள் இடரை நீக்க அவர்களும் கூறப்பட்ட விடயத்தைத் தெளிந்து மகிழ்ந்தனர். அறிஞர், பெரியார், கனகநாயகமவர்கள் நடேசனார் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு “யாழ்ப்பாணத்தின் மானத்தைக் காத்தீர்கள்” எனக் கூறிச் சிரித்தார்கள்.

இந்தச் சான்றோனுள் உலகியல் அறியாமையும் அழகுற ஒன்றிக் கொண்டு இவர் ஆளுமைக்கு அழகு சேர்த்தது. இவரைக் காண இவர் இல்லத்துக்குச் சென்றிருந்தோம் (1961) பல்வேறு விடயங்கள் பேசப்பட்டன. சிறப்பாக, திறனாய்வு Criticism அதன் தாக்கங்கள் பற்றி அவர் தம் கருத்தை உணர்ச்சியுடன் கூறிக்கொண்டிருந்தார். என்

கணவரோ அவரைச்சுற்றி ஓட்டிலிருந்து நூலில் மிக லாவகமாக இறங்கி. கொண்டிருந்த புஷ்டியான கறுத்த கம்பளி மயிர்கொட்டிகளை வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். எங்கே ஓட்டிக்கொண்டு சொறியுமோ என்ற கவலை. நடேசனோ சிறிது கூட அவற்றைச் சட்டை செய்யவில்லை. சந்தோஷமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். விடைபெற்று வரும்பொழுது என் கணவர், “மயிர் கொட்டிகள் அதிகம் இருக்கிறாப்போல் தெரிகிறது. பட்டால் சொறியும்” என்றார் நயமாக. நடேசனோ மிக ஆச்சரியத்துடன் “அப்படியா மயிர்கொட்டி சொறியுமா? உண்மையா?” என்று குழந்தையாய் வியந்தது இன்று போல் இருக்கின்றது. அடைமழை பிடித்துக் கொண்டால் ஒழுகும் வீட்டிற்குள் குடை பிடித்துக் கொண்டு சந்தோஷமாக இருக்க உங்கள் யாராலாவது முடியுமா? நடேசனுக்கு இது மிகவும் பிடிக்கும். ஒரு கையில் குடையைப் பிடித்துக் கொண்டு மற்றக் கையில் பேனை பிடித்து “சகுந்தலை வெண்பாவை” விட்ட இடத்திலிருந்து எழுதி மகிழ்வார். மாணவர் பிராயத்தில் யன்னலூடாக இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து எப்படியெல்லாம் மனம்விட்டுச் சிரித்திருக்கிறோம்.

சட்டசபை, பாராளுமன்றம் இவற்றை இவர் அலங்கரித்த காலப்பகுதியில் இவர் ஆக்கபூர்வமான செயற்பாடுகளை விரிக்காவிடினும் பலர் அதிகம் அறிந்திராத இரு விடயங்களைக் கூறத்தான் வேண்டும். தமிழுக்கு இருந்து வந்த சம அந்தஸ்து நிலையை நீக்கும் ஒரு பிரேரணையை ஐ.தே.கட்சி தனது ஆண்டுக் கூட்டத்தில் கொண்டுவரும் முயற்சியைக் கைவிடும்படி கட்சியின் தொடக்ககால அங்கத்தவராகிய இவர் மிக நயமாக வேண்டிக் கொண்டார். ஏற்கப்படாத நிலையில் 20-1-56 இல் தாம் வகித்து வந்த மந்திரிப் பதவியைத் துறந்ததுடன் தமிழ் மக்களுக்கு மிக உருக்கமான வேண்டு கோளையும் விடுத்தார். அதன் ஒரு பகுதி இன்றும் நோக்கற்பாலது

“If there is to be an imposition of a language on us against our will resist we must and resist we will carry on the struggle on the best approved lines of moral resitance. I don't believe in violence. I do not believe in uttering or mouthing slogans which might simply rouse the passion of the people”

சரியான சிந்தனை முதிர்வால் குறிப்பிட்ட ஒரு நிகழ்வை அது எதிர்மறை விளைவுடையதானதால், எதிர்த்துத் தம் பதவியைத் துறந்ததன் மூலம், பட்டம் பதவி என்ற உலகியல் உயர்வுகளுக்கு அப்பால் தம்மை நிறுத்திக் கொண்ட பெருமை இவருக்கு உண்டு. சிறந்த சித்தாந்த வித்தகர் தாம் என்பதை இந்த ஒரு நிலைப்பாட்டில் அவர் எனக்குப் புலப்படுத்துகிறார்.

இவருடைய இடையறாத முயற்சியாலேதான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் உருப் பெற்றது. இவரது காலத்தில் இல்லாவிட்டாலும் இவர் மறைவிற்குப்பின் திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா இவர் கனவை நினைவாக்கினார்கள். ஒரு ஜீவிதகால ஐ.தே.கட்சி அங்கத்தவர் அதன் எதிர்க்கட்சித் தலைவியின் மதிப்பைப் பெற்றார் என்றால் ஒரு மனித ஆத்மபலம் எத்துணைக் காத்திரமானது என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும்.

தூர இருந்து இவர் சிறப்பியல்புகளை இரசித்து மகிழ்ந்த எங்கட்கு 1941 - 51ம் ஆண்டுகளில் கலைமாணி சிறப்பு தமிழ் இலண்டன் பரீட்சைக்கு எம்மைப் பரிவுடன் பயிற்றுவித்த ஆசிரிய குழாத்தில் “இவனொருவன்” எனத் தெற்றெனத் துலங்கும்

நடேசனாய் நல்லாசானாய் வந்தமை தனிப்பெரும்பேறு, இவரை நன்றாக அறிந்து கொள்ளவும் வாய்ப்பளித்தது. அப்பப்பா எவ்வளவு தூரம் இவர் உள்ளம் தேனிலூறிய பலாச்சுளையென தமிழிலேயே ஊறித் தித்தித்தது.

சிலப்பதிகாரம், புறநானூறு இலக்கிய வரலாறு இலக்கணம் திறனாய்வு என எந்த துறையில் தான் இவருக்குப் புலமை இல்லை? இவரைத் தடுமாற வைத்த ஒரு சொல்லோ, பொருளோ தமிழில் இல்லையெனலாம். புதுப்புது விளக்கங்களை இவர் நயந்து சுவைத்துக் கூறும் பொழுது மெய்சிலிர்க்கும். இவர் உணர்வுகள் எம்மையும் தழுவிக்கொள்ளும். வம்பர் - புதியவர், சிறியகள், பெரியகள் - ஓளவையார் சுவைத்து மகிழ்ந்த சிறியகள் பூக்களில் வண்டுகளால் சேகரிக்கப்பட்ட இனியதேன், பெரியகள் குகையில் சேகரிக்கப்படும் காட்டுத்தேன் - இந்த விளக்கத்தைக் கோடைக்கானலில் ஒரு குறவன் தற்செயலாகக் கூறிய பெரியகள் வேணுமா? சிறிய கள் வேணுமா? என்ற கேள்வியில் இருந்து ஆராய்து அறிந்து கொண்டனர். ஒரு புதிய பொருளைக் கூறும்பொழுது அவர் உள்ளத்தான் எவ்வளவு ஒரு குழந்தையாய் பூரிக்கிறது. குறிஞ்சி மலர் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை பூக்கும். இம்மலர்களைப் பார்ப்பதற்காகவே ஒரு விடுமுறைக்குக் கோடைக்கானலில் மலைப்பாங்கான இடத்திற்குக் சென்று காத்திருந்து பார்த்து புளங்காகிதமடைந்து பின் எம்முடன் தம் அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டு அவர் மாணவியராகிய நாம் ஐவரும் தம்முடன் இந்நிகழ்வை நயந்து சுவைக்கக் கூடியவர்களாய் அமைந்தமை குறிந்து சந்தோஷித்தார்கள். இத்தகைய ஒரு அறிவுப்புடம் செய்த நெஞ்சத்தைப் பார்ப்பது அரிது.

இவர் உள்ளம் முழுவதையும் நிறைத்து விஸ்வரூப கற்பனையாகப் பரந்த ஒரு விடயம் இராமநாதன் கல்லூரி ஒரு சங்கீத மகாலாகத் திகழ வேண்டுமென்பதாம். அடிக்கடி மாணவர் எம் ஐவருக்கும் இதை அவர் விரித்துக் கூறுவர். “எல்லா அறைகளிலிருந்தும் இசையொலி எந்நேரமும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.” அவர் உள்ளிய உயர்வு அவர் காலத்திற்குப் பின் நிறைவேறியது. ஏனெனில் உள்ளிய உள்ளம் அவ்வளவு உயர்ந்தது.

ஈழத்தையும், இந்திய துணைக்கண்டத்தையும் இணைத்த சேது இவர், தமிழ் நாட்டில் பெருமதிப்புக்குரியவராய் கௌரவிக்கப்பட்டார். இவர் இயற்றிய ‘சகுந்தலை வெண்பா’ அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அரங்கேறியது.

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம், சிதம்பரத்தில் நடந்த சைவசித்தாந்த சமாஜம் இவற்றிற்குத் தலைவராய் அமர்ந்து இவர் ஆற்றிய உரைகள் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றன. ஆங்கிலம், தமிழ், வடமொழி மூன்றிலும் பெரும் புலமையுடையவர். கலைக் களஞ்சியத்தில் பல ஆய்வுகள் இவரால் தரப்பட்டன. தரம்புர ஆதீனமும் திருப்பனந்தாள் ஆதீனமும் இவருடைய சமயப் பணியைக் கௌரவித்தன. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டத்தை அளித்துக் கௌரவித்தது. 1951ல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த விழாவின் சிறப்பு பெரும்பாலும் இவர் செயற்பட்டால் இவர் புலமையுணர்ந்து மதுரைப் பல்கலைக்கழகம் சிறப்புச்சொற்பொழிவு ஆற்ற அழைத்தது பக்கத்துப்பக்கம் வெவ்வேறு வண்ணம் காலும், கைதேர்ந்த கலைஞனால் நன்றாகப் பட்டை தீட்டப்பட்ட ஒரு மனித மாணிக்கம் நடேசபிள்ளையவர்கள் இவர் அறிவைச் சுவைத்தவர் சிலர், அன்பைப்

பகிர்த்தவர் சிலர். இறை உணர்வை மதித்தவர் சிலர், துரோகியெனத் தூற்றினர் சிலர். எல்லா நிலைகளையும் அன்புடன் அமைதியாய்ப் புன்சிரிப்புடன் சமமாக ஏற்று மிளிர்ந்த இந்தக் கொகினூர் வைரத்தின் எல்லையில்லா மதிப்புணர்ந்து உள்ளத்திற்பூட்டி அழகு பார்க்கும் அன்பர் பலர் இன்றும் உளர்.

இராமநாதன் கல்லூரி பவளவிழா மலர், 1990

திரு. சு. நடேசபிள்ளை

இலங்கைத் தேசத்தின் மாபெரும் சொத்து சேர் பொன். அருணாசலம்

சந்திரசேகரன் ஸ்ரீதரன்

இலங்கையின் தேசிய வீரர்களில் முக்கியமானவர் சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் ஆவார். யாழ் மானிப்பாயைச் சேர்ந்த கேட் முதலியார் என அழைக்கப்பட்ட பொன்னம்பல முதலியாருக்கும் செல்லாச்சி அம்மையாருக்கும் (சேர் முத்துக்குமாரசுவாமியின் சகோதரி) மூன்றாவது மகனாக 1853 ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 14 ஆம் திகதி அவர் பிறந்தார். குமாரசாமி முதலியார், சேர். பொன். இராமநாதன் ஆகியோர் இவரது சகோதரர்கள்.

லண்டன், பாரிஸ் நகரங்களிலுள்ள வித்தியா மன்றங்களில் 1860 ஆம் ஆண்டில் பெரும் புகழீட்டிய பொன்னம்பலம் அருணாசலத்தின் தாய்மாமனாரான சேர். முத்துக்குமாரசுவாமியின் கண்காணிப்பிலேயே இவர் கொழும்பில் வளர்ந்தார். கொழும்பு றோயல் அக்கடமி அதாவது தற்போதுள்ள றோயல் கல்லூரியில் தனது கல்வியைத் தொடர்ந்தார். இங்கு கல்வி கற்ற போது 1870 இல் இராணி புலமைப்பரிசிலையும் பெற்று, லண்டன் கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழகத்தின் கிறைஸ்ட் கல்லூரியில் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றார்.

பவுண்டேஷன் புலமைப்பரிசிலைப் பெற்று கணிதத்திலும் புராதன இலக்கியத்திலும் சிறந்த சித்திகளைப் பெற்றார். 1870 இல் ஆங்கில சர்வகலாசாலைப் புலமைப்பரிசைப் பெற்று கேம்பிரிட்ஜிலுள்ள கிறைஸ்ட் கல்லூரியில் உயர்தரம் கல்வி பெறச் சென்றார்.

1883 ஆம் ஆண்டில் மானிப்பாயைச் சேர்ந்த நமசிவாயம் முதலியாரின் புதல்வியான சொர்ணம் என்பவரைத் திருமணம் செய்தார். அவர்களுக்குப் புதல்வர்கள் மூவரும் புதல்விகள் ஐவருமாக எட்டுக் குழந்தைகள் பிறந்தனர். மூத்த பிள்ளையான பத்மநாபன் என்பவர் தம் தகப்பனார் இறப்பதற்கு முன்பே காலமானார். இளைய புதல்வரான இராமநாதன் 1939 ஆம் ஆண்டில் காலமார். மற்றைய புத்திரர்தான் சேர் அருணாசலம் மகாதேவா. சேர் அருணாசலம் அவர்களின் புதல்விகளுள் இருவரான ஸ்ரீமதி மகேஸ்வரி செகரசசிங்கமும், திருமதி மனோன்மணி ஸ்ரீபத்மநாதனும் இவர் இறப்பதற்கு முன்பே காலஞ்சென்று விட்டார். ஸ்ரீமதி பத்மாவதி பரராஜசிங்கம், திருமதி சிவானந்தம் தம்பையா, திருமதி சுந்தரி நடராஜா ஆகியோர் ஏனைய புதல்வியராவர்.

பொன்னம்பலம் அருணாசலம் இங்கிலாந்தில் பரிஸ்டர் ஆகவும் 1875 ஏப்ரலில் சிவில் சேவை உத்தியோகத்தேர்வில் சித்தி பெற்ற முதல் இலங்கையராகவும் இலங்கை திரும்பினார். 1913 ஆம் ஆண்டு வரை அரசாங்க சேவையில் பல்வேறு உயர் பதவிகளை வகித்தார். முதலில் அரசாங்க அதிபர் அலுவலகத்தில் பணியாற்றிய இவர் கண்டி காவல்துறை நீதிமன்றத்திலும் தொடர்ந்து இலங்கையின் பல பகுதிகளிலுமுள்ள நீதிமன்றங்களிலும் அலுவலராகப் பணிபுரிந்தார். இவ்வனுபவம் காரணமாக மட்டக்களப்பில் மாவட்ட நீதிபதியாகக் கடமையாற்றும் சந்தர்ப்பமும் இவருக்குக்

கிடைத்தது. இவ் அனுபவத்தைப் பயன்படுத்தி 'சிவில் சட்டச் சுருக்கம்' என்ற நூலை இவர் எழுதினார்.

மாவட்ட நீதிபதி பதவி வகித்த காலத்தில்தான் அப்போது தேசாதிபதியாக இருந்த சேர் ஆர்தர் கோர்டன் இவரைப் பதிவாளர் நாயகமாக (1888-1902) நியமித்தார். பல்வேறு நுணுக்கங்களுடனான குடிசன மதிப்பீட்டு முறையினை அறிமுகப்படுத்தினார். இப்பதவியை வகித்த காலத்திலேயே சட்ட சபையில் உத்தியோகப்பற்றற்ற உறுப்பினராகவும் விளங்கினார்.

1913 ஆம் ஆண்டு தனது 60 ஆவது வயதில் அருணாசலம் அரசாங்க சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். இவரது அரசாங்க சேவையைப் பாராட்டி ஐந்தாம் ஜோர்ஜ் மன்னர் பங்கிங்ஹாம் அரண்மனையில் வைத்து இவருக்கு சேர் பட்டம் வழங்கினார்.

அரசுப் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றதைத் தொடர்ந்து அருணாசலம் அரசியலில் நுழைந்தார். சட்ட நிரூபண சபையில் சேர் பொன். இராமநாதனுக்குப் பின் உறுப்பினராக இருந்தார். அரசாங்க சேவையில் பணியாற்றும் காலத்திலேயே சுயராஜ்ய (தன்னாட்சி) உணர்வால் உந்தப் பெற்றார்.

1915 ஜனவரி 29 ஆம் திகதி தொழிலாளர்களின் மேம்பாட்டிற்காக சமூக சேவை சங்கத்தினை உருவாக்கினார். அதன் தலைவராகவும் பொறுப்பேற்றார். 1915 ஆம் ஆண்டு சிங்கள, முஸ்லிம் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து தேசிய இயக்க அரசியலிலும் தன்னை ஈடுபடுத்தினார். 1917 மற்றும் 1918ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதங்களில் தேசிய இயக்க அரசியலுக்காக இரு மாநாடுகளை ஒழுங்கு செய்தார்.

1919 ஜூன் 25 ஆம் திகதி இலங்கைத் தொழிலாளர் சேமாவிருத்திச் சங்கத்தை உருவாக்கினார். இதன் தலைவராக அருணாசலமும் செயலாளராக பெரி.சுந்தரமும் பதவியேற்றனர். இச்சங்கம் 1920 இல் இலங்கைத் தொழிலாளர் சம்மேளனமாக பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது.

1919 டிசம்பர் 11 இல் அருணாசலத்தின் முயற்சியினால் இலங்கையின் முதலாவது தேசிய இயக்கமான இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டது. அதன் முதலாவது தலைவராகவும் 1919 முதல் 1922 வரை பொன்னம்பலம் அருணாசலமே ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். தமிழர்களை தேசிய காங்கிரசுடன் இணைப்பதற்கான பேச்சுவார்த்தையில் இவரே நடுவராகத் தொழிற்பட்டார். எழுத்து வடிவில் ஒப்பந்தம் ஒன்றும் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

1921 ஆம் ஆண்டு மனிங் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் அடிப்படையிலான தேர்தலில் கொழும்பு தமிழ்ப் பிரதிநிதித்துவத்தை சேர். ஜேம்ஸ் பீரிஸ், சமரவிக் கிரம போன்ற சிங்களத் தலைவர்கள் வழங்கிய வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றாததால் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறினார். 1921 ஓகஸ்டில் தமிழர் அடையாள அரசியலை நிலைநிறுத்தும் வகையில் தமிழர் மகாஜன சபையை உருவாக்கினார். அதன் தலைமைப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

அவர் 1924 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 9 ஆம் திகதி தனது 71 ஆவது வயதில் மதுரை மீனாட்சியம்மன் ஆலயப் பிரதேசத்தில் காலமானார். இவரது மறைவானது ஈடு செய்ய

முடியாததொன்றாகும். இவரது ஈமக்கிரியைகள் பல மக்களின் முன்னிலையில் கொழும்பு பொது மயானத்தில் நிறைவேறின.

1930 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 3 ஆம் திகதி அரசாங்க சபை மைதானத்தில் (தற்போதைய ஜனாதிபதி செயலகம்) தேசாதிபதியால் அருணாசலத்தின் வெண்கலச்சிலை திறந்து வைக்கப்பட்டது. இவரது உருவப்படங்கள் றோயல் கல்லூரி சமூக சேவைச் சங்கம், இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசின் தலைமை அலுவலகம் என்பவற்றில் திறந்து வைக்கப்பட்டன. பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மண்டபம் ஒன்றிற்கு அருணாசலத்தின் பெயரும் சூட்டப்பட்டது.

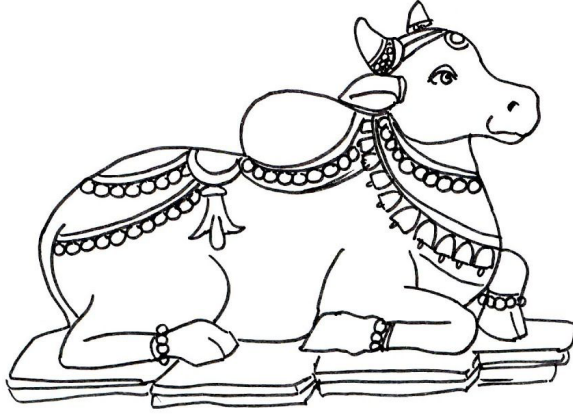
இவர் இயற்றிய சமய நூல்கள் வருமாறு:

- A Revel in Bliss – தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்களில் சிலவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு, 1895.
- A Few Hymns of Manikka Vachaka and Thayumanavar – ஜி. யூ. போப் அவர்களுடன் இணைந்து மொழிபெயர்த்த மாணிக்கவாசகரின் தாயுமானவரினதும் பாடல்கள், சென்னை, 1897.
- Studies and Translations from the Tamil - ஆய்வுகளும் மொழிபெயர்ப்புகளும், சென்னை.
- Studies and Translations, Philosophical and Religious - கட்டுரைத் தொகுதி, முதற் பதிப்பு:1937, மறு பதிப்பு: 1981.
- பொன்னம்பலம் அருணாசலம் அவர்களின் ஜீவிய சரித்திரச் சுருக்கம், நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவரால் செய்யுள் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.. (சுதேச நாட்டியம், யாழ்ப்பாணம், 1928)

இவை தவிர திருக்கோவையார், கல்லாடம், திருமுருகாற்றுப்படை, ஞானவாசிட்டம், புறநானூறு என்பவற்றிலிருந்தும் மொழிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளார்.

ஒழுக்கம், உழைப்பு, திறமை முதலிய எல்லாக் குணநலங்களும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற, பல துறைகளில் ஈடுபட்டுழைத்த உத்தமர் அவராவார். அரசியல் ஞானிக்குத் தேவையான எல்லாக் குணாதிசயங்களும் கொண்டவர். இலங்கை வரலாற்றில் பல்வேறு பதவிகளை வகித்து மக்களின் வாழ்க்கை எழுச்சிக்காக அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றிய இலங்கையின் தேசிய தலைவரான சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் என்றும் மறையாத சொத்து ஆகும்.

தினகரன்: E – Paper Friday, September 17, 2021 - 12:10pm

**பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில்
கற்பித்தவர்களாலும் கற்றவர்களாலும்
எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள்**

Saiva Symbol of Super Culture

R. N. Sivaprakasam

Editor, Hindu Organ

Growing up gleefully to reach the memorable Mile - stone, the Seventy fifth Anniversary, pleasingly identified as the PLATINUM JUBILEE, the RAMANATHAN COLLEGE for girls that patriotically established by the foremost exponent of oriental aspirations, PONNAMBLAM RAMANATHAN, has convincing cause for exultant joy at this epoch making event of rare rejoicing.

Recalling to our minds the contextual circumstances that led to the establishment of this ennobling educational institution, it would become clear that the illustrious Founder had only fulfilled his duty as a man of religion.

As the first elected representative of this country in its legislature, by the verdict of voters comprising only of the educated, Ponnambalam Ramanathan was bound to look into all matters pertaining to the real welfare of the people, certainly with emphasis on education.

Here was the thinker, who had an illustrious tradition as a guiding star. His spiritual inside was such as to lead him along the lofty path of dedication. He had the blissful benefit of sitting at the revered feet of Arulparanantha Swamikal, in whom the disciple had later found the man of wisdom whose enlightenment was a source of instruction. Fathoming the wide expanse of spiritual literature, devotee Ramanathan drank deep at the fountain of Vedic knowledge and Agamic exposition. Freshened with the spiritual vitality obtained from an earnest exploration of the entire range of religious philosophy, Ramanathan lost no time in identifying the venue of his endeavours to lead the people in the right direction. And the first of his initiatives was the establishment of a College for Girls to enable them study peacefully what was beneficial to their souls and profitable in worldly life."

And that is that splendid gift, that lofty seat of learning, the temple of traditional Tamil Culture - RAMANATHAN COLLEGE FOR GIRLS. Here is a magnificent monument that stands sentinel keeping guard over Saiva Culture.

The holy ball of prayer in the upper storey of the College where the IDOL of NADARAJA PERUMAN keeps on indicating the vibrant dance of the Universe, with the bewitching spectacle of divine Mother Saraswathy Thevy, at the entrance up the staircase, enlightens the student girls and the teaching staff every morning.

Such is the splendour of this seat of learning. It becomes appropriate to state here how the writer has acquired intimate knowledge of the growth of this College and the greatness of the Founder.

My mind is able to speed back across the past seven decades and remember the mirthful days when I had to escort my niece to the Ramanathan College. The mischievous lad of barely seven years of age that I was, I soon became a pet of the

Principal Incidentally I would have strayed into the portals of the residence of the awe-inspiring Founder.

Later when I had the luck of being one of the first batch of students of the Parameswara College, the awe-inspiring Founder by and by ceased to stike awe but continued to be inspiring. As the first and perhaps the only Scholarship holder of Parameswara College, I was fortunate in getting closer to authorities, particularly as senior prefect.

Even as a student I had enjoyed the privilege of acting for absentee teachers. It so happened that Mr. Selvamanickam, the Class Master - form II had to be on compulsory leave for a fortnight owing to his contracting an infectious disease. I was the obvious choice to make up for his absence. One memorable morning, the awe-inspiring Founder had caught me, the acting teacher, unawares as he, on his usual round of in- spection had spotted the Second Form, buzzing with rambling noice. Sensing the awkward situation, a member of the regular tutorial staff rushed with the surprising news to make me run up to the class and face the music. Coming face to face with the intellectual giant, I could not but be stricken by amusement at the be- spectacled eyes rolling side - ways the spectacular pair of lips was arranging the punching phrases of indict - ment. But my wits stood me in good stead and the charge of neglect of duty was withdrawn. However. the dramatic duel or words continued. Now it became a novel experience. The lesson for that day was a chapter in Thirukural and I the acting teacher had to answer a volley of questions, deep and discerning. It was then that my revered father Namasiwayapulayar's exposition of the Kural, gave me inspiration that made me a hero of that hour. Suffice to say that no more elaboration is necessary on this point.

From the first Principal of this College, Mrs. Florence Farr Emery. to the fine lady now presiding over the affairs of this institution, Srimathy Kumarasamy, I have known the long line of Principals, quite intimately It has been my privilege to deliver the Founder's memorial address on one occasion and to address such functions on many others.

More significant is my personal pride that my only daughter had received her entire education, primary and secondary, in this College of my choice as dictated by my sense of duty. Her attachment to this institution was further enlivened by her serving it as a teacher till she was given in marriage. I make mention of these personal references merely to lay emp- hasis on the fact that those who understand the noble ideals of the Foun- der of this institution for the fair sex will not fail to make their own contribution to its growth.

இராமநாதன் கல்லூரி பவளவிழா மலர், 1990

ஈழமும் பதிகம் பாடிய சம்பந்தமும்

ஏழாலை மு. ஞானப்பிரகாசம்

வேதாகமங்களில் வரும் முனிவர்களுள் ஈழ நாட்டுடன் தொடர்பு பெற்றவர்கள் புலஸ்தியர், அகஸ்தியர், துவட்டா, மயன் முதலியோர். மயன் முதலியோர். இவர்களுள் புலஸ்தியர் “சப்த ரிஷிகளுள்” ஒருவர். அவரது வழித்தோன்றல்களே குபேரன் இராவணன் ஆகிய இருவரும். குபேரன், யக்ஷர்கள் தலைவனாயிருந்து, இந்த ஈழநாட்டை அரசு புரிந்து, சிவபிரான் தோழமைபெற்று, வடதிசைத் திக்பாலசர் பதவி பெற்றான் என்று புராண இதிகாச நூல்கள் கூறுகின்றன. கோயில்களில் நிகழும் மண்டல பூசை முதலியவற்றில் குபேரனை வடதிசைத் திக்பாலக மூர்த்தியாக வைத்து, ஆசனம், மூலம் மூர்த்தி முதலியன கற்பித்து, ‘ஓம் குபேராய நம:’ என அர்ச்சித்து ஆகமங்கள் பூசித்து வருவதை இன்றும் நாங்கள் கண்டு வருகின்றோம். குபேரனுக்குத் தம்பி முறை பூண்ட இராவணனைப் பற்றி இவ்விடத்தில் கூறுவது மிகையாயினும், அவன் பரம சிவபக்தன் என்பதும், கடைசியில் வாஹனரூபியாக இருந்து, எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள எல்லாச் சிவாலயங்களிலும் சிவபிரானைச் சேவித்து, சுமந்து வரும் பெரும் பதவி பெற்றுள்ளான் என்பதும் எங்கள் உள்ளங்களில் பதிந்து கிடக்கும் பெரிய சைவ சமய உண்மையாகும். இராவணன் மனைவி மண்டோதரியோ திருவாசகப் பெரும் புகழ் படைத்தவர் பெரிய சிவபக்தையாய் விளங்கியவர் தெய்வ அனுக்கிரகம் வாய்க்கப் பெற்ற சப்தமாதர்களுள் ஒருத்தியாகப் போற்றப்படுபவர் சிவபக்தி வாழ்வில், தன் பர்த்தாவாகிய இராவணனுக்கே வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தவர். சிவபிரான் அவள் பொருட்டு நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்கள் இரண்டு. ஒன்று அலை கடல் மிமிசை நடந்து, கடலைக் கடந்ததாகிய திருவிளையாடல் மற்றையது, அவள் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, பேரமுக வாய்ந்த மழவிளங்குழந்தை வடிவில் அவளுக்குக் காட்சி கொடுத்தது. இவ்வரவாறு உத்தரகோச மங்கைத் தலபுராணத்தில் கூறப்படுகிறது. மேலே தரப்பட்ட செய்திகள் புராண வரலாறுகளாயினும், அவையே ஈழநாட்டுச் சைவ சமய வரலாற்றுக்கு பின்னணியாய் நிற்பன.

சைவ அரசர்களும் பிரதானிகளும்:

கிறீஸ்தவ சகாப்த ஆரம்பகாலத்துக்கு முன்னர், இந்த ஈழநாட்டில் பிறந்து வளர்ந்து அரசாண்ட அரசர்கள் பிரதானிகள் முதலியோர்களின் பெயர்களை ‘மஹாவம்சம்’ என்ற சமய சரித்திரநூல் தெளிவாகக் கூறுகிறது. மூத்த சிவன் என்றும், ஐயாசிவன் என்றும், மகாசிவன் என்றும், சிவன் என்றும், ஸ்ரீ கண்டசிவன் என்றும். சண்டசிவன் என்றும், சண்டமுக சிவன் என்றும், தனசிவன் என்றும் பெயர்களைத் தாங்கியபற்பலர், அரசர்களாகவும் பிரதானிகளாகவும் இந்த ஈழநாட்டில் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதை மஹாவம்சம் என்ற நூலிலிருந்து நாங்கள் அறிகிறோம். இப் பெயர்களிலிருந்தே இந்நாடு எவ்வளவு தூரம் சைவ வாழ்விலும், சிவவழிபாட்டிலும் ஊறி, முதிர்ந்து, முறுகி இருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.

ஈழநாடு--சிவபூமி:

இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில், சிவசாந்தித்தியத்திற்குப் பெயர் பெற்ற க்ஷேத்திரங்கள் பல உளவாயினும், வடக்கேயுள்ள உத்தரகலையும் தெற்கேயுள்ள

தக்ஷிணகைலையும் (ஈழநாடும்) சைவ எல்லைப் பூமிகளாயிருத்தலின் மிகமிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாம். சைவாகமங்கள், சிலபிரான் தாமாகவே விரும்பி. சுயம்புவாய் எழுந்தருளியுள்ள நாடித்தலங்கள் மூன்றனுள், ஈழநாடும் ஒன்றெனப் வாயின. அதனாற்போலும், கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சைவ நான்மறை யோகச் செல்வராகிய திருமூல தேவநாயனார், இலங்கை எனப்படும் ஈழநாடு சிறந்த சிவபூமி' என மூன்று இடங்களில் குறிப்பிடுவாராயினர்.

7 ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழநாட்டின் சைவ நிலை.

ஈழநாட்டில் நிலவிய சைவ வாழ்வையும், சைவ நெறியையும், சைவச்சால்பையும் முதன் முதலாகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தியவர் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகளே. சுவாமிகள் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டினர்.

இராமேஸ்வரக் கரையிலிருந்து, அதிதூர வணக்கம் செய்து, ஈழநாட்டிலே மாதோட்ட நகரை நோக்கி நிற்கும் சுவாமிகளுக்கு, சூக்குமத்திற் சூக்குமமாயும், பெரியதிற் பெரியதாயும் திகழ்ந்து, ஈழநாட்டை அருளாட்சி புரிந்து நிற்கும் சுயம்புலிங்கம் தோன்றிக் காட்சி அளிக்கிறது. சுயம்பு மூர்த்தியாகிய சிவபிரான் திரிபுராந்தக மூர்த்தியாய் உடம்பு ஒன்றைப் பற்றி நிற்பது போல திருக்கேதீச்சரத்தை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு நிற்பதையும், பற்றியது மாத்திரமன்றி அதனையே சதா கருதிக் கொண்டு நிற்பதையும், ஆதரித்துக் காதலித்துக்கொண்டிருப்பதையும் ஒரு அதி அற்புத அருட்காட்சி மூலம் காணுகின்றார். அக்காட்சியால் விழுங்கப்பட்ட சுவாமிகளின் பாடல்கள் திருக்கேதீச்சரப் பூமிமீது பாடப்பெற்ற பாடல்களாகவே அமைந்துவிடுகின்றன. அதிதூரத்திலிருந்து அந்தப்பூமியைத் திசை நோக்கிக் 'கைதொழ கெடும் இடர் வினை தானே' என்கின்றார். அந்தப்பூமியைத் தொழுதற்கு எழுவோம் என எழுந்து நின்றாலே 'தொழுதெழக்கடு வினை அடையாவே' என்கின்றார். எழுந்து அப்பூமியை அடைவோம் என மனத்தால் உன்னி அடைபவருக்கு, அருவினை அடையாவே' என்கின்றனர். அப்பூமியை அடைந்து, அப்பூமியின் பரம இரகசியமாகிய மூர்த்தியை ஒருவர் கண்டுகொள்வாராகில், அவர் பாதங்களில் விழுந்து கும்பிடுவாராகில், 'மொய்த்து எழும் வினைபோமே' என்கின்றார். இவையெல்லாம் இங்ஙனமிருப்பதனால், ஈழநாட்டு மாதோட்டத்திலே, பாலாவிக்கரையிலேயுள்ள 'அத்தர் கேதீச்சரம் அடைமின்னே! அடைமின்னே! என்றும் அறை கூவுகின்றார். சுவாமிகள் பதிகம் பாடும் பொழுது, சில தலங்களில் அவற்றின் திருவிழாப் பொலிவினையே புகழ்ந்து பாடுவார் சிலவற்றில், ஆங்குள்ள வேத ஒலி, கீத ஒலி முதலியவற்றிற்கே முதன்மை கொடுத்துப் பாடுவார் இன்னும் வேறு சிலவற்றில், அங்குள்ள அபிஷேக பூஜாதிகளையும், அர்ச்சனை புரிந்தொழுகும் அந்தணர் ஒழுக்க விசேடத்தையுமே சிறப்பித்துப் பாடுவார் : இன்னும் சிலவற்றில், அடியார்கள் உருத்திர பல் கணத்தார் போல நின்று, அட்டு இட்டு உண்டு ஒக்கலிக்கின்றதாகிய காட்சியையே பாடுவார். எங்கள் ஈழநாட்டைப் பொறுத்த மட்டில், சுவாமிகள் தலத்தின் பெருமைக்கே, அதாவது பூமியின் மகத்துவத்துக்கே முதலிடம் கொடுத்துப் பாடுவாராயினர். ஈழநாடு ஒரு சிவபூமி என்ற கருத்துக் காட்சியே சுவாமிகள் உள்ளத்தில் மேலோங்கி நின்றதனாற்போலும். வேற்றுச் சமயத்து அரசர்கள் காலத்துக்குக் காலம் வந்து அதிகுதி செய்து போவாராயினும், கேதீச்சரம்" என்றால் முக் காலத்தும் கேடில்லாத கேதீச்சரம் தானே! எனக் அருளுகின்றார்.

பதிகம் பாடிய சம்பந்தர் ஈழநாட்டை வாழ்த்தி அநுக்கிரகித்தமை :

சுவாமிகள் காலத்தில் வாழ்ந்த ஈழம் வாழ் சைவத்தமிழ் மக்களின் அறிவு நிலையையும், அன்பு நிலையையும், தொண்டு நிலையையும் சுவாமிகள் பாடியருளிய பாடல்கள் மூலம் காணலாம். திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் கவுணிய கோத்திரத்து அந்தணர் குலத்திலே அவதரித்து, அக்காலத்திலிருந்த சைவப்பொதுமக்களுடன் ஒன்றுபட்டு, அப்பொது மக்கள் போல, தாமும் கோயில்களெல்லாம் சென்று சென்று சுவாமிதரிசனம் செய்து வந்த சைவத்தனிப் பெருந்தலைவர். சுவாமிகள் காலத்து ஈழம் வாழ் சைவ மக்களின் சைவ அறிவு நிலை, இக்காலம் வாழ் சைவ மக்களின் அறிவு நிலைக்கு குறைந்தது என்று நாங்கள் கருதுவதற்கு ஒரு நியாயமுமில்லை. அவர்கள் சைவ அறிவு நிலை சிறந்திருந்தமையால்தான். சுவாமிகள் அவர்கள் அறிவிற் கலந்திருந்த அறிவிற்குகந்த சிவபிரான் பிரபாவங்களை தாம் பாடியருளிய திருக்கேதீச்சர, திருக்கோண மலைப் பதிகங்களில் முழங்குவாராயினர்.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளின் தமிழை, மெல்லென முழங்கும் மந்திரந்தமிழ்” என்றும், பண்டைய வேதங்களின் தத்ரூபம் பெற்ற அற்புதத்தமிழ்” என்றும், “தன்னிகரில்லாத் தனித்தமிழ்” என்றும் அறிஞர்கள் பலர் கூறி வந்திருக்கின்றனர். அத்தகைய மந்திரத் தமிழ் மழையையே பெரிய தமிழ் முகிலாகிய ‘ஞானசம்பந்தம்’ இராமேஸ்வரக் கடற்கரையில் நின்று மின்னி முழங்கி, எழுந்து படர்ந்து வந்து ஈழநாடு எனப்படும் புண்ணிய பூமி மீது பெருமழையாய்ப் பொழிந்து சென்றது அதனால் நாமெல்லாம் ஏற்றைக்கும் திருவருள்நெறி உடையோமாயினோம்.

பதிகம் பாடிய சம்பந்த சுவாமிகள் அரிய பெரியவரவாய் இராமேஸ்வரக்கரைக்கு வந்து, ஒரு நாள் ஒரு பொழுது மாத்திரம் எங்களை நோக்கி நின்று எங்கள் மீது திருவருட் பெருமின்னேற்றம் செலுத்திய சிறப்பினாலன்றோ. ஈழம் வாழ் சைவமக்களாகிய எங்கள் நெறி என்றென்றும் சைவப் பொதுமக்களுடன் கலந்து ஒன்று பட்டு வாழும் கோயிற் பெரு நெறியாயிற்று. அவரது அடிச் சுவட்டில் வாழும் வழக்கினாலன்றோ, கிரியையாளர்க்கும், யோகியர்க்கும், ஞானியர்க்கும் பொதுமையில் நின்ற அவரது அருவுருவ மூர்த்தி வணக்கத்தையே யாமும் எங்கள் மூலவர் வணக்கம் எனக் கொள்வோமாயினோம். எங்களுக்குள் போக இயல்பினர் போக மூர்த்தியை வணங்குதற்கும், யோக இயல்பினர் யோக மூர்த்தியை வணங்குதற்கும், கோர இயல்பினர் கோர மூர்த்தியை வணங்குதற்கும், தம் பதிகப்பாடல்கள் வாயிலாக ஆணைதந்து நிற்பவர் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திசுவாமிகளே.

பதிகம் பாடிய சம்பந்தரின் குருத்துவ விசேடம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருநெறிய தமிழில் ஈடுபட்டு, அவரது தமிழ் மொழி நடைத்திறனையும் அந்தத் தமிழ் நடையின் பொருளையும், அந்தப் பொருளாற் போந்த பயனையும், உணர முயன்ற பெரியோர் பலர், எமது ஈழநாட்டிலே, ஆரியச்சக்கரவர்த்தி அரசகேசரி காலந் தொடக்கம் இற்றை வரையும் வாழையடி வாழையாய் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு வாழ்ந்து வந்த சைவச்சான்றோர் பலருள் தலைமாமணியாய்த் திகழ்ந்தவரே தமிழ்வசனநடை கைவந்த வல்லாளராகிய எங்கள் ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளின்

பெரிய அறுக்கிரக வெள்ளத்தில் திழைத்து சைவத்தமிழ்ப் பொதுமக்களுடன் ஒன்று பட்டு, கோயில் நெறியில் நின்று, ஈழநாட்டிலும், தமிழ் நாட்டிலும் பிரகாசித்துச் சென்ற எங்கள் நாவலர் பெருமான் பிதுரார்ச்சிதமாக எமக்கு வழங்கிய ஆத்ம சொத்தே, எங்கள் மத்தியில் இன்று 'சைவசித்தாந்தம்' என்ற பெயருடன் விளங்கி வருகின்றது.

“ஆழ்க தீயதெல்லாம், அரன் நாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே”
- தேவாரம்.

சேர் பொன். அருணாசலம்

The Worship of Muruka or Skanda (The Kataragama God)

Sir Ponnambalam Arunachalam

There is on the South-east coast of Ceylon a lonely hamlet known as Kataragama I in the heart of a forest haunted by bears, elephants and leopards and more deadly malaria. The Ceylon Government thinks of Kataragama especially twice a year, when arrangements have to be made for pilgrims and precautions taken against epidemics. Hardly anyone goes there except in connection with the pilgrimage. General Brownrigg, Governor and Commander-in-Chief, visited this desolate spot in 1819 at the close of military operations in the Uva country, and seven decades later Sir Arthur Gordon (afterwards Lord Stanmore) who attended the festival in July, 1889. Sportsmen are drawn to this region by the fame of its sport, but Kataragama itself is outside the pale of their curiosity. Few even of our educated classes know its venerable history and association.

It was already held in high esteem in the third century before Christ, and is one of the sixteen places said to have been sanctified by Gautama Buddha sitting in each in meditation.² The Mahavamsa (XIX. 54), in enumerating those who welcomed the arrival at Anuradhapura of the Sacred Bodhi-tree from Buddha -Gaya in charge of Sanghamitta, the saintly daughter of the Indian Emperor Asoka, gives the first place after the King of Ceylon to the nobles of Kajara-gama, as Kataragama was then called. It was privileged to receive a sapling (ibid, 62) of which an alleged descendant still stands in the temple court. About a third of a mile off is the Buddhist shrine of Kiri Vihare, said to have been founded by King Mahanaga of Mahagama, cir. 300 BC.

Kataragama is sacred to the God Karttikeya, from whom it was called Karttikeya Grama ("City of Karttikeya") shortened to Kajara-gama and then to Kataragama. The Tamils, who are the chief worshippers at the shrine, have given the name a Tamil form, Kathirkamam, a city of divine glory and love, as if from kathir, glory of light, and kaamam, love (Skt. kaama), or town or district (from Skt. graama). By Sinhalese and Tamils alike the God Karttikeya is called Kandaswami; by the Sinhalese, also Kanda Kumara (Kanda being the

Tamil form of Sanskrit Skanda and Kumara meaning youth), and by the Tamils Kumara

Swami, "the youthful god". More often the Tamils call him by the pure Tamil name Murukan, "the tender child". He is represented in legend, statuary and painting as a beautiful child or youth. The priests worship him with elaborate rites and ceremonies, the rustic with meal and blood offerings, the aboriginal Vedda invokes him also with dances in the primitive manner of the woods. The philosopher meditates on him in silence, adoring him as the Supreme God, Subrahmanya — the all pervading spirit of the universe, the Essence from which all things are evolved, by which they are sustained and

into which they are involved — who in gracious pity for humanity takes form sometimes as the youthful God of Wisdom, God also of war when wicked Titans (Asuras) have to be destroyed, sometimes as the holy child Muruka, type of perennial tender beauty, always and everywhere at the service of his devotees.

“In the face of fear,” says an ancient and popular verse,³ His face of comfort shows. In the fierce battlefield, with ‘Fear not’, His lance shows. Think of Him once, twice He shows, to those who chant Muruka.”

“A refreshing coolness is in my heart as it thinketh on Thee, peerless Muruka. My mouth quivers praising Thee, lovingly hastening Muruka, and with tears calling on Thee, Giver of gracious help-hand, Oh warrior! With Tirumurukarruppadai Thou comest, Thy Lady in Thy wake.”⁴

The scene of his birth is laid in the Himalayas. His birth and exploits are described with poetic embellishments in the Skanda Purana, an epic poem which in its present Sanskrit form dates from about the fifth century and in its Tamil version from the eighth.⁵ “Dearest,” cries a Tamil poet of the 1st century, “whom the cool blue waters of the tarn on great Himalaya’s crest received from the beauteous hands of the peerless one of the five (elements, i.e., Agni, god of fire) and who in six forms by six (Naiads) nourished became one.”

Though born on those distant northern mountains, his home now and for over twenty centuries has been in the South, and his worship prevails chiefly among the Tamils. He appears to have been the primitive God of the Tamils and to have passed with them to the South from their supposed early settlements in North India. He is now little known or esteemed in the North, where he has given way to other gods, as the Vedic gods Indra, Varuna, Agni gave way to Siva, Vishnu, etc., and as in Greece, Uranus gave way to Kronos and he to Zeus.⁶

Skanda had a great vogue in the north for centuries among the Aryan, Scythian, Mongolian, Hun and other invaders who succeeded the Dravidians, and, intermingling with them, became the ancestors of the present inhabitants. In an Upanishad of about the ninth century B.C. he is described as giving spiritual instruction to the rishi Narada and is identified with the great sage Sanatkumara (Chandogya Upanishad, VII. 262).⁷ The image of the God Skanda appears in the coin of King Huvishka who in the beginning of the second century of the Christian era ruled over an empire extending from the Central Himalayas and the river Yamuna to Bactria and the river Oxus.⁸ In the third century, the great Sanskrit poet Kalidasa wrote his classic poem on the god’s birth (Kumara Sambhava, “Birth of Kumara”). In the Meghaduta (Cloud-Messenger) of the same poet, the hero, an exile from home, in sending a message to his sorrowing wife, bids the cloud halt at the god’s shrine on Mount Devagiri (near Ujjain).

“There change thy form and showery roses shed
Bathed in the dews of heaven on Skanda’s head,
Son of the crescent’s God, whom holy Ire

Called from the flame of all-devouring fire,
To snatch the lord of Svarga from despair
And timely save the trembling hosts of air.”

In an interesting Sanskrit drama of the first century (attributed to King Shudraka and known as the *Mrichchakattika*, “The Little Clay Cart”, in which the scene is laid in Ujjain [Editor’s note: *Mrichchakattika* has since been attributed to Kalidasa]) the god is invoked by a Brahmin burglar as the patron of his tribe,⁹ for he is the god of war and they are soldiers of fortune waging war against society by operations akin to mining and sapping in war. At the present day, in Bengal, he is worshipped one day in the year during the Durga puja festival, and especially by those desiring offspring.

But wherever Tamil influence prevails, he is held in preeminent honour and dignity. The Tamils regard him as the guardian of their race, language and literature and are bound to him by special ties. He is reputed to have arrived in Lanka (Ceylon) in a remote age when it was a vast continent — the Lemuria, perhaps, of the zoologists, stretching from Madagascar to near Australia — and was ruled by a Titan, the terror of the celestials. In answer to their prayers, the god was incarnated as the son of the Supreme God Mahâdeva or Siva. He led their hosts to Lanka and destroyed the Titan after mighty battles, his lance seeking the foe out in his hiding in the ocean.¹⁰ The Titan was then granted forgiveness for his sins and was changed into a cock and a peacock, the former becoming the god’s banner and the latter his charger.¹¹ These events, with their moral significance of the expiation of sin, are yearly celebrated by festivals and fasts in Tamil lands in the month of Aippasi (October-November) ending on the 6th day of the waxing moon (Skanda Shashti). On such occasions, the Tamil Kandapuram is read and expounded with solemnity, also at times in private houses, such reading being deemed efficacious, apart from spiritual benefits, in warding off or alleviating disease and danger and bringing good fortune.

The lance, the instrument of chastisement and salvation, is understood to typify his energy of wisdom (*jnana sakti*, somewhat corresponding to the Christian *Sophia*) and is often the only symbol by which he is worshipped in the temples. In others, he is represented with six faces, or aspects of his activities, and riding a peacock with his consorts, Teyvayanai (Skt. Devasena) and Vail who are regarded as his energies of action and desire respectively (*kriya sakti and ichcha sakti*). The former was daughter of Indra, King of the celestials, and Valli was a Vedda princess whom, according to Ceylon tradition, he wooed and won at Kataragama. She shares in the worship of millions from Kashmir and Nepal to Dondra Head, and the priests (kapuralas) of Kataragama proudly claim kinship with her. He deigned, according to theologians, to set the world a pattern of married life, for the due discharge of its duties leads to God no less surely than a life of renunciation.

In the Tamil epic the poet introduces a courting scene in which occurs this appeal:

“Highland maid of Kurava clan, could that I were the pool in which thou bathest, the perfumed unguents thou usest, the flowers thou wearest.”

It recalls Anakreon's lover¹²
 "I would be a mirror, that
 you would always look at me.
 I would be your dress so that
 you would always wear me.
 I would like to be water so that
 I could bathe your flesh.
 I would be a perfume, dear,
 so that I could touch you.
 And I would be the ribbon at your breast and the pearls about your throat.
 And I would be your sandal
 that I might be trodden by your feet."

Some of the stories of his birth and childhood seem to have traveled far west and left traces in the religion and literature of ancient Greece. He is said to have issued from the frontal eye of Siva as six sparks of fire. They were received by Agni, God of fire, and cast into the Ganges, from which they passed into the Himalayan lake Saravana and there were transformed into six babes. These were suckled by the six nymphs of the constellation Pleiades (*Krittika*) and became one on being fondly clasped by the Goddess Uma. He has many names: the Tamil *Pingala Nigantu* gives 37. Some of them are derived from the incidents I have mentioned: Agni-bhu, fire-born, from the manner of his birth; Gangaja or Gangesa from the association with the Ganges, (Tam. *Kankesan*, which gives the name to one of our northern ports, Kankesanturai, where his sacred image is said to have been landed in the 9th century)¹³; Saravana Bhava, born in Saravana, a Himalayan Lake (Tam. *Saravanamuttu*, pearl of Saravana); Karttikeya from his foster-mothers Krittikâs (the Pleiades); Skanda, the united one, because the six babes became united into one.¹⁴ The more probable derivation [Editor's note: the scientific etymology] is from the root skand, to leap.

Skanda would then mean the Leaper of his foes. He is also called Shanmukha (Tam.

Sanmukam or Arumukam) as being six faced. Being the one and only Reality, he is called in Tamil Kandazhi, which is explained as "reality transcending all categories, without attachment, without form, standing alone as the Self."¹⁵

It is as such that he is adored at Kataragama, no image, form or symbol being used (see *Infra*). Kataragama thus holds a unique place among his numerous places of worship in India and Ceylon.

The worship of Skanda has suffered no decline in Ceylon from the introduction of Buddhism 24 centuries ago. The "Kataragam god" (Kataragama Deviyo) has a shrine in every Buddhist place of worship, and plays a prominent part in its ceremonials and processions. In the great annual perahera of Kandy, he had always a leading place; Buddha's Tooth, now the chief feature of the procession, formed no part of it till the middle of the 18th century, when it was introduced by order of King Kirti Sri Rajasingha

to humour the Buddhist monks he had imported from Siam. The town of Kalutara on the southern bank of the Kalu Ganga appears to have been specially associated with the god and still retains the name Velapura, "the City of the Lancer", the lance being his favourite weapon. The opposite bank of the town is called Desestra Kalutara, i.e., Deva Satru or the enemies of the gods. These names are perhaps relics of an unsuccessful movement to limit his jurisdiction to the southern half of the Island, the defeated opponents being pilloried by his votaries as demons. His shrines, however, are now as common north as south of the river: both among Buddhists and Hindus he is the god par excellence.

King Dutugemunu in the first century B.C., according to ancient tradition, rebuilt and richly endowed the temple at Kataragama as a thank-offering for the favour of the god, which enabled him to march from this district against the Tamil King, Elâla, and, after killing him in battle, recover the ancestral throne of Anuradhapura. Dutugemunu's great-great-grandfather Mahanaga, younger brother of Devanampiya Tissa, had taken refuge in the Southern Province and founded a dynasty there, and Anuradhapura was for 78 years (with a short break) ruled by Tamil Kings, of whom Elala (205-161 BC) was the greatest. Dutugemunu conceived the idea of liberating the country from Elâla. While his thoughts were intent on this design day and night, he was warned in a dream not to embark on the enterprise against his father's positive injunctions, unless he first secured the aid of the Kataragama god. He therefore made pilgrimage thither and underwent severe penances on the banks of the river, imploring divine intervention. While thus engaged in prayer and meditation, an ascetic suddenly appeared before him, inspiring such awe that the prince fainted. On recovering consciousness, he saw before him the great god of war who presented him with weapons and assured him of victory. The prince made a vow that he would rebuild and endow the temple on his return, and started on his expedition, which ended in the defeat and death of Elâla and the recovery of the throne.

The incidents associating the Kataragama god with Dutugemunu's victory naturally find no place in the Buddhist chronicle, the Mahavamsa, which glorifies him as a zealous champion of Buddhism.¹⁶ The tradition is confirmed by a Sinhalese poem called Kanda Upata "Birth of Kanda", for a MS. copy of which I am indebted to Mudaliyar A. Mendis Gunasekara. Stanzas 41 and 46 show that King Dutugemunu invoked the aid of the god, and received his help and built and endowed the temple at Kataragama in fulfillment of his vow. The royal endowment was continued and enlarged by his successors and by the offerings of generations of the people and princes of Ceylon.

This old and once wealthy foundation has for years been in a woeful plight, from loss of the State patronage and supervision which it enjoyed under native rule and owing to the corruption and dishonesty of the Sinhalese trustees and priests in whom, under the Buddhist Temporalities Ordinance, its administration is vested. Its extensive estates have mostly passed into other hands, the property that remains is neglected, the temple buildings are in disrepair, and the daily services are precarious. The Hindu pilgrims, however, continue to flock in thousands, pouring their offerings without stint and wistfully looking forward to the day which will see the end of the scandalous administration.

It is possible now to travel from Colombo comfortably by train to Matara and by motor to Hambantota and Tissamaharama. The last stage of about 11 miles beyond Tissamaharama is over a difficult forest-track and an unbridged river, the Menik Ganga, which in flood time has to be swum across there being no boats. In the thirties of last century, when good roads were scarce even in Colombo, my grandmother walked barefoot the whole way to Kataragama and back in fulfillment of a vow for the recovery from illness of her child, the future Sir Muttu Coomara Swamy. The hardships then endured are such as are yearly borne with cheerfulness by thousands traveling on foot along the jungle tracks of the Northern, Eastern and Uva provinces and from India. Nearly all are convinced of the god's ever-present grace and protection and have spiritual experiences to tell or other notable boons, recoveries from illness, help under trials and dangers, warding off of calamities. I once asked an elderly woman who had journeyed alone through the forest for days and nights if she had no fear of wild elephants and bears. She said she saw many, but none molested her. "How could they? The Lord was at my side." The verses cited on page 111 express the passionate feeling of many a pilgrim.

An old Brahmin hermit whom I knew well, Sri Kesopur Swami, was for about three quarters of a century a revered figure at Kataragama. He had come there as a boy from a monastery in Allahabad in North India in the twenties of last century. He attached himself to the Hindu foundation (next the principal shrine) of the Teyvanai Amman temple and monastery. This institution belongs to a section of the Dasanami order of monks founded by the great Sankaracharya of Sringeri Matham (Mysore). The lad after a time betook himself to the forest, where he lived alone for years, until he was sought out and restored to human society by a young monk, Surajpuri Swami by name, whom also I knew. The latter was a beautiful character, pious and learned, and with a splendid physique. He had been a cavalry officer of the Maharaja of Cashmere and, being resolved on a life of celibacy and poverty, found himself thwarted by his relatives who pressed him to marry and assume the duties of family life. Failing in their efforts, they brought the Maharaja's influence to bear upon him, whereupon he fled from home and traveled as a mendicant until he reached the great southern shrine of Rameswaram, well known to tourists and a great resort of pilgrims. There (he told me) he received a divine call to proceed to Sri Pada, the "Holy Foot" (Adam's Peak of English maps), which the Hindus revere as sacred to Siva and the Buddhists to the Buddha. Here he was ordered to proceed to Kataragama, where he would find a hermit in the forest whom he was to wait upon and feed with rice. This he did and brought the hermit to the temple. He soon gave up rice or other solid food and confined himself to a little milk; hence he was known as Pal Kudi Bawa. A very saintly and picturesque figure he was, revered for his childlike simplicity and purity, spiritual insight and devotion, and much sought after for his blessings. He died in Colombo in July 1898 at a ripe old age.¹⁷ His remains were taken to Kataragama and a shrine was built over them by his votaries. His pupil Surajpuri survived him only a few months and died in November 1898.

The old hermit told me of a saintly woman named Balasundari who lived there. She was the eldest child of a North Indian Raja, a boon from the Kataragam God in answer to

a vow that, if blessed with children, the firstborn would be dedicated to his service. The vow was forgotten and a stern reminder led to her being brought by the father while still a child and left at Kataragama with a suitable retinue. She devoted herself to a spiritual life. The fame of her beauty reached the King of Kandy, who sent her offers of marriage, which she rejected. He would not be balked and sent troops to fetch her to the palace. But, said the hermit, the God intervened and saved her. He brought the British troops to Kandy, and the King was taken prisoner and deported to Vellore in South India.¹⁸ This was in 1814. The lady, thus saved from the king's rough gallantry, lived to a good old age, loved and revered, and died at Kataragama after installing Mangalapuri Swami, who died in 1873 and was succeeded by my venerable friend Kesopuri.¹⁹

In 1818 a rebellion broke out in the Kandyan provinces, excited by the chiefs smarting under the loss of rights and privileges guaranteed by the Kandyan Convention of 1815. The rebellion was suppressed with severity, especially in the Uva province, which (as Mr. White, C.C.S., states in his *Manual of Uva*, 1893) has scarcely recovered from the effects.

It was towards the end of these military operations that General Brownrigg, the Governor and Commander-in-Chief, visited Kataragama. Dr. John Davy, F.R.S. (who was on the medical staff of the army from 1816 to 1820 and on the Governor's staff during this tour) has in his "Account of Ceylon" (published 1821) described the tour in Uva and the visit to Kataragama. The Sinhalese Kapuralas were believed to be active participators in the rebellion. The custody of the principal temple was taken from them and delivered to the Hindu Monks, and a military guard was left to protect them. When the guard was removed some time later, the Kapuralas resumed forcible possession of the temple. The Hindu monks, whose abbot impressed Davy greatly, continued to be in charge of the Teyvayanai Amman temple and monastery. Speaking of the journey to Kataragama, Davy says (p. 403):

"All the way we did not see a single inhabited house or any marks of very recent cultivation, nor did we meet a single native; dwellings here and there in ruins, paddy neglected, and a human skull that lay by the roadside under a tree to which the fatal rope was attached, gave us the history of what we saw in language that could not be mistaken."

Of Kataragama itself he says:

"Kataragama has been a place of considerable celebrity on account of its Dewale which attracts pilgrims not only from every part of Ceylon, but even from remote parts of the continent of India, and is approached through a desert country by a track that seems to have been kept bare by the footsteps of its votaries."

The God, he says, is not loved but feared, and merit was made of the hazard and difficulty through a wilderness deserted by men and infested by wild beasts and fever. From the forlorn and ruinous condition of the place, Davy anticipated that in a few

years the traveler would have difficulty in discovering even the site. The anticipation has not been realized, though over a century has now passed; the pilgrims are in fact more numerous and zealous than ever.

Robert Knox, who in the seventeenth century spent 20 years of captivity in Ceylon, in his *Historical Relation of the Island of Ceylon* published in 1861 in London, in speaking of the Eastern Coast, says:

“It is as I have heard environed with hills on the landside and by sea not convenient for ships to ride; and very sickly, which they do impute to the power of a great god which dwelleth in a town near by they call Cotteragon, standing in the road, to whom all that go to fetch salt, both small and great, must give an offering. The name and power of this god striketh such terror into the Chingalayas that those who are otherwise enemies to the King and have served both Portuguez and Dutch against him, yet would never assist either to make invasion this way.”

In the great Perahera at Kandy, in Knox’s time, there was no Buddha’s Tooth, but “Allout neur dio,²⁰ God and maker of Heaven and Earth, and Cotteragom Deyyo and Pottingt dio,²¹ these three gods that ride here in company are accounted of all the others the greatest and chiefest.” Davy himself says (p. 228): “Of all the gods, the Kataragama God is the most feared...and such is the dread of this being that I was never able to induce a native artist to draw a figure of it.” This unwillingness was rather due to the fact that at Kataragama there is no figure of the god. He is not worshipped there in any image or form. A veil or curtain, never raised, separates the worshippers from the Holy of Holies, where, according to the best information, there is only a casket containing a Yantra or mystic diagram engraved on a golden tablet in which the divine power and grace are believed to reside. It is this casket which in the great festivals of July and November is carried in procession on the back of an elephant.²²

The history of this tablet, according to a native tradition reported to me by Kesopuri Swami, is that a devotee from North India, Kalyanagiri by name, grieved by the god’s prolonged stay in Ceylon, came to Kataragama to entreat him to return to the North. Failing to obtain audience of the god, he performed for 12 years severe penances and austerities, in the course of which a little Vedda boy and girl attached themselves to him and served him unremittingly. On one occasion when, exhausted by his austerities and depressed by his disappointment, he fell asleep, the boy woke him. The disturbed sleeper cried out in anger, “How dare you disturb my rest when you know that this is the first time I have slept for years?” The boy muttered an excuse and ran pursued by him until an islet in the river was reached, when the boy transformed himself into the God Skanda. The awe-struck hermit then realised that his quondam attendants had been the God and his consort Valli. Prostrating himself before them and praying forgiveness, he begged the God to return to India. The Goddess in her turn made her appeal (Tamil: *mankiliyappiccai*) and begged that the god might not be parted from her. This the sage could not refuse. He abandoned the idea of the God’s or his own return and settled down at Kataragama where he engraved the mystic diagram (*yantra*) and enshrined it there for

worship in buildings constructed or restored with the help of the ruling king of Ceylon. When in due course the sage quitted his earthly body, he is believed to have changed into a pearl image (muttu lingam) and, is still worshipped in an adjoining shrine under that name (Muttulingasvami).

His pupil and successor was Jayasingiri Swami who received Governor Brownrigg at Kataragama and is admiringly described by Dr. Davy. He mentions as a special object of reverence the seat of “Kalana natha the first priest of the temple”, Kalana natha being Davy’s variation of Kalyana Natha alias Kalyana Giri. The seat is still very much as Davy described it:

“The Kalana Madam is greatly respected and certainly is the chief curiosity at Kataragama; it is a large seat made of clay, raised on a platform with high sides and back, like an easy chair without legs; it is covered with leopards’ skins and contained several instruments used in the performance of the temple rites: and a large fire was burning by the side of it. The room, in the middle of which it is erected, is the abode of the resident brahmin. The Kalana Madima, the brahmin said, belonged to Kalana Natha, the first priest of the temple, who on account of great piety passed immediately to Heaven without experiencing death and left the seat as a sacred inheritance to his successors in the priestly office, who have used it instead of a dying bed and it is his fervent hope that like them he may have the happiness of occupying it at once and of breathing his last in it. He said this with an air of solemnity and enthusiasm that seemed to mark sincerity and, combined with his peculiar appearance, was not a little impressive. He was a tall spare figure of a man whom a painter would choose out of a thousand for such a vocation. His beard was long and white; hut his large dark eyes, which animated a thin regular visage, were still full of fire, and he stood erect and firm without any of the feebleness of old age.”

The Ceylon King who helped the saint Kalyanagiri in the construction of the temples is, according to tradition, Balasinha Raja which, I take it, is equal to Bala Raja Sinha. The earliest kings of the name Rajasinha were Raja Sinha I (1581-1592) and Raja Sinha II (1634—1684), the patron of Robert Knox. There were four others of the name (with prefixes) from 1739 to 1815, when the dynasty came to an end. Considering the longevity of my friend Kesopuri Swami, who spent 70 years of his life at Kataragama and was probably 90 at his death, that Kalyanagiri was reputed to be a much greater yogi, as also his successor Jayasingeri, and that the practice of yoga is known to be favourable to health and long life, Kalyanagiri may be assigned to the time when Rajasinha II was administering the kingdom for his father Senerat, i.e., before 1634.

The Government Agent of Uva, Mr. Baumgartner, in his report to Government on the pilgrimage of July 1897, mentions that Tilden R.M., who made an inventory of the temple property for the Provincial Committee, found nothing in the casket, the G.A.’s authority being the R.M.’s son, Taldena Kachcheri Mudaliyar, who had so heard from his father. It may be that the R.M. expected to find an image and did not notice the thin

golden plate on which such diagrams are engraved, or the priests may have hidden it as too holy for a layman's view. Davy speaks of the "idol being still in the jungle" (p. 421) at the time of his visit in 1819, having been hidden away during those troublous times.

II

The earliest account of the worship of Muruka is to be found in an ancient Tamil lyric, the delight of scholars and often on the lips of others, even if not fully understood. To appreciate its significance, religious, historical and literary, some idea of the early literature of the Tamils is necessary.

Ancient Tamil history has for its chief landmarks three successive literary Academies established by the Pandyan Kings of South India, who were great patrons of literature and art. In this institution were gathered together (as the Académie Française found by Cardinal Richelieu in 1635 and copied in other European countries) the leading literati of the time. The roll of members included royal authors of note and not a few women who were poets and philosophers. New works were submitted to the Academy for judgment and criticism, and before publication received the hallmark of its approval. The Academy was the jealous guardian of the standard literary perfection and showed little mercy to minters of base literary coinage.

The first two Academies go back to an almost mythical period and their duration is counted by millenniums. The Tamils having a good conceit of themselves and a passionate love (equaled in modern times, I think, only by the French) of their mother tongue have assigned to it a divine origin and made their Supreme God Siva the president of the first Academy and his son Muruka or Skanda a member of the Academy and the tutelary god of the Tamil race. Both deities are represented as appearing on earth from time to time to solve literary problems that defied the Academy. The seats of the first and second Academies (old Madura and Kapadapuram) were the two first capitals of the Pandyan dynasty, and are said to have been submerged by the sea.

The Pandyan kingdom was already ancient at the beginning of the Christian era. In the 4th century BC Megasthenes, ambassador of Seleucus at the court of King Chandragupta at Pataliputra, speaks of the country as ruled by a great queen called Pandaia. Then and for some centuries afterwards, the Pandyan country covered the greater part of the Madras Presidency, and included the native states of Mysore, Cochin and Travancore, and was bounded on the North by the sacred hill of Venkadam (Tiruppati, 100 miles northwest of Madras) and on all other sides by the sea. The southernmost point, Kumari (Cape Comorin of the English maps), is called after the "Virgin" Goddess Kumari, another name of Uma or

Sivakami, consort of Siva,

"Mother of millions of world-clusters, Yet Virgin by the Vedas called."

Her temple crowns the headland as it did in the time of the Greek geographer Ptolemy (140 AD) and earlier...In the "Periplus of the Erythrean Sea" (cir. 80 AD), a manual of Roman or rather Egyptian trade with India and a record of the author's observations

and experiences as merchant and supercargo, it is stated, "After this there is in the place called Komar, where there is (probably a fort or a temple) and a harbour where also people come to bathe and purify themselves...it is related that a goddess was once accustomed to bathe there." The worship at the temple and the bathing in the sacred waters of the sea still continue.

At the time of the first and second Academies, the land extended far south of Kumari, which was then the name not of a headland but of a river. South of it up to the sea were 49 districts whose names are given and which were intersected by a river called Pahrui. All these are said to have been swallowed by the sea. There are poems extant written before the submersion as e.g., Purananuru 9, where the poet wishes his patron the Pandyan King Kudumi long life and years more numerous than the sands of the Pahrui river. Traces have been discovered of a submerged forest on this coast. Was this part of the submerged Lemurian continent referred to at p. 113, or a later submersion? One or other of the submersions which destroyed the first and second Academies may have been identical with that recorded on the opposite coast of Ceylon in the Mahavamsa Ch. XXXI as having occurred in the reign of Kelani Tissa (cir. 200 BC) and which, according to the Rajavaliya, destroyed "100,000 large towns, 970 fishers' villages and 400 villages inhabited by pearl fishers." This may be deemed an exaggeration, but the Meridian of Lanka of the Indian Astronomer, which was reputed to pass through Ravana's ancient capital in Ceylon, actually passes the Maldive Isles, quite 400 miles from the present western limit of Ceylon. An earlier submersion in the reign of Panduwasa (cir. 500 BC), is also recorded in the Rajavaliya.

Only the names of the poets of the first Academy and fragments of their works have come down to us, and one whole work of the second Academy composed in the earlier period, with extracts from a few works and the names of many others. The surviving work, Tolkappiyam, is a standard work on Grammar (a term covering a much wider range than in

Western languages) and supplanted the Agastiyam, the grammar of the first Academy. The Tolkappiyam still holds a position of pre-eminent authority, and is of peculiar interest to the antiquarian and historian by reason of the light it throws on the customs and institutions of the ancient Tamil land. Many works of a high order of merit are extant of the third Academy, including the well-known Kural of Tiruvalluvar (which has been translated into many Western languages) and the poem Tiru-murukarrup-padai, a translation of which is given in this book.

The author Nakkirar lived about the first century, and was a member of the third Academy, which had its seat in the third Pandyan capital Madura, Ptolemy's "royal Modoura of Pandion" and still an important religious literary and commercial centre. It was about this time that the first recorded embassy from the East reached imperial Rome. It came from a king of this line and is referred to by a contemporary writer Strabo (cir. 19 AD). In opening his account of India, he laments the scantiness of his materials and the lack of intercommunication between India and Rome; so few Greeks, and those but ignorant traders incapable of any just observation, had reached the Ganges,

and from India but one embassy to Augustus, namely from one King Pandion or Porus had visited Europe (Geog. Indica XV, C.I. 73 et seq.). The name Porus was apparently a reminiscence from the expedition of Alexander the Great. The embassy to Augustus Suetonious attributes to the fame of his moderation and virtue, which allured Indians and Scythians to seek his alliance and that of the Roman people (Augustus, C. 21). Horace alludes to it in more than one ode. Addressing

Augustus, he says,

Te Cantaber non ante domabihis

Medusque et indus, te profugus Scythes

Miratur, O tutela praesens

Italiae dominaque Romae (Od. iv. 14).

“The Spanish tribes, unused to yield,

Mede, Indian, Scyth that knows no home

Acknowledge, Sword at once and Shield,

Of Italy and queenly Rome.”

A similar reference is made in the Ode to Jupiter (Od. 1.12).

The Tiru-murukARRup-paTai is a poem of the third Academy, and commences the anthology known as the Ten Lyrics (pattup pATTu) and is in praise of god Muruka. It belongs to a class of poems known in classic Tamil as ARRup paTai, literally “a guiding or conducting”, from aru, way, and paTutu, to cause. Various kinds of this class of poem are mentioned in the Tolkappiyam. A poet, musician, minstrel or dancer, on his way home with gifts from a patron, would direct others to him and make it the occasion for singing his praise. Or, as in this poem, one who has received from his patron-god many precious spiritual boons tells others of his good fortune -- and how they too may win it.

“If, striving for the wisdom that cometh of steadfastness in righteous deeds, thou with pure heart fixed upon His feet desirest to rest there in peace, then by that sweet yearning — the fruit of ancient deed — which spurneth all things else, thou wilt here now gain thy goal.” (vv. 62-68).

This is the central idea of the poem. He is regarded as in his essence formless and beyond speech and thought, but assuming forms to suit the needs of his votaries and accepting their worship in whatever form, if only heartfelt. This is indeed the normal Hindu attitude in religious matters and accounts for its infinite tolerance. All regions are ways, short or long, to God. “The nameless, formless one we will call and worship by a thousand names in chant and dance,” the Psalmist Manikkavachakar cries. God, under whatever name or form sought, comes forward to meet the seeker and help his progress onwards through forms suitable to his development. “They who worship other gods with faith and devotion, they also worship me,” it is declared in the Bhagavad Gita (IX, 21).

The merit claimed for the Hindu religious system is that it provides spiritual food and help for the soul in every stage of its development; hence it is significantly called the Ladder Way (Sopaana Maarga).

The God Muruka has many shrines and modes of worship. Some of them are described in this poem, which thus serves, as its name indicates, as a "Guide to the Holy Muruka." The shrines are all in Tamil land. The first shrine mentioned is Tirupparankunram, a hill about five miles southwest of Madura.

"He dwelleth gladly on the Hill west of the Clustered Towers — gates rid of battle, for the foe hath been crushed and the ball and doll defiantly tied to the high flag-staff are still — faultless marts, Lakshmi's seats, streets of palaces.

"He dwelleth on the Hill where swarms of beauteous winged bees sleep on the rough stalks of lotuses in the broad stretches of muddy fields; they blow at dawn round the honeydripping neytal blooms and with the rising sun sing in the sweet flowers of the pool as they open their eyes." (vv. 67-77).

The other shrines specifically named are Alaivai ('wave mouth' v. 125), now known as Tiruchendur, a shrine on the southern coast about 36 miles from Tinnevely; Avinankudi (v.176), now known as Palani Malai (Palani Hills), about the same distance from Dindigul and a well-known hill station; Tiru-Erakam (v. 189), now called Swamimalai, a hill about four miles from Kumbakonam. Each of the shrines with its appropriate incidents and associations is the subject of a little picture-making a sort of cameo or gem strung together in this poem forming a perfect whole (vv. 1-77, 78-125, 126-176, 177-189). Three of the shrines are situated amid mountains and forests, for they are dear to Muruka. One section (vv. 190-217) describes his "Sport on the mountains" and another (v. 218 ad fin.) describes him as dwelling in "fruit groves" and worshipped by forest tribes. The shrine of Kataragama is understood to be included in the last. The poet enumerates many other places and ways in which the god manifests himself: festivals accompanied with goat sacrifices and frenzied dancers, groves and woods, rivers and lakes, islets, road-junctions, village-meetings, the kadamba tree (*eugenia racemosa*), etc., and lastly wherever votaries seek him in prayer (vv. 218-225), recalling Jesus' saying (Matth. XVIII, 20) "where two or three are assembled in my name, there am I in the midst of them."

Muruka would thus appear to be a deity in whom were amalgamated many legends and traditions, many aspects of religion and modes of worship, primitive and advanced, and to embody the Hindu ideal of God immanent in all things and manifesting himself wherever sought with love.

Muruka means tender age and beauty and is often represented as the type of perennial youth, sometimes as quite a child. There is in Vaithiswaran temple near Tanjore an exquisite figure of the child-god. He is also worshipped in the form of a six-faced god, the legendary origin of which form I have already given (pp. 115). Verses 90-118 describe the part played by each face and each of his twelve arms and show that this form was a personification of various divine aspects and powers.

“One face spreadeth afar rays of light, perfectly lighting the world’s dense darkness; one face graciously seeketh his beloved and granteth their prayers; one face watcheth over the sacrificial rites of the peaceful ones who fail not in the way of the Scriptures; one face searcheth and pleasantly expoundeth hidden meanings, illumining every quarter like the moon; one face, with wrath mind filling, equality ceasing, wipeth away his foes and celebrateth the battle sacrifice; one face dwelleth smiling with slender waisted Vedda maid, pure-hearted Valli.”

He is thus worshipped as the god of wisdom by those who seek spiritual enlightenment, as the god of sacrifice and, ritual by ritualists, as the god of learning by scholars, as the giver of all boons, worldly and spiritual, to his devotees. In punishing the Titans, his divine heart (according to the commentator) seemed for the moment to deviate from the feeling of equality towards all his creatures. But the punishment was really an expression of his fatherly love for his children. In the same way the wedding of Valli by the god was to set to mankind a pattern of family life and duty.

End Notes

¹ 29 miles from Hambantota, 87 from Badulla and 10-1/2 from the nearest post town Tissamaharama: situated on the left bank of the Menik Ganga, which rises in Maussagolla Estate, 13 miles from Badulla.

² The fifteen other sacred places are: 1. Mahiyangana (Bintenne in Uva on the right bank of the

Mahaweli Ganga), 2. Nagadipa (said to be in the Northern Province), 3. Kelaniya (near Colombo), 4. Sri Pada (Adam’s Peak), 5. Divaguha (perhaps the same as Bhagava Lena near Adam’s Peak), 6. Dighflvapi (Nakha Vihare in Batticaloa District near Sengapadi), 7. Mutiyangana (in Badulla town), 8. Tissamaharama (in Hambantota District) with the six following places in Anuradhapura city, 9. Mahabodhi, 10. Mirisvetiya, 11. Ruwanveliseya, 12. Thuparama, 13. Abhayagiri, 14. Jetavana, and lastly 15. Selacetiya (at Mihintale near Anuradhapura). 3

Ancumukan tOnRi lARumukan tOnRum Vencamari lancaIena vEREnRu – nenci LorukAninaikkil irukAlun tOnRum MurukAven RetuvAr mun 4 OrumurukAvenRennuLLankuLiravuvantuTanE VarumukAvenRu vAyveru vAniRpak kaiyinnE TarumukAvenRu tAnpulam pAniRpat taiyanmunne TirumukARRup paTaiyuTanE varun cEvakanE 5

The Sanskrit epic Skanda Purana, which is said to contain a hundred thousand stanzas, has no existence in a collective form. Fragments in shape of sanhitas, kandhas, mahatmyas are found in various parts of India. The Tamil poem by Kachchiappa Swami of Kanchi is said to be based on the first six kandhas of the Sivarahasya Kandha, the first of twelve sections of the Sankara Mahatmya of the Sanskrit epic, and is a work of high literary merit, Wordsworthian in chaste, simplicity of style, but with an elevation and dignity rarely attained by him. 6

There is trace of an earlier God than Uranus in the Woodpecker God Picus. See Aristophanes, Birds, 645 et seq. 7

The instruction, extending over many pages, ends thus: “The venerable Sanatkumara showed to

Narada, after his faults had been rubbed out, the other side of darkness. They, call Sanatkumara Skanda, yea, Skanda they call him.” 8

Vincent Smith, Early History of India, p. 271. 9

Extracts from the burglar’s soliloquy:

“Here is a spot weakened by constant sun and sprinkling and eaten by saltpeter rot. And here is a pile of dirt thrown up by a mouse. Now Heaven be praised! My venture prospers. This is the first sign of success for Skanda’s sons. Now first of all, how shall I make the breach? The blessed Bearer of the Golden Lance has prescribed four varieties of breach (here follows their description and the choice). I will make that... Praise

to the boon conferring God, to Skanda of immortal youth! Praise to him, the Bearer of the Golden Lance, the Brahmins' God, the Pious! Praise to him, the Child of the Sun! Praise to him, the teacher of magic, whose first pupil I am! For he found pleasure in me and gave me magic ointment,

With which so I anointed be,

No watchman's eye my form shall see;

And edged sword that falls on me

From cruel wounds shall leave me free." Act III. 10

Called Taraka by the Sanskrit poets, but Sura or Surapatuma by the Tamils, who give the name Taraka to a younger brother. 11

The peacock is therefore a sacred bird in India (as in Egypt and Greece) — a fact, the ignorance of which brings British sportsmen into collision with the people. 12

Perhaps I should say "Anacreontic", for most of what has come down to us as "Anacreon" are imitations that bear in the dialect the treatment of Eros as a frivolous fat boy, the personifications, the descriptions of works of art the marks of a later age.

13 Yaazhpaana Vaipava Maalai (Brito. p. 11).

14 From Kandapuram, CavaraNappaDalam, 20-21:

"In Saravanai's waters her child's six forms she (Uma) lovingly clasped with both arms and lifted and of his six beauteous faces and twice six shoulders she made one form, she, the mistress of the triple world.

As the diverse energies of our Father, at the involution of all things, become one as before, so the twelve forms of Gauri's son became one and he received the name Kandan." Uma is the consort of Siva and his inseparable energy (sakti), through whom alone He (regarded as the absolute) acts. Joined to Sakti, Siva becomes Sakta (i.e., able to act), without her he cannot even move, sings Sankaracharya in a famous hymn.

15 Kantazhi – oru paRRukkOTinRi aruvAkit tAnE niRkun tattuvankaTanta poruL (naccinArkkiniyar).

16 Like most Ceylon Kings he was more of a Hindu than a Buddhist. An ancient MS account of Ridi Vihara, which he built and endowed, states that on the occasion of its consecration he was accompanied thither by 500 Bhikkus (Buddhist monks) and 1,500 Brahmins versed in the Vedas (See paper read at the R.A.S.B. in June, 1923 on "Palm Leaf MSS. in Ridi Vihara"). Throughout Ceylon history, the court religion was Hinduism, and its ritual and worship largely alloyed and affected the popular Buddhism and made it very unlike the religion of the Buddha.

17 He had for over a year been residing in Colombo in order to complete an elaborate trust deed in respect of the temples and lands in his charge. This deed he executed on 9th March, 1898 (No. 2317, J. Caderman, N.P.). Its preamble gives the history of his long connection with the temple and the nature of the succession from of old.

18 My grandfather A. Coomara Swami, Raja Vasal Mudaliyar, of the Governor's Gate and member of the Legislative Council on its first establishment (representing there till his death the Tamils and Muhammadans of this Island), under the orders of the Governor and Commander-in-Chief General Brownrigg, escorted the King and his Queens to Colombo (then a very arduous journey) and had charge of the arrangements for their stay here and their embarkation for India. In the year 1890 at Tanjore, in the Madras Presidency, I had the honour of being presented to the last surviving queen of

Kandy. In spite of very straitened circumstances, she maintained the traditions and ceremonial of a Court. Speaking from behind a curtain, she was pleased to welcome me and to express her appreciation of services rendered to her family since their downfall. A lineal descendant of the Kings of Ceylon held, till a few years ago, a clerkship in the Registrar-General's department, a living testimony to the revolutions of the wheel of fortune.

19 See also his petition to the Government Agent, Uva, 23rd August 1897, where most of the facts are recorded. I am indebted to the Government Agent, Uva, for access to the document.

20 Alutnuwara Deiiyyo, represented in the procession, according to Knox, by a painted stick.

21 The Kataragam God and the Goddess Pattini.

22 Compare the mystic chest employed in the celebration of the mysteries of Dionysus.

வேதாகமங்கள்

திரு. சு. நடேசபிள்ளை, B. A, B. L.

தமிழ் நாட்டில் அவதரித்த சைவசமயாசாரியார்களும் சந்தானா சாரியர்களும் வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் பிரமாணமாகக் கொண் டனர். அவை கூறும் முடிபுகளில் அவர்கள் வேறுபாடு காணவில்லை. அவற்றின் முடிபான உண்மையை அவர்கள் தமது அநுபவத்தில் உணர்ந்தனர். இவ்வநுபவம் மனவாக்குகளுக்கு எட்டாத பராநுபவமாகும். வேதங்களின் ஞானகாண்டமாகிய உபநிடதங்கள் இப்பராநு பவத்தைப் பற்றி முழங்குகின்றன ஆகமங்கள் இவ்வநுபவத்தைப் பெறுவதற்கான வழிகளைப் படிப்படியாக விளக்குகின்றன. உபநிடதங் கள் ஞானப்பிழம்பாய் அமைந்துள்ளன ஆகமங்கள் ஞானசாத்திரங் களாய் உண்மையைத் தெளிவிக்கின்றன. உபநிடதங்களின் உட்கருத் தைப் பற்றிப் பக்குவமில்லாதவர்களுக்கு மலைவு உண்டாகிறது ஆக மங்கள் அம்மலைவை அகற்றும் மூலபாடியங்களாகப் பயன்படுகின்றன. வேதங்களைப் பற்றியும் ஆகமங்களைப் பற்றியும் திருமூலர் கூறும் திரு மந்திரச் செய்யுள் சிந்திக்கத்தக்கது.

வேதமோ டாகமம் மெய்யா மிறைவனால்
ஓதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுள்ளன
நாத னுரையவை நாடிலிரண் டந்தம்
பேத மெதென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே.

உண்மை ஞானம் சிவப்பிரசாதமாகும். ஆன்மாவின் மலஇருளை நீக்கு பவன் ஞான சூரியனாகிய இறைவனேயாவன். ஆதலால் ஞான சாத னங்களாயுள்ள வேதங்களும் ஆகமங்களும் இறைவன் அருளிய நூல் வேதங்களாகவே கொள்ளப்படும். அங்ஙனமே திருமூலர் கொண்டு, வேதத்தைப் பொது என்றும் ஆகமத்தைச் சிறப்பென்றும் குறிப்பிட்டார். அவர் கூறும் இரண்டு அந்தங்கள் வேதாந்தம், ஆகமாந்தம் என்பனவாகும். இங்குக் குறிக்கப்பட்ட ஆகமங்கள் சைவாகமங்கள் அவற்றின் முடிபு சைவ சித்தாந்தம் என்று வழங்கப்படுகிறது. வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்தம் என்று சைவசந்தானாசாரியருள் ஒருவராகிய உமா பதிசிவாசாரியார் கூறினார். வேதங்களுக்கும் சைவாகமங்களுக்கும் யாம் பேதம் கண்டிலேம் என்று பிரம்மசூத்திர பாடியகரராகிய நீலகண்ட சிவாசாரியார் அறுதியிட்டுரைத்தார். இப்பழைய கருத்தையே குமரகுருபரர், தாயுமானவர் முதலிய பிற்காலத்துப் பெரியோரும் கொண்டனர்.

வழிபாட்டு முறைகள்

வேதாகமங்களின் முடிபு ஒன்றாயிருப்பினும், அவற்றிற் கிடையில் வழிபாட்டு முறையில் வேறுபாடுகள் உண்டு. வேதங்கள் உண்டு. வேதங்கள் கர்ம காண் டத்திற் காட்டும் வழிபாட்டுமுறை யாகாதி கர்மங்களைப் பற்றியதாகும். வேதமந்திரங்களில் பெரும்பான்மையானவை அக்கினி, வாயு, இந்திரன் முதலிய தேவாத்மசக்திகளை விதந்தோதுவன. கர்மகாண்டத்தின் முக்கியபகுதி பலவித காரணங்களால் வழக்கொழிந்து போய்விட்டது. இறை வழிப்பாட்டிற்குரிய திருஉருத்திரம் போன்ற ஒரு சில வேத மந்திரப் பகுதிகளும், அக்கினிகாரியம் முதலிய வைதிகமுறைகளும் ம் ஆகம வழிப்பாட்டில்

இடம்பெற்றுள்ளன. ஆகமங்கள் பிரதானமாகக் கொண்ட ஆலயவழிபாட்டு முறை வேதங்களிற் காணப்படவில்லை. சைவமக்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக அநுட்டித்து வரும் வழிபாட்டு முறை ஆகமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவும், வைதிகத்திற் சிற்சில பகுதிகளைத் தழுவியதாகவும் உள்ளது என்பது குறிப் பிடத்தக்கது.

உருவமும் நாமமும் கடந்த முழுமுதற் கடவுளுக்கு உருவமும் நாமமும் கொடுத்து ஆன்மா வழிபடுதற்குரிய முறையை ஆகமங்கள் வகுத்துள்ளன. இறைவன் மந்திரத் திருமேனி கொள்பவன் என்றும், ஆன்மா வழிபடுகின்ற உருவத்தில் தோன்றி அருள் புரியும் இயல்புடையவன் என்றும் அவை போதிக்கின்றன. ஆலயப் பிரதிட்டை, மூர்த்திப் பிரதிட்டை முதலியவற்றை அவை விரித்துக் கூறுகின்றன. ஆகமங்கள் காட்டும் வழிபாட்டு முறை பக்திமார்க்கத்தில் ஆன்மாவைச் செலுத்துவதாகும். ஆலய வழிபாடு ஆன்மாவின் புறக்கரணங்களையும் அகக்கரணங்களையும் சிவசம்பந்தப் படுத்தும் சிவபுண்ணியமாகக் கொள்ளப்படும். செபம், தியானம் முதலியவை அந்தர்யாக பூசையாகும். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்று நான்கு பாதங்களாக ஆகமங்கள் அமைந்துள்ளன. சரியை முதலியவை தவம் என்று சொல்லப்படும். இவற்றால் ஆன்மா சித்தசுத்தியும் பரிபக்குவமும் அடைந்து ஞானத்துக்கு அதிகாரியாகும். ஆகமங்கள் படிப்படியாகக் காட்டும் இவ்வழி சோபான மார்க்கம் என்று கூறப்படும்.

ஞானபாதம்

ஆன்மாவைப் பற்றியும், ஆன்மாவின் பொய்ச்சார்பாகிய உலகத் தைப் பற்றியும், அதன் மெய்ச்சார்பாகிய இறைவனைப் பற்றியும் ஆகமங்கள் ஞானபாதத்தில் விளக்குகின்றன. ஆன்மா உலகவாழ்வில் கட்டுப்பட்டிருக்கும் பந்தநிலையில் பசு என்றும் சொல்லப்படும். அதைக் கட்டும் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மலங்கள் பாசமாகும். அக் கட்டினின்றும் அதை விடுவிக்கும் இறைவன் பதியாவான். பதி, பசு பாசம் என்ற இம்முப்பொருளுண்மையை ஆகமங்கள் தெளிவாக்குகின்றன. ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ணமாகும் இயல்புடையது. அது பாசத் தைச் சார்கின்ற இடத்துப் பாசமயமாகவும், அதை நீங்கி இறையாகிய சிவத்தைச் சாருமிடத்துச் சிவமயமாகவும் நிற்கும் தன்மையுடையது. ஆன்மா சிவத்தைச் சார்ந்து சிவமயமாக நிற்பது அத்துவித நிலையா ஆகும் இரண்டற்ற அனந்நிய நிலை என்று இது பொருள்படும்.

இத்தகைய ஆன்ம இலக்கணத்தின் விளக்கத்தை அநேக உபநிட தங்களில் காண்பதற்கில்லை. அவை ஆன்மா அடையும் முடிவான பராநுபவத்தை ஆன்மாவில் சார்த்தியே கூறுகின்றன. ஆன்மாவைக் காட்டி உபநிடதங்கள் ஆன்மாவே சிவம் என்ற அத்துவிதாநுப் வத்தைத் தூலாருந்ததி நியாயமுறையில் உபதேசிக்கின்றன. பாசத்தினின்று நீங்கிய பரிபக்குவ நிலையிலே தான், ஆன்மா இவ்வுப தேசத் துக்கு உரியதாகின்றது. பாசத்தைச் சார்ந்து பாசமயமாகப் பெத்த நிலையில் இருக்கும் ஆன்மாவுக்கு இவ்வுபதேசம் விபரீதத்தை விளைவிப் பதாகும்.

உபநிடதங்களிலுள்ள தத்துவமசி (அதுநீ ஆகின்றாய்) முதலிய மகாவாக்கியங்கள் பக்குவிகளுக்கே உரிய இரகசிய மறைப் பொருள் என்று சொல்லப்படும். பரிபக்குவ நிலையடைந்து சுவாநுபூதி பெற்ற ஆன்மாவுக்குத் தான் வேறு, சிவம் வேறு என்ற பேதவுணர்வு இல்லை." நான் சிவமாகின்றேன்" என்ற சிவோகம் பாவணையில் அது

தலைப்படுகின்றது. திருமூலர் இவ் வநுபவத்தைக் கூறும் செய்யுள் பிரமாணமாகும்.

நானென்றும் தானென்றும் நாடினே னாடலும்
நானென்றும் தானென்றிரண்டில்லை யென்பது
நானென்ற ஞான முதல்வனே நல்கினான்
நானென்று நானும் நினைப்பொழிந்தேனே.

சிவஞானத்தைப் பெற்ற ஆன்மா சிவபோகத்தில் நிலைத்துவிடுகிறது. இந்நிலையில் ஆன்மாவுக்கு உலகம் ஒருண்மைப்பொருளாகத் தோன்றாது. “யாவையும் சூனியம் சத்தெதர்” என்பது சிவஞான போதச் சூத் திரம். இது பெத்த நிலைகடந்த ஞானிகளின் அநுபவம் ஏனை யோர்க்கு உலகம் உண்மைப் பொருளாகும்

உபநிடதங்களின் கருத்து.

அநேக உபநிடதங்கள் பராநுபவப்பொருள் ஒன்றைப்பற்றி பிர தானமாகப் பேசுவதாலும் முப்பொருள் விளக்கத்தை அவைவெளிப்படையாகக் கூறாமையினாலும் உபநிடதங்களின் உட்கருத்தைப்பற்றி மலைவு ஏற்படலாயிற்று மாயாவாதம் எழுந்தது. உபநிடதங்களின் கருத்தை விளக்குவதற்கு எழுந்த பிரம்ம சூத்திரத்தையும் அதன் பாடியகாரர் கள் தத்தம் கொள்கைக்குத் தக்கவாறு மாறுபட்டுப் பொருள் கொண்டனர். ஏகான்மவாதம், விசித்தாத்துவைதம், துவைதம் என்ற மூவகையில் இப்பாடியங்கள் அமைந்தன. விசித்தாத்துவைதத்தை நாட்டிய இராமா நுசர் பிரம்மசூத்திரத்தைக் கூடிய அளவு நேரிய முறையில் பொருள் கொண்டார் என்பது காய்தல் உவத்தல் இல்லாத ஆராய்ச்சியாளரது கொள்கையாகும். இராமாநுசர் சித்து, அசித்து, ஈசுவரன் என்ற முப் பொருள் உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டே தமது பாடியத்தை எழுதியுள்ளார். இவர் அக்கொள்கைக்கு உபநிடதங்களினின்று பிர மாணம் காட்டுதற்குச் சுவேதாசுவதர உபநிடதத்தையே மேற்கொண்டார் என்பது அவர் பாடியத்தினின்று நன்கு விளங்குகிறது. சுவேதாசுவதர உபநிடதம் புராதன உபநிடதங்களில் ஒன்று. அது சைவச்சார்பாகிய உபநிடதம் எனினும், வைணவராகிய இராமாநுசர் அதையே முக்கிய பிரமாணமாகக் கொண்டார். நீலகண்ட சிவாசாரியார் சைவபரமாக எழுதிய பாடியம் இராமாநுசருடைய பாடியத்துக்கு முற்பட்டதென்று கருதுவாருளர். நீலகண்ட பாடியத்துக்கும் இராமாநுசர் பாடியத்துக்கும் ஓரளவு கருத்தொற்றுமை உண்டென்பது பலருடைய அபிப்பிராய மாகும். நீலகண்டசிவாசாரியர் ஆகமங்களைத் தழுவியே உபநிட தங்களுக்குப் பொருள்கொண்டார். சுவேதாசுவதர உபநிடதத்தின் பொருள் காண்பதற்குச் சைவாகமங்கள் பயன்படுகின்றன.

ஆன்மாக்களின் அறிவுக்கு ஏற்றவாறு பௌட்கரம், மிருகேந்திரம் போன்ற ஆகமங்கள் முப்பொருள் உண்மையைத்தருக்கமுறையில் சாதிப் பினும், முடிபாகிய பராநுபவத்தைப்பற்றி அவை உபநிடதங்களினின்று வேறுபட்ட கருத்துடையன அல்ல. இப்பராநுபவத்தையே வற்புறுத்தும் சருவஞானோத்தர ஆகமம், ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ணமாகும் இயல் பினைவிளக்கி முறையே பூதான்மா, அந்தரான்மா, சீவான்மா, மந்தி ரான்மா என்றபடிகளில் அதைக்காட்டி, முடிவில் அது பரமான்வாகச் சிவத்தோடு அத்துவிதநிலை எய்துவதைக் குறிப்பிட்டு, இதற்குமேல் உண்மைப்பொருள் எதுவும் இல்லை யென்று முக்காலும் சத்தியமிட்டுரைக் கின்றது. தைத்திரீய உபநிடதத்தில்

வருணன் பிருகுவுக்கு அன்ன மயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசத் தைக் காட்டி ஈற்றில் ஆனந்தமயத்தில் அவனை நிலைநிறுத்தும் முறை சருவ ஞானோத்தர ஆகமம் உண்மை ஞானத்தை உணர்த்துவதுபோன்றதாகும். இவ்வாகமத்தின் உபதேசம் உபநிடதங்களினின்று வேறன்று என்பது அதில்வரும் சிலசலோகங்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. அவற்றின் கருத்தைப் பின்வரும் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுள் தெளிபவருக்குகின்றது.

சிவன் வேறே யென்றும்நான் சிவனினும்வே றென்றும்
 திரிவுபட வேறாகக் காண்பதனை விட்டுச்
 சிவனே நான் நானேயச் சிவனெனவொன்றாகச்
 சிந்திப்பா நெவ்விடத்தும் வியாபகனு மாகி
 அவனேயச் சருவான்மா வானசிவ சொரூபம்
 ஐயமறக் காண்குவனா மனநிய பாவனையால்
 சிவனேநா நெனவிகற்பா தீதனா யிருந்த
 சிவயோகிக் குச்சருவக் ஞத்துவமும் விளங்கும்.

வேதங்களும் ஆகமங்களும் காட்டும் முடிபான ஞானானுபவம் பெரியோர்க்கு அபேதம் என்பது முற்றும் உண்மையாகின்றது. ஞானியாகிய அருணகிரிநாதருடைய கந்தரலங்காரச் செய்யுளொன்று யாம் நினைவு கூர்வதற்குரியதாகும்.

வேதாகமச் சித்ரவேலாயுதன் வெட்சி பூத்ததண்டைப் பாதாரவிந்தம் அரணாக அல்லும் பகலுமில்லாச் சூதானதற்ற வெளிக்கே யொளித்துச் சும்மா இருக்கப் போதாயினி மனமே தெரியாதொரு பூதர்க்குமே.

தியானம்

பாலில் வெண்ணெய் மறைந்து இருப்பதுபோல் மனிதன் உள்ளத்தில் அந்தராத்மா மறைந்து நிற்கிறது. பாலைத் தயிராக்கி அதைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுப்பது போல், உள்ளத்தைப் பக்குவப்படுத்தி அதனுள் மறைந்திருக்கும் ஆத்மாவைக் கடைந்து திரட்டி எடுக்கவேண்டும்.

வெள்ளம் ஓடாத ஆற்றில் மணலுக்குள் தண்ணீர் மறைந்து நிற்கிறது. தோண்டினால் ஊற்று உண்டாகும். அவ்வாறே. உள்ளத்தில் மறைந்து நிற்கும் ஈசுவரனையும் அடையலாம்.

அரணியிலிருந்து நெருப்பு உண்டாக்குவது போலும், பாலிலிருந்து வெண்ணெய் கடைந்து திரட்டி யெடுப்பதுபோலும், ஆற்று மணலில் ஊற்றுத்தோண்டித் தண்ணீர் மொண்டுகொள்வது போலும், தவத்தினால், அதாவது மனதையும் புலனையும் அடக்கித் தியானம் செய்வதனால், உள்ளத்திலே மறைந்து கிடக்கும் பரமாத்மாவைத் தரிசியுங்கள் என்று சுவேதாசுவதர உபநிஷத்தில் உபதேசம் செய்யப்படுகிறது.

அச்சுவேலி சிவஸ்ரீ ச. குமாரசாமிக்குருக்கள் பாராட்டுவிழா மலர், 1960

ஸ்ரீ இராமநாதன் வாழ்த்து

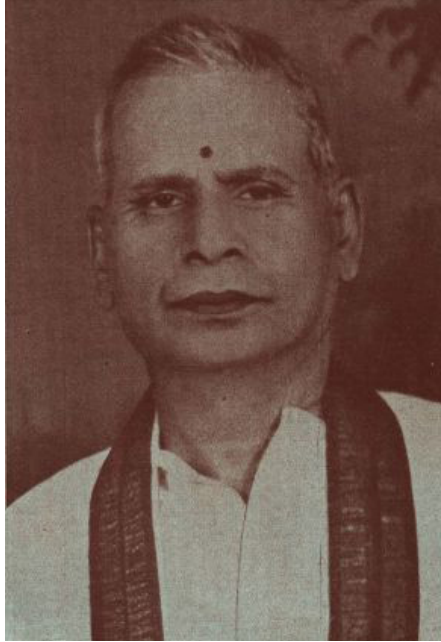
பண்டிதமணி. திரு. க. சு. நவந்தகிருஷ்ண பாரதியார்

ஈழநாட்டிற்கு மங்காப் புகழை ஈட்டித்தந்த பெரியார்களை-அறிஞர்களை ஓவியத்தில் தீட்டி வைப்பது மட்டுமன்றி, அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றினையும் அவர்கள் கைக்கொண்ட சிறந்த இலட்சியங்களையும் காவியத்தில் யாத்தமைத்தலும் நன்மை பயக்கும். பண்டிதமணி பாரதியார் அவர்கள் இத்தொண்டினை நிறைவேற்றிவைக்க முன்வந்துள்ளார்கள். அவர்கள் முதலில் இலங்கையின் இணையற்ற தமிழ்த்தலைவராக விளங்கிய சேர். பொன்னம்பலம் அவர்களைப்பற்றி யாத்த செந்தமிழ்த் தீஞ்சுவைச் செய்யுட்கள் இவை:-

1. ஈழமுடல் ஆகுமெனில் தானுமுயி ராவோன்
ஈழமுயி ராகுமெனில் தானுமுட லாவோன்
வாழிமய வரையிருந்து மாகங்கை வெள்ளம்
மளமளென வருவதென விரிவுரைசெய் வாயன்
ஆழிகூழ் ஈழநங்கைக் கணிகள்பல அணிந்தும்
அத்தனையும் போதாதென் றவாவிநிற்கு மன்பன்
வீழாத நாளாகப் பலபனுவல் இயற்றி
மேதினிக்கே தரும்ராம நாதனவன் வாழி.
2. காடெல்லாம் வயலாக்கிக் கதிர்முற்றிப் பழுக்கக்
கருணைகனி கின்றதொரு கற்பகக்கா வேந்தன்
நாடெல்லாம் நங்கையர்க்கும் நம்பியர்க்கும் கலையாம்
நளினவிழி திறந்தொளிர நயந்தளித்த பானு
கூடெல்லாம் ஆருயிர்கள் கொடுவந்த பயனைக்
கூடவைக்க அவதரித்த மெய்ஞ்ஞானக் குருவன்
ஏடெல்லாம் பாட்டாகத் தான்பொருளாய் இருப்போ
ஈழமணி எனும்ராம நாதனவன் 'வாழி.
3. நெறிநெடுகப் புதைவெடியால் நீர்மூழ்கித் தாக்கால்
நிலவுகப்பல் வழிச்செல்லாச் செருமன்போர் நாளில்
இறையீழ மாதேவி குறைமானம் நிறைக்க
எண்ணியுடல் பொருளாவி எலாமறந்து லண்டன்
துறையடைந்து கர்ச்சித்துத் துறைசெய்த சிங்கம்
தொல்லுலகம் கொண்டாடும் தூயகுணத் தங்கம்
தறையெல்லாம் சனகரிரு வோரெனவே சாற்றத்
தான்வந்த தவராம நாதனவன் வாழி.

4. மனைமக்கள் முதலாய சுற்றமுடன் தனையும்
 மறந்தீழ் மாதெய்வ மங்கலச் செல்விக் கே
 நினைவுமுதல் அத்தனையும் நேர்பெறவே கொடுத்து
 நின்றழகு கண்டுவக்கும் நின்மலப்பே ரன்பன்
 தினையளவும் தனக்காகச் சேமியாச் செல்வன்
 திருவளரும் ஊருணியாத் திகழ்ந்துநடு நிற்போன்
 எனையுமொரு பொருளாக்கி இங்கிருக்க வைத்தோன்
 என்னிதய மணிராம நாதனவன் வாழி
5. பாராளு மன்றமெனக் கலைக்கழக மென்னப்
 பனுவலென உருமாறிப் பலவடிவங் கொண்டோன்
 சீராக அன்பருளில் தெளியவெளி வருவோன்
 சிறப்பாகப் பாவலர்கள் நாவகத்தில் வளர்வோன்
 நேராக என்கண்முன் நின்றவரு கின்றான்
 நெக்குவிட்டு நெஞ்சருக நெருப்பாகா நின்றான்
 ஊரார்க்கு முன்னுருவம் ஒன்றாகி நின்ற
 உயர்குணத்து மாராம நாதனவன் வாழி.

ஸ்ரீலங்கா, 1950, ஜூன்

பண்டிதமணி. திரு. க. சு. நவந்தகிருஷ்ண பாரதியார்

இந்து தர்மம்

வியாகரணசீரோமணி தி. கி. சீதாராமசாஸ்திரிகள்.

இந்துக்களின் தர்மம் மனுதர்மநூலில் விரிவாகக் கூறப் பட்டிருக்கின்றது. வேதத்தின் சாரத்தை உணர்ந்து செயல் முறையில் அவைகளைப் பின்பற்றுவதற்காக மனு என்பவர் இந்நூலை இயற்றி யுள்ளார். அதில் பலவகையான தர்மங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. கருள் தானதர்மம் என்பதே சாலச் சிறந்ததாகும். தானதர்மம் என்ற சொல் வழக்கில் உள்ளது. அதன் கருத்தைச் சிறிது ஆராய வேண்டும். தானம் தர்மம் என்று இரண்டாகக்கருத்துக் கொண்டால் தானம், தர்மத்திற்குள் அடங்காது. 'தானமாகிய தர்மம்' என்று கருத்துக் கொண்டால் ஏனைய தர்மங்கள் குறைவு படுத்தப்பட்டதாக ஆகும். இரண்டு சொல் என்று எடுத்து இரண்டிற்கும் புண்ணியம் என்று கருத்துக் கொள்ளுவதே சிறந்ததாகும். பொருளாலும் புண்ணியத்தைத்தேடலாம். ஞானேந்திரியங்களாலும் கர்மேந்திரியங்களாலும் புண்ணியத்தைத் தேடலாம். பொருளால் தேடப்படும் புண்ணியம், தானம் என்றும், கர்மஞானேந்திரியங்களால் தேடப்படும் புண்ணியம், தர்மம் என்றும் வழங்கலாயிற்று.

தானம்

புண்ணியம் செய்தவர்கள் மேலுலகத்தையும் பாவம் செய்தவர்கள் கீழுலகத்தையும் அடைகின்றனர் என்பது சாஸ்திர விளக்கம். ஆகவே புண்ணியத்தின் தன்மை மேல் நோக்கிச் செல்லல். பாவத்தின் தன்மை கீழ்நோக்கிச் செல்லல் என்ற விளக்கம் கிடைக்கின்றது. பொருளை ஈபவருடைய கை மேலாகவும் ஏற்பவருடைய கை கீழாகவும் இருப்பதை நாம் காணலாம். தானம் கொடுப்பவரின் கீழ்நோக்கிச் செல்லும் இயல்புடைய பாவம் பெறுபவரிடம் மேல் நோக்கிச் செல்லும் இயல்புடைய புண்ணியம் கொடுப்பவரை அடைகின்றது. பெறுபவர் பாவத்தை ஐபம், தவம் முதலிய வற்றால் நீக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இதுவே தானத்தின் கருத்தாகும்.

பொருளால் தேடப்படும் புண்ணியம் மூன்று வகையாகும். அவை பதி புண்ணியம், பசு புண்ணியம், பாச புண்ணியம் என்று வழங்கப்படும். பாசப்பொருளுக்காகச் செலவழிக்கப்படும் பொருள் பதி பசு புண்ணியத்திற்குச் சாதகமாக அமையுமானால் அதனைப் பாசபுண்ணியம் என்ற சொல்லால் வழங்குதல் தவறாகாது. அந்த நேரத்தில் மட்டிலும் சிறிது இன்பம் தரக்கூடியதாக அமைந்து பதி பசு புண்ணியத்திற்கு சாதகமற்றதாக அமையுமானால் அதைப் பாச புண்ணியம் என்ற சொல்லால் வழங்குவது முறையாகாது. செவிக்கு இன்பம் பெறுவதற்காக நல்ல கீதங்களைக் கேட்கப் பொருளைச் செலவழிக்கிறான் ஒருவன். அந்தக் கீதம் ஆண்டவன் புகழ் பற்றியதாய் இருந்தால் கான ரசத்துடன் மனமும் பதியினிடம் பற்றுவதற்குக் காரணமாகின்றது. இதுவே பாசபுண்ணியமாகும். கண்களின் ஆனந்த அனுபவம் கருதிக் காட்சிப் பொருளுக்குப் பணத்தைச் செலவிடுகிறான் ஒருவன். அவன் ஆண்டவன் திருக்கோயிலை அலங்கரித்து அவனது திருமேனியை அலங்கரித்து, அக்காட்சியைக் கண்டு ஆனந்த அனுபவம் கொள்வானேயானால் அதுவே பாச புண்ணியமாகும். சித்தம் சுத்தமாகி, பதியைப் பூஜிக்கச் சாதகமாகும். ஆகவே ஐம்பொறிகளின் மகிழ்ச்சிக்காகப் புறப்பொருளில்

செலவிடப்படும் பொருள்கள் பதி பசு புண்ணியத்திற்குச் சாதகமாயின் பாச புண்ணியம் என்று வழங்கப்படும்.

இரண்டாவது பசு புண்ணியம். ஆன்மாவைச் சுற்றி மும் மலங்களும் சூழ்ந்திருக்கின்றன. ஆன்மா தூய்மை பெறச் செய்து கொள்ளப்படும் புண்ணியம் பசு புண்ணியமாகும். ஏழைகளுக்கு அன்னமளித்தல் சமயக் கல்வி போதிப்பதற்குரிய கல்விச் சாலைகளை அமைத்தல் கூன், குருடு, செவிடு முதலியோருக்கு உதவி புரிதல் இது போன்றவைகளுக்குச் செலவிடப்படும் பொருள் பசு புண்ணியமாகும். இச் செயலால் ஆன்ம பரிசுத்தி உண்டாகின்றது.

பதி புண்ணியம்

மூன்றாவது பதிபுண்ணியம். ஆண்டவனுடைய வழிபாட்டிற்காக கவே செலவிடப்படும் பொருள் பதி புண்ணியமாகும். பகவான் நிலம், நீர், ஒளி, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய இவ்வைந்து மா பூதங்களைப் படைத்தருளியிருக்கின்றார். அவைகளைச் சமநிலையில் வைத்து சத்தியத் திற்குட்பட்டதாக இயக்கிக் கொண்டிருக்கின்றார். பஞ்ச பூதங்களின் அம்சங்கள் கொண்டு ஜீவராசிகளையும் படைத்தருளியிருக்கின்றார். உடல் நிலத்தின் அம்சமாகவும், இரத்தம் நீரின் அம்சமாகவும், கண்ணொளி வயிற்றிலுள்ள நெருப்பு (சாடராக்நி) ஒளியின் அம்சமாகவும் பிராண வாயுக்கள் காற்றின் அம்சமாகவும் வாய், மூக்கு, செவி முதலிய துவாரங்கள் ஆகாயத்தின் அம்சமாகவும் கொண்டு அமையப்பெற்றிருக்கின்றது. சீவராசிகளை, கூடுதல் குறைவின்றிப் 'பஞ்சபூத அம்சங்களின் சமநிலையுடையனவாகப் படைத்தருளியிருக்கின்றார். அவரவர் நல்வினை தீவினைக் கேற்ற வாறு உடல் கரணங்கள் இடம் போகப் பொருள் இவைகளை அருளியிருக்கின்றார். சகல ஜீவான்மாக்களின் மலங்களை நீக்கி நல்லருள் புரிய, துதிகள் நிரம்பிய வேதங்களையும் கிரியை முறைகள் நிரம்பிய ஆகமங்களையும் அருளியிருக்கின்றார். இறைவன் சூக்கும சிவம் என்ற பெயர் தாங்கி, யோகிகள் உள்ளத்தில் தீப ஒளி வடிவமாக நின்று அருள் புரிகின்றார். தூல சிவம் என்ற பெயர் தாங்கி, போகிகளுக்கு மந்திரவடிவமாக நின்று அருள் புரிகின்றார்.

தூல சிவத்தை ஆகம முறைப்படி ஆலயங்கள் அமைத்துக் கிரியை முறைகளைச் செய்து ஸ்தாபித்து வேத மந்திரங்களால் பூஜித்து வழிபட்டு வருகின்றோம். அவ்வாறு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மூர்த்தியில் பகவான் பஞ்சமா பூதங்களின் தொடர்புடன் நின்று அருள்புரிகின்றார். நித்திய சிவ பூசை செய்து உள்ளொளி பெருக்கிச் சிவாநுபூதிபெற்ற ஆசாரியர் வேதமந்திரங்களை உச்சரித்து சிவாக்நியில் ஓமம் செய்கின்றார். சிவசான்னித்தியம் உண்டாகின்றது. (அக்நி முகா: தேவா:) 'அக்நியை முகமாகக் கொண்டவர் தேவர்' என்ற வேதவாக்கு, இதனை உணர்த்துகின்றது. பின் அக்நியிலுள்ள சிவசான்னித்தியத்தை கும்பத்தில் ஒடுக்குகின்றார். பின் கும்பத்திலிருந்து பிம்பத்தில் ஒடுக்குகின்றார். பின் பிருதுவி அம்சமாகிய பிம்பத்தில் மந்திர சான்னித்தியத்துடன் நின்று அடியார்களுக்கு அருள்புரிகின்றார். இங்ஙனம் பஞ்சமா பூதங்களைப் படைத்தவரும் அவர். பஞ்சபூத அம்சங்களைக் கொண்டு நம்மைப் படைத்தவரும் அவர். பஞ்சபூதத்தொடர்புடன் நமக்கு அருள்புரியத் திருக்கோலம் பூண்டிருப்பவரும் அவர். அந்தப் பரம பதிக்கு நாம் தேடிய பொருளைச் சமர்ப்பித்து வழிபடவேண்டும். அல் லாவிட்டால் நாம் நன்றிமறந்தவராவோம். பஞ்ச பூதங்களின் குணப் பொருளைத் திரவியம் கொடுத்து வாங்கி பூசை வழிபாட்டிற்குச் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். நிலத்தின்

குணம் நறுமணம். சந்தனம் கஸ்தூரி கோரோசனை குங்குமப்பூ புஷ்பரசம் இவைகளை வாங்கி பதியின் அபிஷேகத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டும். நீரின் குணம் ரசம் (சுவை) பால், தயிர், நெய், பழரசம், கரும்பு, தேன் இவைகளை வாங்கிச்சமர்ப் பிக்க வேண்டும். ஒளியின் குணம் ரூபம் பூசை வழிபாடுசெய்யும் நேரங் களில் விளக்கிடுதல் கற்பூரம் ஏற்றுதல் இவைகளைச் செய்யவேண்டும். காற்றின் குணம் உணர்ச்சி குங்கிலியமும் வெண்சாம்பிராணியும் கலந்து தூபம் போடுவித்தல், இறைவன் பவனி வரும்பொழுது சாமரை போடுவித்தல் இவைகளைச் செய்யவேண்டும். ஆகாயத்தின் குணம் சப்தம் பூசாகாலங்களில் சங்கநாதங்கள், மணியின் நாதங் கள் இவைகள் ஒலிக்கப் பொருள் கொடுத்து ஒழுங்கு செய்யவேண் டும். நித்திய பூசைகளிலும் விசேஷபூசைகளிலும் வேதபாராயணம், தேவாரபாராயணம் இவைகள் நடப்பதற்குரிய ஒழுங்குகளும் அமைக்கப்படவேண்டும்.

ஆலயங்களில் சலபேரம் அசலபேரம் என இரண்டுவகை மூர்த்தி கள் உண்டு. சலபேரம் உற்சவ மூர்த்தியாகும். அசல பேரம் மூர்த்தியாகும். அதுபோலவே சரலிங்கம், அதுபோலவே சரலிங்கம், அசரலிங்கம் என இருவகைப்படும். அசரலிங்கம் ஆலயமூர்த்தி, சரலிங்கம் அடியார்கள். நின்றும், கிடந்தும், நடந்தும், மனத்தாலும், வாக்காலும், புத்தியாலும் சதா சிவத்தியானத்தில் ஈடுபட்ட அடியார்கள் சரலிங்கம் என்றும் வழங்கப்படுகின்றனர். நடமாடும் கோயில் எனவும் வழக்கில் உள்ளது. சரலிங்கத்தில் மறைவாக பிரத்யக்ஷமாகவும், ஸ்திரலிங்கத்தில் மறை வாகவும் நின்றும் அருள்புரிகின்றார் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின் றன. பிரத்யக்ஷரூபமான சிவனடியார்களைச் சேவிப்பது அவர்களுக்குப் பொருளைக் காணிக்கையாக அளிப்பது. இவைகள் உத்தம பதி புண் ணியமாகும்.

தர்மம்

இவ்வாறு நாம் தேடிய பொருளைப் பதி, பசு புண்ணியத்திற்கா கச் செலவிடுதல் தானம் என்பதாகும். அடுத்தது தர்மம். இது இரண்டு வகையானது. பதி தர்மம், பசுதர்மம். ஆன்மசுத்தியைக் கருதிச் செய்யப்படும் தர்மம் பசு தர்மம். பதியின் திருவளைக் கருதிச் செய்யப்படும் தர்மம் பதிதர்மம். ஆன்மசுத்தி உண்டாக மனு, தர்மத்தைப் பத்து விதமாகப் பிரிக்கின்றார். பிறர் நமக்குத் தீமை செய்திடினும், அவர்களுக்குத் திரும்பத் தீமை செய்ய முயற்சியாதிருத்தல், (திருதி), உள்ளம் விகாரமடைவதற்குரிய காரணப்பொருள் அண்மையிலிருந்தும் விகாரம் அடையாதிருத்தல், (ஷமா), குளிர் வெப்பம் முதலியவற்றைப் பொறுக்கும் தன்மை அல்லது மன அடக்கம் (தம), அநீதிவழியில் பிறர் பொருளைக் கவரவேண்டுமென்ற எண்ணம் கொள்ளாமை (அஸ்தேயம்) உடல் சுத்தி (சௌசம்), ஐம்பொறி அடக்கம் (இந்திரிய நிக்கிரகம்). சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத் தத்துவ ஞானத்தை அறிதல் (தீ) ஆன்ம ஞானத்தைப் பெறல் (வித்தியா). உண்மைப் பொருளை அறிதல் (சுத் தியம்). கோபத்திற்குக் காரணம் இருந்தும் கோபம் கொள்ளாதிருத்தல் (அக்ரோதம்). இந்தப் பத்துவிதமான தர்மங்களைப் பின்பற்றுவவர் பதிஞானம் பெற்று பேரின்பலோகம் செல்வர். இத்தர்மங்களைப் பின்பற்றுவதால் ஆன்மசுத்தி உண்டாகிப் பதியின் திருவருளால் பதி ஞானம் பெற்று பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைபவராவர்.

தூல சிவ பூசை நீக்கி சூக்கும சிவ ஸ்வரூபத்தைச் சித்தத்தில் தியானிப்பவர்களாகி எல்லாம் சிவ ஸ்வரூபமாகவே காண்பார்கள்.

ஈசுவரன் சகல போக போக்கிய வஸ்துக்களைப் படைத்து, அதில் நம்மை நல்வாழ்வு வாழ்வதற்குரிய நல்வழிகளை வகுத்துத் தந்திருக்கிறார். அந்தப் போக்கிய வஸ்துக்களில் நின்று நாம் நல் வாழ்க்கையை நடத்தும் பொழுது தியாக உணர்ச்சியுடன் வாழ்வோமானால் பாசபந்தங்கள் நம்மை அணுகா. முடிவில் பேரின்ப வாழ்வைப் பெறலாம்.

“ந கர்மணா நபிரஜயா தனேன தியாகேந

கே அமிருதத்துவம் ஆனசு”

அச்சுவேலி சிவஸ்ரீ ச. குமாரசாமிக்குருக்கள் பாராட்டுவிழா மலர், 1960

A Star from the East an Appreciation of the Bhagavad Gita

Juvan Mascaro

Juvan Mascaro, (1987 – 1987) a Spanish scholar and a well-known translator, came to Parameswara College at the request of Sir Pon. Ramanathan and served as a Vice Principal there from 1931 -1933. He mastered the Upanishads, Bhagavad Gita and Dhammapada and translated them into English. This article is an excellent testimony of his sound knowledge on the Bhagavad Gita.

- Editor

In the Scriptures of the world we find words of Eternity: they are beyond a past or a future, and instead of growing old they get life from the life of centuries. In science we build on the work of the past: we can speak of a progress in science. But in art and literature, in wisdom and spiritual vision we cannot speak of a progress as obvious as the progress in science. This is why we go to the Scriptures and words of wisdom of the past. New visions can follow old visions with the unfolding of man's evolution; and these illumine his path and their music is the song of his journey.

In the Scriptures of ancient India we find a spiritual humanism: it was not based on man alone, but on the Spirit of God in man. We see it at its highest in the gospels of the Upanishads; and in the words of the Bhagavad Gita.

What is the central idea of the Upanishads? It is an affirmation, the supreme affirmation of a Spirit in the universe abiding in man as the very essence of his consciousness and life. That Spirit is called Brahman. Its three characteristics are pure being, pure consciousness and pure joy. We are in the regions of idealism. Only the Spirit of the Universe truly is: all comes from Him.

The most sacred word in the Upanishads is OM. One of its meanings is an affirmation: YES. As in the 'I AM' of the Old Testament, man found faith in a positive element in the Universe. The essence of all that which lies within the range of vision and beyond our mortal eyes is positive, not negative. It is a YES. At the other side of the scale of values there is a negation. It is NA, 'no'. When the sage is asked if God is this or that he answers 'neti, neti', 'not this, not this'. He is beyond.

What is the Spirit? The Kena Upanishad answers:

'What cannot be spoken with words, but whereby words are spoken. Know that alone to be Brahman, the Spirit; and not what people here adore.

'What cannot be thought with the mind, but whereby the mind can think. Know that alone to be Brahman, the Spirit; and not what people here adore.'

Where is the Spirit? The answer is given in the same Upanishad: 'He is seen in Nature in the wonder of a flash of lightning. He comes to the soul in the wonder of a flash of vision'.

What is the nature of that Spirit? In the Mundaka Upanishad we find: "There the sun shines not, nor the moon, nor the stars: lightnings shine not there and much less earthly fire. From His light all these give light; and His radiance illumines all creation'.

How can man become conscious of that Spirit?

'He is known in the ecstasy of an awakening' says the Kena Upanishad. And in the Chandogya Upanishad we find these words of cosmic greatness:

"There is a Light that shines beyond all things on earth, beyond us all, beyond the heavens, beyond the highest, the very highest heavens. This is the Light that shines in our heart'. 3.13.7

"There is a bridge between time and Eternity; and this bridge is Atman, the Spirit in man. Neither day nor night cross that bridge, nor old age, nor death nor sorrow.

'Evil or sin cannot cross that bridge, because the world of the Spirit is pure. This is why when this bridge has been crossed, the eyes of the blind can see, the wounds of the wounded are healed, and the sick man becomes whole from his sickness.

"To one who goes over that bridge, the night becomes like unto day; because in the worlds of the Spirit there is a Light which is ever- lasting'. 8.4.1

The light of the Upanishads became life and love in the Bhagavad Gita. From the silence of the mountains, or from the soul-stirring dialogues between seers and kings who were saints, we come down to our world of men, the world of daily work and struggle, of joys and sorrows, of forgetfulness and remembrance, and of relations with other men and women, with other wanderers on the common pilgrimage of life. In the Upanishads we have words of light for a few. In the Bhagavad Gita we hear words of life and love for all.

There is, however, a radiance in the centre of the Gita that reminds us of the light of the soul in the Upanishads. It is wisdom, supreme wisdom, JÑANA, seen by true philosophers, those whom Plato calls 'lovers of the vision of Truth'. For the Bhagavad Gita, this JÑANA, spiritual wisdom, spiritual vision, is in truth the Light of God:

'Even as burning fire burns all fuel into ashes, the fire of wisdom burns into ashes all works'. 4.37

Here the light of wisdom becomes the fire of purification; and then all work is done in wisdom, the selfishness of actions is burnt, and anything done becomes a holy offering.

Later on we are told of a darkness that covers the light of wisdom, but:

"Those who work through wisdom for the destruction of ignorance, in them wisdom shines like the sun, and in its light they see the Supreme'. 5.16

When later on we behold the field of life, even as Arjuna was beholding the battle-field of Kuru-kshetra, we hear that:

“There is a Light of all lights that shines beyond all darkness. It is wisdom, seen by wisdom, the end of wisdom, that lives in the heart of all’. 13.17

And when Arjuna hears from Krishna of that pageantry of greatness that in some measure reflects the divine being he hears these words:

‘Know thou that whatever is beautiful and good, whatever has glory and power is only a portion of my own radiance’. 10.41

The light of Krishna that shines in the Bhagavad Gita is the light of Brahman in the Upanishads; and in their greatest prayer we hear: ‘From darkness lead me to Light’.

Whilst JÑANA, the light of the Spirit, shines in the very centre of the Bhagavad Gita, we find that it is love, BHAKTI, that transforms light into life. And Bhakti, love, is the bond of union between man and his God. Socrates tells us that love is the messenger between the gods and man. In the words of St. John of the Cross: ‘It is love alone that unites the soul with God’. Saint Teresa in her homely way says that ‘What matters is not to think much, but to love much’, - No está la cosa en pensar mucho, sino en amar mucho - ; but she also says that ‘The love of God must not be built up in our imagination, but must be tried by works’. These words are in the spirit of the Bhagavad Gita.

It is interesting to consider the different ways how the gospels of Christianity and the gospel of the Bhagavad Gita deliver their spiritual message. The Gospels are more dramatic and human: the Gita is more lyrical and philosophical. In the Gospels we have life. From the mysterious kings of the East who, led by a star, went to adore the child who was born from Mary, up to the Roman centurion who saw the cosmic tragedy of the death of Jesus on the cross and who said “Truly this man is the son of God’, we have a unique variety of men and women. We see them in their daily life and in their home surroundings, yet all of them in relation to the central divine person of Jesus the Christ. Jesus says ‘I am the way’, he calls himself the son of God, and by adding that the Father and the Son are one he implies that he is God. He never says ‘I am God’ or ‘I am the Father’; but he does say that ‘He that hath seen me hath seen the Father’. In his human nature he is a man amongst men and he prays to the Father of us all. He implies that he is an incarnation of God on earth; but this supreme spiritual fact is left in the borderland of mystery wherein the soul can wander in meditation.

Because of his historical vagueness, the Krishna of the Bhagavad Gita lives all the time in the borderland of spiritual mystery. He affirms that the Eternal in man and the Eternal in the universe are one, that Atman and Brahman are one. He also affirms that the Highest in the Universe is revealed in him, in a man, in Krishna; and that the revelation of the Eternal in man takes place in time, in man’s history; and we hear the voice of Krishna:

'Although I am unborn, everlasting, and I am the Lord of all, I come to my realm of nature and through my wondrous power I am born.

'When righteousness is weak and faints and unrighteousness exults in pride then my Spirit arises on earth.

'For the salvation of those who are good, for the destruction of evil in men, for the fulfilment of the kingdom of righteousness, I come to the world in the ages that pass.

'He who knows my birth as God and, who knows my sacrifice, when he leaves his mortal body, goes no more from death to death, for he in truth comes to me.

'How many have come to me, trusting in me, filled with my Spirit, in peace from passions and fears and anger, made pure by the fire of wisdom!

'In any way that men love me in that same way they find my love: for many are the paths of men, but they all in the end come to me'. 4.6-II

The identification of Krishna with the Highest is found in his own words: 'Nothing is higher than I. All things have their peace in me like rows of pearls in a necklace'. 7.7. Arjuna says "Thou art all"; but if we mean by pantheism 'a doctrine that God is everything and every- thing is God' the doctrine of the Gita is not pantheistic. Krishna says: 'All this universe of things that are seen comes from me, whose form is unseen. All beings have their roots in me; but my roots are not in them'. 9.4. In a verse already quoted he says: 'Know thou that what- ever is beautiful and good, whatever has glory and power, is only a portion of my own radiance'. 10.41

Krishna is a God of Love; and he tells Arjuna that because he loved him he has seen him: 'Not by the Vedas, or an austere life, or gifts to the poor, or ritual offerings can I be seen as thou hast seen me. Only by love can men see me, and know me, and come unto me'. 11.53-54

Before the end of the poem Arjuna is told that there is a love supreme. This love is the reward of a pure mind beyond the storms of human passions; and it gives to man the vision of the Supreme. The vision is the grace of God; but we are left with the suggestion that the grace of God is the reward of the love of man.

And the voice of Krishna in the Bhagavad Gita sounds like the voice of Jesus: 'I am in the heart of all: if a man loves me, whereso- ever he may abide, this man abideth in me'. 6.31. Later, in the centre of the poem, we hear again eternal words: 'This is my word of promise, that he who loveth me shall not perish'. 9.31

We find spiritual light and love in the Bhagavad Gita; but there is far more. In the history of human thought we find in the Gita the seeds that later on grew into the great philosophical systems of ancient India: the poetical Vedanta, the scientific Samkhya, the psychological Yoga. There is a deep power of thought in the Bhagavad Gita, be- sides spiritual experience; and it can soar into metaphysical specu- lations that rank amongst the highest ever reached by man. This is why this wonderful poem

gives never ending food for thought, whilst the Love that in it is found can move the heart of a child and the mind of the greatest thinker.

The Bhagavad Gita is above all, however, a book of Light and of Love; and also a book of Life. Spiritual men of all times have spoken of the Spirit as Life. They have felt a new light in their minds and a new love in their hearts, and their life has been a new life. In their souls has taken place a death and a resurrection.

The word perhaps most used in the Gita is KARMA, and Karma first of all means work, and work is life. The love that we find in the centre of the Gita can lead to light or can lead to life: to a life of work in love. We all have to die our death, and we all have to die alone: no one can die for us when the final moment has come. In the same way, we all have to live our life, and we have to live alone: no one can live our inner life for us. In our secret inner life we can, however, walk on the path that leads to bondage or on the path of liberation. We thus hear in the Bhagavad Gita the voice of an inner God that says:

‘Offer to me all thy works and rest thy mind on the Supreme. Be free from vain hopes and selfish thoughts, and with inner peace fight thou thy fight’. 3.30. And later on: ‘Whatever you do, or eat, or give, or offer in adoration, or sacrifice in austerity, do it, Arjuna, as an offering to me’. 9.27. It is the same voice of Paul to the Corinthians:

‘Whether therefore ye eat, or drink, or whatsoever ye do, do all to the glory of God’. I Cor. 10.31

In harmony with the sublime idea that all our work in life should be an offering and a prayer to the Highest, we have in the Bhagavad Gita the idea of human duty. In the eyes of God nothing is too humble, nothing is too great. Salvation is for all when our work is done in the Highest:

And do thy duty, even if it be humble, rather than another’s, even if it be great. To die in one’s duty is life: to live in another’s is death’. 3.35

The sense of one’s own duty must come from one’s own inner light, as it is beautifully expressed in a prayer of Ramanuja, the medieval Indian mystic and thinker:

‘Grant me, O Lord, the grace of service, of service in Love and in Thee’.

The place given to reason in the Gita is very high, since reason is the touchstone of our ideas. One of the most interesting doctrines implied in the Gita, and one that should greatly appeal to the modern mind, is that we are not to do what the Gita says if at any time it contradicts our higher reason. It not only says ‘Come unto me as a refuge’, 18.66; but it also says ‘Go and take refuge in reason’, 11.49, meaning thereby that the light of the highest reason is also the light of God. But nothing could be further from the spirit of the Gita than a mere intellectual conception of life. Divisions which are indispensable for scientific thinking become dangerous when applied to life: division may become disunion, and life is much more than a scientific study of life. The botanist and the poet may both be looking at a flower; but the poet sees it not in his mind alone: he sees it in his heart. And thus Wordsworth could say:

“To me the meanest flower that blows can give
Thoughts that do often lie too deep for tears’.

Before we have grammar we must have living words; and before we have theology we must have spiritual experience: before we have an interpretation of life we must have life.

The central idea of the Bhagavad Gita is harmony: between man and God, between man and man, between man and nature, between the higher and the lower in man. The Bhagavad Gita is itself a harmony of light, and love and of life. This is so perfect in the poem that according to the temperament of the reader he may stress one of the three, and not see that the three are in One.

The Gita calls us to a life of inner heroism. The passions must be the servants of the soul, even as the soul must be the servant of God. There is a peace that can face life and death and that soars like an eagle over the commotions and passions of the sea of life. A strong will is deep and silent. Once the mind is set on the Highest it must never go back. We are thus told that “The mind that has resolution is one’, 2.41; and “The man who doubts has neither this world nor the world to come’, 4.40. In the powerful words of Jesus: ‘No man, having put his hand to the plough, and looking back, is fit for the kingdom of God’.

The path of the Gita is the middle way, the ‘narrow way, which leadeth unto life’. In the words of the Katha Upanishad, the path is ‘narrow as the edge of a razor’. On one side of the middle way we have the path of the fanatic, and on the other the path of the man who doubts. They are wide paths: it is easy to fall into fanaticism or into indifference. The path of man of Europe in the past has often been the path of fanaticism; and now it is often the path of indifference. It is easy to be a man who doubts and has no faith, or to be a fanatic who has no doubts at all. A faith that allows the full play of reason, that indeed tells us that we must take refuge in reason as much as in God, is rare. This is the faith of the Bhagavad Gita.

The God of the Gita wants us to take hold of life and not life to take hold of us. The Yoga of the Gita is a communion of love, but it is also a life of harmony. Such a life has its roots in Eternity: in such a life there is inner peace. The seer of the Spirit is able to take hold of life. In the words of the Upanishads ‘He is not moved by evil: he removes evil. He is not burned by sin: he burns all sin. And he goes beyond evil, beyond passions and beyond doubts, for he sees the Eternal’. Brih. Up. 4.3.

According to the Gita, the fight for the spiritual Yoga, if it is felt to be a fight by the yearning soul, must take place with inner peace, ‘vigata-jvarah’ 3.30, when ‘one’s fever is gone’. The practice of the spiritual Yoga follows therefore the laws of all practice: we learn to run by running, to write by writing, to love by loving. Concentration, meditation and contemplation are learnt by practice. Teachers may help us or hinder us: books may lead us to the right path or may mis-lead us. This is why the Gita places experience above theory:

'When thy mind leaves behind its dark forest of delusion thou shalt go beyond the Scriptures of times past and still to come.

'When thy mind that now is wavering in the contradictions of many Scriptures, shall rest unshaken in divine contemplation, then the goal of Yoga is thine'. 2.52-53

The Yoga of the Gita is not a science but an art, and in art there is always love. Modern man likes to speak of 'controlling nature', instead of loving nature, and of helping nature to fulfil itself into perfection. A mere scientific study of man and nature will never understand nature and man.

It is obvious that there is a great disproportion in our modern world between the scientific progress of man and his moral and spiritual progress: man becomes master of nature, but not master of himself. And unless man is master of himself he cannot be the servant of God.

The man who is master of himself is described in soul-stirring words by Hamlet:
'Since my dear soul was mistress of her choice,
And could of men distinguish, her election
Hath seal'd thee for herself: for thou hast been
As one, in suffering all, that suffers nothing;
A man that fortune's buffets and rewards
Hast ta'en with equal thanks: and blest are those
Whose blood and judgement are so well commingled,
That they are not a pipe for fortune's finger
To sound what stop she please. Give me that man
That is not passion's slave, and I will wear him
In my heart's core, ay, in my heart of heart,
As I do thee'. *Hamlet III.2*

Such a man indeed has power. Is this power at the service of his God, of the Highest he sees in himself? Or is it at the service of his selfishness? There are bound to be different visions in different men; and good men may have opposite opinions on the same subject. There are bound to be different ways of life; and on the path of life men may find themselves in the way of each other. But it is love that resolves all discordance, as Thomas A Kempis so beautifully says: 'Magna res est amor, magnum omnino bonum; quod solum leve facit omne onerosum: et fert aequaliter omne inaequale', - 'Love is a great thing, ever a great good: alone, it makes light everything heavy; and it bears evenly all that is uneven'.

We thus find in the Bhagavad Gita that light and love are interwoven with life: the mastery of one's own self through prayer and meditation is only a means to the vision of the Highest, not an end in itself. And it is a means to help the soul to be filled with love. The harmony of light, love and life is perhaps found at its highest in the VI Chapter of the Bhagavad Gita. Let us quote 32 verses, even if this means a long quotation:

'He who works not for an earthly reward, but does the work to be done, he is a Sanyasi, he is a Yogi: not he who lights not the sacred fire or offers not the holy sacrifice.

'Because the Sanyasi of renunciation is also the Yogi of holy work; and no man can be a Yogi who surrenders not his earthly will.

'When the sage climbs the heights of Yoga he follows the path of work; but when he reaches the heights of Yoga he is in the land of peace.

'And he reaches the heights of Yoga when he surrenders his earthly will: when he is not bound by the world of his senses, and when he is not bound by his earthly works.

'Arise therefore! And with the help of thy Spirit lift up thy soul: allow not thy soul to fall. For thy soul can be thy friend, and thy soul can be thine enemy.

"The soul of a man is his friend when by the Spirit he has conquered his soul; but when a man is not lord of his soul then this becomes his own enemy.

'When his soul is in peace he is in peace, and then his soul is in God. In cold or in heat, in pleasure or pain, in glory or disgrace, he is ever in Him.

'When, happy with vision and wisdom, he is master of his own inner life, his soul sublime set on high, then he is called a Yogi in harmony. To him gold or stones or earth are one.

'He has risen on the heights of his soul. And in peace he beholds relatives, companions and friends, those impartial or indifferent or who hate him: he sees them all with the same inner peace.

'Day after day, let the Yogi practise the harmony of soul: in a secret place, in deep solitude, master of his mind, hoping for nothing, desiring nothing.

'Let him find a place that is pure and a seat that is restful, neither too high nor too low, with sacred grass and a skin and a cloth thereon.

'On that seat let him rest and practise Yoga for the purification of the soul: with the life of his body and mind in peace; his soul in silence before the One.

'With upright body, head, and neck, which rest still and move not; with inner gaze which is not restless, but rests still between the eye-brows; with soul in peace, and all fear gone, and strong in the vow of holiness, let him rest with mind in harmony, his soul on Me, his God supreme.

"The Yogi who, lord of his mind, ever prays in this harmony of soul, attains the peace of Nirvana, the peace supreme that is in Me.

'Yoga is a harmony. Not for him who eats too much, or for him who eats too little; not for him who sleeps too little, or for him who sleeps too much.

'A harmony in eating and resting, in sleeping and keeping awake: a perfection in whatever one does. This is the Yoga that gives peace from all pain.

'When the mind of the Yogi is in harmony and finds rest in the Spirit within, all restless desires gone, then he is a Yukta, one in God.

"Then his soul is a lamp whose light is steady, for it burns in a shelter where no winds come.

'When the mind is resting in the stillness of the prayer of Yoga, and by the grace of the Spirit sees the Spirit and therein finds fulfilment; then the seeker knows the joy of Eternity: a vision seen by reason far beyond what senses can see. He abides therein and moves not from Truth.

'He has found joy and Truth, a vision for him supreme. He is there- in steady: the greatest pain moves him not.

'In this union of Yoga there is liberty: a deliverance from the oppression of pain. This Yoga must be followed with faith, with a strong and courageous heart.

'When all desires are in peace and the mind, withdrawing within, gathers the multitudinous straying senses into the harmony of recollection, then, with reason armed with resolution, let in quietness the seeker lead the mind into the Spirit, and let all his thoughts be silence.

'And whenever the mind unsteady and restless strays away from the Spirit, let him ever and for ever lead it again to the Spirit.

"Thus joy supreme comes to the Yogi whose heart is still, whose passions are peace, who is pure from sin, who is one with Brahman, with God.

"The Yogi who pure from sin ever prays in this harmony of soul soon feels the joy of Eternity, the infinite joy of union with God.

'He sees himself in the heart of all beings and he sees all beings in his heart. This is the vision of the Yogi in harmony, a vision which is ever one.

'And when he sees Me in all and he sees all in Me, then I never leave him and he never leaves Me.

'He who in this oneness of love, loves me in whatever he sees, wherever this many may live, in truth this man lives in Me..

'And he is the greatest Yogi he whose vision is ever one: when the pleasure and pain of others is his own pleasure and pain.' VI. 1-32

These great words are lamps of fire that burn to the glory of God. The spiritual words that we find in the Scriptures and books of wisdom of the world illumine one another. In them we find the cosmic greatness of Hinduism, the vast moral issues of Zoroaster, the joy of reason in Truth of Buddha, the spiritual victory of Jainism, the law of love and infinite deep simplicity of Tao, the practical spiritual wisdom of Confucius, the poetry of Shinto, the concentration in the one God of Israel, the white radiance of Eternity of Christianity, the glory of God of Islam.

The Bhagavad Gita is one of the most universal of the books of Light. To those who want thought it gives thought; to those who want love it gives love; to all it gives a life lived in the good and the beautiful, and the highest of all possessions, the possession of oneself. It goes beyond the infinite variety of life, and in a vision serene sees the oneness of this stupendous poem of the universe. It is the vision of Dante when at the end of his inner pilgrimage he could say in his Paradiso:

'Nel suo profondo vidi che s'interna,
legato con amore in un volume,
ciò che per l'universo si squaderna.

La forma universal di questo nodo
creo ch'io vidi, perche piu di largo,
dicendo questo, mi sento ch'io godo'.

'Within its deep infinity I saw ingathered and bound by love in one volume, all the scattered leaves of the universe.'

"The universal form of this complex whole I think that I saw, because as I say this I feel my joy increasing'

It is the supreme vision of the Bhagavad Gita when Arjuna sees the Oneness of the universe, and the poem sings:

'If the light of a thousand suns suddenly arose in the sky, that splendour might be compared to the radiance of the Supreme Spirit. And Arjuna saw in that radiance the whole universe in its variety, standing in a vast unity in the body of the God of gods'. 11. 12-13

This vision of universal oneness may still be far from us, as it is the end of the journey; but if the sun of Love shines in our souls partial visions of beauty shall be ours. In them divisions disappear: we see people and things in our hearts, and we love them and they give us their love. The Bhagavad Gita, this song of Life and of Love, can help us in our wandering; because the Bhagavad Gita is not a book: it is a Spirit. In the darkness of our night it is a star that comes from the East leading us unto the light of a new morning.

To which I may add: that the star that comes from the East may also come from the West. It comes from that region of Glory where there is neither East nor West.

வாழ்க்கையையும் முதலீடு

மதுரைப்பண்டிதர் க. சச்சீதானந்தன்

புரந்து விரிந்து காணப்படும் வான்பரப்புக்கு எல்லையே இல்லை. எல்லையற்ற ஆகாயப் பரப்பிலே எத்தனையோ சூரியன்கள்; ஒவ்வொரு சூரியனையும் சுற்றி கோள்களும் உபகோள்களும் சஞ்சரித்துக் கொண்டே இயங்குகின்றன. இவ்வியக்கத்தின் ஒரு கூட்டமே பால்வெளியாக நமக்குத் தெரிகின்றது.

நாம் காணும் பால் வெளியைப்போல் எத்தனையோ பால் வெளிகளைக் கொண்டவைதான் இப்பிரபஞ்சம். இப்பிரபஞ்ச சஞ்சாரத்தில் சுழலும் நம் பூமியில்தான் உயிரினங்கள் வாழ்கின்றன.

உயிரினம் வாழக்கூடிய வேறு கோள்கள் இப்பிரபஞ்ச வெளியில் இருக்கலாம் என விஞ்ஞானிகள் ஊகிக்கின்றபோதும்; அவ்யுகத்தை எவரேனும் இன்றுவரை உறுதிப்படுத்தவில்லை.

எமக்குக் கிடைத்த அரிய வாய்ப்பு இப்பூமியில் பிறந்ததுதான். பிறப்புக்களில் பல்வேறு வகைப்பட்ட பிறப்புக்கள் இருந்தபோதும் அப்பிறப்புகளுக்குள்ளே நாம் மானிடராய்ப் பிறந்ததுதான் அருமையிலும் அருமை.

“இப்பூமியில் நாம் ஏன் பிறந்தோம்? பூமிக்குப் பாரத்துக்குப் பிறந்தோமா? தாய் தரித்த கருவிலேயே நாம் அழிந்து இருக்கக்கூடாதா?” என தம்மையே நொந்துகொள்ளும் அளவிற்குப் பிறப்பு பலருக்கு இன்பத்தைக் கொடுப்பதில்லை. மகா துன்பத்தையே கொடுக்கின்றது. பிறப்பினால் வருகின்ற துன்பச் சமைகளுக்கு ஆண் பெண்ணின் பாலுறுவுதான் காரணமா?. ஆதித்தாய் தகப்பன் கட்டிக்கொண்ட பாசந்தான் காரணமா?

ஒன்றுமே விளங்கிக்கொள்ள முடியாத புதிராக இருக்கின்றதே! கவிஞர் கண்ணதாசன் கூறியது போல “நான் பிறந்த காரணத்தை நானே அறியும் முன்னே நீயும் வந்து ஏன் பிறந்தாய்” என்னும் பாடலின் வரியை தாலாட்டுக் கீதமாக நாம் ஒவ்வொருவருமே பாடிக்கொண்டே இருப்பதுதானா?

இந்த நவீன அறிவியல் உலகில் இப்புதிருக்கு விடைகாண முடியாதவராய் இன்று நாம் வாழ்வது போலவே அன்றும் மாமேதைகள் பலர் வாழ்ந்துள்ளனர். அதற்கு அவர்கள் சொன்ன சென்ம பாவ கன்ம பாவங்களின் தொடர்ச்சி, கருமாவினை, பூர்வஜென்ம புண்ணியம் இவையெல்லாம் ஏன்? எதற்கு? என்று காரண காரியங்களை எண்ணிப் பார்க்காத மனிதக் குழுமங்கள் மத்தியில் ஒருவித சமாதானத்தைக் கொடுத்து இருக்கலாம். ஆனாலும் அது பூரணமான தெளிவான விடையன்று. இன்றுவரை நம் ஒவ்வொருவருடைய பிறப்பு நிலைகளும் எவராலும் தெளிவுபடுத்தப்படாத நிலையில்தான் உள்ளன.

வேதங்களும், சாத்திரங்களும், மந்திரங்களும், புராணங்களும், உபநிடதங்களும், ஞானமார்க்கத்தைத் தர்க்கரீதியாகவும், வியாக்கியானங்களாகவும், உபகதைகளாகவும்

சொல்லிச் சொல்லி மக்களை ஆறுதல்படுத்தியதே தவிர மானிடப் பிறப்பு பற்றிய மயக்கத்தை இன்றுவரை தெளிவபடுத்தியதாக இல்லை.

நாம் பிறந்தது எதற்காக? என்னும் வினாவை எமக்குள்ளே எழுப்பினால் நாம் பிறந்தது எனக்காகவே என்னும் பதிலே ஒலிக்கும். இப்பதில்தான் உண்மையானது.

உன்னில் நீயே நம்பிக்கை உள்ளவனாய் இருந்து உனக்காகவே என் சீவியத்தைத் திடப்படுத்தி வாழும்போதுதான் உன்னில் நீயே வெளிச்சத்தைக் காண்காய்.

வாழ்க்கை என்னும் சதுரங்கத்தில் நீயே மையப்புள்ளி உன் புள்ளிதான் உன் வாழ்க்கை என்னும் சதுரங்கக்கோடுகளை நிர்ணயிக்கும். உன் நிர்ணயிப்பில் வரையப்படாத எந்தக்கோடுகளும் உன் வெற்றிகரமான வாழ்க்கைக்கு அரணாக நிற்கப் போவதில்லை.

உன் வெற்றிக்கு நீயே அதிபதி. அதற்கு நீ நீயாகவே இருந்து தலைமை வகித்து செயற்பட்டால்தான் பிறந்ததன் பயன் தெரியும். ஆதனால் பெறப்படும் வெளிச்சமும் தெரியும். தொடக்கம் இருந்தால் முடிவு இருப்பது போல் எல்லா செயற்பாடுகளுக்கும் தக்க பயனிலை இருக்கத்தான் செய்யும்.

முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்; முயற்சி திருவினையாக்கும்; மெய்வருந்தக் கூலிதரும்; இவையெல்லாம் வாழ்க்கையின் வெற்றிக்கு எழுதப்பட்ட தாரக மந்திரம்.

வாழ்க்கை பெரும் சமையாகி விட்டதே என்பதற்காக அதனைக் கண்டு ஓடிவிடாதே. என்னால் தேடிக்கொண்ட வாழ்க்கை உனக்காக உன் பெயரின் அடையாளமாகவே இருக்கும். உன் அடையாளங்களை வரலாறாக மாற்றுவிப்பது உன் பொறுப்பே தவிர வேறு எவரேனும் அப்பொறுப்பை ஏற்கப்போதில்லை. அதற்காக வெறுமனே காத்திருக்காதே. காத்திருந்து காத்திருந்து காலங்கள் போவதுதான் மிச்சம். கண்கெட்ட பிறகு சூரிய வணக்கம் ஏன்? இளமையின் துடிப்பும், உன்னில் நம்பிக்கையும், உழைப்பும் இருக்கின்ற போதே உன் வாழ்க்கையென்னும் முதலீட்டை ஆதாயம் ஆக்கிக்கொள்! பயனுள்ளதாகக்கிக் கொள்!!

முதலும் உனதே!

பயனும் உனதே!

உன்னில் விளைந்த எச்சங்கள் உன்னில் பெறும் பயனுக்காக காத்து இருக்கின்றன. ஆலமரமாய்நீ தளைத்து நின்றால்தான் அவர்கள் உன்நிழலில் இருந்து இளைப்பாற முடியும்.

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே...!

வாழ்க்கை என்பது ஓர் ஒப்பற்ற உன்னதமான கலை. பழந்தமிழ் நூலோர் கலையை ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கென வகுத்தாலும் அதன் எண்ணிக்கை இவ்வளவுதாம் என வரையறுத்துக்கூற முடியாது.

நாம் செய்கின்ற ஒவ்வொரு செயற்பாடும்-நடைமுறையும் ஒழுங்காக - அழகாக வடிவம் பெறும்போது அவை ஒவ்வொன்றுமே கலையாகப் போற்றப்படும். அந்நிலையில் நாம் வாழ்கின்ற ஒவ்வொருடைய வாழ்க்கையும் கலைதான்.

மானிடம் என்று தம்மையும் தன் வாழ்வியலையும் ஏனைய சீவராசிகளிடம் இருந்து பிரித்து, தமக்கென ஒரு வரையறுப்பைத் தேடிக்கொண்டதோ அன்றே மானிட வாழ்வும் கலையின் பரிணாமத்துக்குள் உட்படுத்தப்பட்டது.

தன்னந்தனியாக வாழும் துறவு வாழ்க்கையோ, கணவன் மனைவி, பிள்ளைகள் சுற்றத்தர் அவர்கள் சூழ வாழ்கின்ற குடும்ப வாழ்க்கையோ, ஒழுங்கான வரையறுப்பில் வாழப்படும்போதுதான் தனித்துவமான ஓர் அழகை அங்கு காணமுடியும். அதுவே வாழ்க்கை என்னும் கலை உனச் சொல்ல முடியும்.

நமக்கென்று அமைந்த அரிய வாழ்வுக்குரிய கலையை தூரநின்று நோக்காது நான் என்னும் தனி மனிதனாய் நின்று பார்க்காது நாம் என்னும் பன்மையில் அக்கம்பக்கம் பார்த்து எல்லோரையும் அரவணைத்து வாழும்போதுதான் வாழ்வென்னும் கலை அர்த்தம் உள்ளதாய் இருக்கும்.

பொதுவாக வாழ்க்கை எதுவாக இருப்பினும் வாழ்கின்றவர் நெஞ்சங்களிலும் கரங்களிலுந்தாம் அவரவரர் வாழ்க்கை அடங்கியுள்ளன. நெஞ்சம் என்பது அவரவர் உள்ளுணர்வில் எழும் எண்ணங்களையும் சிந்தனைகளையும் உள்ளடக்கியது.

கரங்கள் என்பவை அவரவர் உழைப்பையும், உழைப்பில் தளராத உறுதிப்பாட்டையும் கொண்டவை. இவை இரண்டுமே ஒன்றுக்கொன்று பற்றுக்கோடாய் நின்று செயற்படும்போதுதான் அவரவர் வாழ்வும் உயரமுடியும். வாழ்க்கையின் உயர்வு, தாழ்வு இவை இரண்டுக்கும் நாமே பொறுப்பாளர். அவை பிறரால் நமக்கு வருவதில்லை. நம் வாழ்க்கையின் பங்குதாரர் நாமேதாம் என்பதை புறந்தள்ளி விட்டு இறை புகழ்பாடி நம் துன்ப துயரங்கள் கழிவதற்கு அவையே பற்றுக்கின்றோம்.

இன்பம் வரும்போது அவ்வின்பத்திற்கு நாமே சொந்தம் பாராட்டும் அளவு துன்பத்தை நம்மால் வந்தது என்று ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்குவது ஏன்?

நம் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையும் கடவுளால் நிச்சயிக்கப்படுவதற்காக தப்புக் கணக்குப்போட்டு நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்கின்றோம். நாம் செய்யும் நிறை குறைகள் எத்தனை?.... எத்தனை?.... அவற்றையெல்லாம் எண்ணுக்கணக்குப் போட்டு சீர்தூக்கிப் பார்ப்பது கடவுளின் வேலையில்லை.

நிலத்தைப் பண்படுத்தி விதை விதைத்து அவற்றுக்கு உரிய நீரை காலம் தவறாது பாய்ச்சி அதனால் விளையும் பயிரைப் பாதுகாத்து அறுவடை என்னும் பயனை நாமேதாம் தேடிக்கொள்கின்றோமே தவிர கடவுள் நமக்குத் தேடித் தருவதில்லை.

கடவுளுக்கு ஒன்றே ஒன்று தெரியும்...! பெரும்பாலான மனிதர் தன்னைப் புரிந்துகொள்ளாமல் ஆன்மீகம் என்னும் போர்வையில் சுகம்தேடிக் குளிர்காய்கின்றனர் என்று.

இறைஞானம் பேசி வீணாகக் காலநேரத்தை செலவு செய்கின்ற மாந்தர் தம்முள்ள உறங்கிக்கிடக்கும் அபார சக்தியின் பெறுமதியை உணர்ந்து கொள்ளாதவராய் வாழ்கின்றனர். தம்முள் உறங்கிக் கிடக்கும் அபாரசக்திதான் என்ன?

நாளுக்கு நாள் நம்முள் மிக ஆழமாகப் படிந்துள்ள எண்ணங்கள்தாம் சக்தியாக பரிணமித்து வெளிப்படுத்துகின்றது. மாந்தர் எண்ணும் எந்த எண்ணங்களும் முனைவு பெறுவதில்லை. அவை எண்ணுவதோடே நின்று விடுகின்றன. காலத்தால் மழுங்கிவிடகின்றன. எண்ணங்கள் முனைவு பெற்று கூர்மையடைந்து அக்கூர்மை நம்முள் நம்மையே ஆட்டுவிக்கும் போதுதான் அவ்வெண்ணத்தின் கூர்மை எம்மில் சக்தியாகப் பிறக்கின்றது.

எண்ணித் துணிந்து செயற்படும் கருமம்தான் வெற்றி அளிக்கிறது. காலம் என்பது நமக்கு இன்னும் கைகூடவில்லை இனிமேல பார்ப்போம் என நல்ல காலத்துக்காக ஏங்கித்தவிப்போர் பலர் நல்ல காலம். கெட்ட காலம் என காலத்துக்கு உச்ச வரம்பு போட்டு காத்திருக்கும் சம்பிரதாயமான வாழ்க்கை நமக்கோ, பிறர்க்கோ உதவப் போவதில்லை.

இளமையில் பெறும் இன்பத்தை முதுமையில் பெற முடியாது. கார்காலத்தில் விதைப்பதை கோடை காலத்தில் விதைக்க முடியாது. அறுவடையும் அப்படித்தான். இறந்த காலம் நம்மை விட்டு நீங்கிவிட்ட காலம். எதிர் காலம் நமக்கு இன்னும் வராத காலம். நிகழ்காலம் ஒன்றுதான் நமக்கு உரிய காலம். நம் கண் எதிரே நிற்கும் நிகழ்காலம்தான் நமக்குச் சொந்தமான காலம். நிகழ்காலத்தை கைநெகிழவிடாமல் இறுகப் பற்றி தான் எண்ணிய எண்ணங்களைச் செயற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நிகழ்காலத்தை வீணடித்த எவனும் தன் வாழ்க்கை வரலாற்றில் பசுமையைத் தோற்றுவிக்க முடியாது.

இறையருளைப் போற்றி அதிலே முழுமை கண்ட மாணிக்கவாசகர் கூட “இன்றெனக்கு அருளி!” என்று இறையை இறுகப்பற்றி நிற்கின்றார். நமக்கென வையத்தில் உள்ள வாழ்க்கை பொய்யானது அன்று; மாயை நிறைந்ததுமன்று. வாழ்க்கை உண்மையானது.

மறு உலக பேரின்ப வாழ்க்கையை நம்பி இவ்வுலக வாழ்க்கையின் தேடல்களை கைவிட்டு விடாதே.

இவ்வுலக சீவியந்தான் உன் கண்முன் இருக்கும் உண்மையான சீவியம். இதுதான் உனக்கென அமைந்த உண்மையான வாழ்க்கை! உன் கண்முன் இருக்கும் இந்த வாழ்க்கையே நிச்சயமான வாழ்க்கை உனக்கென்று அமைத்துள்ள இன்பமான வாழ்க்கை!

இந்த வாழ்க்கைக்கு நீயே கதாநாயகனாக - கதாநாயகியாக இருந்து ‘வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே’ என்பதற்கு களம் அமைத்து வெற்றியைக் காண்பாய். அவ்வெற்றியே, உனக்கும் இன்பம்! பிறருக்கும் இன்பம்!

கலாநிதி, கலை 72: கதிர் :01, 2014

**யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக
அருள்மிகு
ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலயம்**

திருவூஞ்சல்

காப்பு

பொன்னகராம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலை யின்
புகழ்பூத்த கழகத்தின் திலக மாகப்
பொன்ராம நாதவள்ளல் பொதித்த கோயில்
பொன்னைய னாம்பரமேஸ் வரனும் தேவி
பொன்னம்மை பார்வதியும் எழுந் தருளிப்
பூந்தமிழின் திருவூஞ்சல் பொலிந்தே ஆட
வன்னமருப் பொசித்துகவி எழுதித் தந்த
வாரணனின் செஞ்சரணம் காப்ப தாமே!

நூல்

சீர்மலியும் சுருதிநாற் கால்க ளாகச்
சிவாகமமே நடுவயிர விட்ட மாகப்
பேர்மலியும் கலைஞானம் வடங்களாகப்
பிரணவஓங் காரமதே பீட மாகத்
தார்மலியும் தண்டமிழின் ஊஞ்சல் வைகித்
தமிழீழ யாழ்ப்பாணத் திருநெல் வேலிப்
பார்போற்றும் பல்கலைக் கழகம் மேவும்
பராபர மேஸ்வரனே ஆடர் ஊஞ்சல்

1

அகமதிலே பக்திநாற் கால்நிறுத்தி
ஐந்துபுலன் விட்டமதை ஒருங்கே கூட்டிச்
செகமதிலே நாற்கரண வடங்கள் மாட்டிச்
செய்யதிரு வருளென்ற பலகை தேக்கிப்
புகலரிய சீவனவன் முத்தி யூஞ்சல்
பூரித்து ஆடவருள் செய்யும் தேவா!
இகமதில்யாழ் பல்கலைக் கழகம் மேவும்
இறைவபர மேஸ்வரனே ஆடர் ஊஞ்சல்

2

நதிமதியும் படவரவும் சடையு மாட
நயன நுதல் விழியருளும் முறுவலாட

அதிபதியாம் அரன்சுரமான் மழுவ மாட
 அம்பிகைபார் வதிதேவி தழுவி யாடச்
 சதிபதியாய்ப் பார்வதியும் பரமேஸ் வரன்
 சகலகலை வளர்த்தோங்கும் அருளும் ஆடப்
 பதிகலையாழ் பல்கலைக் கழகம் மேவும்
 புராரிபர மேஸ்வரனே ஆடர் ஊஞ்சல்

3

நூலாட நுதலாட நீறும் ஆட
 நுண்கலைகள் ஆட்டம ருகமு மாடச்
 சேலாடும் கண்ணிபார் வதியும் ஆடச்
 செழும்புலியின் உரியாடச் சதங்கை ஆட
 மாலாட மாதங்க முகத்த னாட
 மயிலவனும் வள்ளிகுஞ் சரியு மாட
 மேலான பல்கலைக் கழகம் மேவும்
 மஹாபர மேஸ்வரனே ஆடர் ஊஞ்சல்

4

குழையாடத் தோடாடக் கொன்றை யாடக்
 கோதைபார் வதியம்மை கொஞ்சி யாட
 எழிலான மணிநீல கண்ட மாட
 எம்பெருமா னணியக்க மாலை யாட
 முழவாட நந்திமத தளமு மாட
 முகுந்தனவன் குழலாட வேத மாட
 அழகான பல்கலைக் கழகம் மேவும்
 ஆதிபர மேஸ்வரனே ஆடர் ஊஞ்சல்

5

அயனாட அரியாட அண்ட மாட
 அகிலசரா சரமனைத்தும் அருளால் ஆடக்
 கயலாரும் விழியரம்பை மாத ராடக்
 கலையாடக் கழலாடக் கருணை யாட
 மயனாட மதனாட ரதியு மாட
 மனமுருகி அடியரவர் விழிநீ ராட
 உயர்யாழின் பல்கலைக் கழகம் மேவும்
 உமாபர மேஸ்வரனே ஆடர் ஊஞ்சல்

6

சனகசநா தியர்க்கருளும் குருவாய் வந்தாய்!
 சந்நிதியாம் தென்திசைபார்த் தமர்ந்தாய் தேவா!
 கனகமழை சொரிவதைப் போல் கலைகள் கல்வி!
 கவிற்பெறவே மெளனகுரு உபதே சித்தாய்!

பனகமணி மார்பழகா பல்கலையில்
 பக்குவஞ்சேர் ஞானநெறி ஊட்டி வைத்தாய்!
 தினகரன்போல் பல்கலையின் கழகம் மேவும்
 தெய்வபர மேஸ்வரனே ஆடர் ஊஞ்சல் 7

பொன்ராம நாதவள்ளல் உனைப்பூ ஜிக்கப்
 பொலிந்திடவே செந்தமிழும் சைவம் சீலம்
 நன்றாக வளர்த்திடவே ஆசி தந்தாய்!
 நற்கலையும் கல்விவளம் பெருகச் செய்தாய்!
 மன்றாடும் ஆடலொடு பாட லெல்லாம்
 மாண்புறவே பக்தியோடு சேர்த்து வைத்தாய்!
 இன்யாழின் பல்கலைக் கழகம் மேவும்
 ஈசபர மேஸ்வரனே ஆடர் ஊஞ்சல் 8

பிட்டுண்டு மண்கமந்த களைப்பும் தீர்ப்
 பிரம்படி பட்ட அந்தக் தழும்பும் ஆறக்
 கட்டுண்ட விறகுவிற்ற நோவும் மாறப்
 கண்ணப்பன் கால்பட்ட கறையும் போக
 வெட்டுண்ட கறிகவைத்த விசனம் ஏக
 வெங்கோபச் சுந்தரர்சொற் பித்தம் நீங்க
 வட்டன்ன பல்கலைக் கழகம் மேவும்
 வடிவபர மேஸ்வரனே ஆடர் ஊஞ்சல் 9

அன்றொருநாள் இராவணேசன் மலையைத் தூக்க
 அழுத்தியே பதவிரலால் அகந்தை தீர்த்தாய்!
 பன்றியதன் குட்டிகட்குப் பரிந்தே வந்து
 பால்கொடுத்துத் தாய்மையதன் பெருமை காத்தாய்!
 நன்றிசொலும் தருமிக்கே கவிதை தந்தாய்!
 நக்கீரன் அஞ்சவிழி காட்டி நின்றாய்!
 மன்றுதிகழ் பல்கலைக் கழகம் மேவும்
 மகிழுபர மேஸ்வரனே ஆடர் ஊஞ்சல் 10

திங்கள்ளழில் முகத்தழகி செவ்வாய் பூக்கும்
 தேவியவள் பார்வதியின் அன்பு தன்னை
 பொங்கிவரும் காதலினால் வியாளன் பூண்டு
 பிச்சையும் கேட்கவெள்ளி மலையும் விட்டே
 பங்கஜப்பார் வதியுளத்தில் ஆசனித்தாய்
 பல்கோடி ஞாயிறுவின் தேச ரூபா
 மங்களயாழ் பல்கலைக் கழகம் மேவும்
 மகிப்பர மேஸ்வரனே ஆடர் ஊஞ்சல் 11

அத்துவிதங் கடந்தவரே ஆடர் ஊஞ்சல்
அன்பருள்ளம் உறைபவரே ஆடர்ஊஞ்சல்
வித்தகத்தின் தத்துவமே ஆடர்ஊஞ்சல்
விரிகலையின் திருவுருவே ஆடர்ஊஞ்சல்
சத்துசித்தா னந்தமயா ஆடர்ஊஞ்சல்
சதாசிவப் பரம்பொருளே ஆடர்ஊஞ்சல்
சத்தியம்சி வம்சந்தரா ஆடர் ஊஞ்சல்
முத்தியருள் முகிழ்த்தவரே ஆடர்ஊஞ்சல்

12

வாழி

மாமறாவே தியர்வாழி வானோர் வாழி!
மன்னிடுகோ வினம் வாழி மாரி வாழி!
கோமகனின் நல்லாசக் கோலும் வாழி!
கோதையரின் கற்புநெறி ஞானம் வாழி!
பூமருவு சைவமதம் பொலிந்து வாழி!
பூந்தமிழும் கல்விகலை மிளிர்ந்தே வாழி!
பாமலரும் பல்கலைக் கழகம் வாழி!
பார்வதியும் பரமேசர் வாழி! வாழி!!

எச்சரீக்கை

ஐந்தொழில் சிந்தும்ஆடல் அழகாஎச்ச ரீக்கை
ஐம்பூதங்கள் வந்தேபணி இறைவாஎச்ச ரீக்கை
பந்தார்பகப் பார்வதிமகிழ் பதியேஎச்ச ரீக்கை
பஞ்சாக்ஷரப் பரமேஸ்வரா பரனே எச்சரீக்கை.

1

சேர்பொன்றாம நாதவள்ளல் உளத்தோய்எச்ச ரீக்கை
செழுங்கல்வியுஞ் சேர்கலைக்கழ கத்தோய் எச்சரீக்கை
சீர்தந்திடும் யாழ்பல்கலைக் கழகாஎச்ச ரீக்கை
சிவபாதமே தருவாய்கலை நடேசா எச்சரீக்கை.

2

விடைவானத் தமரும்வடி வுடையாய்எச்ச ரீக்கை
விடகண்டனே நடனந்தனைப் புரிவோய் எச்சரீக்கை
படைமான்மழு கரமேந்திடும் பரனேஎச்ச ரீக்கை
பரைபார்வதி தழுவும்பர மேசா எச்சரீக்கை.

3

இசையாழ்நகர் கலைவாழ்கோயில் அமர்வோய்எச்ச ரீக்கை
இனியார்தொழ வரமேயருள் இறைவா எச்சரீக்கை
திசைபோற்றிசெய் திகழ்ஞானத்தின் குருவே எச்சரீக்கை
திருத்தாமரைப் பதமேதரு வாயே எச்சரீக்கை

4

பராக்கு

ஆனந்தத் தாண்டவனே நடேசா பராக்கு
ஆதிபார் வதிதேவி நாதா பராக்கு
ஞானந்த ரும்மெனன குருவே பராக்கு
ஞாலயாழ் பல்கலைக்கழகா பராக்கு 1

ஆயகலை கல்வியருள் குருவே பராக்கு
அஞ்ஞான இருள்நீக்கும் ஆசான் பராக்கு
தூயதமிழ்த் திருமுறைகள் நுகர்வோய் பராக்கு
திசுமுபர மேஸ்வரனே தேவா பராக்கு 2

வேதாக மப்பொருளே நாதா பராக்கு
வேதாந்த தேசிகனே தேவா பராக்கு
நாதாந்த ரூபமயா நடனேப ராக்கு
நல்லருளைப் பொழியுபர பரமேசா பராக்கு 3

பொன்ராம நாதன்தொழும் ஈசா பராக்கு
பொன்னம் பலவாணா நாதா பராக்கு
மன்றாடும் நடேசனே குருவே பராக்கு
மாநகர்யாழ் பல்கலைக் கழகா பராக்கு 4

லாலி

பார்பதி பரமேசர்க்கு லாலி சுப லாலி
பல்கலைக் கலைவாணிக்கு லாலி சுப லாலி
கூர்மதி தருபவர்க்கு லாலி சுப லாலி
கொஞ்சுதமிழ் அருள்பவர்க்கு லாலி சுப லாலி
சீர்மலியும் கலைகளுக்கும் லாலி சுப லாலி
செந்தமிழின் ஏழிசைக்கும் லாலி சுப லாலி
பார்தனில்யாழ் பல்கலைக்கு லாலி சுப லாலி
பரமேஸ்வரன் உமைக்கு லாலி சுப லாலி 1

வாரண முகத்தருக்கும் லாலி சுப லாலி
வள்ளிகுஞ்ச ரிநாதர்க்கும் லாலி சுப லாலி
ஆரணியாம் பார்வதிக்கும் லாலி சுப லாலி
அண்ணல்பர மேசருக்கும் லாலி சுப லாலி
குலமேந்தும் பைரவர்க்கும் லாலி சுப லாலி
சுந்தரிஸ ரஸ்வதிக்கும் லாலி சுப லாலி
நீலவண்ணன் லக்குமிக்கும் லாலி சுப லாலி
நிறைசண்டேஸ் வரருக்கும் லாலி சுப லாலி 2

மங்களம்

இராகம் : சுருட்டி

தாளம்: ஆதி

பல்லவி

பார்வதி பரமேசர்க்கு ஜெமங்களம் -யாழ்
பல்கலைக் கழகத்திற்கும் சுபமங்களம்

அனுபல்லவி

சூர்மதி தரும் வாணிக்கும்

கொஞ்சுதமிழின் அன்னைக்கும்

பாரில்ஞான குருவுக்கும்

பல்கலை வித்தகர்க்கும்

(பா)

சரணம்

பொன்ராம நாதவள்ளல்

பூஜித்த தெய்வத்திற்கும்

பொன்னான கோயிலுக்கும்

பூந்தமிழ்ப் பூசுரர்க்கும்

என்னாளும் கல்விதரும்

ஏந்தலாம் ஆசானுக்கும்

மன்னாளும் மாணவர்க்கும்

மஹா தேவன் பக்தருக்கும்

(பா)

சுபம்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக அருள்மிகு பார்வதியம்பாள் ஸமேத பரமேஸ்வரன்
திருவூஞ்சல் முற்றும்

உ

சீவமயம்

“பரமேஸ்வரமெனப் பணிவோம்”

திருவள ரறிவின் திருந்தொளி நிரம்புந்

திறலினன் செயலினன் எனவே

தருபுகழ் ராம நாதனின் தவத்தால்

தண்தமிழ் ஆங்கிலம் முதலாய்

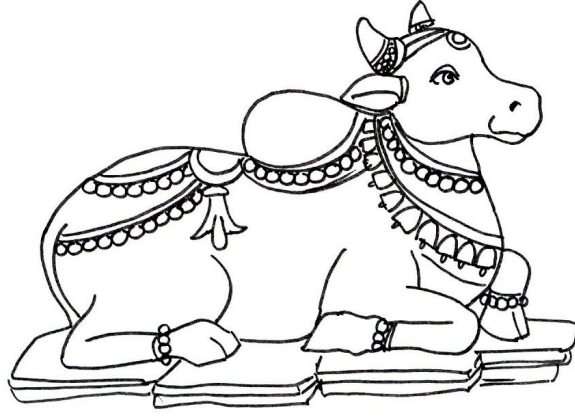
வருமொழி பலவும் சிவநெறி மரபும்

வழிவழி நிலவியே மலரப்

பரவிடும் அருளால் திசைமுழு தாளும்

பரமேஸ்வரமெனப் பணிவோம்

இயற்றியவர்: வித்துவான்.க.வேந்தனார்

பொருளாளர் கணக்கு விபரம்

அருள்மிகு
ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலயம்
புனருத்தாரண நிதிப் பங்களிப்புச் செய்தோர்
விபரம்

NAME/DEPARTMENT	TOTAL
V.C'S OFFICE	
PROF.(MISS).V.ARASRATNAM	67,000.00
MISS.S.SENATHIRAJAH	5,000.00
MR.M.SARAVANAN	1,000.00
MR.S.NISHANTHAN	1,000.00
HISTORY	
PROF.SATHIASEELAN.S	50,000.00
PROF.KRISHNARAJH.S	50,000.00
PROF.PUSHPARATNAM.P	50,000.00
MISS.A.SASIKARAN	10,000.00
MRS.A.SUGANTHAN	19,000.00
MRS.ARULANANTHAM.S	50,000.00
PROF.ARUNTHAVARAJAH.K	60,000.00
MISS. VEERASINGAM. S.	40,000.00
MR.RANJAN.A.	2,000.00
MRS.NISHANTHAN.K.	2,000.00
MRS.SAJITHARAN.S.	12,000.00
MIIS.SASIKARAN.A	10,000.00
MRS.T.DINESHAN	5,000.00
MS.S.PUVANATHAS	5,000.00
GEOGRAPHY	
PROF.RAJESWARAN.B	50,000.00
PROF.SUTHAKAR.K	75,000.00
DR(MRS).UTHAYARASA.S	100,000.00
MRS.VIPULAN.P	60,000.00
MR.RAVEENTHIRAN.S	50,000.00
DR.PIRATHEEPARAJAH.N	50,000.00
MR.KAPILAN.S	50,000.00
MR.S.THASARATHAN	30,000.00
MR.PATHMANATHAN.P	5,000.00

MRS.MAWLEESAN.N.	2,500.00
MISS.PONNAIAH.B.	25,000.00
MISS.BALACHANDRAN.C.	25,000.00
DR.A.ANTONYRAJAN	1,000.00
MR.S.RAVI	3,000.00
MR.R.THANUSHAN	10,000.00
HINDU CIVILIZATION	-
MR.T.SELVAMANOHRAN	20,000.00
PROF.VEDANATHAN.M	52,000.00
PROF.(MRS).PAVANESAN.V	50,000.00
DR(MRS).SRIMURALEETHARAN.S	103,000.00
MR.CHANDRASEKARAM.P	61,000.00
MR. RAMANARAJAH. S.	70,000.00
PROF.MUHUNTHAN.S.	75,000.00
MISS.T.PERANANTHAM	5,000.00
MRS. NAACHIYAR SELVANAYAGAM	5,000.00
MRS.LINGKESH.S.	5,000.00
EDUCATION	-
PROF.(MRS).SATHIASEELAN.A	100,000.00
PROF.(MRS).RASANAGAM.J	50,000.00
DR.NITHLAVARNAN.A	40,000.00
MR. SATHIYAKUMAR.M	30,000.00
DR.VIJAYABASKAR.V.	10,000.00
MR.SHARVESWARA.R.	10,000.00
MR.I.SARVESWARAN	100,000.00
ECONOMICS	-
MRS.RAVISHANKAR.V	70,000.00
MR.UTHAYAKUMAR.S.S	72,000.00
PROR.VIJAYAKUMAR.S	70,000.00
PROFR.SANTHIRASEKARAM.S	80,000.00
MR.KOVENTHAN.S.	5,000.00
MR.L.REGINOLD	2,000.00
PHILOSOPHY	-
PROF. GNANAKUMARAN. N.	50,000.00
MRS.T.GORDEN	20,000.00
DR.KAJAVINTHAN.K	60,000.00
MRS.RAJKUMAR.A	45,000.00
MR.SIVAKARAN.N	65,000.00
MRS.SIVAKARAN.M	35,000.00

MR.S.NIROSAN	35,000.00
MR.T.THILEEPAN	15,000.00
LINGUSTIC	-
MISS.S.SRIKANTHARAJAH	10,000.00
MRS.SRISATKUNARAJAH.S	50,000.00
MR.WIMAL.S	42,000.00
MISS. MOHAN. S.	25,000.00
MRS.S.SENTHURAN	20,000.00
DR(MRS).YOHARATNAM.V.S.	25,000.00
MRS.NAVAKULAN.K.	30,000.00
MRS.KARTHIKEYAN.S.	10,000.00
E.L.T.U	-
MRS.RAVINDRAN.S	25,000.00
DR.SARAVANAPAVAIYER	50,000.00
DR.SUNTHARESAN.V	50,000.00
DR.RASAKUMARAN.A	40,000.00
MISS. SUNTHERALINGAN. T.	20,000.00
DR.K.SIVAJI	10,000.00
DR.K.SANMUGANATHAN	5,000.00
MR.V.PARANTHAMAN	1,000.00
DR.S.K.KANNATHAS	5,000.00
DR.T.KARUNAKARAN	24,000.00
MR.T.ARUNAKIRINATHAN	1,000.00
MRS.I.THANUSIYAN	500.00
MR.K.PARAMALINGAM	500.00
MRS.S.RAJASHANTHAN	5,000.00
DR.K.SHARIGANESHAN	5,000.00
MRS.S.JANARTHTHAN	5,000.00
MR.M.SULAXSHAN	500.00
MR.K.NITHTHIYANANTHAN	500.00
FINE ARTS	-
DR.KRISHNAVENY.A.N.(MRS)	25,000.00
DR.RATHITHARAN.K	15,000.00
PROF.SANATHANAN.T	25,000.00
MR.AHILAN.P	10,000.00
DR.(MRS).KARUNAHARAN.N.	10,000.00
MRS.STEPHAN.K.	4,000.00
MISS.RASAN.T.	4,000.00
DR.K.SITHAMPARANATHAN	5,000.00

MRS.T.AINGARAN	5,000.00
POLITICAL SCIENCE	-
PROF.MANIVASAGAR.A.V	50,000.00
MISS.T.NARENDRANATHAN	20,000.00
MR.THIRUCHCHENTHURAN.S	40,000.00
MR.VIGNESWARAN.T	35,000.00
PROF.GANESHALINGAM.K.T.	25,000.00
MR.SIVARUBAN.M.	1,000.00
MISS.PATHMANATHAN.V.	1,000.00
DR.PUSHPARAJAH.N	7,000.00
MRS.GUGATHASAN.J.	7,000.00
LAW	-
MRS. SAYANTHAN. T	45,000.00
MRS.PAKEERATHAN.V.	1,000.00
MRS.MATHAN.K.	15,000.00
MISS.BAKKIYANATHAN.S.	10,000.00
MISS.THAMBALAIYA.N.	10,000.00
SOCIOLOGY	-
DR.SRIKANTHAN.S	50,000.00
MR.RAJESHKANNAN.R	40,000.00
MR.SIVAKANTHAN.S	30,000.00
MR.SASIKUMAR.K.	2,000.00
DR.JEEVASUTHAN.S.	5,000.00
MR.BASKARAN.N	10,000.00
DEAN/MANAGEMENT& COM	-
MR. NAGA JEYAKUMARAN.. K.	50,000.00
MRS.GARIGARAGANAPATHY.N.	3,000.00
MR.SURESHKUMAR.I.	1,000.00
MR.KOGULAN.T.	5,000.00
MR.SIYANTHAN.K.	5,000.00
MR.THINESH.R	1,000.00
MR.KIRUPATHIRAN.T.	5,000.00
MR.JATHEESHAN.T.	2,000.00
MR.ACHCHUTHAN.Y.	5,000.00
ACCOUNTING	-
MR.ARULVEL.K.K	50,000.00
PROF.VELNAMPY.T	50,000.00
MR.BALAPUTHIRAN.S	25,000.00
MRS.MURALEETHARAN.P	33,000.00

DR.SRITHARAN.V	45,000.00
PROF.NIMALATHASAN.B	50,000.00
PROF.PRATHEEPKANTH.P	50,000.00
MR.A.AJANTHAN	30,000.00
DR.RAMESH.S.	10,000.00
MR.ANOJAN.V.	3,000.00
MISS.RAJAKULANAJAGAM.N.	5,000.00
FINANCIAL MANAGEMENT	-
DR.(MRS).ANANDASAYANAN.S	35,000.00
DR.(MRS).THEVANANTH.J	40,000.00
PROF.VIJAYAKUMAR.R	60,000.00
PROF.(MRS).YOGENTHIRASA.R	55,000.00
DR. (MRS).BALAGOBEI.S	45,000.00
DR.SUBRAMANIAM.V.A.	15,000.00
MR.PRATHEEPAN.R.	5,000.00
PROF.(MRS).KENGATHARAN.L.	5,000.00
MRS.PRATHEESH.T.	45,000.00
MRS.DIMON FORD.J.S	5,000.00
HUMAN RESOURCE MANAGEMENT	-
MRS.SIVASKARAN.T	75,000.00
PROF.(MRS).RAVEENDRAN.T	75,000.00
MRS.RAVEESWARAN.M	50,000.00
DR.SARAVANABAWAN.A	55,000.00
PROF.THEVARAJAH.K	50,000.00
PROF.(MRS).MAHENTHIRAN ALOYSIUS S.M.C	75,000.00
PROF.KENGATHARAN.N	75,000.00
MR. MAYURAN. L.	60,000.00
MR.PRATHEES.T.	2,500.00
MISS.YOGESWARAN.T.	10,000.00
MRS.MITHULAN.R.	10,000.00
MRS.NIROJAN.J.	10,000.00
MRS.KARTHIKAIBALAN.K.	5,000.00
MARKETING	-
MR.RATNAM.E	50,000.00
DR.M. Karunanithy	50,000.00
DR.RAJUMESH.S	90,000.00
PROF.(MRS).SANMUGATHAS.S	40,000.00
PROF.S.SIVESHAN	25,000.00
MR.KUMARADEEPAN.V	50,000.00

DR.(MRS).SANGARATHAS.D.	5,000.00
MATHS & STATS	-
MRS. SHANMUGANATHAN. G.	10,000.00
PROF.SRISATKUNARAJAH.S	1,100,000.00
MRS.SATKUNANATHAN.N	75,000.00
MR.LAHEETHARAN.A	85,000.00
DR.PRASANTHAN.R	75,000.00
MFR. MATHANARANJAN. T.	50,000.00
DR.KEETHESAN.B	70,000.00
MR.KHOKULAN.M	55,000.00
MR.SELVARAJAN.S	75,000.00
MR.MURALEETHARAN.B	25,000.00
DR.K.KANNAN	40,000.00
DR.S.ARUMAIRAJAN	60,000.00
MR.ANNANTHAKRISHNA.M	25,000.00
MR.KOKULABALAN.K.	5,000.00
DR.ARIVALZAHAN.S.	5,000.00
PROF.VIGNESWARAN.R.	100,000.00
MR.KAJENDRAN.J.	1,000.00
MRS.DUWARAHAN.J.	20,000.00
MR.N.VARATHAN	30,000.00
MRS.KANTHARUBAN.N.	1,000.00
PHYSICS	-
PROF.KANDASAMY.K	50,000.00
PROF.RAVIRAJAN.P	150,000.00
DR.(MISS). UBEENTHIRAN. S.	60,000.00
DR. PATHMATHAS. T.	100,000.00
DR. THEVAKARAN. A.	60,000.00
MR. PRASANTHAN. K.	50,000.00
MR. SENTHURAN. S.	40,000.00
PROF. VIGNAROOBAN. K.	80,000.00
Mr.M.Thanihaichelvan	70,000.00
MR.SASIRUBAN.A.	500.00
MR.PIRABAKARAN.T.	3,000.00
MR.MATHIAMUTHAN.T.	500.00
MR.JEYASEELAN.K.	500.00
MR.THUSHYANTHAN.K.	3,000.00
MRS.AYNKARATHEEPAN.T.	1,000.00
MR.MOHANARAMANAN.T.	3,000.00

MR.DIXITHJANAGAN.R.	1,000.00
MR.THARSAN.V.	3,000.00
MR.SUBAS.J.	500.00
MR.ARULKUMARAN.M	2,000.00
BOTANY	-
PROF.SEVVEL.P	52,000.00
MRS.NANADAKAUMAR.J	15,000.00
MRS.RAVIMANNAN.N	52,000.00
MRS.NIRANJAN.K	40,000.00
DR.KRISHNAPILLAI.N	53,000.00
PROF. KAPILAN. R.	52,000.00
DR.(MRS).RAJKUMAR.G	22,000.00
DR.VENGADARAMANA.A	43,000.00
MR.SABANANTHAR.N.	1,000.00
MR.THAVARANJITH.A.C.	2,000.00
MR.RAGULAN.B	1,000.00
MR.JEYAKUMARAN.K.	1,000.00
MR.VIJAYAKUMAR.K.	1,000.00
MR.JEYAKUKUMAR.K.	2,000.00
MR.JASHOTHAN.P.T.J.	2,000.00
MRS.SIVABALASUTHAR.M.	2,000.00
MR.JALAGOBAN.T.	2,000.00
DR.JEYASEELAN.E.C	2,000.00
DR(MRS).CHRISTY JEYASEELAN.T.	2,000.00
MISS.NITHTHIYANANTHAM.S.	1,000.00
MR.SUREN.K.	1,000.00
ZOOLOGY	-
DR.GNANESWARAN.R(MRS)	50,000.00
MRS.RAJAN.N	50,000.00
DR.ESWARAMOHAN.T	50,000.00
MR.GAJAPATHY.K	20,000.00
MRS. SSIVAKUMAR. P.	24,000.00
DR.SIVARUBAN.A(MRS)	40,000.00
MISS. KANDASAMY. G.	20,000.00
MR.V.JEGATHAMBIKAIPAGAN	1,000.00
MR.E.AMIRTHALINGAM	1,000.00
MR.S.THANGARAJAH	1,000.00
MRS.K.NIRANJAN	1,000.00
MR.S.SUTHAKARAN	1,000.00

MR.R.SIVAKARAN	21,000.00
MR.K.RATHANGAN	1,000.00
MR.K.KAJALAKSAN	25,000.00
MS.A.ARUNTHAVASELVAN	1,000.00
MR.P.PATHMARUBAN	1,000.00
COMPUTER SCIENCE	-
DR.THABOTHARAN K.	40,000.00
MR.SHRI PAREN.S	40,000.00
DR. RAMANAN. A.	30,000.00
MR. SARVESWARAN. A.	30,000.00
MR.S.SUTHAKAR	35,000.00
DR.MAHESAN.S.	15,000.00
DR.CHARLES.E.Y.A	10,000.00
DR(MRS).MAYURATHAN.B	9,999.99
MR.VISITHAN.V	2,000.00
DR.SIYAMALAN.M.	10,000.00
MISS.JEYAKUMAR.S.T.	13,333.32
COMPUTER UNIT	-
MRS.SURENDRANATHAN.V	23,000.00
MR.ANANTHAKRISHNAN.K	40,000.00
MR.VINOHARAN.V	29,000.00
MR.SIVARAJ.S	19,999.99
MRS.BALENDRAN.P	5,000.00
MR.SIVAKUMAR.R.	5,000.00
MR.SIVASKARAN.S.	10,000.00
MR.KOBIKRISHNA.P	6,000.00
MRS.ARAVINTHAN.S.	5,000.00
MR.ARAVINTHAN.V.	1,000.00
MR.NADANATHEVAN.M	2,000.00
MR.JEYAKARAN.P	500.00
MR.SUTHAKARAN.S.	1,000.00
MR.KAJAN.K.	1,000.00
MR.JEYAKANTH.A.	1,000.00
MR.KOKULAN.A.	1,000.00
MISS.JEYACHANDRAN.K.	1,000.00
MR.JEYENDRAN.K	1,000.00
FISFERIES	-
DR. KUGANATHAN. S.(MRS)	30,000.00
MRS. SATHYARUBAN. S.	20,000.00

MR. GUNAALAN. K.	20,000.00
MR. HARICHANDRA. K.	20,000.00
TAMIL	-
PROF.SHANMUGADAS	100,000.00
PROF .S.SIVASUBRAMANIAM	90,000.00
PROF.K. VISHAKARUBAN	20,000.00
MR.E. KUMARAN	25,000.00
MR.ARUNDAHARAN.K.	5,000.00
MRS.NANTHAKUMARAN.S.	50,000.00
MR.THANANJAN.T.	1,000.00
MR.T.AJANTHAKUMAR	5,000.00
MR.S.SERANSAN	5,000.00
COMMERCE	-
DR.S.ACHCHUTHAN	12,000.00
MR.P.PIRAHALATHAN	5,000.00
MRS.K.INTHUSHA	100,000.00
MRS.SABINA DINESH	10,000.00
SIDDHA MEDICINE	-
DR.(Mrs).S.Pancharajah	20,000.00
DR.(Mrs).v.Sathiyaseelan	60,000.00
DR.(Mrs).T.Thileepan	90,000.00
DR.S.Sivasannmugarajah	85,000.00
DR.(Mrs).K.Sounthararajan	50,000.00
DR.V.Sanmugarajah	50,000.00
DR.S.Sivagnanam	50,000.00
DR(MRS).THILEEPAN.T.	-
DR(MRS).A.SRITHARAN	20,000.00
DR.S.SIVASHANMUGARAJAH	-
MR.R.THAVARAJAH	500.00
CHRISTIAN & ISLAMIC	-
DR.(REV).PAUL ROHAN .J.C.	15,000.00
MRS.SURENDRARAJ.M.W	10,000.00
REV.RAVICHANDRAN.M.V.E.	15,000.00
MR.SUBAKAR.V.	2,000.00
TRANSLATION STUDIES	-
MRS.SIVAKUMARAN.M.	1,000.00
OBSTETRICS & GYNAECO	-
MRS.GNANABASKARAN.S.	5,000.00
MRS.SUKIRTHAN.T.	2,000.00

DR.GURUBARAN.K.	10,000.00
MR.T.NANTHUNAN	2,000.00
MR.S.RAGURAMAN	10,000.00
PHARMACOLOGY	-
DR(MRS).SUNIL NAVARATINARAJA.T.	1,000.00
DR.(MRS).GURUBARAN.Y.	1,000.00
NURSING	-
MR.SATHIYASEELAN.M.	500.00
MRS.KAMALARUPAN.L.	1,000.00
MRS.THABOTHARAN.D	20,000.00
MRS.JEGAPRAGASH.V.	5,000.00
MRS,SATHTHIYABABU.T.	2,500.00
MR.NANTHAKOBE.T.	1,000.00
MISS.BALACHCHANDRAN.T.	500.00
MRS.KOPIZHAN.T.	1,500.00
MISS.UTHAYAKUMAR.Y.	1,500.00
MISS.KANAKARASA.N.	1,000.00
PHARMACY	-
MR.THIRUKUMARAN.A.A.F.	1,000.00
MR.KALKI.P.	1,000.00
MR.THUVARAKGAN.S.	2,000.00
DR.(MRS).SRIKOKULAN.S.	5,000.00
MISS,SIVARAJASUNDARAM.K.	1,000.00
MRS, .PURUSOTHTHAMAN.A.	1,000.00
MISS.SIVAGNANASUNDARAM.S.	1,000.00
MISS.SAMBAVATHAS.S	5,000.00
MISS.HARIDAS.C.S.	5,000.00
MISS.GANESH.L.	1,000.00
MEDICAL LABORATORY SCIENCES	-
MR.SACIHARAN.S.	1,000.00
MR.THARSAN.S.	1,000.00
MISS.THAVARASA.K.	1,000.00
MRS.JOHN GNAKARUNYAN.T.	1,000.00
MISS.THILLAINATHAN.K.	1,000.00
MRS.SHAMIL MAFRAS.F.S.	1,000.00
SAIVA SIDDANTHA	-
MR.CHANDRASEGARAM.P.	100,000.00
MR.SELVAMANOHARAN.T.	30,000.00
SANSKRIT	-

MRS.JEGANATHAN.S.	10,000.00
MR.PADMANABAN.S.I.	15,000.00
MR.KALITHASAN.A	1,000.00
MR.S.NAVANEETHAKRISHNAN	30,000.00
DR.BALAKAILASANATHASARMAN	15,000.00
SPORTS SCIENCE UNIT	-
DR.KETHEESWARAN.K	25,000.00
DR.SABAANANTH.S	35,000.00
DR.B.ATHILAN	20,000.00
LIBRARY	-
DR.(MRS).CHANDRASEKAR.K	70,000.00
MR.NAVANEETHAKRISHNAN.S	50,000.00
DR.VISAKARUPAN(MRS).M	40,000.00
MR.KETHEESWARAN.S	70,000.00
MR.SIVALOGANATHAN.S.	5,000.00
MR.LINGARAJAH.S.	5,000.00
MR.GNANENDRAN.K.	5,000.00
MR.SIVAKUMAR.S.	4,000.00
MR.JEGATHEESWARAN.K.	5,000.00
MR.MAYURAN.G.	3,000.00
MR.LIYASUTHAN.T.	2,000.00
MRS.SIVASHANGAR.M	2,000.00
MRS.SAKTHIVEL.S	2,000.00
MR.MAHIRAN.S	5,000.00
MR.NIRAINTHAN.N.	5,000.00
MR.POOLOGANATHAN.G	5,000.00
MRS.JANEN.T	20,000.00
MR.SARAVANAN.K	5,000.00
MISS.KATHIRKAMANATHAN.K	25,000.00
MR.JEYABALAN.S	2,000.00
MR.PIRASANTH.G	2,000.00
MR.KESAVAN.Y	15,000.00
MISS.BALAKUMARAN.L	30,000.00
WELFARE	-
MR. KATHIRKAMANATHAN. R.	50,000.00
MR. VIJENTHIRA. N.	5,000.00
Mr.S.Aingharan	30,001.00
MR.C.ANTONY RAJAN	1,000.00
MR.S.SATHYAN	3,000.00

MR.N.ARIKARAN	3,000.00
CHEMISTRY	-
Dr.K.Velauthamurthy	64,999.99
Dr.G.Sashikesh	48,000.00
Mrs.R.Senthooran	30,000.00
Dr(Mrs).J.Prabagar	39,891.46
Dr.(Miss).S.Rasalingam	30,000.00
PROF.P.IYNGARAN	50,000.00
MR.LAKSHMAN.A.	2,000.00
MR.UTHAYAKUMAR.P	1,000.00
MR.THANESWARAN.A.	1,000.00
MR.NANTHAKUMAR.S.	3,000.00
DR(MRS).SENTHILNANTHANAN.M.	9,999.99
MR.SATHEESAN.S	2,000.00
MR.THABESAN.A.	2,000.00
MRS.YOGENTHIRAM.N.	2,000.00
DR.(MRS).YOHI.S.	9,999.99
MR.MANORANJAN.N.	1,000.00
MR.SENTHILNATHAN.G.	2,000.00
MR.ARUNPIRASATH.R.	1,000.00
MR.ARAVINTH.K.	1,000.00
MR.ITHAYAKUMARAN.K.	500.00
MR.KARTHEEPAN.R.	1,000.00
MR.THIVAS.S.	1,000.00
MR.CHITHIRANGAN.M.	2,000.00
DR.SELVAKUMAR.S.	9,999.99
DR.MANJCEEVAN.A.	10,000.00
CODL	-
Mr.T.Athiyaman	35,000.00
MR.PATHMANATHAN.P	1,000.00
MR.YOGESWARAN.T	2,000.00
MR.NIMALAN.S	2,000.00
MR.DACIKARAN.S	3,000.00
MR.T.RATNAKUNASINGAM	1,000.00
MR.THUSHYANTHAN.P	2,000.00
EXAMINATION	-
Mrs.A.Sivaneswaran	30,000.00
Mr.K.Gnanabaskaran	20,000.00
Mr.N.Thavarajah	5,000.00

MR.RAVICHANDRAN.S.	2,000.00
MR.YOGESWARAN.S.	1,000.00
MR.SEVARAJAH.S.	1,000.00
MR.KANAGARAJAH.K	1,500.00
MR.AHILAN.N	4,000.00
MR.KAILAYANGIRIVASAR.S.	1,000.00
MISS.KUMARU.S.	10,000.00
MR.NAGENDRAN.K.	2,000.00
MR.SIVARUBAN.T.	5,000.00
MR.DILIPGUMAR.L.	1,000.00
MRS.AJAKIREEVAN.N.	2,000.00
MR.SATHOORSHAN.S.	500.00
MR.QUEENRAJ.N.	1,000.00
MR.UTHAYAKANTHAN.K.	1,000.00
MRS.SATSORUBAN.N.	1,000.00
MR.DILEEBAN JOY.B.	1,000.00
MR.THIWAHAR.V	5,000.00
MRS.RAGULAN.S	2,000.00
MR.AUTCHUTHAN.K.	500.00
MR.VAISHIGAN.P.	5,000.00
MR.THAYAPARAN.I.	1,000.00
HOME ECONOMICS	-
MRS.R.VIMALKUMAR	10,000.00
OUTSIDE MEMBERS	-
Velayutham Velnithy	5,000.00
Ms.S.Balasingam	1,000.00
University staff union	116,700.00
Dr.V.Gunabalasingam	10,000.00
Mr &Mrs. Thangarasa	5,000.00
Mr.S.Gowrytharan	1,000.00
Mr.S.Suthakaran	1,000.00
Karappiddy Pillaiyar Kovil	25,000.00
ESP.Nagaratnam	250,000.00
Mrs.Sarveswara	5,000.00
Mr.S.Srikantharaja	10,000.00
Mr.S.Loyana	5,000.00
Mr.P.Vimalananthan	50,000.00
Mr.K.N.Mugunthan	20,000.00
Mrs.R.Renuka	3,000.00

Mrs.D.Thushanthini	5,000.00
Miss.A.Mathuvanathi	1,000.00
Mr.S.Kasinthan	1,000.00
Prof.P.Balasundarampillai	200,000.00
Ms.K.Namagal	15,000.00
Late.Eng.Devarajan	5,000.00
Prof.S.Raviraj	100,000.00
Mr.V.Govinthapillai	25,000.00
Mr.R.Jeyamuganathan	1,250,000.00
T.S.Kumarasamy & Kanagamma Family, Jegatheeswaran Family	100,000.00
T.S.Kumarasamy & Kanagamma Family, Vijayakumar Family	50,000.00
Kumarasamy Akileswaran Family	50,017.00
Kumarasamy yogeswaran Family	25,000.00
Kumarasamy Karunadevi Poopalarajah Family	40,203.00
Kumarasamy Subanthiradevi Shomuganathan Family	25,000.00
Kumarasamy Kalpana Chandrasekar Family	59,780.00
UOJ Old Students Association Canada	350,000.00
Department of Geography	5,200.00
Arudselvam Family	10,000.00
Sajanutha and Saranja	2,000.00
MR.M.VIMALATHARAN	50,000.00
MR.M. RAGUNATHAN	20,000.00
MS. BAVATHARANI	50,000.00
REGISTRAR'S OFFICE	-
MR.S.SENTHITCHELVAN	100,000.00
MR.V.KANDEEPAN	50,000.00
MRS.R.SARANGAN	2,000.00
MISS.A.SAYANTHAN	2,000.00
MRS.S.MIKUNTHAN	2,000.00
MISS.T.SEEVARATNAM	2,000.00
MR.S.AMUTHASUTHAGARAN	5,000.00
ESTABLISHMENTS (ACADEMIC)	-
Mrs.S.Kumarasamy	30,000.00
MR.N.SAHAYANATHAN	1,000.00
MRS.K.SENTHINATHAN	5,000.00
MRS.S.SELVARAJAH	1,000.00
MRS.S.KUMARASAMY	30,000.00
MR.K.NAGULAN	1,000.00
MRS.T.JASEETHARAN	1,000.00

MR.N.NIMALAKANTHAN	1,000.00
MR.K.VIJIHARAN	1,000.00
MRS.M.MUGUNTHAN	2,000.00
MR.S.NARTHANAN	1,000.00
MISS.A.THANGARAJAH	1,000.00
MRS.N.SURIYAVASS	1,000.00
MRS.T.MATHUBALAN	2,000.00
MISS.P.POOLGANATHAN	1,000.00
MRS.T.SENTHUR	1,000.00
MR.S.K.PRABAKARAN	5,000.00
MRS.V.ELANKUMARAN	5,000.00
MRS.R.SUTHAKARAN	5,000.00
MRS.K.UMAKARAN	5,000.00
MR.G.NIROKESAN	3,000.00
ADMINISTRATION	-
MR.R.SIVANESWARAN	1,000.00
MR.V.ANANTHAN	2,000.00
MR.S.M.JAYALATH BANDARA	1,000.00
MR.R.VIJAYARUBAN	1,000.00
MRS.L.MAHENDRAN	3,000.00
MRS.T.SENTHURAN	2,000.00
MR.M.GANESHALINGAM	5,000.00
MISS.G.RAVEENDRAN	2,000.00
MR.J.GORDEN	2,000.00
MR.K. THANGARAJAH	30,000.00
MS.K.THIRUNAVUKARASU	2,000.00
ESTABLISHMENTS (NON ACADEMIC)	-
Miss.S.Kumar	25,000.00
MRS.R.SIVASHANKAR	2,000.00
MR.K.NIROSHAN	2,000.00
MRS.B.JEYANTHRAN	2,000.00
MR.N.JEYAKUMAR	2,000.00
MISS.M.NAVARATNAM	2,000.00
MRS.M.MURALIBHARATHY	2,000.00
MR.V.GOBINATHAN	2,000.00
MR.A.J.CHRISTY	5,000.00
MISS.A.KRISHNAN	2,000.00
MR.V.CHRISTINATH	2,000.00
MRS.P.LAMBODHARAN	2,000.00

STAFF DEVELOPMENT CENTRE	-
MR.T.SUTHARJAN	1,000.00
CAPITAL WORKS AND PLANING	-
MR.N.RAJAVISAHAN	55,000.00
LEGAL & DOCUMENTATION UNIT	-
MISS.J.BALACHANDRAN	2,500.00
MRS.N.GINOPAN	2,000.00
FINANCE	-
MR.P.PATHMARAJ	2,000.00
MR.S.VALLUVATHASAN	5,000.00
MR.R.SATHIYENDRA	2,000.00
MRS.T.ARULNESAN	10,000.00
MR.R.VASEEKARAN	1,000.00
MR.A.SIVANADARAJAH	10,000.00
MRS.F.JENIN	1,000.00
MR.A.X.REMILSON	1,000.00
MR.G.LAVAN	1,000.00
MR.T.SIVARUBAN	5,000.00
MR.Y.SANTHARUBAN	1,000.00
MRS.T.PATHMANATHAN	1,000.00
MR.K.RAMANAKARAN	1,000.00
MR.S.VIJEYARAGAVAN	1,000.00
MR.S.SIVAPALAN	5,000.00
MRS.P.ELILALAGAN	1,000.00
MR.N.ATCHYUTHAN	2,000.00
MR.S.AJANTHAN	1,000.00
MR.M.VICKNESWARAN	1,000.00
MRS.D.THARSIKAN	5,000.00
MRS.H.M.G.HARSHANI	500.00
MRS.A.JANARTHANAN	1,000.00
MISS.G.BASKARAIYER	1,000.00
MR.K.SURESHKUMAR	15,000.00
MR.T.VISUVARAJH	5,000.00
MISS.A.R.A.NALLAIAH	5,000.00
MISS.S.VIGNARASA	2,000.00
MR.S.KUMARESAN	10,000.00
MR.A.JEEVARAJ	1,000.00
MRS.B.SAYOORAN	2,000.00
STORES & SUPPLIES	-

MR.S.SASIKUMAR	1,000.00
MR.I.YOGARASA	2,000.00
MR.P.PIRATHEEPAN	2,000.00
MRS.K.THIRUKUMARAN	5,000.00
MRS.M.THASHEEVAN	2,000.00
MISS.S.PUSHPARAJAH	500.00
SECURITY	-
MR.K.NAVARAJAH	5,000.00
MR.T.PREMKUMAR	2,000.00
MR.K.SATHIYATHEESAN	1,000.00
MR.B.SAYANTHAN	2,000.00
MR.R.BASKARAN	1,000.00
MR.M.SRITHARAN	1,000.00
MR.Y.KUMARESAN	1,000.00
MR.S.HARIHARAN	1,000.00
MR.K.KAPILAN	2,000.00
MR.S.SUTHAN	5,000.00
MR.K.NATHAN	1,000.00
MR.S.RAJKUMAR	1,000.00
MR.M.CHANDRAKUMAR	5,000.00
MR.A.RODNEY MARSHAL	1,000.00
MR.J.A.KILBERT EDMAN	1,500.00
MR.T.THUSYANTHAN	1,000.00
MR.P.KARUNANITHY	1,000.00
MR.S.JASITHARAN	2,000.00
MR.S.SASITHARAN	1,500.00
MR.G.ARULPIRIYAN	1,000.00
MR.V.VIJAYAKUMAR	2,000.00
MR.R.RAMESH	1,000.00
MR.P.DIMALRAJ	2,000.00
MR.L.Y.LORANS	1,000.00
MR.Y.SUSEELAN	1,000.00
MR.U.KANDEEPAN	11,000.00
MR.P.KESAVATHASAN	1,500.00
MR.B.GAJANTHAN	1,000.00
MR.K.KIRUBANANTHAN	5,000.00
MR.N.VIJITHARAN	1,000.00
MR.D.SUKIRTHAN	1,000.00
MR.P.MURUGAVADIVEL	1,000.00

MR.S.RONAAL JASMIN	1,000.00
MR.T.SURESH	1,000.00
MRS.S.G.RAVIKANTHAN	1,000.00
MR.P.VENUJAN	1,500.00
MR.K.AKILESAN	10,000.00
DEAN / AGRICULTURE	-
MR.K.Venugoban	10,000.00
MR.G.GUBERAN	3,000.00
Mr.S.Elangeswaran	1,000.00
Mr. D.A.T.Amirtharaj	500.00
MRS.S.P.KANGANAMKE	2,000.00
MR.M.RAJENTHIRAM	1,000.00
MR.K.VIJEYAKANTHAN	1,000.00
MRS.S.PARAMASIVAM	1,000.00
MR.V.VASANTHAKUMAR	1,000.00
MR.A.NAGULENTHIRAN	1,000.00
MRS.N.SRIKANESHAN	2,000.00
MR.S.MAHENDRAN	1,000.00
MR.S.SATHEES	1,000.00
MR.V.VIMALATHASAN	1,000.00
MR.T.KOKULAN	1,000.00
MR.V.VINOTHAN	1,000.00
MR.T.SUGANTHAN	1,000.00
MR.S.SRITHARAN	3,000.00
AGRONOMY	-
PROF.(MRS).S.SIVACHANDIRAN	50,000.00
Mr.L.Pradheeban	40,000.00
K.Jayavanan	40,000.00
N.Venukopan	10,000.00
MRS.K.NISHANTHAN	25,000.00
MR.S.KETHEESWARAN	1,000.00
DR.S.SELVASKANTHAN	20,000.00
MR.K.KALEEPAN	1,000.00
MR.K.LINGKESH	1,000.00
AGRI - BIOLOGY	-
PROF.G.Thirukumaran	50,000.00
S.Terensan	20,000.00
AGRI - CHEMISTRY	-
PROF.(MRS).N.Gnanavelrajah	50,000.00

PROF.S.Vasantharuba	50,000.00
DR.(MRS).S.SIVAKANTHAN	10,000.00
A.Shayanthan	20,000.00
AGRI - ECONOMICS	-
DR.K.Soorriyakumar	50,000.00
ANIMAL SCIENCE	-
DR.(MISS).J.Sinniah	50,000.00
DR.(MRS).S.Piratheepan	20,000.00
MR.S.Thatchaneshkanth	15,000.00
AGRI - ENGINEERING	
PROF.(MRS).T.Mikunthan Family	1,560,000.00
MR.N.THANESWARAN	35,000.00
MR.M.PRABHAHARAN	22,000.00
DR.N.KANNAN	2,000.00
MR.S.YALIN	2,000.00
MRS.K.KUNASEELAN	2,000.00
MR.K.BAKEEKARAN	2,000.00
MS.N.THARMARAJAH	2,500.00
DEAN / ARTS	-
MRS.A.SIVANESWARAN	5,000.00
MR.V.SASIKUMAR	1,000.00
MR.P.SRI ARULANANTHARAJAH	500.00
MR.M.NADARAJASINGAM	500.00
MR.K.RAMESH	500.00
MR.T.PREMACHANDRAN	500.00
MR.S.RAVICHANDRAN	500.00
MR.J.MURALIKRISHNA	500.00
MR.T.KANTHARUBAN	1,000.00
MR.K.JATHARSAN	1,000.00
MRS.A.REMILSON	500.00
MR.T.PIREMARUBAN	500.00
MRS.J.GOPITHAS	500.00
MR.T.SENTHOORCHELVAN	500.00
MISS.D.RATNAKUNASINGAM	500.00
MR.S.SHINTHUSAN	500.00
ELECTRICAL & ELECTRONIC ENGINEERING	-
PROF.A.Atputharajah	75,000.00
MR.AYNKARAN.J.	500.00
DEAN/MEDICINE	-

MRS.NALENDRAN.K.	1,000.00
BIOCHEMISTRY	-
MRS.NITHIYANANTHARAJAH.K.	10,000.00
MR.SANTHIRAMOORTHY.T.	3,000.00
MR.THAYANANTHAN.K.	6,000.00
MR.SUTHARSAN.M.	2,000.00
MR.SASIKUMAR.T.	2,000.00
MR.LAJEEPAN.J.	1,500.00
DEAN/SCIENCE	-
MR.NARENDRAN.V.	5,000.00
MR.SOMASUNDARAM.S.	1,000.00
MR.KRISDEEPAN. M.	2,000.00
MR.NISHANTH.M.	5,000.00
MISS.SELVARATNAM.K.	5,000.00
MRS.SUTHARSAN.G.	5,000.00
MR.SARMILAN.K.	4,000.00
DEAN/ ALLIED HEALTH SCIENCES	-
MR.VITROYA.M	1,000.00
MRS.THARMENDRA.K.	1,000.00
MISS.VIJAYARADNAM.P.	1,000.00
DEAN/ TECHNOLOGY	-
MR.SRIRAGUBAVAN.P.	1,000.00
MR.ANUSIYAN.T.	1,000.00
MISS.SETHUPATHY.V.	1,000.00
MR.THIVAKARAN.T.	5,000.00
HEALTH CENTRE	-
MRS.MANORANJAN.G	1,000.00
MRS.SURENTHIRAN.N	1,000.00
MRS.RAGUTHAS.N	1,000.00
MR.SASIKARAN.K	5,000.00
MRS.AINGHARAN.K.	1,000.00
MISS.PERAMBALAM.K.	1,000.00
MISS.THAMPITHURAI.S	1,000.00
MISS.GNANESWARAN.B	1,000.00
MR.P.UTHAYAKUMAR	1,000.00
MR.ANANTHAKUMAR.V	1,000.00
NEW HOSTEL I & II	-
MR.SARANGAN.S.	3,000.00
MRS.L.THILEEPAN	5,000.00

MRS.R.BASKARAN	1,000.00
MRS.K.CHANDIRAKUMAR	3,000.00
PATHOLOGY	-
DR(MRS).A.SIVAKUMAR	10,000.00
MR.S.KALARAJ	1,000.00
MR.Y.KAJARUBAN	1,000.00
MR.A.THANANSAYAN	1,000.00
MRS.T.KAJENDRAN	1,000.00
SURGERY	-
DR.S.THURAISAMY SARMA	5,000.00
PSYCHIATRY	-
MR.JEGATHEESWARAN.K.	1,000.00
MISS.P.RAJENDRAM	2,000.00
INTERNAL AUDIT UNIT	-
MR.S.MAHARAJAH	2,000.00
MS.S.KRISHNAMOORTHY	2,500.00
MR.S.PRASHANTHAN	2,000.00
MS.V.MURUKESAMPILLAI	2,000.00
MS.M.SARVANANTHAM	2,000.00
CIVIL ENGINEERING	-
MR.R.DIVAKARAN	1,000.00
MR.M.RAGIKARAN	2,000.00
MR.M.VIGNARAJAH	100,000.00
MR.K.JOSEPH DHARMAR	1,000.00
MR.P.SOORIYAKANTHAN	2,000.00
MR.S.SUKIRTHARUBAN	1,000.00
MS.N.MAHENTHIRAN	2,000.00
MEDICINE	-
MRS.U.SRISKANTHARAJAH	1,000.00
DR.N.SUGANTHAN	5,000.00
DR.G.SELVARATNAM	5,000.00
DR.S.VATHULAN	2,000.00
DR.K.BALENDRAN	5,000.00
MUSIC	-
MRS.K.Karuna.	25,000.00
MRS.J.Nadesamoorthy	10,000.00
MRS.P.Kaneshakambar	30,000.00
MRS.S.Niranjan	10,000.00
MRS.J.Senthuran	10,000.00

MRS.S.Arangarajah	10,000.00
MRS.S.Aravinthon	20,000.00
MR.G.Kannadas	7,000.00
MR.S.Vimalshankar	5,000.00
MRS.T.Mayuran	10,000.00
MRS.M.Jayatheesh	3,000.00
MR.N.Sanjeevan	8,000.00
Mrs. S.Srividhya	30,000.00
DANCE	-
MRS.S.Prabhakaran	10,000.00
MISS.M.Aruliah	50,000.00
MISS.A.Kirupairajah	100,000.00
DR.(Mrs).S.Jeyakumar	20,000.00
Mr.K.Kajan	10,000.00
MRS.S.Tharmenthira	10,000.00
MRS.R.Ragavan	10,000.00
MRS.T.Thirunanthan	18,000.00
MRS.S.Gajanthiran	10,000.00
	17,402,625.72

**அருள்மிகு
ஸ்ரீ பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரன் ஆலயம்
புனருத்தாரண செலவீனங்கள்**

தொ. இல	விபரம்	தொகை
01	கூரை வேலை	2,387,375
02	நந்தி பலிபீடம் அமைத்தல்	700,000
03	இராமநாதன், நாவலர் சிலை அமைத்தல்	3,242,000
04	இரு மணிக்கோபுரம் அமைத்தல்	3,500,000
05	வைரவர், அம்மன், நவக்கிரகம் அமைத்தல்	3,660,000
06	மூலஸ்தான பண்டிகைக்கான பதுமை அமைத்தல்	500,000
07	அந்தணர் தங்குமிடம் அமைத்தல்	2,300,470
08	முன் மண்டப நில உயர்த்தல் வேலை	312,070
09	தூண் உடைத்து பூச்சு வேலை	3,140,000
10	வசந்த மண்டப, நடராஜர் பண்டிகைக்கான பதுமை அமைத்தல்	900,000
11	முன் கோபுர பதுமை அமைத்தல்	1,960,000
12	வசந்த மண்டப வாயில் கோபுரம் அமைத்தல்	2,020,000
13	சண்டேஸ்வரர் அமைத்தல்	397,500
14	ஆலய திருக்கதவு அமைத்தல்	1,675,000
15	நவக்கிரகம், மடப்பள்ளி கூரை வேலை அமைத்தல், கோயில் வெளிப்புற நடைபாதை கொன்கிரீட்	500,000
16	வெள்ளை அடித்தல்	900,000
17	கோபுரம், வசந்த மண்டபம், நடராஜர் சந்நிதானம் அமைத்தல்	9,200,000
18	சிவனின் 108 தூண்டவங்கள்	438,000
19	கோபுர கலசத்துக்கு	1,160,000
20	ஆதி மூலம், களஞ்சிய அறைக் கதவு	485,500
21	பிள்ளையார், முரகன், நவக்கிரகம்	707,000
22	பூந்தோட்டம் Pipe வாங்க	153,950
23	பூந்தோட்டம் பூங்கன்றுகள் கொள்வனவு	205,000
24	சண்டேஸ்வரர், சமயகுரவர்கள் நால்வர் உற்சவம்	425,000

25	முருகன் வள்ளி தெய்வானை சிலை	285,000
26	காண்டாமணி 250 கி.கி	1,125,000
27	உள் வீதி தெரசோ போட	2,396,250
28	மர வேர்கள் கிளர	80,000
29	அதிகார நந்தி	1,518,500
30	கோபுரம் இரு பக்கமும் சட்டம் போட	40,000
31	மேடைக்கு கருங்கல்	900,000
32	மேடைக்கு கருங்கல் பதிக்க	200,000
33	வசந்த மண்டபம் மேல் கிறாதி	12,000
34	மின்சாரப் பொருட்கள்	1,049,524
35	யன்னல்களுக்குரிய அலுமினிய Bar	1,760,967
36	கிழக்கு பக்க கொட்டகை அகற்ற	104,320
37	பூந்தோட்டச் செலவு	255,000
38	வசந்த மண்டபம் மற்றும் ஏனைய பரிவார தெய்வங்களின் கதவுகள்	1,250,000
39	குழாய் கிணறு அமைக்க	39,000
40	மூலஸ்தானம் வையிரக்கல வேலை	300,000
41	மதில அலங்கார வேலைக்கு	2,545,000
42	கிழக்கு வாசல் சீற் அடிக்க	100,000
43	பதும வேலைகள் நால்வர, நவக்கிரகம்	210,000
44	மடப்பள்ளி சீற் அடிக்க	200,000
45	விநாயகர், முருகன், மணிக்கூடு முன்றிலம்	300,000
46	வசந்த மண்டபம், நடராஜர், சண்டேசுவரர் மாபிள் பதிக்க	300,000
47	பிள்ளையார், முருகன், வாசல் முகப்பு	302,500
48	பதும வேலைகள் சோமச்சந்தர் வைரவர்	135,000
49	மடப்பள்ளி கருங்கல் தட்டு	100,000
50	சோடிப் பூதம் தூவர பாலகர்	330,000
51	கோபுர வாசல் படி வேலைக்கு	340,000
52	வீதி துப்பரவு செய்ய	48,500
53	பழைய மணிக்கூட்டு கோபுரம் இடிக்க	80,000
54	புல்லு பிடுங்க	56,800

55	பூந்தோட்டம் மண்பறிக்க	342,400
56	மணிக்கூட்டு கோபுரம் நாள் வேலை	18,700
57	வெளி வீதி வளைவு கட்ட	610,000
58	நாவலர், ராமநாதன் சிலை அடிக்கட்டுமானம்	600,000
59	கோபுர மணி stand	360,000
60	பழைய மணி நிறுவுவதற்கு	145,000
61	தீர்த்த கிணறு மோட்டார்	161,445
62	பழைய வாகனம் திருத்தி வர்ணம் பூச	80,000
63	கிழக்கு வாசல் இரும்பு கதவு	372,000
64	வசந்த மண்டப கதவு அச்சு	140,000
65	வர்ணம் பூச	3,531,532
66	முன் கேற் திருத்த	67,200
67	பூந்தோட்டம்	177,000
68	சிலைக்கு கருங்கல்	700,000
69	கருங்கலிலில் பெயர் வெட்ட	130,000
70	சிலைக்கு கிறில் செய்ய	500,400
71	கருங்காலி கலசத்துக்கு	70,000
72	பூந்தோட்டம்	72,600
73	கூரை திருத்தம்	150,000
74	கோயில் முன்பக்கம் கல்லு பதிக்க	1,100,000
75	நாவலர், ராமநாதன் சிலை புல்லு பதிக்க	175,000
76	கும்பாவிஷேக செலவுகள்	4,825,870
	மொத்தச் செலவு	71,561,373

இந்துக்களின்
சீர்திருத்தச் செய்மலும்
சேர் வான் இராமநாதனின்
பணிசார் வாழ்வுக்கு
அத்திவாரம் இட்டவருமாவார்.

கல்விமான் கருள் ஒருவரும்
இந்துச் சிறார்கள்ளின் கல்விக்காக
1921இல்
பரமேஸ்வராக்கல்லூரியை
நிறுவியவரும் அவர்.
இக் கல்லூரியே 1979இல்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமாக
மலர்ச்சியுற்றது.

ISBN 624941550-5

